

SALLA TUOMOLA

Hyvä, katala vastajulkisuus

Populistisen vastamedian julkisen puhuttelun tavat
maahanmuutto- ja pakolaiskeskustelussa

SALLA TUOMOLA

Hyvä, katala vastajulkisuus
Populistisen vastamedian julkisen puhuttelun tavat
maahanmuutto- ja pakolaiskeskustelussa

AKATEEMINEN VÄITÖSKIRJA
Esitetään Tampereen yliopiston
Informaatioteknologian ja viestinnän tiedekunnan
suostumuksella julkisesti tarkastettavaksi
Tampereen yliopiston Päätalossa
luentosalissa A1, Kalevantie 3,
Tampere, 10.3.2023, klo 12

AKATEEMINEN VÄITÖSKIRJA

Tampereen yliopisto, Informaatioteknologian ja viestinnän tiedekunta

*Vastuuhjaaja
ja kustos*

Apulaisprofessori
Laura Ahva
Tampereen yliopisto

Ohjaajat

Dosentti
Ari Heinonen
Tampereen yliopisto

Emeritus professori
Heikki Luostarinen
Tampereen yliopisto

Esitarkastajat

Yliopistotutkija
Niko Pyrhönen
Helsingin yliopisto

Yliopistonlehtori
Camilla Haavisto
Helsingin yliopisto

Vastaväittäjä

Dosentti, yliopistonlehtori
Juha Herkman
Helsingin yliopisto

Tämän julkaisun alkuperäisyys on tarkastettu Turnitin OriginalityCheck -ohjelmalla.

Copyright ©2022 tekijä

Kannen suunnittelu: Roihu Inc.

ISBN 978-952-03-2724-8 (painettu)

ISBN 978-952-03-2725-5 (verkkojulkaisu)

ISSN 2489-9860 (painettu)

ISSN 2490-0028 (verkkojulkaisu)

<http://urn.fi/URN:ISBN:978-952-03-2725-5>

Tampereen yliopiston painetuissa väitöskirjoissa on kompensoitu painatuksesta aiheutuneet hiilidioksidipäästöt.

PunaMusta Oy – Yliopistopaino
Joensuu 2022

Omistan tämän väitöskirjan kaikille teille, joilla on rohkeutta uskoa muutokseen ja tahtoa tehdä sen eteen periksiantamattomasti työtä.

ESIPUHE JA KIITOKSET

Tämä väitöskirja ei olisi ikinä valmistunut ilman suurenmoista joukkoa ihmisiä, jotka ovat osallistuneet tähän projektiin tarjoamalla anteliaasti viisaita ajatuksiaan ja kannustavia kommenttejaan, aikaansa, tukeaan ja huumoria, silloin kun olen niitä eniten kaivannut. Yksi odottamattomimpia ja arvokkaimpia saavutuksiani kuluneiden kuuden vuoden aikana on ollut saada tutustua moniin sellaisiin ihmisiin, joiden kaltaiseksi toivon itsekin voivani jonakin päivänä kasvaa.

Aivan ensimmäiseksi haluan kiittää väitöskirjani ohjaajia siinä järjestyksessä, jossa he ovat tehtävänsä lupautuneet. Kiitos Ari Heinonen ja Heikki Luostarinen väsymättömän kannustavasta asenteestanne ja ajatteluani eteenpäin vievistä näkemyksistänne. Valoitte minuun itsevarmuutta enemmän kuin voitte ehkä kuvitellakaan. Kiitos Laura Ahva ehtymättömästi halustasi auttaa ja haastaa ajattelemaan vielä vähän syvemmin, vielä vähän pidemmälle. Ilman teidän kolmen anteliaasta omistautumistanne en olisi koskaan päässyt maaliin.

Kiitos yliopistonlehtori Juha Herkman, että lupauduit vastaväittäjäkseni. Se on minulle suuri kunnia. Kiitokset teille, tarkkanäköiset ja kriittiset esitarkastajani, yliopistonlehtori Camilla Haavisto ja yliopistotutkija Niko Pyrhönen. Teidän viisaiden kommenttienne ja huomioidenne ansiosta työni hioutui lopulliseen muotoonsa. Esitarkastusprosessin aikana koen myös kasvaneeni tutkijana – siitä kiitos kuuluu teille.

Otin haparoivat askeleeni kohti tutkijan uraa työskenneltyäni lähes 13 vuoden ajan hyvin käytännönläheisessä maailmassa sanomalehtitoimittajana. Tuona aikana olin ehtinyt unohtaa lähes kaikki tutkimuksessa tarvittavat perustaidot, joita olin pro gradu -tutkielmaani varten professori Veikko Pietilän osaavassa ohjauksessa hankkinut. Kiitokseni kuuluvatkin myös Tampereen yliopiston Viestintätieteiden yksikön media- ja viestintätutkimuksen ja esittävien taiteiden tohtoriohjelman jatko-opiskelijoille, jotka osallistuivat kanssani jatko-opintoseminaariin. Kiitos professori Mikko Lehtonen, kiitos Ilmari Hiltunen, Ilari Kellokoski, Miina Kaartinen, Jarkko Kangas, Marjukka Colliander, Suvi Törrönen, Eliisa Vainikka ja moni muu, joiden nimen olen harmikseni jo unohtanut. Teidän kannustavat ja innostavat sananne saivat minut uskomaan, että tämä työ kannattaa saattaa valmiiksi ja minä olen pystyvä sen tekemään.

Tutkijan työ on suurimmaksi osaksi paitsi yksinäistä, myös tavattoman hienovaaraista. Tämän ymmärsin varhain, kun sain artikkelimuotoisen väitöskirjani ansiosta

pienen tuntuman julkaisujen arviointiprosessista. Minut yllätti, miten henkilökohtaisesti kahden sokkoarvioitsijan kommentteihin voikaan suhtautua – ja miten niistä pääsee niskan päälle keskustelemalla muiden vertaistensa kanssa. Tällaisista keskusteluista pääsin osalliseksi Journalismin, viestinnän ja median tutkimuskeskus COMETin tutkijakunnan kanssa. Kiitokseni avartavista juttutuokioista ja monenlaisesta muusta avusta osoitan teille, Niina Uusitalo, Reeta Pöyhtäri, Mikko Hautakangas, Jari Väliverronen, Esa Reunanen, Paula Haara, Elina Tolonen, Mari Pienimäki, Anna Rantasila, Jenni Mäenpää, Auli Harju, Jenni Hokka ja Ida Roivainen. Pikku hiljaa uskaltauduin mieltämään itseni osaksi COMETia ja ymmärsin, että tutkimuksen tekeminen ei ole pelkästään haudanvakavaa ja eristäytynyttä puurtamista. Muista tutkijoista saa suunnattoman paljon tukea ja iloa, kun uskaltaa paljastaa ajatuksensa eikä teeskentele mitään. COMETin tutkijoiden kanssa saa myös nauraa, mikä on minulle kaiken tekemiseni lomassa kovin tärkeää.

Kiitos työtäni vuosien aikana kommentoineet professorit Kaarina Nikunen ja Risto Kunelius. Kiitos arvokkaista keskusteluista, professori Katja Valaskivi ja dosentti Meri Kytö.

Haluan kiittää myös Turun Siirtolaisuusinstituutin väkeä osoittamastaan ystävällisyydestä vuosina 2016–2020, jolloin sain valmistella väitöskirjaani instituutin tiloissa. Kiitos Tuomas Martikainen, Elli Heikkilä, Hannu-Pekka Huttunen, Marja Tiilikainen, Eveliina Lyytinen, Johanna Leinonen, Miika Tervonen, Maili Malin, Matti Välimäki, Pekka Kettunen, Johanna Hiitola, Outi Lepola, Elina Turjanmaa, Markku Mattila ja ennen kaikkea Sari Vanhanen. Kiitos kaikesta avusta Krista Mielismäki-Kettunen ja Kirsi Sainio.

Kiitokseni kuuluu myös professori Karin Wahl-Jorgensenille, joka toivotti minut tervetulleeksi Cardiffin yliopistoon valmistelemaan ohjauksessaan väitöskirjani toista artikkelia syksyllä 2019. Hänen sydämellisyytensä ja avarakatseisuutensa opetti, miten avoimen asenteen avulla voi päästä osaksi kansainvälistä tutkijayhteisöä, jossa ihmiset ovat kiinnostuneita samoista asioista kuin itsekkin. Cardiffin yliopistosta kiitokseni osoitan myös professori Stephen Cushionille sekä jatko-opiskelijoille Ina Sanderille, Rachel Morganille, Carrie Westerille, Jason Robertsille ja Gemini Andersonille. Sekä tietysti Yang Qunxille.

Väitöskirjan valmisteleminen tarjoaa parhaimmillaan mahdollisuuden myös toisenlaiseen kansainväliseen verkostoitumiseen. Pääsin kokeilemaan siipiäni ulkomailla kesällä 2017 The European Media and Communication Doctoral Summer School'ssa Milanossa sekä tammikuussa 2019 Media and Populism Winter School'ssa Lissabonissa. Noiden viikkojen aikana minulla oli ilo ja kunnia tutustua moniin nuoriin tutkijoihin, joista osan kanssa olen pitänyt yhteyttä myöhemminkin: kiitos ystävy-

destänne ja vertaistuestanne Zsofia Nagy, Niki Cheong, Alla Rybina, Annaliina Niitamo, Yazan Badran, Derya Yükses, Ugur Yagan, Meredith Pruden, Kevan A. Feshami ja moni, moni muu. Kiitokseni kuuluvat myös Ruth Wodakille ja Nico Carpentierille sekä monille muille tutkijoille ja opettajille, joiden kullannarvoisia ajatuksia ja oppeja vaalin sisimmässäni lopun ikääni.

Monta vuotta kestäneen täysipäiväisen opiskelun ovat tehneet mahdolliseksi ulkopuoliset rahoittajat, jotka ovat nähneet työni merkityksen jo ennen kuin kunnan tutkimussuunnitelmaakaan oli valmiina. Esitän nöyrimmät kiitokseni ennen kaikkea Media-alan tutkimussäätiölle monivuotisesta tuesta, jonka turvin sain keskittyä pelkästään työhöni. Kiitokseni kuuluvat myös Journalistisen kulttuurin edistämissäätiölle JOKESille ja C.V. Åkerlundin mediasäätiölle myöntämästänne taloudellisesta tuesta. Olen siitä äärimmäisen kiitollinen. Kiitos BIBU-hankkeelle ja CORDI-hankkeelle, jotka niin ikään tukivat väitöskirjaprojektiani. Kiitos myös Tampereen kaupungin tiedeapurahatoimikunnalle väitöskirjan painatuskuluja varten myöntämästänne apurahasta.

Kiitokseni osoitan tietenkin myös pitkäaikaiselle työnantajalleni Turun Sanomille, jossa on suhtauduttu äärimmäisen myönteisesti pitkällisen hankkeeni vaatimaan heittäytymiseen ja ajankäyttöön. Kiitos emeritus päätoimittaja Kari Vainio kannustuksestasi ja myönteisestä asenteestasi tutkijan kipinäni syttymisen alkuvaiheessa. Kiitos samalla linjalla jatkanut nykyinen päätoimittaja Jussi Orell, uutispäällikkö Hannu Miettunen sekä uutistoimituksen kollegani.

Tämä väitöskirja ei olisi syntynyt ilman perheeni järkkymätöntä tukea. Heidän loppuon luottamuksensa valmistumiseeni ja väsymätön iloitsemisensä kanssani jokaisesta myönteisestä julkaisupäätöksestä kannattelivat minua läpi sellaisten synkkien hetkien, jolloin minun oli todella vaikea uskoa, että jonakin päivänä työstäni tulee valmista. Perheeni on minulle sellainen peruskallio, joka pitää minut kiinni maassa mutta jolta voin myös ponnistaa lähes mihin tahansa. Toivon, että tämän projektin läheltä seuraaminen on valanut luottamusta myös lapsiini, jotta he ymmärtäisivät, että maailma on avoinna myös heille. Kiitos Jussi, Viljami ja Aura sekä tietenkin uusin perheenjäsenemme Soma.

Kiitos vanhemmilleni Ilkalle ja Marjalle, että olette seisseet takanani, mihin suuntaan olenkaan elämässäni ollut menossa. Te ette ole ikinä kääntäneet minulle selkäänne, ja toivoisin, että jokaisella lapsella olisi mahdollisuus saada elämälleen samanlainen perusta.

Kiitän myös laajaa joukkoa ystäviäni, jotka ovat pitäneet minut järjissäni tarjoamalla lenkkiseuraa ja hauskanpitoa ajatustyön lomassa. Kiitos Mirkka, Minna, Ami, Anne, Jenni, Suvi, Heli, Jenny, Päivi, Sami ja moni, moni muu. Olen todella onnekas,

että minulla on niin paljon niin hyviä ystäviä erilaisista ympäristöistä. Se on suuri rikkaus.

Lopuksi tahdon kiittää yläasteen opinto-ohjaajaani Jari Rusasta, joka johdatteli minua keskellä myrskyisten kasvuvuosieni kohti aikuisuutta lukuvuonna 1991–92. Peruskoulun yhdeksännen luokan lopuksi hän antoi evästyksiksi jokaiselle luokkamme oppilaalle paperilapun, jolle hän oli kirjoittanut sekä hyvän että kehitettävän ominaisuuden. Minun lapussani luki myönteisenä asiana: ”Kriittisyytesi ansiosta pääset elämässäsi vielä pitkälle” ja kehitettävänä: ”Ahkeruus ompi ilomme.” Nuo sanat ovat kulkeneet sydämessäni tähän päivään saakka, ja toivon niistä jotakin myös oppineeni.

Turussa, 15. joulukuuta 2022

Salla Tuomola

TIIVISTELMÄ

Vuonna 2015 turvapaikanhakijoista alkanut julkinen keskustelu jakautui voimakkaasti kahtia Suomessa ja muissa liberaalidemokratioissa Euroopassa. Polarisoitumisen taustalla oli niin kutsuttu Euroopan pakolaiskriisi, jonka seurauksena Eurooppaan saapui muutamassa vuodessa ennennäkemätön määrä turvapaikanhakijoita Lähi-idästä, Afrikasta ja Etelä-Aasiasta. Pääosin verkon keskustelupalstoilla, foorumeilla ja sosiaalisessa mediassa käydyissä keskusteluissa aiheeseen otettiin kiivaastikin kantaa puolesta ja vastaan. Maahanmuuttovastaista näkemystä edustivat myös pakolais- ja maahanmuuttoaiheen ympärille syntyneet verkkojulkaisut, jotka toiminnallaan tuottavat vastajulkisuutta. Maahanmuuttovastainen vastajulkisuus haastaa ja kritisoii voimakkaasti valtavirtamediaa esittäen, että maahanmuuttoaihetta ei ole käsitelty valtajulkisuudessa tasapuolisesti kaikkia kansanosia kuunnellen. Tämä väitöstutkimus tarkastelee vastamediassa käytyä pakolais- ja maahanmuuttoaiheista julkista keskustelua. Tutkimus tarttuu aiheeseen *vastajulkisuuden* ja *populismien* käsitteistä rakentuvassa teoreettisessa viitekehyksessä suomalaisen tapausesimerkin, MV-lehden, sisältöjen kautta. Näiden käsitteiden lisäksi tarkastelen teorialuvussa myös *radikaalin ääriajattelun* piirteitä ja kontekstia ymmärtääkseni, millaisista aineksista rasistinen ja maahanmuuttovastainen sanoma tutkimusaineistossani rakentuu. Aiemmassa tutkimuksessa *populistiseksi vastamediaksi* määritelty MV-lehti oli maahanmuuttokeskustelun kärjistyksen aikoihin yksi tunnetuimpia ja kiistanalaisimpia vastamedioita Suomessa. Tämä tutkimus syventää ymmärrystä populistisen vastamedian käsitteestä perehtymällä empiirisesti MV-lehden sisältöihin maahanmuutto- ja pakolaiskeskustelussa. Artikkeliväitöskirjan muotoon kirjoitettu tutkimus vastaa kahteen tutkimuskysymykseen, jotka kulkevat neljän osatutkimuksen yhdistävänä tekijänä: *Mistä elementeistä koostuu julkinen puhuttelu MV-lehden sisällöissä maahanmuuttoaiheessa?* ja *Mitä tämän analyysin ja muun tutkimuskirjallisuuden perusteella voidaan päätellä populistisen vastamedian roolista julkisen keskustelun tuottamisessa?* Kysymykset liittyvät tutkimuksen keskusteluun, jota viime vuosina on käyty poliittisen ilmapöytäpöytä polarisoitumiseen ja radikalisoitumiseen liittyvissä kysymyksissä sekä Euroopassa että Yhdysvalloissa. Tutkimus soveltaa diskursiivis-analyttistä lähestymistapaa. Osatutkimusten perusteella MV-lehden maahan-

muuttokeskustelun julkinen puhuttelu rakentuu lukijakunnan polarisoimisesta ideologisten puhuttelutapojen avulla, ylikansallisista ja jaetuista ideologisista aineksista, kansamyytin ja kansalaiskäsitteen omatapisesta rakentamisesta sekä tunteisiin vaikuttamisesta kuvien kautta. MV-lehden maahanmuuttoa käsitelleiden sisältöjen analyysin perusteella käy ilmi, että populistisen vastamedian julkinen puhe synnyttää vastakkainasettelua kansan sisällä ja sen arvot ovat ristiriidassa perustuslaillisen oikeusvaltion ihanteiden kanssa. Samalla se myös juurruttaa polarisoitunutta ajattelutapaa medioituneeseen julkisuuteemme, joka on jo muutenkin informaatiovaikuttamisen ja muun propagandan kohteena.

Avainsanat: vastajulkisuus, populistinen tyyli, radikaali ääriajattelu, maahanmuuttovastaisuus, kansakäsitys

ABSTRACT

In 2015, a so-called “European refugee crisis” arising from the Middle East, Africa, and South Asia, engendered a large chasm in public debate on asylum seekers in Finland and other liberal democracies. In the mediated public debate, which took place primarily on the Internet, the views were polarized between two dissenting attitudes: multiculturalism advocates and those with an anti-immigrant stance. The emerging media outlets vocally challenged and criticized the mainstream media for covering the topic unfairly, as the voice of the common people was allegedly not heard in the news stories related to immigration and refugees. By taking a strong anti-immigrant stance, these right-wing alternative media outlets constructed counterpublics. This dissertation investigates the public discourse on immigrants and refugees in counterpublics. The theoretical framework is built upon the concepts of *counterpublics* and *populism*. Additionally, I focus on the features of *radical extreme thinking* to understand the elements of the racist and anti-immigrant message in my research data. As a case example, this study examines the content of the Finnish-language right-wing alternative media MV-lehti, which was the most popular and controversial right-wing online publication in Finland at the time. This research sheds light on how populist online publications construct counterpublics in the discourse on immigration and refugees. This article-based dissertation binds four articles to answer the two following research questions: *What elements constitute the public address in MV-lehti’s contents covering immigration?* and *Based on this analysis and related research literature, what can be deduced on the role of right-wing alternative media in producing public discourse?* The research questions connect the study to the debate, which, in recent years, has been ongoing regarding the polarization and radicalization of the political climate in Europe and the United States. The methodological approach is discourse-analytical. The sub-studies show that the public address used in MV-lehti’s immigration coverage was constructed by (1) polarization of the audience with their ideological parlances, (2) supranational and shared ideological elements, (3) unique construction of the myth and the concept of the people, and (4) emotional appeal through visual content. The findings also reveal that such media purposefully construct and distrib-

ute an ideological perception of reality that is deviant from the mainstream. This research shows how right-wing alternative media drove an anti-democratic worldview with values opposite those of the constitutional state. In addition, right-wing alternative media imbed the polarized thinking in the mediated public sphere that is already targeted by various information affection and other propaganda.

Key words: counterpublics, populism, extreme racist thinking, anti-immigration, the notion of the people

SISÄLLYS

1	Tutkimuksen taustaa	19
1.1	Tutkimuksen konteksti	23
1.1.1	Pakolaiskriisi Euroopan maahanmuuttokeskustelussa	23
1.1.2	Oikeistopopulismi länsimaiden politiikassa.....	25
1.1.3	Kasvanut epäluottamus valtavirtamediaan	25
1.2	Tutkimuskysymykset.....	27
1.2.1	Tutkimusartikkelit.....	30
1.3	Tapausesimerkinä MV-lehti.....	32
1.4	Johdannon rakenne	39
2	Teoreettinen viitekehys: Populistisen vastamedian maaperää kartoittamassa	41
2.1	Vastajulkisuus osana julkisuutta	41
2.1.1	Valtajulkisuuden ja vastajulkisuuksien liukuvat rajat	42
2.1.2	”Vallattomien vastajulkisuudet”	44
2.1.3	Verkko vastajulkisuuksien kasvualustana sekä digitaalisen ajan informaatio- ja julkisuussuhde.....	47
2.1.4	Medioituneet tunteet, julkisuuden huomiotehdas ja ryhmäpolarisoituminen	48
2.1.5	Vastamedian käsitteviidakossa	52
2.2	Populismi tämän tutkimuksen kannalta.....	55
2.2.1	Populismintutkimuksen monisyinen maaperä	55
2.2.2	Populistinen viestintätyyli ja retoriikka	58
2.2.3	Populismien ideologisuus: Kansa vs. eliitti.....	59
2.2.4	Populistinen vastamedia.....	61
2.3	Vastamedian kiinnittyminen radikaaliin ääriajatteluun	63
2.3.1	Etnonationalistinen maailmankuva ja sen taustat	64
2.3.2	Islamofobia ja muslimivastaisuus Euroopassa	65
2.3.3	Äärioikeiston kasvava suosio	66
2.3.4	Äärioikeiston monikansallinen verkosto ja rasistinen puhetapa	68
2.3.5	Alt-right ja identitarianistit.....	70
2.4	Synteesi: Tutkimuksen viitekehys tiivistettynä	72
3	Aineisto ja metodologia	74
3.1	Tutkimusaineiston uutistapaukset.....	74
3.1.1	Tapaus Hennala	76

3.1.2	Tapaus Pariisi.....	77
3.1.3	Tapaus Rotherham.....	77
3.1.4	Tapaus Asema-aukio.....	79
3.1.5	Tapaus Otanmäki.....	79
3.1.6	Tapaus Turku.....	80
3.2	Tutkimusaineiston kerääminen ja tallentaminen.....	81
3.3	Metodologinen perusta ja artikkelikohtaiset tutkimusmenetelmät.....	83
3.3.1	Diskurssinarratologinen lähestymistapa.....	85
3.3.2	Oikeistopopulistisen retoriikan analyysi.....	87
3.3.3	Visuaalinen sisällönanalyysi.....	89
3.4	Tutkimukseen liittyvät eettiset kysymykset.....	91
3.4.1	Verkkosisältöjen julkisuus ja avoimuus.....	92
3.4.2	Maahanmuuttoaineiston edustavuus.....	93
3.4.3	Rasistisen aineiston käyttäminen tutkimuksessa.....	94
3.4.4	Tutkijan oma positio.....	96
4	Tulokset: Artikkelien tiivistelmät ja keskeiset johtopäätökset.....	100
4.1	Artikkeli I: Pakolaiskeskustelu MV-lehdessä: Merkityksellistämisen mekanismit ideologisissa puhuttelutavoissa.....	100
4.2	Artikkeli II: Ideological parlances on right-wing media in Britain and Finland [Populistisen vastamedian ideologiset puhuttelutavat Britanniassa ja Suomessa].....	101
4.3	Artikkeli III: Who are you, the people? Constructing the people in MV-lehti's refugee coverage [Kuka olet, kansa? Kansan konstruoiminen MV-lehden pakolaisjutuissa].....	102
4.4	Artikkeli IV: Emotion mobilisation through the imagery of people in Finnish-language right-wing alternative [Emootioiden mobilisoiminen suomalaisen vastamedian ihmiskuvastossa].....	104
5	Johtopäätökset ja katse tulevaan.....	106
6	Kirjallisuus.....	115
7	Medialähteet.....	137

Taulukkoluetelo

Taulukko 1.	Artikkelikohtaiset tutkimuskysymykset	30
Taulukko 2.	Tutkimusaineisto MV-lehdessä ja Breitbart Londonissa.....	76
Taulukko 3.	Tutkimusartikkeleissa sovelletut tutkimusmenetelmät laadullisen, kriittisen lähiluvun tukena.....	85

ALKUPERÄISET JULKAISUT

- I Tuomola, Salla (2018). Pakolaiskeskustelu MV-lehdessä: Merkityksellistämisen mekanismit ideologisissa puhuttelutavoissa. *Media & Viestintä*, 42 (3): 171–191.
- II Tuomola, Salla (2020). Ideological parlances on right-wing media in Britain and Finland. *Journal of Alternative & Community Media*, 5 (2): 173–190.
- III Tuomola, Salla (2021). Who are you, the people? Constructing the people in MV-lehti's refugee coverage. *Nordicom Review*, 42 (s1): 51–65.
- IV Tuomola, Salla & Wahl-Jorgensen, Karin (2022). Emotion mobilisation through the imagery of people in Finnish-language right-wing alternative media. *Digital Journalism*, ahead-of-print, 1–19.

SELVITYS VÄITÖSKIRJANTEKIJÄN OSUUDESTA YHTEISARTIKKELEISSA

Artikkeli IV: Toissijaisena kirjoittajana oli professori Karin Wahl-Jorgensen, joka toimi myös toisen artikkelini ohjaajana ollessani Erasmus+-harjoittelussa Cardiffin yliopistossa kuuden kuukauden ajan lukuvuonna 2019–2020. Vastasin artikkelin kirjoitus- ja julkaisuprosessin kaikista osa-alueista, ja Wahl-Jorgensen neuvoi ja kommentoi työtäni säännöllisesti prosessin alusta artikkelin julkaisemiseen saakka. Hän myös toi käsikirjoitukseen uudelleenkontekstualisoimisen käsitteen [recontextualization] (Krzyżanowski, 2016), jota hyödynsin analyysissäni.

1 TUTKIMUKSEN TAUSTAA

Syyskuussa 2015 sai runsaasti mediahuomiota tapaus, jossa Ku Klux Klan -asuun pukeutunut mies osoitti mieltään Hennalan vastaanottokeskukseen saapuvia turvapaikanhakijoita vastaan. Hennalan tapahtumat tulivat tunnetuiksi ympäri maailmaa erityisesti kuvasta, jossa ”kaapumies” piteli Suomen lippua. Tutkimusaineistossani, MV-lehden eräässä jutussa, tapauksesta kirjoitettiin näin:

Poliisi valittaa resurssien vähyyttä – mutta KKK-mies on saatava kiinni!

Samaan aikaan ihan oikeat terroristit kulkevat pitkin Suomea kenenkään estämättä. KKK-miestä etsitään vimmalla: poliisi kasaa kuva- ja videomateriaalia Lahden Hennalan vastaanottokeskuksella perjantaiyönä tapahtuneesta välikohtauksesta. [--] Poliisi etsii erityisesti kansainvälisenkin kohun aiheuttanutta Ku Klux Klan -asuun naamioitunutta henkilöä. Samaan aikaan Suomessa on sotilas- ja taistelijataustan omaavia ”turvapaikanhakijoita”, joiden nimet ja kuvat on julkaistu, mutta näitä poliisi ei pyri tavoittamaan?

MV-lehti, 26.9.2015

MV-lehti on yksi Suomen tunnetuimpia ja kiistellyimpiä verkkojulkaisuja. Jutun julkaisemisen aikaan se oli suosionsa huipulla (ks. Nieminen *Helsingin Sanomissa*, 2018). Kuva Ku Klux Klan -miehestä teki rasismiin näkyväksi Suomessa, ja mielenosoittajien poliittisesti epäkorrekti käytös sai aikaan inhon, vihan ja häpeän tunteita pääosin sosiaalisessa mediassa käydyissä keskusteluissa (ks. Nikunen & Pantti, 2018). MV-lehti puolestaan hyödynsi Hennalan tapahtumia julkaisemissaan jutuissa. Verkkojulkaisu korosti epäsuhtaa, joka sen mielestä vallitsi tapaukseen käytettyjen viranomaisresurssien ja turvapaikanhakijoiden rikosepäilyihin suunnattujen voimavarojen välillä. ”Kaapumiehen” teko esitettiin harmittomana kepposena, johon MV-lehdessä suhtauduttiin huvittuneesti. Se kirvoitti toimituskunnan julkaisemaan jutun esimer-

kiksi Kahvila Ekbergin Halloween-aiheisesta Facebook-postauksesta, jossa konditoria mainosti haamuiksi koristeltuja marenkejaan. MV-lehti (21.10.2015) otsikoi kopioidunsa postauksen näin: ”Kahvila Ekbergistä ihanat KKK-herkut” viitaten välikohdaukseen Hennalan portilla. MV-lehden lukija (MV-lehti, 25.9.2015) intoutui puolestaan ehdottamaan suomalaisten ”aidosti isänmaallisten maanpetoshallitusta ja jihadismia vastustavien” kansalaisten taisteluseksymboliksi KKK-asun sijaan armeijamallista lumipukua, jonka ylleen pukenut osoittaisi kunnioitusta sotaveteraaneja ja isänmaanhenkisiä kohtaan liittäen tapauksen näin historialliseen ja kansallismieliseen kontekstiin.

Maahanmuuton ja pakolaisuuden on havaittu aiheuttavan julkisessa keskustelussa erityisen tunnepitoista reagoitua ja voimakasta polarisoitumista, etenkin niinä vuosina, kun Euroopassa on kuohunut saapuvien turvapaikanhakijoiden poikkeuksellisen suuren määrän vuoksi (ks. Savolainen, 2015). Esimerkiksi MV-lehden suosio kasvoi juuri niinä aikoina, jolloin niin kutsuttu Euroopan pakolaiskriisi oli näkyvimmin otsikoissa. Lisääntyneet lukijamäärät antavat aiheen ajatella, että ihmiset alkoivat etsiä vaihtoehtoista tietoa turvapaikanhakijoista valtavirtamedian uutisten rinnalle. MV-lehden kantaottavat jutut ja jyrkän puolueellinen toimituspolitiikka tarjosivat aivan toisenlaista mediasisältöä kuin mihin Suomessa oli totuttu. MV-lehti aiheutti hämmennystä: oliko se satiiria vai vaihtoehtoista journalismia?

MV-lehden ja muiden sen kaltaisten verkkojulkaisujen juttuja tuotetaan ja luetaan valtavirrasta poikkeavien todellisuuskäsityksien läpi (ks. Noppari & Hiltunen, 2018). Tämä väitöstutkimukseni sai alkunsa siitä kummastuksesta, jonka nämä verkkojulkaisut ja niiden mielestäni rasistinen linja minussa herättivät työskennellessäni uutistoimittajana *Turun Sanomissa* 2010-luvun puolivälissä. Alkusesäyksenä toimi haluni ottaa selvää, miten nämä poikkeavat todellisuuskäsitykset syntyvät, mistä vihamieliset viestit kumpuavat ja mikä saa osan ihmisistä ajattelemaan, että valtamedia ”pimittää totuutta”, kuten MV-lehti usein esittää¹. Jo tutkimukseni alkumetreillä oletukseni oli, että sen sijaan, että MV-lehti olisi ensisijaisesti lukijoitaan harhauttamaan pyrkivä valemedia (ks. mm. Vehkoo, 2016), julkaisu on osa jotakin laajempaa ideologiaa, jonka juuret ovat syvemmillä historiassa. Länsimaissa kasvava epäluottamus valtavirtamediaan ja perinteisiin uutisvälineisiin on viime vuosina alkanut saada tukea

¹ Käytän tutkimuksessani käsitteitä *valtamedia* ja *valtavirtamedia* synonyymien tavoin rinnakkain. Jotkin tutkijat ovat luopuneet valtamedia-käsitteen käytöstä, koska ajattelevat sen olevan vastamedian antama nimitys perinteisille tiedotusvälineille. Katson, että käsitteiden rinnakkainen käyttö on hyväksyttävää, koska valta-etuliitettä käytetään myös puhuttaessa julkisuudesta ilman ideologista painotusta.

valtaapitäviä vastustavalta, populistiselta ajatusmaailmalta (mm. Waisbord, 2020). Liisääntyneeseen maahanmuuttoon liittyvä yhteiskunnallinen levottomuus sekä epäluottamuksen ilmapiiri ovat saaneet osan kansasta etsimään vaihtoehtoisia näkemyksiä populistisista verkkojulkaisuista, jotka haastavat voimakkaasti ammattimaisesti tuotettua, journalistista mediaa (Haller & Holt, 2019; Heft ym., 2020; Reunanen, 2018).

Myös akateemisessa tutkimuksessa on kiinnostuttu näistä uudentyyppisistä verkkojulkaisuista (mm. Figenschou & Ihlebæk, 2019; Haller & Holt, 2018; Haller ym., 2019; Holt, 2016a, 2016b; Mayerhöffer, 2021; Nygaard, 2019, 2020). Aluksi tämäntyyppisiä julkaisuja tarkasteltiin etupäässä vale uutisia tai vaihtoehtoisia totuuksia jakavina alustoina, minkä vuoksi aiempaa tutkimusta on kritisoitu normatiivisesta eli normiin perustuvasta näkökulmasta (ks. Haller ym., 2019; Holt ym., 2019; Rone, 2022). Sitten on havaittu, että äärioikeiston toimijat ammentavat puheenaiheensa useimmiten perinteisistä uutisvälineistä sen sijaan, että loisivat kokonaan omat asialistansa (Haanshuus & Ihlebæk, 2021; myös Ekman, 2019; Haller & Holt, 2019). Holt ym. (2019: 860) kiteyttävät normatiivisen lähestymistavan ongelmallisuuden seuraavasti: ”Ilmiön [vastajulkaisujen] normatiiviset määritelmät rajaavat tutkimus alaa ja rajoittavat niitä mahdollisuuksia, joilla ilmiötä voidaan empiirisesti tutkia. Tällöin vastamedia nykyisessä muodossaan on vaarassa jäädä kokonaan teoreettisen kartoittamisen ulkopuolelle [vapaa suomennos kirjoittajan]”. Olen samaa mieltä Holtin ym. (2019) kanssa, sillä jos vastamediaa tarkastellaan kapean yksipuolisesti disinformaatiota levittävänä vihajulkaisuna, sen mahdolliset vaikutukset julkiseen keskusteluun ja laajemmin koko medioituneeseen julkisuuteen voivat jäädä huomiotta (ks. myös Haller ym., 2019). Mielestäni on myös hieman ennakkoluuloista ja elitististäkin pyrkiä ennalta kovin tarkasti rajaamaan, mistä tulokulmasta ja millaisin käsittein risiriitäisiä ja poleemisia ilmiöitä on tieteellisesti hyväksyttyä tutkia. Pyrin siksi tutkimuksessani laajentamaan tätä ymmärrystä tarkastelemalla vastamedian sisältöjä yleisemmin julkisena puhutteluna, joka osaltaan on rakentamassa julkista keskustelua. Vaikka MV-lehden kaltaisten julkaisujen sisällöt ovat avoimen rasistisia ja vihamielisiä enkä niitä hyväksy, niiden tuottaman puhuttelun laajemmalla avaamisella voidaan tehdä päätelmiä vastamedioiden roolista osana julkisuutta ja sen dynamiikkaa ja päästä myös kohti sitä teoreettista kartoittamista, josta Holt ym. (2019) puhuvat.

Väitöstutkimukseni sijoittuu journalismintutkimuksen alalle, mutta paikan tui lopulta myös julkisuudentutkimuksen kentälle havainnoimalla eritoten vastajulkisuutta (mm. Fraser, 2009; Herkman, 2011). Tarkastelen tässä tutkimuksessa MV-

lehteä *populistisena vastamediana* (ks. Noppari & Hiltunen, 2018: 236–272 ja luku 2.2.4), joka omalla toiminnallaan tuottaa vastajulkisuutta ja siten myös haastaa valtajulkisuutta ja sitä keskeisesti ylläpitävää journalismin instituutiota. Samalla vastamedia kuitenkin myös hyödyntää journalistisen median tuottamia sisältöjä erityisesti journalistisen muodon ja ulkoasun osalta lisätäkseen viestinsä uskottavuutta (ks. Seuri & Ramstedt, 2022). Tutkimukseni siis auttaa ymmärtämään MV-lehden ja sen kaltaisten julkaisujen hämmennystä herättävää suhdetta journalismiin sekä laajemmin sitä, millaisessa jännitteisessä ympäristössä journalismi hybridissä mediajärjestelmässä (ks. Carlson & Lewis, 2019; Chadwick, 2017) toimii. Hybridi mediajärjestelmä rakentuu vanhojen ja uusien mediateknologioiden ja käytäntöjen vuorovaikutukselle. Nykyjärjestelmässä journalismi ei enää dominoi uutisten ja tiedon tuottamista, jakamista ja käyttöä, vaan valta on sillä, joka onnistuu saamaan viestinsä tehokkaimmin perille (Chadwick, 2017: 4).

Populistisen vastamedian sisältöjen luonteen vuoksi työni lainaa myös politiikan ja rasismien tutkimuksen aloilta (mm. Lentini & Tittley, 2011; Mudde, 2004) olematta kuitenkaan itsessään politiikan tai rasismien tutkimusta. Tutkimukseni kontribuutio on tuottaa ymmärrystä populistisen vastamedian julkisesta puhuttelusta odottamattoman yhteiskunnallisen muutostilan aikana. Kontribuutio tapahtuu analysoimalla maahanmuutto- ja pakolaiskeskustelua verkkojulkaisussa, joka on yhtäältä riippuvainen journalistisesta mediasta, mutta toisaalta haastaa sitä. Tältä osin tutkimukseni osallistuu myös journalismitutkimuksen keskusteluun peruskysymyksestä, mitä journalismi nykypäivän hybridissä mediaympäristössä on (ks. Deuze & Witschge, 2018; Kovach & Rosenstiel, 2014). Koska vastamedia asettuu jonkinlaiseksi journalismin vastavoimaksi ja pyrkii lisäämään epäluottamusta journalismia kohtaan (Noppari & Hiltunen, 2018: 241), se samalla haastaa journalistisen median arvioimaan toimintatapojaan, arvojaan ja normejaan. Samalla tavoin vastamedian voi ajatella luovan myös journalismitutkimukselle tarpeen määrittää journalismin nykyolemusta ja muuttuvia rajoja muuttuvassa mediaympäristössä ja uusien viestintäalustojen ajassa. Tässä tarkastelussa on kyse medioituneen julkisuuden muutoksesta, joka rakentuu ohi ja yli journalistisen tuotannon ja vaikuttaa paitsi journalismiin, myös julkiseen keskusteluun.

1.1 Tutkimuksen konteksti

Tässä aluvussa esittelen kolme keskeistä teemaa, jotka kytkeytyvät toisiinsa ja johdattavat tutkimuskysymysteni äärelle. Nämä teemat muodostavat tutkimukseni kontekstin ja kiinnittävät sen myös laajempaan historialliseen ja poliittiseen keskusteluun. Teemat ovat maahanmuuttokeskustelun vuoteen 2015 ajoittuva pakolaiskriisi, oikeistopopulismi länsimaiden politiikassa ja valtavirtamediaan kanavoitua epäluottamus.

1.1.1 Pakolaiskriisi Euroopan maahanmuuttokeskustelussa

Viime vuosina vapaissa liberaalidemokratioissa käyty julkinen pakolais- ja maahanmuuttokeskustelu on ollut voimakkaan polarisoitunutta. Eri mieltä keskenään ovat olleet maahanmuuton vastustajat ja monikulttuurisuuden kannattajat (Rea et al., 2019; Lahav, 2004). Sama kahtiajako on ollut nähtävissä myös suomalaisessa julkisessa keskustelussa (Nikunen & Pantti, 2018). Keskustelu on kiihtynyt etenkin digitaalissa ympäristössä, jossa mielipiteitä on ollut helpompi ilmaista voimakkain tuntein ja aggressiivisempaan sävyyn kuin kasvokkain (Asker & Dinas, 2019). Maahanmuutto ja pakolaiset ovat yleisesti poleeminen ja mielipiteitä jakava ilmiö, joka saattaa johtaa vakaviin ongelmiin, kuten todelliseen terrorismiin, yhteiskunnalliseen ja taloudelliseen epätasa-arvoon, etniseen syrjintään tai arvoriitiriitoihin kantaväestön ja maahanmuuttajien välillä. Laajamittainen maahanmuutto voi lisäksi aiheuttaa erilaisia pelkoja, kuten omaa hyvinvointia uhkaavaa vieraanpelkoa (tutkimukseni esimerkitapauksessa nimenomaan turvapaikanhakijoista ja pakolaisista johtuvaa) sekä pelkoa perinteisten traditioiden ja arvojen menettämisestä (Pels, 2012; ks. myös Hootegeem & Meuleman, 2019; Wodak, 2015). Tulenarkuutensa vuoksi aihe on muodostunut yhteiskunnallisesti ja poliittisesti merkittäväksi kiistakapulaksi eri puolilla Eurooppaa, sillä keskusteluun liittyy ideologisia ja poliittisia valtataisteluja esimerkiksi käyttöön vakiintuvista termeistä ja niiden merkityksistä (Rheindorf & Wodak, 2018; Savolainen, 2015).

Julkinen keskustelu alkoi polarisoitua erityisesti vuonna 2015, jolloin turvapaikanhakijoita saapui Eurooppaan enemmän kuin aiemmin 2000-luvulla (Rea ym. 2019). Vuonna 2015 yli 1,3 miljoonaa pakolaista ja turvapaikanhakijaa lähti kotimaastaan sota, vainoa ja epävakaita oloja pakoön Eurooppaan. Tämän niin sanotun Eu-

roopan pakolaiskriisin seuraukset ulottuivat myös Suomeen, kun Lähi-idästä, Afrikasta ja Etelä-Aasiasta lähteneet ihmiset saavuttivat pohjoisen Euroopan. Suomeen saapui tuolloin yhteensä 32 476 turvapaikanhakijaa, kun aiempina vuosina 2000-luvulla määrä oli vaihdellut 1 500:n ja 6 000 ihmisen välillä. Turvapaikanhakijoiden tulosta kirjoitettiin laajalti mediassa, ja aihe puhutti paljon myös politiikassa. Tiedotusvälineet kuvasivat pakolaisten tuloa Eurooppaa ravisuttavana katastrofina. Turvapaikanhakijoista kirjoitettiin tulvana, virtana ja kaaoksena, jolloin he alkoivat näyttäytyä hallitsemattomana luonnonvoimana (Nikunen, 2019). Yleinen mielipide alkoi muuttua eri puolilla Eurooppaa vastaanottavaisen solidaarisesta asenteesta vihamieliseksi ja kasvavaksi peloksi ”laittomista maahanmuuttajista” (Rea ym., 2019; Rhein-dorf & Wodak, 2018). Erityisesti marraskuussa 2015 tapahtuneiden Pariisin terrori-iskujen ja saman vuoden uudenvuodenaattona Saksan Kölnissä tapahtuneiden väitettyjen seksuaalirikosten jälkeen poliitikot, journalistit ja tavalliset kansalaiset yhdistivät pakolaiset yhä useammin terroristeihin (Nikunen, 2019; ks. myös Bachman, 2016).

Eurooppaan saapuneet turvapaikanhakijat ovat kuitenkin vain uusin käänne paljon pidempään jatkuneessa maahanmuuttokeskustelussa. Tutkimusten mukaan maahanmuuttovastainen eetos on kasvanut Euroopassa jo kolmen viime vuosikymmenen ajan (Meuleman ym., 2009; Rea ym., 2019; Semyonov ym., 2006;). Suuri merkityksensä oli vuoden 2001 syyskuun 11:n tapahtumilla, sillä WTC-iskujen vuoksi länsivaltioiden säätivät uusia lakeja pyrkiäkseen rajoittamaan terrorismia (Ahmed, 2014). Ahmedin (2003, 2014) mukaan poliittisessa puheessa ja mediassa turvapaikanhakijat ja terrorismi on viime vuosina yhä useammin rinnastettu toisiinsa, kun kansainvälisen terroristin hahmo on linkittynyt turvapaikanhakijan hahmoon. Tähän ovat johtaneet esimerkiksi brittiläisessä terroristilain lisäpöytäkirjassa rinnakkain asetetut kysymykset turvapaikasta ja terrorismista. Lisäpöytäkirjan mukaan turvapaikanhakija ei ole oikeutettu suojeluun, jos häntä on syytä epäillä kansainväliseksi terroristiksi (Ahmed, 2003: 209–210).

Yhtenä voimistavana tekijänä maahanmuuttokeskustelussa on ollut vuoden 2008 finanssikriisistä alkunsa saanut taloudellinen laskusuhdanne, jonka oloissa pakolaisten tuloon liitetyt uhkakuvat ja maahanmuuttovastainen ilmapiiri valtaväestön keskuudessa ovat alkaneet vahvistua (Van Hootegeem & Meuleman, 2019; Coenders & Scheepers, 2008; Coenders ym., 2008; Quillian, 1995; Wilkes & Corrigan-Brown, 2010). Yhtäältä sosiaalisesti ja taloudellisesti haavoittuvassa asemassa olevat ihmiset ovat tunteneet itsensä uhatuiksi muualta tulleiden vähemmistöjen läheisyydessä ja

hyljeksineet siksi herkemmin valtaväestöstä poikkeavia ihmisiä. Toisaalta valtaväestön syrjivän asenteen on todettu voimistuvan sitä mukaa, kun taloustilanne kotimaassa on heikentynyt ja muualta tulleiden määrä kasvanut (Semyonov ym., 2006).

1.1.2 Oikeistopopulismi länsimaiden politiikassa

Samoihin aikoihin, kun maahanmuuttokeskustelu on kärjistynyt, myös populistipuolueet ovat kasvattaneet suosiotaan läntisessä Euroopassa. Oikeistopuolueet alkoivat vahvistua jo 1980-luvun puolivälissä (Mudde, 2017), ja 1990-luvulla maahanmuuttovastaista agendaa ajaneet puolueet alkoivat nousta politiikan laitamilta mukaan hallitukseen (Akkerman ym., 2016). Mudden (2017) mukaan oikeistopopulismi on kerännyt kannatusta tavallisesti maailmanlaajuisten talouskriisien seurauksena. Näin tapahtui myös vuoden 2008 laskusuhdanteen jälkeen, kun äärioikeistopuolueiden suosio nousi jyrkkään kasvuun (Alvares & Dahlgren, 2016). Kehitys on ollut samansuuntaista myös Suomessa. Vuoden 2011 eduskuntavaaleissa koettiin Perussuomalaisten ”jytty”, kun oikeistopopulistinen puolue viisinkertaisti äänisaaliinsa ja keräsi kaikkiaan 19 prosenttia kaikista annetuista äänistä (Jungar, 2016).

Mudden (2017) mukaan vuosi 2015 oli käännekohta populistisen äärioikeiston kasvulle, sillä siihen saakka oikeistopopulismi näyttäytyi suurimmaksi osaksi vain puoluepolitiikassa. Niin sanottu pakolaiskriisi toi populistisen äärioikeiston ideologian näkyvämmiin esille, kun maahanmuuttovastaiset mielenosoitukset yleistyivät eri puolilla Eurooppaa. Mielenilmausten seurauksena ideologia alkoi vetää puoleensa ihmisiä erilaisista poliittisista ryhmistä, kuten valtapuolueiden jäsenistä ja uusnatsien järjestöistä (Mudde, 2017). Populismia on tänä päivänä siis järjestäytyneessä politiikassa, jota edustavat Perussuomalaiset Suomessa, sekä ruohonjuuritason poliittisissa liikkeissä ja toiminnassa. Tutkimukseni keskiössä olevan MV-lehden sisällöissä populistisuus näkyy pääosin tyyli- ja retoriikassa, joihin sisältyy myös populismin ideologisia piirteitä.

1.1.3 Kasvanut epäluottamus valtavirtamediaan

Samaan tahtiin oikeistopopulististen puolueiden suosion kasvun kanssa on lisääntynyt epäluottamus valtavirtamediaan joka puolella läntisessä maailmassa (Newman, 2019). Maailmanlaajuinen laskusuhdanne on iskenyt myös mediateollisuuteen ja hei-

kentänyt journalismin kannattavuutta. Mainostulot ovat pienentyneet merkittävästi, lukijat ovat lopettaneet tilauksiaan ja toimitukset ovat joutuneet vähentämään työntekijöitään (Franklin, 2014). Epäluottamus, epäluuloisuus ja kaikenlainen kielteisyys perinteistä valtavirtamediaa kohtaan ovat nostaneet päätään erityisesti oikeistopopulististen puolueiden ja äärioikeiston systeeminvastaisten liikkeiden keskuudessa (Fawzi, 2019; Haller & Holt, 2019). Perinteisen median on väitetty salaavan ja vääristelevän informaatiota, jos se ei ole sopinut tiedotusvälineiden poliittisesti korrektiin agendaan (Fawzi, 2019; Haller & Holt, 2019; Krämer, 2019). Journalistit on nähty poliittisen eliitin tekopyhinä kannattajina, jotka kirjoittavat yksipuolisesti ja puolueellisesti valtaeliiteistä ja populistista (Figenschou & Ihlebæk, 2019; Haller & Holt, 2019; Krämer, 2018; Tsfati, 2003).

Julkinen epäluottamus voidaan nähdä populistiseen ajattelutapaan kytkeytyvän epäintellektuaalisen ajattelun polttoaineena, sillä populismi pyrkii vastakkainasetteluihin kansan ja eliittien välillä. Merkley (2020: 26) määrittelee epäintellektuaalismin yleiseksi epäluuloksi ja epäluottamukseksi minkä tahansa alan asiantuntijuutta ja älyllisyyttä kohtaan. Epäintellektualismi vetoaa ”terveeseen järkeen” sekä perinteisiin ja konservatiivisiin arvoihin, jotka ovat oikeistopopulistisen retoriikan peruselementtejä ja luonteenomaisia oikeistopoliittisille puolueille (ks. Wodak, 2015). Oikeistopopulistiset puolueet hyötyvät nimenomaan epäintellektuaalisuudesta ammentavasta ajattelusta, koska asiantuntijoita kohtaan suunnatun epäilyksen taustalla on ajatus, että heidän ammattitaitoaan ja ymmärrystään käytetään tavallisten kansalaisten kontrolloimiseen (Merkley, 2020). Kuten Merkley (2020: 27) huomauttaa, osa populistista näkee asiantuntijoiden kuuluvan vallassa olevaan eliittiin, koska heillä on päättävävaltaa julkisista asioista käytävissä keskusteluissa. Tällä perusteella voi mielestäni esittää, että yleinen epäluottamus perinteiseen mediaan ”eliitin käytyreinä” voi lisätä ihmisten kiinnostusta populistista vastamediaa kohtaan niin, että sitä voidaan lukea ainakin uteliaisuudesta. Hallerin ja Holtin (2019: 1666) mukaan maahanmuuttovastainen vastamedia tulee ymmärtää jonkinlaiseksi perinteisen median omatekoiseksi korjatuksi versioksi, jollaiseksi se itse itsensä määrittää ja jollaisena se haastaa valtavirtamedian auktoriteettiasemaa yhteiskunnallisen todellisuuden kuvaajana (ks. myös Atton, 2009; Nygaard, 2019). Tällöin sen motiivina olisi laajentaa ja monipuolistaa julkista keskustelua, mitä voi teoriassa pitääkin edistyksellisenä ja demokratiaa tervehdyttävänä tekijänä. Tämä ajatus vaatii kuitenkin syvempää tarkastelua, ja tähän problematiikkaan työssäni perehdyn.

Hallerin ym. (2019) mukaan akateemisessa tutkimuksessa on tarve tuottaa tietoa vastajulkisuudessa operoivasta vastamediasta tarkastelemalla sitä nimenomaan erilaisista ideologisista, kulttuurisista, uskonnollisista ja poliittis-maantieteellisistä perspektiiveistä käsin. Rakennan väitöskirjassani tutkimusasetelman, joka perustuu suomalaisen poliittisen ja mediakontekstin omaleimaisuuteen. Suomessa on vallalla monipuoluejärjestelmä ja koalitionhallitus, mutta myös meillä populistipuolue Perussuomalaiset on vakiintunut suurimpien puolueiden joukkoon (Norocel, 2017: 43–44). Suomalaiselle mediaympäristölle taas on tyyppillistä, että suurin osa journalisteista korostaa poliittista sitoutumattomuuttaan (Jyrkiäinen, 2017). Tämä tutkimus lähestyy aihetta siitä lähtökohdasta, että vaikka väestöltään pienilukuinen Suomi on edelleen sosioekonomisesti verrattain yhtenäinen valtio, myös meillä kansallismielinen ja maahanmuuttovastainen ajattelu on saanut voimakasta kannatusta. Teen tutkimuksessani myös vertailua brittiläiseen vastamediaan havainnollistaakseni, että media- ja puoluejärjestelmän kansallisista eroista huolimatta tämäntyyppiset vastamediat voivat olla ideologisesti hyvin lähellä toisiaan.

Tämäntyyppinen ajattelu on voimistunut Suomessa samoista syistä, joita edellä kuvasin. Yleistä turvallisuudentunnetta horjuttaneet terrori-iskut eri puolilla läntistä maailmaa, vuoden 2008 talouskriisistä seurannut huonontunut elintaso sekä journalististen mediaorganisaatioiden heikkeneminen ovat luoneet meilläkin otollisen maaperän tyytymättömyyden ja epäluottamuksen kasvulle. Jännitteisestä ilmapii-ristä ovat hyötyneet populistipuolueet erityisesti maahanmuuttovastaisen viestinsä vuoksi, joka sai lisää kannatusta turvapaikanhakijoiden äkillisen kasvun aikaan. Työ- säni tarkastelen sitä, miten tälle ajattelulle on haettu huomiota julkisessa keskustelussa ja miten tätä kannatusta on rakennettu tekstuaalisesti ja visuaalisesti vastame- dian sisältöjen kautta.

1.2 Tutkimuskysymykset

Maahanmuuttovastaisen vastamedian ytimessä on ajatus, että valtavirtamedia jollakin tapaa salaa tai vääristää tietoa kertoessaan maahanmuuton todellisista seurauksista (Haller & Holt, 2019). Vastamedia mieltää valtavirtamedian osaksi valtakoneistoa, joka yhteistuumin estää kansan pääsyn todellisen tiedon äärelle (Hameleers, 2020; Waisbord, 2018). Väite istuu yksiin populistisen ajattelutavan kanssa, jonka antagonisessa eli vastakkaisuuksille rakentuvassa maailmankuvassa tavalliset ja rehelli-

set kansalaiset ovat jääneet epärehellisen valtaeliitin syrjäyttämäksi. Aiemmassa suomalaistutkimuksessa onkin pyritty saamaan ote MV-lehden kaltaisista verkkojulkaisuista *populistisen vastamedian* käsitteellä (Noppari & Hiltunen, 2018). Esimerkiksi Noppari ja Hiltunen (2018: 241–242) määrittelevät sivustot populistisiksi, koska niiden sisällöissä avautuu kuva kahtiajakautuneesta yhteiskunnasta, jossa vastakkain ovat hyveellinen kansa ja korruptoitunut eliitti.

Väitöstutkimuksessani hyödynnän tätä populistisen vastamedian käsitettä selvittäessäni, miten tämäntyyppiset julkaisut tuottavat julkista puhuttelua maahanmuutto- ja pakolaiskeskustelussa. Minua kiinnostaa tietää, miten vastamedia kertoo aiheesta, josta se sanoo valtavirtamedian valehtelevan.

Tutkimuskysymykseni ovat:

- 1) *Mistä elementeistä koostuu julkinen puhuttelu MV-lehden sisällöissä maahanmuuttoaiheessa?*
- 2) *Mitä tämän analyysin ja muun tutkimuskirjallisuuden perusteella voidaan päätellä populistisen vastamedian roolista julkisen keskustelun tuottamisessa?*

Tässä tutkimuksessa siis syvennän populistisen vastamedian käsitteen tieteellistä ja yhteiskunnallista ymmärrystä perehtymällä MV-lehden sisältöihin ja sen puhuttelutapoihin. Tarkoitan julkisella puhuttelulla sellaisia jatkuvasti toistuvia lausumia, jotka kutsuvat ihmisiä osaksi tiettyä joukkoa ja osajulkisuutta. Warnerin (2002: 67) mukaan julkisuutta itsessään ei ole sellaisenaan olemassa, vaan se syntyy ja muodostuu nimenomaan näissä jatkuvasti toistuvissa puhutteluissa. Koivusen ja Lehtosen (2005: 15) mukaan olemme julkisuuden eri osa-alueilla samaan aikaan monien eri puhuttelujen kohteena. Tässä tutkimuksessa julkisena puhuttelijana on MV-lehti, joka houkuttelee sisältöjensä avulla yleisöä osaksi tietynlaisen maailmankuvan jakavaa lukijoiden joukkoa. Näitä MV-lehden puhutteluja tutkimalla voin päätellä, millainen rooli tällaisella toimijalla on julkisessa keskustelussa ja sitä kautta myös valtajulkisuuden haastajana. Tarkastelen, miten näissä sisällöissä populistista tyyliä ja retorisia keinoja hyödynnetään rasistisen ja maahanmuuttovastaisen viestin levittämiseksi erityisesti ajankohdana, jolloin yhteiskunnassa on voimakasta kahtiajakautumista synnyttävä muutostila. Kysymykset liittyvät tutkimukseni radikaalista ääriajattelusta käytävään keskusteluun, jota poliittisen ilmapiirin polarisoitumisesta ja radikalisoitumisesta on viime vuosina käyty sekä Euroopassa että Yhdysvalloissa.

Sovellan tutkimuksessani diskursiivis-analyttistä lähestymistapaa analysoidessani populistisen vastamedian sisältöjä. Käyttämällä tapausesimerkkinäni tunnetuinta suomalaista vastamediaa ja brittiläistä vastajulkaisua sen vertailukohtana selvitän, miten nämä julkaisut käyttävät tekstimuotoista ja visuaalista materiaalia vahvistaessaan yhteiskunnallista polarisoitumista ja tiettyjen ihmisryhmien eksklusiota eli poissulkemista. Neljässä osatutkimuksessa eli julkaistussa tutkimusartikkelissa lähestyn vastamediaa seuraavista näkökulmista: miten vastamedia hyödyntää ulkopuolelta tulevaa uhkaa ideologiansa levittämiseen, miten vastamedia tuottaa vastajulkisuutta monikansallisella tasolla, mitä retorisia keinoja vastamedia käyttää kansalaiskäsitettä rakentaessaan ja miten vastamedia vetoaa tunteisiin sisältöjä merkityksellistäänsään.

Tutkimusartikkeleissa toistuva ydinteema kytkee väitöstutkimukseni ajallisesti vuosiin 2015–2017, joiden tapahtumiin viitattiin julkisessa keskustelussa yleisesti Euroopan pakolaiskriisinä. Työssäni olen tunnistanut tuon ajanjakson tapahtumat kriisiksi politiikan ja median agendan perusteella, en kriisien vakavuutta yleisesti arvioimalla. Mediatutkimuksessa kriisi on määritelty yhtäkkiseksi, odottamattomaksi tapahtumaksi, joka haastaa ja uhkaa yhteiskuntaa aiheuttamalla voimakasta epävarmuutta ja epäjärjestyä (Kotišová, 2017; Van der Meer et al., 2016). Tämä määritelmä on yhtäpitävä sen merkityksen kanssa, jossa olen kriisin käsitettä työssäni käyttänyt. Mediassa yllättäviä ja odottamattomia yhteiskunnallisia tapahtumia voidaan käsitellä kriiseinä, ja myös populistinen vastamedia tarttuu herkästi kriisin mahdollisuu-teen silloinkin, kun varsinaisesta kriisistä ei ole kyse. Palaan populistisen vastamedian kriisiperformansseihin (ks. Moffitt, 2016) myöhemmin työssäni (luvut 2.2.1, 2.3.3 ja 5).

Työn pääpaino on suomalaisessa populistisessa vastamediassa, mutta tutkimusta voi tarkastella kontribuutiona myös laajempaan akateemiseen keskusteluun maahanmuuttovastaisista vastajulkisuuksista. Kansainvälisessä keskustelussa MV-lehden kaltaisia julkaisuja on kutsuttu oikeiston vaihtoehdomediaksi [right-wing alternative media] (mm. Haller ym., 2019; Holt, 2020; Mayerhöffer, 2021, Nygaard, 2020). Kun maahanmuuttovastaiset ja valtaeliitin vastaiset suuntaukset nostavat päätään siitä huolimatta, kuinka suuren määrän pakolaisia valtiot ovat vastaanottaneet, rasististen vastajulkisuuksien diskursseja tulee pohtia myös monikansallisena ilmiönä yksittäisten kansallisten tekijöiden rinnalla. Tutkimukseni tarjoaakin uusia näkemyksiä populistisesta vastamediasta pohjoismaisessa demokratiassa, jossa turvapaikanhakijoiden ja pakolaisten määrä on pysynyt verrattain vähäisenä.

Aineiston aikasidonnaisuudesta huolimatta työni tulokset hyödyttävät tämän päivän pohdintoja julkisesta keskustelusta. Vuosien 2015–2017 jälkeen yhteiskuntajärjestys on horjunut uusien yhteiskunnallisten kriisien ja muutosten vuoksi, ja suomalaisen keskustelukulttuuri on edelleen polarisoitunut. Vastakkainasettelua ovat synnyttäneet koronapandemiaan, Ukrainan sotaan ja Nato-jäsenyyteen liittyvät kysymykset ja mielipiteet. Tämä väitöskirja tuottaa ymmärrystä populistisen vastamedian käyttämistä julkisen puhuttelun tavoista, joiden avulla se lataa ideologisia ja poliittisia merkityksiä tulkintoihinsa kriiseiksi esittämistään yhteiskuntajärjestystä muuttavista tapahtumista ja samalla syventää kuulua oman ryhmän ja siitä poikkeavien erimielisten välillä.

1.2.1 Tutkimusartikkelit

Tämä väitöskirja koostuu neljästä erillisestä tutkimusartikkelista ja käsillä olevasta johdantoluvusta. Artikkelit I, III ja IV lähestyvät tutkimuskohdetta eri näkökulmista suomenkielisessä mediaympäristössä. Artikkelit II on vertailevaa tutkimusta, joka vie tutkimusasetelman monikansalliseen ympäristöön. Taulukossa 1. esittelen artikkelikohtaiset tutkimuskysymykset, ja sen jälkeen kuvaan lyhyesti kunkin artikkelin keskeisen tutkimusongelman. Palaan tutkimusartikkeleihin vielä johdantoluvun neljännessä luvussa, jossa kerron tiivistetysti artikkelien keskeiset tulokset ja johtopäätökset.

	Artikkeli I	Artikkeli II	Artikkeli III	Artikkeli IV
Tutkimuskysymys	Miten MV-lehti merkityksellistää pakolaiskeskustelua ryhmäpolarisoinnin näkökulmasta?	Mitä yhtäläisyyksiä Breitbart Londonin ja MV-lehden ideologisissa puhuttelutavoissa on havaittavissa?	Miten "kansan" on konstruoitu MV-lehden teksteissä oikeistopopulistisen retoriikan strategioita hyödyntämällä?	Miten ja miksi MV-lehti rakentaa ja hyödyntää kielteisiä emootioita ihmiskuvastonsa kautta vahvistaakseen oikeistopopulistista viestiään maahanmuuttoaiheissa?

Taulukko 1. Artikkelikohtaiset tutkimuskysymykset.

Artikkelissa I analysoin niitä merkityksellistämisen mekanisme, joiden avulla MV-lehti rakentaa ja ottaa osaa julkiseen keskusteluun niin sanotusta Euroopan pakolaiskriisistä ja sen seurauksista. Artikkelit tarkastelee kahta uutistapausta syksyltä 2015, jolloin turvapaikanhakijoiden määrä moninkertaistui Suomessa aiempiin 2000-luvun vuosiin verrattuna. Ryhmäpolarisoinnin käsitteestä (Sunstein, 2003) ammentava tutkimusasetelma kiinnittyy kysymykseen yhteiskunnallisen keskustelun polarisoinnista erityisesti maahanmuuton kaltaisissa, polemiikkia herättävissä aiheissa (Savolainen, 2015). Artikkelit esittelee kolme ideologista puhuttelutapaa, joita MV-lehti käyttää ladatessaan merkityksiä pakolaiskeskusteluun ja vahvistaessaan rasistista ja epäluottamusta luovaa maailmankuvaa. Artikkelit osoittaa, miten nämä puhuttelutavat kiinnittyvät äärioikeistolaiseen ajatteluun ja samanaikaisesti lisäävät eriytymistä monikulttuurisen ja maahanmuuttovastaisen ajattelutavan välillä.

Artikkeli II tutkii, millaisia yhtäläisyyksiä Breitbart Londonin ja MV-lehden ideologisissa puhuttelutavoissa on havaittavissa. Artikkelissa tarkastelen Breitbart Londonin aineistoa Rotherhamin grooming-tapauksesta usean vuoden ajalta ja vertaan havaintojani MV-lehden aineistosta tekemäni löydöksiin. Artikkelissa Breitbart London ja MV-lehti kiinnittyvät moninaiseen äärioikeiston verkkoympäristöön, joka koostuu sekalaisesta joukosta maahanmuuttovastaisia aktivisteja, salaliittoteoreetikkoita ja valkoisen ylivalan kannattajia (ks. Marwick & Lewis, 2017). Vertailevan tutkimuksen perusteella myös Breitbart Londonin maahanmuuttovastaisesta keskustelusta on määriteltävissä kolme ideologista puhuttelutapaa, joita MV-lehden pakolaispuheesta rajatut puhuttelutavat mukailevat.

Artikkelissa III tarkastelen, miten MV-lehti rakentaa maahanmuuttokeskustelussaan sitä kansaa, jonka puolesta se esittää puhuvansa. Perkaan kansan käsitettä hyödyntämällä Wodakin (2015) oikeistopopulistisen retoriikan strategioita. Artikkelit lähestyy vastamedian kansakeskeisyyttä valtavirtamedialle suunnattuna haasteena, sillä kansan puolelle julkisesti asettuminen on yksi vastamedian keinoista houkuttaa lukijoikseen ihmisiä, jotka kokevat jääneensä valtavirtamediassa pimentoon. Tältä osin artikkeli tekee näkyväksi vastamedian pyrkimyksen esiintyä demokratian todellisuutena puolustajana, sillä demokratiassa on kyse nimenomaan kansanvallasta.

Artikkelissa IV minä ja kanssakirjoittajani, professori Karin Wahl-Jorgensen Cardiffin yliopistosta, analysoimme niin sanotun Euroopan pakolaiskriisin jälkimainingeissa kolmen suomalaisittain merkittävän uutistapausten visuaalista materiaalia. Huomion kohteena ovat erityisesti ihmisiä esittävä kuvasto ja siitä luettavissa olevat tunteet, joita populistinen vastamedia pyrkii lukijoissaan herättämään. Digitaalisena

aikana ja etenkin sosiaalisessa mediassa visuaalinen sisältö on osoittautunut erityisen tehokkaaksi poliittisen kommunikaation muodoksi (Doerr, 2017). Artikkelini tutkii, miten MV-lehti hyödyntää negatiivisia emootioita pyrkiessään vahvistamaan populistista viestiä ihmiskuvaston avulla.

1.3 Tapausesimerkinä MV-lehti

Tässä väitöskirjassa tartun yhteen vastajulkisuutta tuottavaan verkkojulkaisuun, MV-lehteen, jonka sisältöjä tutkin tapausesimerkinä populististen vastamedioiden julkisesta puhuttelusta Suomessa. Suomalaisista vastamedioista eniten on tutkittu juuri vuonna 2014 perustettua MV-lehteä (mm. Haasio ym., 2017; Mattila, 2019; Noppari & Hiltunen, 2018; Noppari ym., 2019; Seuri & Ramstedt, 2022; Seuri & Toivanen, 2021; Toivanen ym., Ylä-Anttila, 2018; Ylä-Anttila ym. 2019). Julkaisusta on pyritty saamaan ote erityisesti ilmiötasolla suhteessa perinteiseen mediaan. Viitekehyksenä on ollut muun muassa korjaavuuden käsite (Toivanen ym., 2021), joka perustuu ajatukseseen, että kaikki medioissa oleva sisältö on riippuvaista aiemmista mediasisällöistä. Korjaavuuden käsitteen avulla on tutkittu, millaisia käytäntöjä vastamediasivustoilla on kehystää ja uudelleenkontekstualisoida perinteisten uutismedioiden sisältöjä (ks. myös Krzyżanowski, 2016). Vastamediat esimerkiksi lainaavat ja muuttavat perinteisten medioiden juttujen keskeisiä näkökulmia vastaamaan omaa kuvaansa todellisuudesta (Toivanen ym., 2021). Tätä uudelleenkontekstualisointia on kutsuttu myös uudelleenmiksaamiseksi (Seuri & Ramstedt, 2022). Lisäksi on tutkittu, miten vastamedian diskursiivinen tyyli poikkeaa perinteisen median tyylistä ja onko samaa puhetyyliä tunnistettavissa puoluepolitiikassa (Ylä-Anttila ym., 2019) sekä miten hybridin mediaympäristön muutokset ovat saaneet eri toimijat määrittelemään omia toimintatapojaan. Tätä on havainnoitu osana journalistista rajatyötä, joka piirtää rajoja journalismin ja ei-journalismin välille (Seuri & Toivanen, 2021).

MV-lehteä on tarkasteltu myös sisältölähtöisesti havainnoimalla vastamedian tekijöiden ja yleisön ajatuksia populistisen sisällön kuluttamisesta (Noppari & Hiltunen, 2018; Noppari ym., 2019), tutkimalla vastamedian lähdekäytäntöjä ja viittauksia (Haasio ym. 2017), tarkastelemalla sen sisältöjä totuudenjälkeiselle ajalle ominaisena vastatietona (Ylä-Anttila, 2018) sekä lähestymällä sisältöjä mahdollisena vihapuheena (Mattila ym. 2019). Tämä väitöstutkimukseni syventää aiempaa ymmärrystä erityisesti populistisen vastamedian sisällöistä MV-lehden maahanmuutto- ja pakolaispuheen

kautta. Työni tarjoaa uusia välineitä tunnistaa ja käsitellä tämäntyyppiselle vastamedialle ominaisia puhuttelun tapoja myös tulevien yhteiskunnallisten mullistusten aikana.

MV-lehti valikoitui tutkimukseeni kahdesta syystä. Verkkosivusto oli ensinnäkin suosituin ja näkyvin vastamedia juuri niinä vuosina, jolloin maahanmuuttokeskustelu kävi Suomessa kiivaimmillaan ja tutkimusaineistona käytetyt jutut julkaistiin (ks. Ylä-Anttila, 2017). Toiseksi MV-lehti osallistui julkiseen keskusteluun lupaamalla käsitellä aihetta valtavirtamediasta poikkeavista näkökulmista ja asettumalla kansalaisten puolelle, mikä on populismin keskeinen piirre (ks. mm. Canovan, 1999). Tästä syystä on tärkeää tarkastella MV-lehteä nimenomaan vastajulkisuuden toimijana, tuottajana ja esimerkkinä populistisesta tiedonvälityksestä sen sijaan, että lähestyisi julkaisua ainoastaan valeuutisia ja disinformaatiota jakavana alustana (vrt. mm. Vehkoo, 2016).

MV-lehden perusti suomalainen Ilja Janitskin elokuussa 2014 Barcelonassa, jossa hän tuolloin asui. Alun perin Janitskin tuli tunnetuksi jääkiekkoilijana, joka loukkaantumiseen keskeytyneen uransa jälkeen oli verrattain näkyvä hahmo julkisuudessa. Syksyllä 2002 Janitskin esimerkiksi perusti yhdessä kansanedustaja Matti Ahteen pojan, Jussi Ahteen kanssa ilmaisjakelulehden *Absoluten*, jonka kohderyhmäksi tekijät määrittelivät nuoren ja varakkaan, tyylietöisen kaupunkiasukkaan. Lehti ilmestyi vain kerran, mutta sen 30 000 kappaleen ensipainos saavutti suurta huomiota Suomessa. MV-lehden Janitskin kertoi syntyneen alun perin vitsiksi (Kormilainen *Imagessa*, 2015). Julkaisun nimi oli aluksi Mitä vittua?!!!, jonka oli tarkoitus kuvata sivustolle ja sen sisällölle luonteenomaista sarkastista sävyä. Nimi perustui suosittuun suomalaisen rikoskomedian, *Vareksen*, erääseen kohtaukseen, jossa elokuvan henkilöt toivovat Suomeen perinteisiä uutismedioita räväkämpää lehteä (Nieminen *Helsingin Sanomissa*, 2018). Jo varhaisessa vaiheessa sivusto leimautui tietyllä tapaa valtaapitävien vastustajaksi. Janitskinin mukaan julkaisun tavoitteena oli houkutelua lukijoita, jotka olivat saaneet tarpeekseen suomalaisesta sääntelystä. Janitskin itse oli muuttanut Espanjaan vuonna 2013 pakoon Suomeen jääneitä pahoinpitelytuomioita ja ulosottovelkojaan (Kormilainen *Imagessa*, 2015). Hän sanoi perustaneensa sivuston eräänlaiseksi rekrytointivälineeksi suomalaisille teknologiaosaajille, jotka julkaisua lukiessaan ymmärtäisivät, miten ankeaa elämä Suomessa on ja muuttaisivat Espanjaan työskentelemään Janitskinin yrityksessä (Kormilainen *Imagessa*, 2015).

MV-lehden ensimmäinen juttu julkaistiin 25. elokuuta 2014 otsikolla Tervetuloa! Lyhyessä esittelytekstissä kerrottiin sivuston tarkoitus: ”Nettijulkaisu jossa

kissa nostetaan pöydälle – faktaa ei sensuroida” (MV-lehti, 25.8.2014). Nimettömänä julkaistun ensijutun mukaan MV-lehti oli ”perusteltu, kriittinen ja kantaa ottava media niin Suomen kuin muidenkin maiden todellisesta tilasta”. Jutussa julistettiin, että jokaisella on vapaus ilmaista itseään perinteisen median päätoimittajien mielipiteistä huolimatta. Esittelyjuttu tiivistä, millaiseen tarpeeseen julkaisu oli perustettu: ”Suomen valtamediat kirjoittavat mitä niille sanotaan, joten kansalaiset jäävät vaille todellisia vastauksia niin Suomessa kuin ulkomaillakin” (MV-lehti, 25.8.2014). Esittelytekstin perusteella voi sanoa, että vaikka Janitskin oli luonnehtinut julkaisunsa alkuperäiseltä tarkoitukseltaan lähinnä vitsiksi, jo ensimmäisessä jutussa luetellut MV-lehden kolme keskeistä päämäärää sitoivat sen populistiseen ajattelutapaan (Mudde, 2004; Mudde & Rovira Kaltwasser, 2017; Wodak, 2015). Ensinnäkin MV-lehti esitti tiedonvälityksensä olevan ”sensuroimatonta” toisin kuin valtamediassa, jonka se väitti ”pimittävän totuutta”. Tämä lupaus kytkee julkaisun etupäässä verkossa maailmankuvaansa levittävien tiedon manipuloiden toimintatapoihin. Näille disinformaation, propagandan ja valeuutisten levittäjille on tyypillistä puhua niin sanotusta poliittisesta korrektiudesta sensuurina ja sananvapauden loukkauksina (Marwick & Lewis, 2017). Toiseksi luotettavuuden ja kriittisyyden lupauksina näyttäytyvä moraalinen ylemmydentunto liittyy julkaisun populistien tyypillisesti esittämiin syytöksiin, joiden mukaan valtavirtamedia vääristelee ja pimittää informaatiota (Haller & Holt, 2019; Krämer, 2018; ks. myös Roberts & Wahl-Jorgensen, 2021). Kolmanneksi MV-lehti esittää edustavansa kansaa, toisin kuin valtavirtamedia, jonka populistit näkevät pettäneen kansan ja kirjoittavan uutisia ainoastaan vallassa olevalle eliitille (mm. Esser ym., 2017; Fawzi, 2018; Krämer, 2018; Nord & Strömbäck, 2003).

MV-lehden ensimmäisenä vuonna sivusto julkaisi enimmäkseen juttuja, joissa pilkattiin Suomen hallintokoneistolle ominaista byrokraattisuutta. Yksi suosituista aiheista oli esimerkiksi alkoholin mainoskielto. Maaliskuussa 2015 Janitskin päätti vaihtaa julkaisun alkuperäisen nimen MV-lehdeksi, ja pian tämän jälkeen sivusto alkoi saada enemmän lukijoita. Kasvavan suosion syynä ei ollut nimenmuutos, vaan samoihin aikoihin lisääntynyt Suomeen tulevien pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden määrä. Vähitellen MV-lehden maahanmuuttovastainen linja alkoi hahmottua, ja kesällä 2015 julkaisu koki läpimurron. Äärioikeistolaiset lukijat huomasivat pian, että Janitskin julkaisee melkein mitä tahansa huolimatta siitä, miten rohkeasanaisia ja julkeita tekstit tyyliään ja sisällöltään olivat (Nieminen *Helsingin Sanomissa*, 2018). Pakolaisia ja maahanmuuttoa käsittelevissä jutuissaan MV-lehti tarjosi kansalaisille näkökulmia, joiden se arveli vastaavan ihmisten pelkoihin ja joita valtavirta-

media sivusi julkaisun mukaan vain yksipuolisesti tai ei lainkaan. MV-lehti saavutti suosionsa huipun vuosina 2015–2016 otsikoiden klikkimäärän perusteella (Nieminen *Helsingin Sanomissa*, 2018). Turvapaikanhakijoiden tekemistä rikoksista kertovat jutut toivat julkaisulle parhaimmillaan noin 800 000 päivittäistä kävijää ylittäen hetkellisesti suomalaisten maakuntalehtien verkkosivustojen kävijämäärät (Noppari & Hiltunen, 2018, viittasivat *Imageen* 25.4.2015 ja *Kalevaan* 28.3.2015).

Ensimmäisinä vuosina MV-lehden juttuja kirjoitti Janitskinin lisäksi pääasiassa kaksi aktiivista avustajaa, jotka käyttivät nimimerkkejä Heka ja Toimitus2 tai T2. Janitskin itse siteerasi juttunsa yleensä nimimerkillä Ilja13 tai Ilja J. Yhteensä kirjoittajanimimerkkejä on MV-lehdessä ollut 16 (Nieminen *Helsingin Sanomissa*, 2018). Luotettavaa tietoa ei ole, maksoiko Janitskin avustajilleen julkaisun huippuvuosina palkkaa. MV-lehden taloudellinen asema oli joka tapauksessa alkuvuosina nykyistä parempi. Tuolloin sivusto hyötyi mainostajien rahoista, kun Googlen automatisoidut ohjelmat sijoittivat mainoksia myös vastasivustoille (Kormilainen *Imageessa*, 2015). *Helsingin Sanomien* Tommi Nieminen (2018) arvioi, että MV-lehti sai eniten mainosrahaa loppuvuodesta 2015 alkuvuoteen 2016, jolloin sivustolla oli kuukausittain 14–18 miljoonaa sivulatausta. MV-lehteä on tiettävästi tukenut taloudellisesti joidenkin vuosien ajan myös suomalainen bitcoin-valuutalla rikastunut yrittäjä Risto Pietilä, joka kuoli auto-onnettomuudessa elokuussa 2020 (ks. mm. Riiheläinen & Korhonen *Seura*-lehdessä, 2021). Vuoden 2018 alussa Janitskin kertoi, että MV-lehteä julkaistiin vapaaehtoisvoimin (Parkkonen *Iltalehdessä*, 2018).

Vuoden 2016 alussa Sosiaalidemokraattiset Nuoret ry:n puheenjohtaja Hanna Huumonen aloitti kampanjan MV-lehteä vastaan. Hän varoitti yrityksiä, että ilmoitusrahat voivat päätyä myös MV-lehdelle yritysten tietämättä (Marttinen *Journalistissa*, 2016). Tuohon mennessä MV-lehti oli ansainnut mainostuloja noin 35 000 euroa kuukaudessa, mutta pian Huuмосen kampanjan jälkeen mainostajat panivat rahahanansa kiinni ja MV-lehden tulot ehtyivät. Huuмосen kampanjan seuraukset osoittivat, että vastamediat eivät voi toimia taloudellisesti täysin irrallaan valtajulkisuuden lainalaisuuksista. Vastalauseena MV-lehti käynnisti voimakkaan vihakampanjan Huumosta vastaan, joka kärsi sen erilaisista muodoista aina vuoden 2016 loppuun saakka (Mäkinen *Iltä-Sanomissa*, 2019; Reinboth *Helsingin Sanomissa*, 2018b). Huuмосen mukaan hänen aloittamallaan kampanjalla oli vaikutusta myös valtavirtamediaan, sillä aiemmin tiedotusvälineet olivat mieluummin vaienneet MV-lehdestä tai käsitelleet sitä varovaisesti vaihtoehtomediana. Kampanjan jälkeen toimittajat uskalsivat

Huumosen mukaan kirjoittaa julkaisusta suorapuheisesti valemediaan tai vihasivustona (Marttinen *Journalistissa*, 2016).

Alkuvuosina MV-lehden toimituskulttuurissa vakiintui tapa lainata muiden medioiden tuottamaa uutismateriaalia verkosta, kirjoittaa jo julkaistuille jutuille uudet otsikot ja ingressit ja lisätä muiden kirjoittamaan leipätekstiin omia kommentteja. Näin julkaisu pystyi kehystämään juttujen alkuperäisen sisällön sopimaan sivuston omaan maailmankuvaan (ks. Ylä-Anttila, 2017). MV-lehti julkaisi materiaalia myös esimerkiksi muiden populististen vastamedioiden ja marginaalisten äärijärjestöjen, kuten sitemmin kielletyn uusnatsijärjestön, Kansallisen Vastarintaliikkeen verkkosivuilta. Julkaistavaksi kelpasivat lisäksi MV-lehden poliittiseen linjaan sopivat yksittäisten bloggaajien kirjoitukset ja kansalaisten Facebook-päivitykset.

MV-lehti on alusta lähtien tuonut jutuissaan esiin kielteisen suhtautumisensa perinteiseen journalistiseen mediaan ja journalismiin ylipäättään. Vaikka sivusto nimensä ja ulkoasunsa puolesta muistuttaa valtavirtamedian verkkosivustoja, MV-lehti on tietoisesti päättänyt jättäytyä journalistisen itsesääntelyelimen Julkisen sanan neuvoston (JSN) ulkopuolelle. JSN on tiedotusvälineiden kustantajien ja toimittajien perustama toimielin, joka tulkitsee hyvää journalistista tapaa sekä puolustaa sanan- ja julkaisemisen vapautta. JSN:n jäsenet sitoutuvat noudattamaan Journalistin ohjeita ja JSN:n perussopimusta. MV-lehti ei kuulu JSN:ään, kuten miltei kaikki muut mediajulkaisut Suomessa. Huomionarvioista on, että Perussuomalaisten puoluelehti *Perussuomalaiset* ja verkkojulkaisu Suomen Uutiset eivät ole JSN:n jäseniä (Turkkila Suomen Uutisissa, 2016). Näin ollen myös järjestäytyneet populistipuolueet osoittavat irtautuvansa journalistisen median pelisäännöistä ja kytkeytyvät tässä mielessä läheisemmin populistiseen vastamediaan. MV-lehti on julkisesti kertonut vastustavansa neuvostoa ja Journalistin ohjeita. Sivuston kantaa yhteisiin journalistisiin pelisääntöihin ja sananvapautteen sisältyvään vastuuseen kuvastaa yhden MV-lehden aiemmista vetäjistä, Juha Korhosen, lausunto: ”Mihinkään teatteriin (JSN) emme tule koskaan kuulumaan, koska se on totaalinen irvikuva ”muka valvovasta tahosta”, sillä todellisuudessa mediat valvovat itse itseään JSN:ssä” (MV-lehti, 13.1.2018). Journalistien itsesääntelyn kannalta voi siis sanoa, että MV-lehti ei ole journalistinen media, sillä se ei sitoudu ammatinharjoittajien yhteisiin pelisääntöihin. Lisäksi julkaisu jatkuvasti kritisoi journalistisesti tuotettua mediaa (Reunanen, 2018: 25). Journalistisen median uutissisältö ei ole MV-lehdelle kuitenkaan yhdentekevää, sillä se lainaa jatkuvasti valtavirtamedioiden uutismateriaalia verkosta (ks. Ylä-Anttila, 2017). Aiemmissa tutkimuksissa MV-lehden on todettu poimivan valtavirtamediasta sellaisia uutiskerto-

muksia, jotka sopivat sen ideologiseen profiiliin vahvistaen tiettyjä poliittisia narratiiveja (Noppari ym., 2019). Vaikka MV-lehti ei tunnustaudu minkään tietyn poliittisen puolueen kannattajaksi, sivustoa voi arvioida poliittisena välineenä sivuston teemojen ja agendan perusteella (Noppari & Hiltunen, 2018).

Jo alkuvaiheessa MV-lehti sai osakseen myös ankaraa vastustusta ja kritiikkiä. Joulukuussa 2015 vastustajat perustivat Facebookin yhteisöpalveluun tilin Loppu MV-lehdelle, joka oli aktiivinen huhtikuuhun 2021 saakka. Sivun tarkoituksena oli alleviivata, millaista sisältöä MV-lehti julkaisi maahanmuuttajista, seksuaalirikollisista ja salaliittoteorioista. Suosion huippuvuosien jälkeen sivuston kävijämäärät alkoivat laskea, ja MV-lehden toiminta muuttui epävakaaaksi. Sivusto ja Janitskin herättivät kuitenkin kiinnostusta valtajulkisuudessa, ja valtamedia seurasi MV-lehden tarinaa tiiviisti. Joulukuussa 2016 *Yle Uutiset* kertoi, että Suomen poliisi ja syyttäjä vaativat Janitskinia vangittavaksi poissaolevana. Hänestä oli annettu myös kansainvälinen pidätysmääräys, sillä häntä syytettiin lukuisista MV-lehden julkaisuihin liittyvistä rikoksista. Facebook-sivullaan Janitskin kertoi paenneensa Espanjasta Venäjälle (Hevon-oja *Yle Uutisissa*, 2016). Väite osoittautui myöhemmin perättömäksi.

Heti vuoden 2018 alussa julkaisu sulki sivunsa kolmeksi päiväksi. Joitakin päiviä jatkuneen hiljaisuuden päätteeksi, 13. tammikuuta 2018, MV-lehti julkaisi lyhyen tiedotteen, jossa se kertoi sivuston uudesta nimestä. Jutun otsikko kuului: ”MV-lehdestä tuli MV-media – mikä muuttuu? Kuka on jatkaja?”. Tiedotteessa mainittiin myös, että MV-lehden uusi vetäjä on Juha Korhonen, joka oli toiminut aiemmin toisen maahanmuuttovastaisen sivuston, Nykysuomen, vetäjänä. 18. helmikuuta 2018 *Helsingin Sanomat* julkaisi artikkelin ”Ilja Janitskin loi ja hylkäsi MV-lehden, ja nyt hän kääntää selkensä sen kannattajille – ”Olen saanut tarpeekseni isänmaallisten skenestä, siitä pelleilystä””. Jutussa toimittaja Nieminen kyseenalaisti Janitskinin väitteen irtautua MV-lehdestä arvellen sen olevan tälle tyypillistä hämäystä, sillä Janitskin oli jo aiemmin levittänyt virheellisiä tietoja esimerkiksi Venäjälle pakenemisestaan.

MV-lehden luotsaaminen ei ottanut sujuakseen Korhoseltakaan. Elokuun viimeisenä päivänä 2018 Korhonen tiedotti sivustolla, että hän jättäytyy MV-lehden vetäjän tehtävästä, sillä ”ihminen ja media eivät elä pyhällä hengellä” (Korhonen MV-lehdessä, 2018a). Kuukautta myöhemmin hän kuvaili kokemustaan sivuston vetäjänä näin: ”Tunne oli kuin olisin ollut hullujenhuoneen vetäjä, enkä MV:n vastaava. Se oli ajanjakso jonkalaista toivottavasti en tule koskaan kokemaan uudestaan”. Kun Korhonen jätti pestinsä, Janitskin palasi sivuston johtoon. Lokakuussa 2018 Helsingin käräjäoikeus tuomitsi Janitskinin 22 kuukauden vankeusrangaistukseen MV-lehteen

liittyvien rikosten vuoksi. Hän sai tuomion kaikkiaan 16 rikoksesta, joiden joukossa oli muiden muassa törkeitä kunnianloukkauksia, salassapitorikoksia, rahankeräysrikkoksia ja kiihottamisia kansanryhmää vastaan (Uhari *Aamulehdessä*, 2018). Janitskin valitti tuomiostaan hovioikeuteen ja vaati miltei kaikkien syytteiden hylkäämistä. Hän myös kiisti toimineensa MV-lehden päätoimittajana ja olleensa vastuussa sivuston julkaisuista. Janitskin kuoli 7. helmikuuta 2020, ennen kuin hovioikeus ehti antaa tuomionsa. Hän sairasti syöpää. Janitskin oli kuollessaan 42-vuotias (Kerkelä *Helsingin Sanomissa*, 2020).

Väitöskirjan viimeistelyvaiheessa, syksyllä 2022, MV-lehden nimi on Uusi MV-lehti eli UVM-lehti. Julkaisu on toteuttanut nimenvaihdoksen joka kerta, kun sivuston vetovastuu on siirtynyt seuraavalle tekijälle. Nykyinen vetäjä on Janus Putkonen, joka tuli Janitskinin tilalle 19. huhtikuuta 2019. Alun perin Putkonen tuli vastamediakentällä tunnetuksi Verkkomedia.org-sivuston perustajana. Vuonna 2011 julkaistu sivusto oli Suomen ensimmäinen valtavirtamediaa haastanut vastamedia. Sittemmin Putkonen on luonut suhteita Venäjälle toimimalla Donetskien kapinallisalueen lehdistökeskuksen johtajana Itä-Ukrainassa vuosina 2015–2018 (Toivonen *Yle Uutisissa*, 2015). UVM-lehti luonnehtii olevansa ”kansallismielinen, puoluepoliittisesti riippumaton anti-globalistinen ja patrioottinen uutispalvelu, joka tuottaa informaatiota päätoimittaja Janus Putkosen johdolla” (MV-lehti, 2019). Putkosen helmikuussa 2021 perustamaan Patriotic Network -tietokantaan kuuluvat UVM-lehden lisäksi hänen vuonna 2020 lanseeraamansa Uusi Verkkomedia -sivusto sekä englanninkieliset sivustot Mainland ja Foresided, joista edellinen julkaisee uutisartikkeleita ja jälkimmäinen sosiaalisen median uutisia. Tietokannassa on myös joulukuussa 2019 perustettu englanninkielinen Russia Main News Ru-Main, jonka päämäärä on Putkosen mukaan tarjota ”neutraali katsaus Venäjästä, sen kansasta, tapahtumista ja taloudesta” (Putkonen, 2019).

On siis ilmeistä, että MV-lehdellä on tänä päivänä ainakin jonkinlaiset yhteydet Venäjälle, vaikka Venäjän Suomeen suuntaamasta informaatiovaikuttamisesta vasiten MV-lehden sisältöjen kautta ei olekaan suoraa näyttöä. MV-lehti kyllä julkaisee Venäjän valtiollisen median uutisjuttuja suomennettuina versioina, mutta tekee sen todennäköisesti omista tarkoitusperistään johtuen. Putkosen tultua MV-lehden johtoon julkaisu alkoi käyttää lähteenään entistä enemmän Venäjän valtiollisten uutisorganisaatioiden RT:n (ent. Russia Today) ja Sputnikin sisältöjä (Oivo, 2021: 123). Oivon (2021) mukaan muutos aiempaan MV-lehden sisältöön oli huomattava, mutta julkaisua on kritisoitu Venäjä-mielisestä propagandasta jo sen huippuvuosina (Nop-

pari & Hiltunen, 2018: 249; Jantunen, 2015). Informaatiovaikuttamisen on arveltu tapahtuvan myös siten, että Venäjä tukisi taloudellisesti sille suotuisia ulkomaisia medioita. Esimerkiksi Perussuomalaisten kansanedustaja Jussi Halla-aho epäili Venäjän rahoittavan MV-lehteä *Helsingin Sanomien* haastattelussa keväällä 2016 (Noppari & Hiltunen, 2018: 249). Venäjän hallintoon kytkeytyvien viestintätoimistojen tuottamien sisältöjen välittämistä tutkinut Oivo (2021) ei kuitenkaan pidä todennäköisenä, että Venäjä rahoittaisi Suomen vastasivustojen toimintaa suoraan, ainakaan kovin merkittäväillä summilla (Jääskeläinen & Korhonen *Seura*-lehdessä, 2021). Venäjän helmikuussa 2022 aloittaneen Ukrainan sodan jälkeen MV-lehden Venäjä-mielisyys on käynyt entistä selvemmin ilmi, sillä Ukrainan sodasta raportoidessaan se toistaa Venäjän virallista linjaa.

Venäjä-mielisyyden lisäksi MV-lehti edustaa samaa koronakriittistä ja roko-tevastaista linjaa kuin useat muut populistiset vastamediat (Tuomola, tulossa). Vuosiin 2015–2017 ajoittuvan, niin sanotun Euroopan pakolaiskriisin jälkeen maailmaa koetelleet koronapandemia ja Venäjän hyökkäyssota ovat osoittaneet, että MV-lehti hyödyntää populistista tyyliä ja retorisia keinoja myös uusista yhteiskuntajärjestyksestä muuttavista tapahtumista raportoidessaan. Julkaisu rakentaa jyrkkiä vastakkainasetteluja seuraajiensa ja ulkopuolelle sulkemiensa ryhmien välille luomalla uhkakuvia seurauksista, joihin kriiseihin eri tavalla suhtautuvien toimet voivat johtaa. Tällaisia ovat esimerkiksi koronarokotteen aiheuttamat haittavaikutukset ja sotilasliitto Natoon liittymisen turvallisuusriskit.

1.4 Johdannon rakenne

Väitöstutkimukseni käsillä oleva johdantoluku etenee seuraavasti. Luvussa 2 kuvaan väitöstutkimukseni teoreettisen viitekehyksen, josta neljä tutkimusartikkeliani hie-man eri näkökulmista ponnistavat. Luvussa esittelen viitekehyksen kaksi pääkäsitettä sekä sivuan myös muita työni kannalta tärkeitä käsitteitä. Luvussa 3 kuvailen tutkimuksen aineiston ja miten olen sen kerännyt ja tallentanut. Käyn läpi myös artikkeleissa käyttämäni tutkimusmenetelmät ja perustelen, miksi olen valinnut juuri ne. Luvun lopussa pohdin tutkimukseeni ja sen aineistoon liittyviä eettisiä kysymyksiä sekä reflektoin myös omaa positiotani tutkijana. Luku 4 esittelee tiivistetysti tutkimusartikkelien keskeiset tulokset ja johtopäätökset. Luku 5 pureutuu koko tutkimuksen

johtopäätöksiin sekä mahdollisiin jatkotutkimuksen aiheisiin. Alkuperäiset tutkimusartikkelit ovat kokonaisuudessaan johdantoluvun jälkeen.

2 TEOREETTINEN VIITEKEHYS: POPULISTISEN VASTAMEDIAN MAAPERÄÄ KARTOITTAMASSA

Tämän väitöstutkimuksen teoreettinen viitekehys muodostuu kahdesta toisiinsa kietoutuvasta käsitteestä, jotka paikantavat tutkimuskohteeni ja kuvaavat sen luonnetta. Nämä käsitteet ovat *vastajulkisuus* ja *populismi*, joihin perehdyn seuraavissa alaluvuissa. Tämän jälkeen tarkastelen vielä *radikaalia ääriajattelua*, sillä MV-lehden rasististen sisältöjen vuoksi on ymmärrettävä myös tämän ajattelutavan piirteitä ja kontekstia. Teorialuvun tarkoituksena on avata lukijalle vastajulkisuuden ja populistisuuden yhtymäkohtia, joita tämän tutkimuskohteen kaltaisessa ympäristössä on empiirisesti havaittavissa. Luvun lopussa on yhteenveto, jossa tiivistän, mitä käyttämäni käsitteet tässä tutkimuksessa merkitsevät.

2.1 Vastajulkisuus osana julkisuutta

Väitöskirjani paikantuu julkisuudentutkimuksen kentälle, ja tarkastelen julkisuutta eritoten vastajulkisuuksien näkökulmasta. *Julkisuudella* tarkoitan sitä areenaa, jolla ollaan julkisesti esillä toisin kuin yksityiselämän alueella (ks. Herkman, 2011). Julkisuus on tällä hetkellä lähes kokonaan medioitunut, eli julkinen kanssakäyminen tapahtuu kokonaan tai osittain mediavälitteisesti. On olemassa useita tulokulmia ja käsitteitä, joilla julkisuutta voidaan selittää ja ymmärtää. Tässä työssä nojaan käsitykseni julkisuusteoriasta pääosin Fraserin (2009/1992) ja Herkmanin (2011) ajatuksiin valtajulkisuudesta ja vastajulkisuuksista, sillä nämä käsitteet auttavat ymmärtämään valtasuhteita, joiden varaan julkinen keskustelu rakentuu.

Julkiisuuden ajatellaan sisältävän kaikki ne ihmiset, jotka siihen jollakin tavalla sitoutuvat, muodostui julkisuus sitten kansan, kaupungin tai jonkin yhteisön yhteisenä areenana (Warner, 2002). Warnerin (2002) mukaan julkisuus ei ole olemassa sellaisenaan, vaan se syntyy ja hahmottuu jatkuvasti uudelleen toistuvissa puhutte-

luissa. Julkisuus on siten ymmärrettävissä useiden osajulkisuuksien kokonaisuutena. Tutkimukseni pääkäsite, *vastajulkisuus*, on yksi julkisuuden osajulkisuuksista, joka toimii pääosin mediavälitteisesti ja muotoutuu toiminnassaan valtajulkisuuden vastaparriksi (Herkman, 2011). Tutkimukseni kohde, MV-lehti, toimii siis vastajulkisuudessa, josta se havainnoi ja kommentoi yhteiskunnan tapahtumia eräänlaisena kansalaiskeskustelun muotona (ks. Blaagaard, 2018; Fraser, 2009/1992) tuottaen näin myös omalla toiminnallaan vastajulkisuutta.

Tarkastelen tässä luvussa vastajulkisuutta julkisuuden osa-alueena. Johdatteleen lukijan vastajulkisuus-käsitteen äärelle havainnoimalla aluksi valtajulkisuuden ja vastajulkisuuden välistä rajanvetoa. Syvennyn sitten tarkemmin varsinaiseen vastajulkisuuteen, jonka jälkeen tarkastelen verkkoympäristöä vastajulkisuuksien kasvualustana ja pohdin tunteiden merkitystä vastajulkisuudessa toimimisen ja sen sisältöjen kierrättämisen kannalta. Lopuksi osallistun vastamediasta käytyyn käsitekeskusteluun.

2.1.1 Valtajulkisuuden ja vastajulkisuuksien liukuvat rajat

Julkisuus on sanallisen kanssakäymisen areena, jolla kansalaiset pohtivat keskustellen yhteisiä asioita ja joka toimii erillään valtiosta ja virallistaloudesta (Fraser, 2009: 9). Habermasin julkisuusteorian mukaan tällainen areena toteutui erityisesti 1700–1800-lukujen taitteen molemmin puolin Euroopassa porvarillisten miesten julkisuuksissa, jotka haastoivat yksinvaltaisen valtion mallin toimimalla välikätenä yhteiskunnan ja valtion välillä (Fraser, 2009; Herkman, 2011). Valtajulkisuuden rinnalla on kuitenkin alusta lähtien ollut myös kilpailevia julkisuuksia, joilla esimerkiksi naiset, työväenluokka ja talonpojat ovat päässeet ääneen (ks. myös Eley, 1992). Fraserin (2009) mukaan Habermasin porvarillinen julkisuuskäsitys onkin ennen kaikkea maskuliinideologinen aate ja valtajulkisuus myöntyy edelleen patriarkaatin hegemoniaan suomalla porvarilliseen luokkaan kuuluville miehille etuoikeutetun aseman.

Herkman (2011: 86–87) jakaa julkisuuden *valtajulkisuuteen* ja *vastajulkisuuteen*, joista jälkimmäinen on tämän tutkimuksen pääasiallinen kiinnostuksen kohde².

² Tästä jaottelusta jää puuttumaan *vaihtoehtojulkisuus*, jonka esimerkiksi Noppari ja Hiltunen (2018) erottavat omassa jaottelussaan. He määrittelevät Downeyta ja Fentonia (2003) mukaillen vaihtoehtojulkisuuden ja vastajulkisuuden eron niiden suhteessa valtajulkisuuteen. Heidän mukaansa vaihtoehtojulkisuus toimii itsenäisesti valtajulkisuuden ulkopuolella, kun taas vastajulkisuus aktiivisesti haastaa ja kyseenalaistaa sitä.

Herkmanin mukaan *valtajulkisuus* tarkoittaa sitä tiedotusvälineiden tarjontaa, joka on kaiken kansan saatavilla ja useimmille tuttua ainakin välillisesti. Valtajulkisuuteen kuuluvat siten suurimmat uutisvälineet, kuten valtakunnalliset ja maakunnalliset päivälehdet, kansalliset radio- ja televisiokanavat, iltapäivälehdet sekä näiden internetissä toimivat digitaaliset versiot. Ajattelen, että valtajulkisuutta tuottavat myös paikallislehdet, erikoislehdet ja ammattilehdet yhtä lailla kuin paikalliset radio- ja televisiokanavat, sillä ne toimivat samojen julkisuuden periaatteiden ja käytäntöjen mukaisesti kuin valtakunnalliset julkaisut pyrkimättä muuttamaan niitä. Herkmanin mukaan valtajulkisuuden piirissä on myös populaariviihde, joka tavoittelee mahdollisimman laajaa kuluttajajoukkoa ja karttaa siksi tietoista politisoitumista. Populaariviihde sisältää esimerkiksi juoruja, draamaa, henkilökuvia, mainontaa ja markkinointiviestintää (Herkman, 2011: 87).

Vastajulkisuus puolestaan käsittää valtavirran ulkopuolelle sijoittuvat, valtajulkisuutta haastavat osajulkisuudet. Tällaisia osajulkisuuksia tuottavat esimerkiksi valtavirtamedian ulkopuolella toimivat, poliittisista lähtökohdista ponnistavat lehdet ja verkkosivustot sekä blogit ja keskustelufoorumit. Herkmanin mukaan vastajulkisuus voi olla hyvin poliittista, joskaan se ei sitä väistämättä ole. Tullakseen poliittiseksi vastajulkisuus edellyttää hänen mukaansa tietoista valtajulkisuuden vastustusta, ryhmäidentiteetin muodostusta ja yhteistä toimintaa (Herkman, 2011: 81; ks. myös Warner, 2002). Herkman (2011: 88) huomauttaa, että julkisuuden eri osa-alueiden välillä tapahtuu jatkuvaa liikettä, ja myös keskustelun aiheet kulkevat valtajulkisuuden ja vastajulkisuuksien välillä. Yhtäältä valtajulkisuus ryhtyy vähitellen käsittelemään teemoja, jotka olivat aiemmin vain vastajulkisuuksille ominaisia, toisaalta vastajulkisuus reagoi valtavirran aiheisiin tai tapaan käsitellä tiettyjä aiheita, useimmiten kriittisesti tai tuomitsevasti. Julkisuuden osa-alueet ovat myös aikasidonnaisia, sillä niiden kulttuuri ja ominaispiirteet määrittyvät kunkin ajankohdan asenteiden ja normien mukaisina (Herkman, 2011).

Herkmanille (2011: 81) vastajulkisuuksien vahvuus on niiden valtajulkisuutta henkilökohtaisemmassa ja tunnepitoisemmassa luonteessa. Näin ne ovat jo lähtökohtaisesti alttiimpia myös voimakkaalle ilmaisulle, joka voi herättää vahvoja reaktioita eri mieltä olevien keskuudessa. Vastajulkisuus on siis tilana taipuvaisempi myös kärjistyneemmälle ja polarisoituneemmalle keskustelulle, varsinkin, jos sitä verrataan suoraan valtajulkisuuteen. Herkmanin (2011: 87) mukaan vastajulkisuus saattaa myös marginalisoida, koska yhteisön jäsenet haluavat itse erottautua valtajulkisuudesta tai yhteisö pyritään ajamaan pois kaiken kansan näkyviltä. Tällaista julkisuutta on esi-

merkiksi tämän tutkimuksen keskiössä oleva rasistinen ja maahanmuuttovastainen vastajulkisuus, johon valtajulkisuus ottaa tiukan kielteisen kannan, sillä esimerkiksi kiihottaminen kansanryhmää vastaan on laissa kielletty ja myös vastoin hyvää journalistista tapaa (ks. Herkman, 2011: 87). Verkon keskustelupalstoilla ja sivustoilla lainvastainen julkisuus voi kuitenkin saada laajaa kannatusta, herättää suuria tunteita ja aikaansaada sitoumusta käyttäjiensä keskuudessa (Herkman, 2011: 87–88). Palaan tunteiden merkitykseen vastajulkisuuksissa vielä myöhemmin tässä luvussa.

Mielestäni digitalisoitumisen seurauksena moniäänistynyt omaehtoinen julkisuus, johon ei liity poliittisia vaikuttimia, on osa valtajulkisuutta, sillä vaikka se ei ole poliittisen ja taloudellisen päätöksenteon kannalta välttämättä järin merkittävää, omaehtoinen julkisuus toimii valtajulkisuuden periaatteita ja käytäntöjä noudattaen. Omaehtoista julkisuutta voivat olla esimerkiksi yksityishenkilöiden blogeissa, sosiaalisen median käyttäjätileillä ja foorumeilla käytävät keskustelut, jotka eivät lähtökohteisesti haasta ja identifioi vallassa olevaa julkisuutta vastaan. Vastajulkisuuksia puolestaan ohjaavat valtajulkisuudesta poikkeavat säännöt, jotka määrittävät, mitä voi sanoa (Warner, 2002). Warnerin (2002: 56) mukaan vastajulkisuuksissa mielipiteiden vaihtamiselle ja kehittymiselle ei ole rajoja, sillä ajatuksenvaihto tapahtuu etäällä auktoriteeteista ja määrityy nimenomaan kriittisessä suhteessa valtaan ja valtarakenteisiin. Warnerin ajatuksen voi ymmärtää mielestäni niin, että vastajulkisuudet voivat kehittyä pidäkkeettömästi ja muotoutua toimijoidensa näköisiksi niin periaatteiltaan kuin käytännöiltään.

Valtajulkisuuden ja vastajulkisuuksien rajanveto ja kategorisoiminen on joka tapauksessa monimutkaista ja hankalaa, etenkin digitaalisella aikakaudella syntyneiden uusien välineiden, kanavien ja alustojen vuoksi. Sosiaalisen median kautta suosiota saavuttaneet vaikuttajat voivat ylläpitää sekä poliittisia että ei-poliittisia tilejä, ja politiikasta julkisuuteen tulleet henkilöt voivat blogeissaan viritellä keskustelua epäpoliittisista aiheista. Analyyttistä keskustelua julkisuuden osa-alueista onkin tarpeen jatkaa, jotta eri julkisuuksien välisestä dynamiikasta pirtyisi yhtenäinen kuva.

2.1.2 "Vallattomien vastajulkisuudet"

Tässä alaluvussa syvennyn tarkemmin vastajulkisuuksien olemukseen marginaaliryhmien yhteisenä tilana. Vastajulkisuudet ovat syntyneet valtajulkisuudessa syrjityiksi tai ulkopuolelle suljetuiksi tulleiden ryhmien tarpeesta saada äänensä kuuluville (Co-

leman & Ross, 2010). Nämä osajulkisuudet tarjoavat yhteisen tilan nimenomaan vähemmistöille, joille valtajulkisuudessa ei ole paikkaa pohtia omia tarpeitaan ja tavoitteitaan (Fraser, 2009). Vastajulkisuutta voivat olla esimerkiksi internetin erilaiset keskustelupalstat ja Facebookissa tietyn aiheen ympärille syntyneet ryhmät (Herkman, 2011; Vainikka & Harju, 2019). Colemanin ja Rossin (2010) mukaan liberaalidemokratioissa vastajulkisuuksien odotetaan tarjoavan vaihtoehtoja vallassa olevan julkisuuden normeille ja toimintamalleille. Tosiasiassa vastajulkisuuksien toimijoiden mahdollisuudet päästä valtamediassa ääneen ovat rajatut, sillä perinteinen media on haluton tarjoamaan näkyvyyttä niille, jotka haastavat tai jopa uhkaavat median päivittäisen asialistan poliittisia raameja (Coleman & Ross, 2010: 73–74).

Fraser nimittää näitä rinnakkaisia keskusteluareenoja *vallattomien vastajulkisuuksiksi*, joilla alistettuihin yhteiskuntaryhmiin kuuluvat kehittävät ja kierrättävät vastadiskursseja ja ”voivat muotoilla hallitseville puhetavoille vastakkaisia tulkintoja eduistaan, tarpeistaan ja käsityksistään siitä, keitä he ovat” (Fraser, 2009: 17). Fraserin (2009) näkemys vastajulkisuuksista on laillis-liberaalinen. Hän suhtautuu vastajulkisuuksiin lähtökohtaisesti myönteisesti, sillä hänelle ne ovat keskeisiä tiloja yhteiskunnan rakenteellisessa tasa-arvoistumisessa. Fraserin mukaan tasa-arvoinen ja monikulttuurinen yhteiskunta tarvitsee moninaisia julkisia areenoja, jotta arvoiltaan ja retoriikoiltaan erilaisilla ryhmillä olisi tasavertainen mahdollisuus päästä ääneen.

Fraser (2009) tarkastelee vastajulkisuuden käsitettä revisionistisen historiankirjoituksen kuvaaman julkisuuden kautta kritiikkinä Habermasin porvarilliselle julkisuuskäsitykselle. Revisionistien mukaan Habermasin muotoilema valtajulkisuus rakentui vastoin odotuksia lukuisista rajoitustekijöistä, joista keskeisin oli sukupuoli (Fraser, 2009: 10–11). Tätä historiaa vasten Fraser näkee alistettujen ryhmien vastaansanomattoman tarpeen vastajulkisuuksien luomiselle. Feminismin tutkimusperinteestä ponnistava Fraser mainitsee, että alistettuja ryhmiä voivat olla esimerkiksi naiset, työläiset, värilliset ja seksuaalivähemmistöt. Näistä ryhmistä hänen mielestään parhaan esimerkin tarjoaa 1900-luvun loppupuolen Yhdysvaltain feministinen vallattomien vastajulkisuus, joka rakentui tuolle ajalle tyypillisesti erilaisesta joukosta ”lehtiä, kirjakauppoja, kustantamoja, filmi- ja videojakeluverkostoja, luentosarjoja, tutkimuskeskuksia, akateemisia ohjelmia, konferensseja, kokouksia, juhlia ja paikallisia tapaamispisteitä” (Fraser, 2009: 17).

Fraser ei kuitenkaan rajoita vallattomien vastajulkisuuksien käsitettä vain tiettyjen alistettujen ryhmien käyttöön. Sen sijaan hän myöntää, että kaikki vastajulkisuudet eivät ole yksiselitteisen edistyksellisiä, ja tiedostaa, että ne voivat muodostua

myös poissulkevan ja syrjivän ryhmän tilaksi, jolloin ne ovat itsessään epädemokraattisia ja epätasa-arvoisia. Puutteistaan huolimatta vastajulkisuudet voivat Fraserin mielestä laajentaa keskustelutilaa, jos niiden motiivina on vastustaa valtajulkisuuden harjoittamaa syrjintää. Fraserin mukaan vallattomien vastajulkisuuksien moninaistuminen merkitsee yleensä sanallisen väittelyn laajentumista, sillä niiden ansiosta aiemmin väittelystä syrjäytetyt näkökulmat on ainakin periaatteessa otettava julkisessa keskustelussa huomioon (Fraser, 2009: 17). Äärioikeistolaisista ja maahanmuuttovastaisista ryhmistä rakentuvat vastajulkisuudet epäilemättä täydentävätkin valtajulkisuutta laajentamalla sanallisen väittelyn areenaa, sillä ne tuovat julki sellaisia näkökulmia ja puhetoimia, joita valtajulkisuudessa ei ole käsitelty ja kuultu. Ongelmalliseksi tämännäkökulma tyypinen vastajulkisuus muodostuu kuitenkin silloin, kun sen sisällöt ovat itsessään syrjiviä, polarisoivia tai valheellisia. Tällöin ne kääntyvät Fraserin rakenteellista tasa-arvoisuutta ja oikeudenmukaisuutta edistäviä vastajulkisuuden pyrkimyksiä vastaan ja vahvistavat kahtiajakautumista ja vastakkainasettelua julkisessa keskustelussa.

Vastajulkisuuden käsitteen sulauttaminen maahanmuuttovastaiseen maaperään ei ole ongelmatonta, sillä uudessa käyttöympäristössä käsitteeseen tarttuu merkityksiä myös tätä osajulkisuutta tuottavista julkisista puhutteluista. Äärioikeiston ryhmien käytössä vastajulkisuuden käsite saa poissulkevia, vihamielisiä ja lainvastaisia piirteitä, jotka eivät sovi yhteen Fraserin voimaannuttavien ajatusten kanssa. Maahanmuuttovastaiset, syrjivät puhuttelut rikkovat dynamiikan, johon Fraserin edistykelliset vastajulkisuudet pyrkivät, sillä niiden eksklusiivinen ja manipulatiivinen luonne muodostuu lopulta valtajulkisuuteen pääsyn ja sen laajentamisen esteeksi. Tästä huolimatta Fraserin ajatusten soveltaminen äärioikeiston ryhmittymien tarkastelemisessa on mielestäni mahdollista. Vastajulkisuuden käsitteen avulla voi nimittäin selittää ja avata niitä mekanismeja ja tapoja, joilla myös maahanmuuttovastaiset ja rasistiset julkiset puhuttelut kutsuvat ihmisiä osaksi omaa ryhmäänsä ja muodostuvat näin valtajulkisuutta haastaviksi osajulkisuuksiksi.

Vastajulkisuuden käsitteen ulottaminen tämän työn kohteena oleviin julkaisuihin tekee näkyväksi sen, että julkisen puhuttelun sisällöt luonnehtivat osajulkisuuksia: vastajulkisuudet voivat edistää oikeudenmukaisuutta ja muuta hyvää, mutta ne voivat myös tuottaa vihaa ja syrjintää. Tähän julkisten puhuttelujen kaksijakoisuuteen viittaa työni otsikossa. Vastajulkisuus voi siten olla joko hyvä tai katala sen mukaan, millaisissa puhutteluissa se muodostuu ja miten se asemoituu suhteessa valtajulkisuuteen.

2.1.3 Verkko vastajulkisuuksien kasvualustana sekä digitaalisen ajan informaatio- ja julkisuussuhde

Digitaalisen aikakauden alkuvaiheessa internetillä ja myöhemmin sosiaalisella medialla toivottiin olevan demokratiaa tervehdyttävä ja osallistavan julkisuuden mahdollistava vaikutus (Dean, 2003; Langlois ym., 2009; Papacharissi, 2002; Rheingold, 1995; Valaskivi, 2022). Virtuaalisen tilan arveltiin lisäävän kansalaisten ajatustenvaihtoa ja samalla kehittävän demokratian kannalta välttämätöntä keskustelua. Poliittinen osallistuminen ja tiedonhankinta oli verkossa kaikkien ulottuvilla, sillä se oli helppoa, halpaa, nopeaa ja vaivatonta. Anonymiteetin arveltiin rohkaisevan ihmisiä ylittämään identiteettinsä rajoitteet ja kommunikoimaan vapaammin ja avoimemmin (Papacharissi, 2002).

Mediatutkimuksessa internet nähtiin jo varhain nimenomaan valtavirrasta poikkeavan julkisuuden kasvualustana. Verkon toimintalogiikan arveltiin sopivan etenkin poliittisten ääriliikkeiden ja kulutusyhteiskunnan kriitikoiden tarpeisiin sen rajat ylittävien mahdollisuuksien, vähäistä pääomaa vaativien alkuresurssien ja tasa-arvoisen luonteensa vuoksi (Downey & Fenton, 2003; Klein, 2000). Tutkijat havaitsivat, että myös virtuaalisessa ympäristössä keskustelua hallitsivat vain muutamat eniten äänessä olevat, eikä kaikki verkossa leviävä tietokaan ollut demokraattista tai edistänyt demokratiaa. Esimerkiksi valkoista ylivaltaa edustavien ryhmien verkkosivustot perustuivat etniseen ja ”rodulliseen” syrjintään [sitaattimerkit kirjoittajan lisäämät], sillä vaikka ne verhosivatkin viestinsä sananvapauden nimissä tapahtuvaksi keskusteluksi, tosiasiansa ne olivat kaukana demokraattisesta tasavertaisuuden ajatuksesta (Papacharissi, 2002: 14). Myös erilaisten ryhmien keskinäinen toimeentulo verkossa herätti epävarmuutta, sillä vaikka ihmisillä oli teknisesti mahdollisuus kokoontua yhteen, koettiin, että he voivat hajaantua entistä kauemmas toisistaan (Papacharissi, 2002: 15–16).

Downey ja Fenton (2003) totesivat jo 2000-luvun alussa, että vaikka internetin mahdollisuuksia poliittisen radikalismien kasvualustana oli ehkä liioiteltu, valtavirrasta poikkeava media tulisi ottaa vakavasti. Verkkoympäristö tarjoaa sekä vasemmiston että oikeiston radikaaleille edullisen vastajulkisuuden elintilan, jolla valtajulkisuudessa syrjäytetyt ryhmät pääsevät ääneen. Verkko mahdollistaa paitsi ryhmien keskinäisen viestinnän kannattajiensa kanssa, myös tilaisuuden tavoitella yleisöjä oman ryhmän ulkopuolelta sekä suoraan että epäsuorasti vaikuttamalla joukkomedian sisältöihin (Downey & Fenton, 2003; Leung & Lee, 2014).

Digitaalisena aikana ihmisten suhde on muuttunut paitsi informaatioon, myös julkisuuteen niin pääsyn, kuluttamisen kuin tuottamisen osalta. Digitalisoitumisen seurauksena julkisuudesta on suurelta osin tullut medioitunutta eli mediavälitteistä (ks. mm. Papcharissi, 2014; Wahl-Jorgensen, 2019). Tällä hetkellä medioitunut julkisuus paradoksaalisesti sekä vahvistaa että rapauttaa demokratiaa, sillä se antaa äänen vähemmistöille ja syrjityille mutta samanaikaisesti myös mahdollistaa informaatiovaikuttamisen ja tiedon manipuloimisen (Valaskivi, 2022: 5). Nykyisessä hybridissä mediajärjestelmässä informaatiopolitiikkaa eli tiedon tuottamista, levittämistä ja vastaanottamista määrittää valtataistelu keskenään kilpailevien ryhmien välillä (ks. Carlson, 2018: 1880). Sisällöntuottajat luovat, hyödyntävät ja ohjailevat informaatiovirtoja niin, että ne toteuttavat parhaiten heidän omia päämääriään, ja valta on sillä, joka onnistuu saamaan viestinsä tehokkaimmin perille (Chadwick, 2017).

Mediavälitteinen viestintä on nykyisin mahdollista myös ruohonjuuritasolla operoiville amatööreille, jotka muuntautuvat silminnäkijöiksi ja välittävät reaaliaikaista tietoa sosiaalisissa verkostoissa älypuhelimensa kameroiden ja nopeaan sisällön jakamiseen soveltuvien alustojen avulla (Carlson, 2017: 40). Digitaaliset valmiudet ovat avanneet oven erilaisille julkisille ulostuloille ja identiteetti-yhteisöille, joiden käsitykset tiedosta ja totuudesta poikkeavat totutuista käsityksistä. Waisbordin (2018: 1873) mukaan totuudessa on nykyisin kyse objektiivisten faktojen sijaan pikemminkin siitä, miten yleisöt tulkitsevat todellisuutta hankkiessaan, välittäessään ja ymmärtäessään tietoa. Näin totuudesta tulee kollektiivisen merkityksellistämisen tulosta sen sijaan, että mediatulojen uutistoimitukset yksipuolisesti päättäisivät, mitä se on.

2.1.4 Medioituneet tunteet, julkisuuden huomiotehdas ja ryhmäpolarisoituminen

Viime vuosina tutkimuksessa on alettu kyseenalaistaa aiemmin vallalla ollutta näkemystä, jonka mukaan rationaalinen ja emotionaalinen julkisuus ovat olemassa vain toisistaan erillisinä tiloina. Sen sijaan on alettu ymmärtää, että julkisuus rakentuu sekä tunteiden että järjen kokonaisuudesta (Wahl-Jorgensen, 2019: 167). Papcharissi (2014: 12) kyseenalaistaa tunteen ja rationaalisuuden välille piirretyn kaksijakoisuuden, sillä se yksinkertaistaa monimutkaisia kysymyksiä rinnastamalla emotionaalisuuden yksioikoisesti irrationalisuuteen. Myös mediatutkijat ovat alkaneet kiinnittää huomiota tunteiden merkitykseen mediasisällöissä (Wahl-Jorgensen, 2019; myös Lü-

nenborg & Maier, 2018; Nikunen, 2019). Tämä on seurausta tieteessä laajemminkin tapahtuneesta affektiivisestä käänteestä (Chadwick, 2017; Gregg & Seigworth, 2010). Tunteiden avulla merkityksellistämme kokemustamme sosiaalisesta ja poliittisesta elämästä, ja yhä useammin tämä merkityksellistämisen prosessi tapahtuu median välityksellä (Wahl-Jorgensen, 2019: 1). Wahl-Jorgensen (2019: 8–9) erottaa toisistaan ihmisen elimistössä vaikuttavat aistihavainnot ja medioituneet eli mediavälitteiset tunteet, jotka kiertävät julkisissa keskusteluissa ja joilla on yhteiskunnallisia ja ideologisia seurauksia. Tällaiset medioituneet tunteet ovat sanallisesti tuotettuja julkisia esityksiä (ks. myös Wettergren, 2005).

Affektin ja emotion käsitteitä käytetään tutkimuksessa usein yhtäläisessä merkityksessä. Esimerkiksi Wetherellille (2012) affekti ja emotio tarkoittavat yhteiskunnallisten ja kulttuuristen diskurssien sisään rakennettuja merkityksellistämiskäytäntöjä, kun taas Ahmed (2010) ymmärtää käsitteiden liukuvan yhteen jokapäiväisessä elämässä. Ahmedin (2014: 9) tapaan ymmärrän emotion tarkoittavan yhteiskunnallisesti ja kulttuurisesti tuotettua tuntemisen tapaa, joka ilmenee tietoisesti havaittuna ja koettuna ruumiillisena muutoksena. Affekti puolestaan on merkityksenannon ruumiillistuma, merkityksellistämisen prosessin inhimillinen tunne (Wetherell, 2012: 4). Wetherell (2012: 11–12) puhuu affektiivisistä käytännöistä, jotka sisältävät ja edellyttävät toimintaa. Affektit ohjailevat herkkyyttämme käynnistämällä keholiikkeen merkityksellistämisen prosessimme vuorovaikutuksessa muiden kanssa (Papacharissi, 2014: 15). Papacharissi (2014) nimittää verkon osajulkisuuksia affektiivisiksi julkisuuksiksi, joissa tarinankerronnan tradition vahvistamat tunteet ohjaavat ihmisten kokemusta ja ymmärrystä uutisissa kuvatuista, itselle vieraista tapahtumista. Affektiiviset julkisuudet ovat verkottuneita julkisuuden muodostelmia, jotka mobilisoituvat, yhdistyvät tai eristäytyvät tunnelmaisujen kautta. Affektiiviset julkisuudet tuottavat ja niitä ohjailevat mielipiteiden, faktojen ja tunteiden kudelmista rakentuneet virrat, joista on vaikea saada käsitystä, mikä osanen oli alun perin mitään (Papacharissi, 2014: 129).

Affekteilla ja tunteilla on merkitystä myös julkisuudentutkimuksessa, sillä julkisen keskustelun kaltaista inhimillistä toimintaa on vaikea kuvitella tunteista täysin irralliseksi. Erityisesti MV-lehden kaltaisen vastamedian sisältöjä on tarpeen tarkastella myös tunteiden näkökulmasta, sillä populistinen tyyli ja retoriikka vetoavat herkästi tunteisiin ja saavat aikaan voimakkaita tunnereaktioita etenkin maahanmuuton tapaisissa aiheissa (ks. Salmela & von Scheve, 2017; Wahl-Jorgensen, 2019). Tunteiden rooli voimistuu erityisesti verkkojulkisuudessa, jossa kansalaisilla on vapaa pääsy

tiedon tuottajaksi ja sen äärelle. Vastajulkisuuden vetovoima perustuukin pitkälti siihen, että se rakentuu ihmisten henkilökohtaisten intressien varaan ja siksi sitä määrittävät myös voimakkaat tunteet (Herkman, 2011: 81).

Tunteilla pyritään myös herättämään huomiota, koska medioituneessa julkisuudessa kamppailu huomiosta on kiristynyt. Huomiotaloudessa (mm. Bueno, 2016; Davenport & Beck, 2001) ansaintalogiikka on yhtäläinen niin journalistiselle medialle, sosiaaliselle medialle kuin vastamedialle. Kilpailua käydään tiedon tuotannosta, erilaisista maailmantulkinnoista ja totuudellisuudesta, ja toimijat joutuvat pelaamaan samoilla säännöillä ilman tiedon episteemistä auktoriteettiasemaa. Tämä tarkoittaa sitä, että yleisön huomio voi kohdistua yhtä lailla uutisiin kuin mielipiteisiin, ja haastateltavaksi kelpaa tasapuolisesti asiantuntija tai kokemusasiantuntija (ks. Valaskivi, 2022). Yhteiskunnallinen todellisuus määrittyy aina sen mukaan, mihin kollektiivinen huomio milloinkin kohdistuu, ja kohdistamisen kontrolli on niillä, jotka viestintä- ja mediateknologioita hallitsevat (Valaskivi, 2022: 2).

Valaskivi (2022: 7) näkee digitalisoituneen mediaympäristön todellisuuttamme muovaavana huomiotehtaanä. Todellisuuden muotoutumiseen vaikuttavat mediaympäristön logiikka, teknologiset affordanssit eli käyttömahdollisuudet ja ihmisten tavat toimia tässä ympäristössä. Huomiota kontrolloivia teknologioita voidaan puolestaan kutsua huomiokoneiksi (Uusitalo & Valaskivi, 2020). Huomiokoneita ovat journalismin lisäksi esimerkiksi sosiaalisen median alustat ja anonyymit kuvalaudat, jotka keräävät tietoa käyttäjien liikkeistä ja toiminnasta huomiotehtaassa. Myös populistinen vastamedia toimii huomiokoneen tapaan, sillä teknologiset affordanssit tiedon keräämiseksi ja välittämiseksi ovat myös vastamedian ulottuvilla. Huomiotalouden valuuttaa on tieto siitä, millainen sisältö vetää yleisöä puoleensa, millaista sisältöä ihmiset jakavat ja millaisten käyttäjien kanssa he verkostoituvat keskenään (ks. Valaskivi, 2022: 7–8). Sosiaalisen median yhtiöt virittävät algoritmejaan jatkuvasti tarkemmiksi, jotta sisällöt leviävät ja tavoittavat yleisön huomion mahdollisimman tehokkaasti (Valaskivi, 2022: 4). Medioituneessa julkisuudessa arvokkaimpia ovat tunteisiin vetoavat sisällöt, koska ne vetävät yleisöä puoleensa ja saavat heissä aikaan tunnereaktion (Wahl-Jorgensen, 2019). Populistinen vastamedia on tällaisten sisältöjen tuottajana omiaan dramatisointeja ja provokaatioita hyödyntävän populistisen tyylinä sekä tarkoituksellisia vastakkainasetteluja synnyttävän puhuttelunsa ansiosta. Esimerkiksi kärjekkään rasististen viestien on havaittu leviävän tehokkaasti sosiaalisen median alustoilla (mm. Horsti & Saresma, 2021).

Tunteet ovat voimakkaasti läsnä myös julkisen keskustelun polarisoitumisessa. Psykologian ja sosiaalipsykologian aloilla ryhmäpolarisoitumista on tutkittu sosiaalisen vuorovaikutuksen ilmiönä esimerkiksi ryhmäkeskustelun hierarkioissa ja päätöksenteossa (Myers & Lamm, 1976; Zuber ym., 1992). Sunstein (2003) on tuonut käsitteen julkisuudentutkimuksen alalle. Hän näkee, että ryhmäpolarisoituminen on vaaraksi demokratialle välttämättömälle julkiselle keskustelulle, sillä sen seurauksena samanmielisistä koostuva ryhmä voi päätyä ottamaan puheena olevaan aiheeseensa jyrkemmän kannan kuin mitä sen jäsenillä oli keskusteluun ryhtyessään. Tällöin ryhmäpolarisoituminen toimisi keskustelua yksipuolistavana ja kärjistävänä tekijänä. Sunstein (2003) näkee ryhmäpolarisoitumisessa myös välineellistä arvoa. Hänen mielestään se on tarkoituksenmukainen työkalu, kun halutaan lietsoa vihaa, etnisiä ja kansainvälisiä konflikteja sekä sota. Ryhmäpolarisoitumiselle on ominaista, että mielipiteiltään ja asenteiltaan eroavat ryhmät ammentavat vihasta toisiaan vastaan ja keskustelevat ainoastaan oman sisäpiirinsä jäsenten kanssa. Tällä tavoin he vahvistavat omia näkemyksiään ja suojelevat itseään vastakkaisilta mielipiteiltä (Sunstein, 2003). Tältä osin ryhmäpolarisoitumisen ajatus kiinnittyy myös populistiseen tyyliin sekä oman identiteetin kannalta uhkaavina näyttäytyvät ryhmät poissulkevan vastajulkisuuden periaatteisiin.

Erityisesti verkossa tapahtuvan julkisen keskustelun polarisoitumisen syyksi on nähty yhtäältä sosiaalisen median algoritmien ja samanmielisten toimijoiden ryhmäytymisen seurauksena syntyvät kaikukammiot ja filterikuplat, joiden on sanottu yksipuolistavan ihmisten tietämystä ja ymmärrystä yhteiskunnallisesti merkittävistä asioista (Bennett & Iyengar, 2008; Pariser, 2011; Quattrociocchi ym., 2016). Tällaisten tietoa rajoittavien tilojen on pelätty asettuvan käyttäjien jaetun kokemuksen esteeksi, vaikka saatavilla on vapaasti virtaavaa informaatiota. Tutkimuksessa ei ole kuitenkaan pystytty osoittamaan, että sosiaalinen media ja muut digitaaliset alustat varsinaisesti muovaisivat sitä, millaista ja millaisiin tarpeisiin kansalaiset informaatiota kuluttavat (Kitchens ym., 2020).

Väitöskirjani ensimmäisessä tutkimusartikkelissa (2018) tarkastelen, miten vastamedia tuottaa vastajulkisuutta käyttämällä hyväkseen ryhmäpolarisoitumisen dynamiikkaa, kuten antamalla sille vastakkainasettelua vahvistavia syötteitä. Ajattelen edelleen, että MV-lehden kaltainen vastamedia voi toimia polarisoivana tekijänä lukijoidensa mielipiteiden muodostumisessa. Mielestäni käsitykset kaikukammioiden ja filterikuplien tiedonsaantia yksipuolistavasta vaikutuksesta kuitenkin aliarvioivat ihmisten kykyä ja halua vierailta erityyppisillä sivustoilla ja altistaa itsensä vastakkaisille

näkemyksille. Tästä esimerkiksi käyvät vaikkapa journalistisen median juttujen perään syntyvät kommenttiketjut, joissa keskenään eri mieltä olevat ihmiset käyvät toisinaan kiivastakin ajatustenvaihtoa. Filtterikuplien ja kaikukammioiden olemassaolosta on sitä paitsi vain vähän empiiristä näyttöä. Sosiaalisen median käyttäjien on osoitettu altistuvan pikemminkin monipuoliselle informaatiolle, joka on osittain myös heidän arvojensa ja ajatusmaailmansa vastaista (Bruns, 2019).

2.1.5 Vastamedian käsiteviidakossa

Tarkastelen nyt lähemmin vastamediasta käytettyjen käsitteiden epäyhtenäisyyttä sekä kansainvälisessä että suomalaisessa tutkimuksessa. Englannin kielessä ilmiötä on kutsuttu nimellä *alternative media*, minkä vuoksi käytän seuraavassa kappaleessa vaihtoehtomedian käsitettä viitatessani kansainväliseen tutkimukseen. Sama englanninkielinen käsite on käytössäni myös englanniksi kirjoittamissani artikkeleissa. Tässä tutkimukseni suomenkielisessä yhteenvedossa vastajulkisuudessa toimivasta mediasta käyttämäni käsite on kuitenkin vastamedia, ja tässä alaluvussa vaihtoehtomedialla toimii synonyyminä vastamedialle.

Vastajulkisuudessa operoivan vaihtoehtomedian yksiselitteinen määrittelyminen on hankalaa, sillä ilmiö on laaja ja monitahoinen (ks. Abel, 1997; Coleman & Ross, 2010). Yhdistäväksi tekijäksi nähdään vaihtoehtomedian keskeinen pyrkimys vastustaa tai haastaa vakiintunutta yhteiskuntajärjestystä ja edistää muutosta (Atton, 2002: 15; Coleman & Ross, 2010: 77; Figenschou & Ihlebæk, 2019: 1223; O’Sullivan ym., 1994: 10). Vaihtoehtomedialla on tyypillisesti määritelty suhteessa perinteiseen mediaan, sillä se julistaa vastustavansa vakiintunutta uutismediajärjestelmää (mm. Holt, 2018; Haller & Holt, 2019; von Nordheim ym., 2019). Vaihtoehtomedian ansiosta myös marginaaliset ryhmät saavat äänensä kuuluviin ja voivat tulla osaksi julkista keskustelua tarvitsematta välittää perinteisen median valta-asemasta (Atton, 2002, 2004, 2009; Bailey ym., 2008; Coleman & Ross, 2010; Harcup, 2011). Alun perin vaihtoehtomedian tutkimus liittyi pääasiassa 1970-luvun mediakriittisyyteen ja kohdistui lähinnä vasemmiston julkaisuihin, jotka haastoivat perinteistä mediaa hallitsevaa poliittisen ja talouseliitin hegemoniaa (Atton, 2002; Haller ym., 2019). Viime vuosina tutkimus on alkanut kiinnostua äärioikeiston vaihtoehtojulkaisuista, sillä niiden määrä on kasvanut ja ne ovat saavuttaneet suosiota sekä Yhdysvalloissa että Eu-

roopassa. Kiinnostusta on lisännyt myös julkaisujen jyrkän demokratiavastainen sävy (Holt, 2016a, 2018; Frischlich ym., 2020).

Tutkimuksessa vastajulkaisuutta tuottavia verkkojulkaisuja on käsitteellistetty monin eri tavoin sitä huolimatta, että niiden sisältö ja tyyli muistuttavat paljolti toisiaan. Ruotsissa maahanmuuttoa vastustavia ja valtavirtamediaa kritisoivia verkkosivustoja (esim. Fria Tider, Avpixlat, Nyheter Idag) on kutsuttu *maahanmuuttovastaiseksi vaihtoehtomediaksi* (Holt, 2016a, 2016b). Norjassa ja Tanskassa vastaavat julkaisut (mm. Norjan Document.no ja Tanskan Den Korte Avis) tunnetaan nimellä *maahanmuuttokriittinen vaihtoehtomedia* (Nygaard, 2019). Saksassa sivustoista on puhuttu *valemedian*a, joka jäljittelee journalistisesti tuotettua perinteistä mediaa (Brinkschulte & Frischlich, 2018). Vakiintunein käsite populistisista verkkojulkaisuista kansainvälisessä tutkimuksessa on viime vuosina ollut *oikeiston vaihtoehtomedia* [right-wing alternative media] (mm. Frischlich ym., 2020; Haller & Holt, 2018; Haller ym., 2019; Nygaard, 2019).

Suomalaisessa mediatutkimuksessa vaihtoehtomediaksi lukeutuvista julkaisuista on puhuttu viime vuosina pääasiassa *vastamediana* tai *valemedian*a (ks. mm. Mattila ym., 2019; Noppari & Hiltunen, 2018; Seuri & Ramstedt, 2022; Toivanen ym., 2022; Ylä-Anttila, 2017, 2018). Vastamediaiksi lukeutuvat MV-lehden lisäksi muiden muassa sellaiset julkaisut kuin Magneettimedia, Oikea Media, Kansalainen ja Vastavalkea, joista Vastavalkeaa lukuun ottamatta kaikille on yhteistä voimakkaan maahanmuuttovastainen agenda (Reunanen, 2018: 26). Julkaisujen pienestä määrästä huolimatta sama käsitteellinen epäyhtenäisyys on vaikeuttanut ilmiöstä keskustelamista myös suomalaisessa mediatutkimuksessa.

Esimerkiksi Mattila ym. (2019; myös Haasio ym., 2017) ovat käyttäneet käsitettä *valemedia* kuvatessaan MV-lehden tarkoitushakuisesti jakamaa disinformaatiota ja faktoja vääristävää sisältöä. Khaldarova ja Pantti (2016) määrittelevät valeuutiset olemukseltaan usein viihdepropagandan kaltaisiksi jutuiksi, joiden tarkoitus on johtaa lukija harhaan. Mielestäni valemedian käsite jää MV-lehteä ja sitä muistuttavia julkaisuja tarkasteltaessa liian pinnalliseksi, sillä sivustojen pyrkimykseksi on nähty vastajulkaisuuden tuottaminen perinteisen median sisältöjä omaan ideologiaan sopivaksi muokkaamalla (ks. Noppari ym., 2019; Ylä-Anttila, 2017). Alkuperäisen kontekstin muuttaminen ja tarinan kehystäminen ohjaavat lukijoita kyllä tiettyyn tulkintaan (Noppari & Hiltunen, 2018: 243), mutta eivät muuta jutuissa käytettyjä faktoja suoranaiseksi valheeksi. Noppari ja Hiltunen (2018: 241) huomauttavat, että valemedian käsitettä on sen ongelmallisuudesta huolimatta haluttu käyttää julkisessa keskuste-

lussa, koska neutraalimmat käsitteet voisivat viitata siihen, että myös rasistiset tai muulla tavoin eettisesti kyseenalaiset sivustot ovat yleisesti hyväksyttäviä (ks. myös Holt, 2016a). Journalistinen media saattaa myös käyttää valemedian käsitettä korostaakseen omaa professionaalisuuttaan ja tehdäkseen eroa vastamediaan (Noppari & Hiltunen, 2018). Valemedia-käsitteen käytössä ajaudutaan mielestäni kuitenkin sekä tutkimuksessa että journalismissa ylikriittisyyteen, joka voi olla omiaan lisäämään valtamediasta vastaisuutta ja asiantuntijatiedon kyseenalaistamista kyseisten verkkosivustojen ja niiden kannattajien keskuudessa. Lisäksi vastamediat käyttävät usein vastamediasta nimitystä valemedia, joten myös sekaannuksen välttämiseksi tämä käsite on syytä jättää syrjään.

Vastamedian käsitteellä on aiemmassa tutkimuksessa viitattu julkaisuihin, jotka pyrkivät haastamaan julkisuudessa hallitsevat tulkinnat päivänpolttavista yhteiskunnallisista kysymyksistä (Downey & Fenton, 2003). Tällä perusteella myös MV-lehden ja muut sen kaltaiset verkkosivustot voi nähdä reaktiivisina julkaisuina, sillä Holtia (2016b, 2016a) mukaillen voi ajatella, että kyseisten vastasivustojen olemassaolo on riippuvainen journalistisesta mediasta. Kertoohan tästä jo käsitteen *vastamedia* etuliite ”vasta”, joka yhdeltä merkitykseltään tarkoittaa jonkin olemassa olevan tulkinnan vastustamista, toisin sanoen vastassa tai vastakkaisella puolella olevaa (ks. Kielitoimiston sanakirja). Tässä tutkimukseni suomenkielisessä yhteenvedossa käytän MV-lehdestä ja sen kaltaisista julkaisuista käsitettä *vastamedia*. Englanninkielisissä artikkeleissa II, III ja IV käytössäni on suomeksi kääntyvä käsite *oikeiston vaihtoehto-media* [right-wing alternative media], sillä kansainvälisessä tutkimuksessa englanniksi kääntyvää vastamedian käsitettä [countermedia] ei artikkelien julkaisemisen aikaan juuri tunnettu tai ainakaan käytetty. Sittemmin englanninkielinen käsite *countermedia* on yleistynyt erityisesti suomalaisten tutkijoiden julkaisemassa englanninkielisessä tutkimuksessa (mm. Seuri & Ramstedt, 2022; Seuri & Toivanen, 2021; Ylä-Anttila ym., 2019).

Suomenkielisessä artikkelissa I katson, että MV-lehden tutkiminen ylittää median normaatiivisesta näkökulmasta on petollista, sillä näin julkaisu ja sen tuotama sisältö tulevat legitimoituksi osaksi suomalaista mediakenttää. Tuolloin päädyin olemaan lokeroimatta julkaisua yhteenkään muiden tutkijoiden käyttämään kategoriaan ja tarkastelin aineistoani vain osana sitä julkista keskustelua, jota niin sanotusta pakolaiskriisistä on käyty digitaalisella verkkoareenalla perinteisen journalismin kanssa. Kytkeytyäni työni myöhemmissä osatutkimuksissani kansainväliseen tutkimukseen, olen ymmärtänyt, että yksistään media-käsitteen käyttäminen ei legitimo

julkaisua osaksi perinteisen median ja journalismin kenttää. On siis mahdollista puhua vastamediasta ilman, että verkkosivusto käsitteen perusteella rinnastuisi journalistisesti tuotettuun mediaan.

Seuraavaksi käsittelem sitä, miksi vastamedia-käsitteen pariin on tarpeellista tuoda myös populismin käsite erityisesti MV-lehden kaltaisen vastamedian sisältöihin kohdistuvassa tutkimuksessa.

2.2 Populismi tämän tutkimuksen kannalta

Tässä aluvuossa tarkastelen *populism*in käsitettä ensin lyhyessä yleiskatsauksessa ja sen jälkeen oman työni kannalta olennaiseen tutkimuskirjallisuuteen viitaten. Lähestyn populismia erityisesti viestintätyylinä ja retoriikkana sekä havainnoin myös populismin ideologisia piirteitä. Katsauksen perusteella osoitan, miten oma työni asemoituu populismin tutkimuksen laajalle kentälle ja selitän, miten populismin käsitettä työnsäni hyödynnän. Katsauksen päätteeksi tarkastelen vastamediaa erityisesti populistisena toimijana.

2.2.1 Populismintutkimuksen monisyinen maaperä

Populismin käsite on liitetty tavallisesti politiikan tutkimukseen. Sekä kansainvälisessä että suomalaisessa tutkimuksessa populismilla on viitattu usein populistipuolueisiin ja niiden tekemään politiikkaan (Niemi & Houni, 2018; Palonen & Saresma, 2017; Taggart, 2004; Van Kessel, 2015; Wiberg, 2011). Oikeistoradikaalipuolueet ovat kasvattaneet suosiotaan eri puolilla Eurooppaa vuoden 2008 talouskriisistä lähtien, minkä vuoksi niitä on viime vuosina myös tutkittu laajalti (Akkerman ym., 2016; Alvares & Dahlgren, 2016; Sakki & Pettersson, 2015; Taggart, 2004). Suomessa populismia on tarkasteltu viime vuosina etenkin populistipuolue Perussuomalaisiin peilaten (mm. Kovala & Pöylä, 2017; Lähdesmäki, 2017; Niemi, 2013; Norocel, 2017; Palonen & Saresma, 2017; Vaarakallio, 2017; Ylä-Anttila, 2017). Populismia on havainnointu myös medioituneessa julkisuudessa (Herkman, 2011, 2014, 2016; Vaarakallio & Palonen, 2017), poliittisena toimintana (Ylä-Anttila, 2017) ja vuorovaikutuksena hybridissä mediajärjestelmässä (Hatakka, 2019).

Tutkimuksessa populismin käsitettä on lähestytty monin eri tavoin. Populismin on väitetty olevan ideologia itsessään, syndrooma eli oire jostakin, poliittinen

liike tai poliittinen tyyli (Mudde, 2004; ks. myös Canovan, 1999; Moffitt, 2016; Taggart, 2000). Hatakan ja Herkmanin (2022: 2) mukaan populismi liitetään nykyään yhä useammin demokratian kannalta haitalliseen äärioikeiston ideologiaan. Tämä käsitteen ideologinen kiinnittyminen on ristiriidassa Laclaun (2005) ajatuksen kanssa populismista ”kelluvana” eli vaihtuvana merkitsijänä [a floating signifier], jonka mukaan käsite on jatkuvan diskursiivisen kamppailun kohteena ja sen merkitys vaihtuu käyttäjälle sopivan tarkoituksen mukaan.

Osa tutkijoista mieltää populismin ohueksi ideologiaksi, joka keskittyy vain muutamien poliittisten diskurssinsa kannalta keskeisiin käsitteisiin, kuten kansaan, demokratiaan ja yksilönvapauteen. Toiset taas näkevät, että populismista ei pitäisi puhua edes ohueksi ideologiaksi, sillä se tarvitsee tuekseen vankempia poliittisia aatejärjestelmiä, kuten oikeistolle leimallisen nationalismiin, demokratiaan kiinnittyvän liberalismiin tai vasemmistolle ominaisen sosialismin (mm. Abts & Rummens 2007; Krämer, 2018; Mudde, 2004; Stanley, 2008). Hatakan (2018) mukaan erot populismin tieteellisissä määritelmässä johtuvat erilaisista painotuksista: osa tutkijoista korostaa sitä, mitä populismi on, kun taas toiset sitä, miten populismi rakentuu ja miten populismin sanomaa viestitään. Hatakan mukaan populismi voi näin ollen olla ideologia, politiikan logiikka, puhetapa tai poliittinen tyyli. Työni kannalta osuva on Jagersin ja Walgraven (2007: 322) kuvaus populistisen ajattelun kolmijaosta. Heidän mukaansa populismi määrittyy yleensä aina suhteessa *kansaan*, johon vetoamalla ja myös identifioitumalla se oikeuttaa toimintansa. Populismi on luonteeltaan *eliitivastainen*, eli se perustuu vastakkainasetteluun kansan ja eliitin välillä. Populismin näkökulmasta kansa on *yhtenäinen ryhmä*, jossa ei juuri ole sisäisiä eroavaisuuksia. Näin määriteltynä populismi samanaikaisesti viittaa kansaan, asettuu vallassa olevia vastaan ja sulkee pois omasta ryhmästään tiettyjä, sen omalle identiteetille haitallisia kansanosia (Jagers & Walgrave, 2007).

Populismin laajasta ja moninaisesta tulkintojen kirjosta identifioidun väitöskirjassani pääasiassa Moffittin (2016) käsityksiin populismista *poliittisena tyylinä*. Moffittille (2016: 38) poliittinen tyyli on mediavälitteinen esiintymistapa tai julkinen performanssi, joka ilmenee erilaisissa poliittisissa ja kulttuurisissa konteksteissa ja kuvastaa niitä tekoja, joista tarkastelun kohteena olevan toimijan poliittinen toiminta rakentuu. Näin ymmärrettynä populismi on ennen kaikkea puhetapa eli retoriikka ja tyyli, jolla asiat esitetään (ks. Herkman, 2019: 41). Moffittin (2016: 29) mukaan populistinen tyyli puhuttelee kansaa eliittien sijaan, käyttää rahvaanomaista kieltä ja ”suoraa puhetta” ja on käyttökelpoinen erityisesti erilaisten kriisipormanssien ja

uhkakuvien luomisessa. Työni kannalta hyödyllinen on myös Jagersin ja Walgraven (2007: 322) ymmärrys populismista poliittisten toimijoiden viestintätyylinä. Tällaista erityisesti kansaan vetoavaa tyyliä voivat käyttää puoluepoliitikot, poliittisten liikkeiden johtajat, ruohonjuuritason poliittiset toimijat ja journalistit (Jagers & Walgrave, 2007). Mielestäni populismin käsite on käyttökelpoinen myös kansalaisten tuottaman vastamedian tarkastelemiseksi, sillä yhtä lailla MV-lehden kaltaiset vastasivustot voivat rakentua populistiselle ajattelulle ja hyödyntää populistista tyyliä (ks. Moffitt, 2016; Taggart, 2000). Tutkimusartikkelissani IV (2022) esitän, että populismin lähestyminen alhaalta ylöspäin on perusteltua erityisesti suomalaisessa kontekstissa, jossa rajat puoluepoliittisten toimijoiden, maahanmuuttovastaisten verkkoaktivistien ja populistisen vastamedian välillä ovat hämärtyneet ja toimijat liikkuvat sujuvasti kentältä toiselle.

Nähdäkseni sekä Moffittin (2016) että Jagersin ja Walgraven (2007) ajatukset soveltuvat hyvin MV-lehden kaltaisen verkkosivuston sisältöjen tarkasteluun, sillä niitä leimaa kansaan vetoava, kumartelematon tyyli ja niissä monimutkaisia yhteiskunnallisia ongelmia käsitellään tarjoamalla yksinkertaistettuja, ”terveeseen järkeen” ja tunteisiin vetoavia vastauksia (ks. Noppari & Hiltunen, 2018: 237). Jagers ja Walgrave (2007) kuitenkin totesivat belgialaisten puolueiden poliittista puhetta 2000-luvun alussa analysoidessaan, että empiirisessä tarkastelussa populismin ymmärtäminen pelkästään poliittiseksi tyyliksi ei riitä, koska tällöin mikä tahansa räväkkä tai provosoiva poliittinen tyyli voitaisiin käsittää populismiksi (ks. myös Herkman, 2019: 44–45). Jagersin ja Walgraven tapaan katson, että päästäkseni MV-lehden sisältöjen tarkastelussa tyylillisiä valintoja syvemmälle, minun on ymmärrettävä myös populistisen ajattelun ideologisia piirteitä. Tällaisia ovat esimerkiksi vastakkainasettelu kansan ja eliittien välillä sekä voimakas me ja he -jakoviivojen piirtäminen (Jagers & Walgrave, 2007: 336–337). Työni kannalta on tarpeen tunnistaa, että ideologisuus on eri asia kuin ideologia, kuten Herkman (2019: 45) osuvasti toteaa. Herkmanin mukaan ideologisuus viittaa aatejärjestelmien soveltamiseen erilaisiin moraalisiin tarkoitukseen, kuten oikeistopopulismissa kansakunnan edun asettamiseen kaiken muun edelle. Tämä ajatus käy yksin myös MV-lehden lausuman tavoitteen kanssa toimia ”100 % kansalaisten asialla”. Seuraavissa alaluvuissa tarkastelen lähemmin populismia viestintätyylinä ja retoriikkana sekä populismin ideologisuutta kansan ja eliitin kahtiajaon kautta.

2.2.2 Populistinen viestintätyyli ja retoriikka

Lähestyn populismia tässä tutkimuksessa siis ensisijaisesti poliittisena viestintätyylinä ja retoriikkana, joihin maahanmuuttovastaisessa vastajulkisuudessa sekoittuu piirteitä myös populismin ideologisuudesta. Suorapuheisen ja kansaan vetoavan tyylin sekä yksinkertaistavan ja ”terveeseen järkeen” vetoavan retoriikan on sanottu vaikuttaneen merkittävästi populistipuolueiden suosion kasvuun (Aalberg ym., 2017; De Cleen, 2012; Jagers & Walgrave, 2007; Jørgensen & Phillips, 2002; Taggart, 2000; Wodak, 2015). Kieli onkin keskeisessä asemassa, kun määritellään rajoja oman ryhmän ja sen ulkopuolelle suljettavien välille, sillä se auttaa määrittämään eri ryhmien samankaltaisuuksia ja eroavaisuuksia (Wodak, 2015: 77). Populistisessa tyyliässä korostuvat dramatisoinnit sekä puheenomainen, yksinkertaistettu ja tunteikas kieli, joka vetoaa siihen kansanosaan, joka kokee tulleensa eliittien syrjimäksi (Brubaker, 2017; Canovan, 1999; Moffitt & Tormey, 2014). MV-lehden kaltaisissa vastamedioissa populistista tyyliä ja puhetapaa käytetään juuri näiden kansalaisten tavoittamiseksi uskottelemalla, että vastamediat esiintyvät kansan puolestapuhujina.

Vastamedian maahanmuuttovastaisia sisältöjä voi tarkastella myös oikeistopopulistisen retoriikan eli puhettavan avulla, jota populistipuolueet käyttävät lietsoessaan pelkoa todellisista ja kuvitelluista kriiseistä ja uhkista (ks. Pelinka, 2013; Wodak, 2008, 2015). Ymmärrän retoriikan diskursiivisiksi käytännöiksi, jotka vahvistavat tietynlaiselle puhettavalle ominaiseen tyyliin ilmaistua sisältöä (ks. De Cleen, 2015; Jørgensen & Phillips, 2002). Wodakin (2008: 55–56) mukaan oikeistopopulistinen retoriikka kasvattaa oman ryhmän ja sen ulkopuolelle suljettujen välistä eroa erilaisilla diskursiivisilla käytännöillä, kuten problematisoimalla, marginalisoimalla, poissulke-malla tai muulla tavoin rajoittamalla etnisten, uskonnollisten ja muiden ulkopuolisten vähemmistöjen ihmisoikeuksia. Omalle ryhmäidentiteetille haitallisia ryhmiä poissul-jetaan esimerkiksi oikeuttamisen ja legitimoinnin retorisia käytäntöjä hyödyntämällä (Wodak, 2008). Oikeistopopulistiseen puhettapaan kuuluvat myös oman joukon esit-täminen myönteisessä ja sen ulkopuolelle rajatut ryhmät kielteisessä valossa, uhrin ja syyllisen position vaihtaminen, syntipukin etsiminen ja salaliittoteorioiden rakenta-minen sekä oman rasistisen ajattelun kieltäminen (Pelinka, 2013; Wodak, 2008, 2015). Syntipukkeja nimetään stereotyyppisiä vihollismielikuvia luomalla, sillä vastus-tajien katsotaan olevan syyllisiä nimenomaan kansan huonoihin oloihin (Wodak, 2015: 4). Oikeistopopulistinen retoriikka vetoaa kansalaisten ”terveeseen järkeen” ja konservatiivisiin arvoihin, vastustaa asiantuntijatietoa ja intellektualismia, käyttää

kiertoilmaisuja piilottaakseen omia syrjiviä asenteitaan sekä vetoaa moraalisiin arvoihin toimiessaan vastoin demokratian oikeustajua (Wodak, 2015: 67).

2.2.3 Populismien ideologisuus: Kansa vs. eliitti

Populistisen ajattelun ideologisuus näkyy selkeänä mielikuvana yhtenäisistä *meistä*, joita on puolustettava joko valtion sisä- tai ulkopuolelta uhkaavilta *heiltä* (ks. Pelinka, 2013). Populistisen viestinnän ydin muodostuukin vastakkainasettelusta meidän ja muiden välillä (Aalberg ym., 2017; Wodak, 2015). Pelinka (2017: 624–625) kutsuu tätä meidän ja heidän välille piirtyvää voimakasta rajanvetoa identiteettipolitiikaksi. Se perustuu oman ryhmän ulkopuolella olevien vihollisten määrittelemiselle ja tätä kautta oman ryhmäidentiteetin vahvistamiselle (Noppari & Hiltunen, 2018: 242). Populistisessa ajattelussa tehdään siis voimakas kahtiajako kahden vihamielisen ryhmän, *kansan* ja *eliitin*, välille (Abts & Rummens, 2007; Canovan, 1999; Hatakka, 2018; Laclau, 2005; Mudde, 2004; Mudde & Rowira Kaltwasser, 2017; Müller, 2016; Taggart, 2000). Populistisen käsityksen mukaan kansan muodostaa homogeeninen ryhmä, johon valtaosa tavallisista ihmisistä kuuluu. Tähän sisäpiiriin ei ole pääsyä ulkopuolisilla ryhmillä, jotka poikkeavat jollakin tavalla sisäpiiriin kuuluvista ja joita kohtaan sisäpiiriläiset eivät tunne yhtäläisyyttä (esim. Fawzi, 2018; Krämer, 2018; Mudde, 2004; Mudde & Rowira Kaltwasser, 2017; Müller, 2017; Wodak, 2015). Sisäpiiri sen sijaan jakaa keskenään yhtäläiset arvot, perinteet, tapajärjestelmät ja elämäntyytit (Krämer, 2018; Pelinka, 2013; Wodak, 2015), jotka muodostavat kansallisten identiteettien diskursiivisen konstruktion (ks. esim. Wodak, 2015: 77–79). Sisäpiiriin voi siis ajatella elävän kulttuurisesti samankaltaisessa ympäristössä, josta sen ulkopuolelle jäävät ryhmittymät jollakin tapaa poikkeavat.

Työni kannalta keskeinen on Panizzan (2005) näkemys, jonka mukaan kansa ja siitä erotettavat *muut* ovat vihamielisessä ja vastakkaisessa suhteessa rakentuvia poliittisia konstruktioita. Tarkastelen kansaa ja sen konstruktioita empiirisessä analyysissä tutkimusartikkelissani III (2021), jossa selvitän, keitä MV-lehti tarkoittaa puhuessaan toistuvasti Suomen kansasta ”meistä” koostuvana ydinjoukkona. Pelinka (2013: 3) toteaa osuvasti kansan käsitteen olevan epämääräinen ja monitulkintainen: ei ole lopullista selvyyttä, kuka kansaan kuuluu ja kuka jää sen ulkopuolelle. Pelinkan (2013: 5–6) mukaan kansalliset ja ”rodulliset” [etniset] identiteetit on konstruoitu luomaan mielikuvaa, että rajat meidän ja heidän välillä olisivat luonnollisia. Populis-

tisen ajattelutavan ideologisuus näkyikin erityisesti kansan ja eliitin välille piirrettyä rajaa tarkastelemalla, sillä se on määritelty usein moraalisiin tarkoitukseen. Kansa on esitetty puhtaana, kun taas eliitti on kuvattu korruptoituneena, pahana (Abts & Rummens, 2007; Canovan, 1999; Laclau, 2005; Mudde, 2004; Mudde & Rowira Kaltwasser, 2017; Müller, 2016; Taggart, 2000). Populisteille valtaeliitti rakentuu valtajärjestelmästä eli ”systeemistä”, jota ylläpitävät päättäjät, keskeiset instituutiot ja valtavirtamedia (Reinemann ym., 2017). Populistien mielestä valtaeliitti on vieraantunut tavallisten ihmisten mielipiteistä, arvoista ja intresseistä ja ajaa vain omia etujaan (Abts & Rummens, 2007; Schedler, 1996). Populistit vastustavat poliittisen eliitin lisäksi myös talouden, kulttuurin ja tiedotusvälineiden ylintä valtaa pitävää joukkoa, jonka he mieltävät yksissä tuumin toimivan kansan *yleistä tahtoa* vastaan (Mudde & Rowira Kaltwasser, 2017).

Osuva on myös Mudden (2004: 546) käsitys, jonka mukaan populistien kuvaama kansa on vain koko väestöstä erotettu, myyttinen osajoukko, ”kuviteltu yhteisö”, samaan tapaan kuin ”isänmaa” tai kansakunta on nationalisteille. Myös Mouffe (2005: 69) näkee populistien kansakäsitteen ongelmallisena, koska se määrittää heidän poliittisessa diskurssissaan nativistisesti. Tämä tarkoittaa nähdäkseni sitä, että osaksi kansaa voi päästä vain syntymän kautta, eikä osallisuutta voi saada esimerkiksi kieltä tai kulttuuria opiskelemalla. Mouffen (2005: 54–56) mukaan kansan ja eliitin voimistuneeseen kahtiajakoon on johtanut se, että liberaalidemokratioissa puoluepolitiikan ääriidoille perinteisesti sijoittuneiden puolueiden agendat ovat alkaneet lähentyä toisiaan. Sosiaalidemokraattiset puolueet identifioituvat läntisessä Euroopassa yhä vahvemmin keskiluokkaan. Tämä on saanut vasemmistopuolueita tyypillisesti äänestäneet ihmiset kokemaan, että heidät on jätetty pelkojensa kanssa yksin, jolloin oikeistopopulistiset demagogit ovat käyttäneet ihmisten toivottomuutta hyväkseen kääntämällä heitä eliittiä vastaan. Valtaeliitti nähdään syypäänä monikulttuurisuuden levittämisessä Eurooppaan ilman, että kansalle olisi annettu mahdollisuutta osallistua perusteellisesti julkiseen keskusteluun aiheesta. Monikulttuurisuus-kysymyksen kytkeminen kansan käsitteeseen antaa Mouffen mukaan sille maahanmuuttovastaisen sävyn, ja hän esittää huolensa käsitteen ”muukalaisvastaisesta luonteesta ja siitä tosiseikasta, että kaikki mikä liittyy maahanmuuttajiin esitetään uhkana kansan identiteetille” (Mouffe, 2005: 69).

2.2.4 Populistinen vastamedia

Populismiluvun päätteeksi tarkastelen populismin käsitettä erityisesti vastamedia-käsitteen parina. Ajattelen, että maahanmuuttovastaisen vastamedian populistisuus näkyy tyyliässä, retoriikassa ja osin myös ideologisuudessa, kun sen sisältöjä tarkastellaan puhuttelutapojen, vastakkainasettelujen sekä oman ryhmän ja sitä uhkaavien viholliskuvastojen osalta.

Populistinen vastamedia on olemassa journalistisesta mediasta erillisenä sisällöntuottajana ja sen pääasiallinen toimintaympäristö on verkko. Populistisen vastamedian olemassaolo perustuu voimakkaaseen valtamedian vastustamiseen, mutta samalla se on riippuvainen perinteisen uutismedian sisällöstä. Vastamedian toimintalogiikka on reaktiivinen, sillä se jakaa tai kommentoi perinteisen median uutissisältöjä kontekstualisoimalla jutut uudelleen niin, että ne sopivat yksiin sen maahanmuuttovastaisen ideologian kanssa (ks. mm. Benkler ym., 2017; Frischlich ym., 2020; Haller ym., 2019; Haller & Holt, 2018; Holt ym., 2019; Krzyżanowski, 2016; Müller & Schulz, 2019; Wirz ym., 2018, Ylä-Anttila, 2017). Reaktiivisuus ei siis ole vastamedian populistisuudesta juontuvaa, vaan pikemminkin vastamedialle tyypillinen tapa tuottaa vaihtoehtoja kertomusta valtamedian tarinalle, jota se syyttää yksipuolisuudesta ja valheellisuudesta (ks. mm. Figenschou & Ihlebæk 2019; Haller & Holt 2019; Krämer 2018).

Populistisen vastamedian maahanmuuttovastainen agenda kerrotaan tyypillisesti voimakasta polarisointia synnyttävää kieltä käyttämällä. Noppari ja Hiltunen (2018: 247) havaitsivat suomalaisten vastamedioiden juttuja tutkiessaan, että erityisesti MV-lehti sisälsi tunnepitoista mustamaalausta sekä vastapuolta halventavia tai provosoivia arkikielisiä nimityksiä. Vastamedian lukijoita viehättikin yhtenä tekijänä provokatiivinen ja eliittejä kumartelematon tyyli sekä hyviä tapoja uhmaava kielenkäyttö (Noppari & Hiltunen, 2018: 256).

Populistinen ideologisuus puolestaan näkyy vastamedian keskeisessä viestissä, jonka mukaan perinteinen media pimittää tietoa kansalaisilta maahanmuuton kielteisistä vaikutuksista (Haller & Holt, 2019; Nygaard, 2020). Populistinen vastamedia siis rakentaa vastakkainasettelua kansan ja eliittiin kytkemänsä valtamedian välille. MV-lehti ja muut sen kaltaiset verkkojulkaisut syyttävät valtavirran uutismediaa moraalien puutteesta ja kylvävät epäluottamusta journalistien ammattitaitoa kohtaan. Vastamedia moittii valtamediaa myös liberaalien ja vasemmistolaisten näkökulmien suosimisesta, kritiikin puutteesta valtaapitäviä kohtaan, ymmärtämättömyydestä ta-

vallisten ihmisten elämästä sekä sellaisesta informaatiosta vaikenemisesta, joka ei sovi poliittisesti korrektiin agendaan (Figenschou & Ihlebæk, 2019; Holt, 2018; Marwick & Lewis, 2017). Populistinen vastamedia näkee tehtävänsä valtamedian – ja näin ollen myös demokratian – korjaajana, sillä perinteinen media on sen näkökulmasta valtaapitävien korruptoima (Holt ym., 2019). Populistisen vastamedian korjaavuuden pyrkimystä voi pohtia myös Toivasen ym. (2021) tutkimuksessaan esittämästä näkökulmasta, jonka mukaan kaikki mediat ovat sisällöllisesti toinen toistaan korjaavia (ks. myös luvut 1.3 ja 5). Korjaavuuden dynamiikan perusteella myös populistisen vastamedian sisällöt tulisivat näin osaksi hybridiä mediaympäristöä, sillä se toimii interaktiivisessa suhteessa valtavirtamedian kanssa (ks. Toivanen ym., 2021).

Euroopassa populistinen vastamedia vastustaa eritoten vallassa olevaa yhteiskuntajärjestelmää, valtaeliittiä ja maahanmuuttoa (Haller & Holt, 2019). Yhdysvalloissa vuoden 2016 presidentinvaalit osoittivat, että populistinen vastamedia kytki maahanmuuton terroriin, rikollisuuteen ja islaminuskoon samalla kun se lietsoi epäluottamusta valtavirtamediaa kohtaan (Benkler ym., 2017). Äärioikeiston vastajulkaisut ovat pyrkineet myös mobilisoimaan lukijoitaan toimintaan, kuten nähtiin muun muassa Saksassa, Italiassa ja Iso-Britanniassa vuoden 2018 lopussa. Tutkimus osoitti tuolloin neljän eurooppalaisen äärioikeiston vastamedian kannustaneen aktiivisesti yleisöään osallistumaan muun muassa mielenosoituksiin YK:n GCM-sopimusta vastaan³ (Rone, 2022).

Populistisen vastamedian tutkimus on Hallerin ym. (2019) mukaan tärkeää kahdesta syystä. Ensinnäkin äärioikeiston julkaisut ja oikeistopopulistiset poliitikot ovat vahvasti toisistaan riippuvaisia, etenkin digitaalisessa ympäristössä. Suomalaiselle vastamediakentälle omaleimainen riippuvuussuhde näkyy myös siten, että vastajulkaisuuden toimijat ovat käyttäneet vastamedioita puoluepolitiikan astinlautana. Esimerkiksi MV-lehden perustaja Ilja Janitskin asettui Seitsemän tähden liikkeen eduskunta- ja eurovaaliehdokkaaksi kevään 2019 vaaleissa (STT *Helsingin Sanomissa*, 2019). Perussuomalaisten entinen puheenjohtaja Jussi Halla-aho puolestaan tuli alun perin tunnetuksi henkilökohtaisen bloginsa, *Scriptan*, ansiosta, jossa hän julkaisi maa-

³ GCM tulee sanoista Global Compact for Safe, Orderly and Regular Migration. Se on turvallista, järjestäytyneitä ja sääntöjenmukaista siirtolaisuutta koskeva YK:n jäsenmaiden kesken neuvoteltu poliittinen asiakirja, jossa käsitellään muuttoliikkeitä koskevia kysymyksiä ja keinoja reagoida niihin. Suomi hyväksyi asiakirjan joulukuussa 2018 (UM, 2018).

hanmuuttovastaisia ja islamofobisia tekstejä (Horsti & Saresma, 2021: 377). Scripta-blogin vieraskirjan aktiiviset kirjoittajat perustivat vuonna 2008 keskustelupalsta Hommaforumin, jolla maahanmuuttovastainen aktivismi järjestäytyi. Tästä seurasi myös Halla-ahon ja Hommaforumin aktivistien yhteistyö Perussuomalaisten kanssa, mikä osaltaan vaikutti Perussuomalaisten vaalivoittoon vuonna 2011 (Hatakka, 2017: 2027). Hommaforum on merkittävä toimija myös populistisen vastamedian tarkastelun kannalta, sillä pitkälti se toi Suomeen verkossa toteutuvan äärioikeistolaisen ja maahanmuuttovastaisen yhteisöllisyyden, toimintakulttuurin ja puhettavan (ks. Hatakka, 2017).

Toiseksi populistinen vastamedia muuttuu jatkuvasti ammattimaisemmin tuotetuksi ja markkinoiduksi välineeksi (Haller ym., 2019). Lisäksi populististen vastajulkaisujen poliittiset taustavoimat ovat saaneet vahvat asemat Yhdysvalloissa ja osassa Euroopan maita, kuten Iso-Britanniassa (ks. mm. Benkler ym., 2017; Roberts & Wahl-Jorgensen, 2021; aiheesta lisää myös tutkimusartikkelissani II (2020)). Valtioiden erilaisista poliittisista ja mediajärjestelmistä huolimatta vastamedioita yhdistää kriittinen suhtautuminen niiden mielestä löyhään pakolaispolitiikkaan ja puolueelliseen tapaan, jolla maahanmuuttokysymystä on valtamediassa käsitelty. On kuitenkin syytä muistaa, että esimerkiksi Unkarissa, Puolassa ja Tšekissä on vallalla oikeistopopulistinen hallitus, jolloin näissä valtioissa mahdollisesti toimivat vastamediat vastustavat populistisia vallanpitäjiä.

2.3 Vastamedian kiinnittyminen radikaaliin ääriajatteluun

Olen tässä väitöskirjani teoreettisessa viitekehyksessä esittänyt, että populistisen vastamedian sisällöt ovat ensisijaisesti tyyliltään ja retoriikaltaan populistisia ja niissä kuivastuu myös populismin ideologisuus. Vastamedian sisällöistä huokuvaa ajattelutapaa ja asenteita puolestaan leimaa vahva maahanmuuttovastainen ja rasistinen eetos, joka kytkee populistisen vastamedian *radikaaliin ääriajatteluun*. Tässä luvussa tarkastelen tämäntyyppisen ääriajattelun taustoja, piirteitä ja sisältöjä hyödyntäen työni kannalta soveltuvin osin myös rasismintutkimuksen antia. Aloitan havainnoimalla etnonationalistista ajattelutapaa, jonka jälkeen syvennyn islamofobisen ja muslimivastaisen maailmankuvan piirteisiin. Sen jälkeen pohdin äärioikeiston kasvavan suosion syytä sekä tutkailen äärioikeiston monikansallista verkostoa ja rasistista puhettapaa.

Luvun lopuksi luon katsauksen rasististen aatteiden liikkeeseen Euroopan ja Yhdysvaltojen välillä.

2.3.1 Etnonationalistinen maailmankuva ja sen taustat

Etnonationalistista ideologiaa kannattava äärioikeisto määrittelee kansalaisuuden pohjimmiltaan etnisyyden perusteella, verenperinnön ja samaan syntyperään kuulumisen kautta (Grumke, 2013: 14–15; Kohn, 1944; Tamir, 2019). Tämänäyttöinen ajattelutapa on luettavissa myös MV-lehden sisällöistä, ja siksi tarkastelen etnonationalismin käsitettä myös tässä tutkimuksessa. Etnonationalisteille kansakunta muodostuu yhteisen ja jakamattoman identiteetin, kielen, uskonnon, historian sekä esiisien mukaan (McCrone, 1998; ks. myös Banton, 1983; Eriksen, 1993; Kellas, 1991). Kansallisen identiteetin tai jäsenyyden saaminen on heille mahdollista ainoastaan yhteisen perimän tai esiisien kautta (ks. De Cleen, 2012; Mudde & Rovira Kaltwasser, 2017; Reinemann ym., 2017; Wodak, 2015). Etnonationalistien mielestä vaikkapa suomalaisiksi ei siis voi tulla vain omaksumalla suomalaiskansalliset tavat. Populistisen ajattelun keskiössä oleva kansan käsite saa merkityksensä nimenomaan nativistisista lähtökohdista, ja kuten Mudde (2004: 549) huomauttaa, *valtion* [the nation] ja *kansan* [the people] käsitteiden välillä ei ole suurta eroa (ks. myös Wodak, 2015: 66). Nationalismin tutkijoiden mukaan kansakunta onkin pikemminkin konstruoitu käsite kuin luonnostaan syntynyt ilmiö (mm. Anderson, 2006/2017). Monikulttuurinen yhteiskunta näyttäytyy etnonationalisteille uhkana, koska sen mukana kansakunnan etninen ja kulttuurinen tausta ovat vaarassa pirstaloitua (ks. Kellas, 1991).

Etnonationalistinen ajattelutapa alkoi saada jalansijaa Euroopassa Neuvostoliiton hajoamiseen vuonna 1991 päättyneen kylmän sodan jälkeen (Heinemann, 2013). Käänte tapahtui jo vuonna 1989, kun Berliinin muuri murtui ja raja kahden kilpailevan yhteiskuntamallin – kapitalismin ja kommunismin – välillä hajosi (Hervik, 2011). Hervikin (2011) mukaan ajan henki vuoden 1989 jälkeisessä maailmassa oli, että valtioiden rajat heikkenivät, mutta vain, jotta ne voitiin korvata uusilla, vahvemmillä rajoilla. Vuoden 1989 dramaattisten tapahtumien jälkeen etniseen alkuperään perustuva väkivalta alkoi saada jalansijaa Euroopassa, kun mielipiteet ja asenteet maahanmuuttajia, pakolaisia ja turvapaikanhakijoita kohtaan alkoivat kärjistyä (Hervik, 2011).

Etnonationalistinen ajatusmaailma kytkee oikeistopopulistiset puolueet ja maahanmuuton vastustajat historiallisesti kuitenkin vielä vanhempaan ilmiöön. Niin kutsuttu rotutiede oli huipussaan ensimmäisen maailmansodan jälkeen, jolloin etenkin saksalaiset mutta myös muut länsieurooppalaiset niin kutsutut rotuantropologit katsoivat, että ihmisen etninen alkuperä määrittää hänen fyysiset ja älylliset ominaisuutensa, jotka säilyvät muuttumattomina sukupolvelta toiselle. Mendelin perimäoppien mukaisesti he uskoivat pohjoismaisen tai arjalaisen alkuperän yliverisuuteen. Esimerkiksi Güntherille (1933; Heinemann, 2013) pohjoismaista alkuperää oleva ihminen edusti ulkoiselta olemukseltaan, geneettisiltä taipumuksiltaan ja henkisiltä ominaisuuksiltaan korkeinta mahdollista ihmisenä olemisen muotoa. Tästä syystä Günther kehotti saksalaisia päättäjiä estämään ”rotujen” sekoittumista ja siitä väistämättä seuraavaa ”rotujen” rappeutumista [sitaattimerkit kirjoittajan lisäämät] (Heinemann, 2013). Ajattelumalli levisi antropologien, perinnöllisyystieteilijöiden ja biologien keskuudesta myös laajemmin yhteiskunnan eri alojen asiantuntijoiden tietoisuuteen. Heidän mielestään sekä Saksan tappio ensimmäisessä maailmansodassa että 1930-lukua koetellut taloudellinen lama johtuivat saksalaisen kansan ”rodullisesta” rappiosta. Tutkijat tarjosivat näkemyksiään poliittisen päätöksenteon pohjaksi, ja Saksan tiedesäätiö alkoi rahoittaa niin sanotun rotuantropologian, maataloustieteen ja biologian tutkimusta. Itäisestä Euroopasta 1930-luvulla alkanut juutalaisten segregatio, joka 1940-luvulla johti yhden kansakunnan joukkotuhoon, oli siis akateemisen tutkimuksen viitoittama (Heinemann, 2013). Tämä kehityskulku on tarpeen pitää mielessä, kun tarkastellaan etnonationalistisen ajattelutavan vahvistumista maahanmuuttokeskustelussa.

2.3.2 Islamofobia ja muslimivastaisuus Euroopassa

Vuoteen 2015 ajoittunut niin kutsuttu Euroopan pakolaiskriisi sekä eri puolilla tapahtuneet terrori-iskut ovat lietsoneet erityisesti islamilaisuuden vastustusta Euroopassa (Van Kessel, 2016). Tutkimusartikkeleissani I (2018) ja II (2020) tämä näkyi populistisen vastamedian sisällöissä voimakkaana islamisaation vastaisena puhutteluna sekä kansallisella että monikansallisella tasolla. Maahanmuuttovastaista ilmapii-riä on syventänyt etenkin tulijoiden etninen alkuperä matalan koulutustason tai taloudellisen aseman sijaan (Schneider, 2008). Erityisesti arabimaista lisääntyneen maahanmuuton vuoksi Euroopan liberaalidemokratiat ovat viime vuosina olleet otollista

maaperää äärioikeiston poliittisen suosion kasvulle. Äärioikeistopuolueiden keskeinen vaalisanoma onkin ollut kielteinen suhtautuminen nimenomaan muslimivastaisuuteen maahanmuuttajiin (Alvares & Dahlgren, 2016; Benkler ym., 2018). Islamivastaisuus on ollut näkyvä aihe myös vastamedian julkaisuissa, sosiaalisessa mediassa ja blogeissa (mm. Figenschou & Beyer, 2014). Muslimivastaisuus saa Ahmedin (2014, 2003) mukaan vahvistusta etenkin poliittisessa puheessa ja mediateksteissä, jossa turvapaikanhakijat voidaan rinnastaa terrorismiin. Ahmed kutsuu tätä rinnastusta väkivaltaiseksi liukumaksi, jonka nojalla voi olettaa, että terrorismia ja vainoja pakenevat turvapaikanhakijat voivat yhtä hyvin olla huijareita, jotka tosiasiansa ovatkin itse terroristeja ja vainoajia. Lähi-idästä, Afrikasta ja Aasiasta tulleiden pakolaisten mukana Eurooppaan on tullut erilaisia tapoja ja tottumuksia, ja myös kielten kirjo on rikastunut. Osa alkuperäisestä väestöstä on nähnyt yhteiskunnan monikulttuuristumisen mahdollisuutena, toisten mielestä ihmiset on pakotettu sopeutumaan kehitykseen ilman vaihtoehtoja (Alvares & Dahlgren, 2016).

Etnonationalistisen ajatusmaailman tapaan myös länsimaiden muslimivastaisuus ja islamofobia juontavat juurensa kauas historiaan. Islamofobia on islamin uskon aiheuttamaa pelkoa, ja muslimivastaisuus ihmisen tietyyntyyppisen fyysisen olemuksen vastustamista (Gottschalk & Greenberg, 2019: 4). Jo vuosisatoja sitten kristinuskoa pääosin tunnustanut Eurooppa ja islaminuskoinen Lähi-itä taistelivat taloudellisista rikkauksista, poliittisesta vallasta ja uskonnollisesta vakaumuksesta. Riitaisan ja sotaisan historian vuoksi eurooppalaiset ovat esittäneet muslimit niin kielteisessä valossa, että pelkästään käsitteet *islam* ja *muslimi* herättävät edelleen voimakkaita tunteita ja epäluottamusta Euroopassa ja Yhdysvalloissa (Gottschalk & Greenberg, 2019: 2). Islamofobian ja muslimien vastaisuuden voimakkuus perustuu suurilta osin länsimaalaisten luomiin stereotyyppioihin, kuten musliminaisten julkisuudessa käyttämään huiviin tai arabimiesten keffiyeh-huviin, josta on tullut islamistiterrorismin symboli (Gottschalk & Greenberg, 2019: 3).

2.3.3 Äärioikeiston kasvava suosio

Tutkimuksessa on pohdittu, miksi äärioikeiston suosio alkoi kasvaa Euroopassa 2010-luvun alussa (mm. Alvares & Dahlgren, 2016; Fielitz & Laloire, 2016). Oma vaikutuksensa on ollut esimerkiksi eurooppalaisten yhteiskuntien murroksella, joka oli seurausta maahanmuuttajien ja pakolaisten kasvaneesta määrästä (Fielitz & La-

loire, 2016). Väestöliikkeeseen perustuvat yhteiskunnalliset muutokset ovat ylipääntään omiaan aiheuttamaan muukalaisvihaa, kansalliskiihkoa ja etnisen taustan perusteella arvottamista, sillä muualta tulevat nähdään herkästi ulkopuolelta tulevana uhkana nykytilanteelle (Alvares & Dahlgren, 2016). Maahanmuuttajien ja globalisaation on sanottu lisänneen työttömyyttä ja synnyttäneen katkeroitumista alkuperäisen väestön keskuudessa, mikä myös on saanut kansallismielisten puolueiden suosion kasvamaan (Wright, 2009). Tiukan maahanmuuttopolitiikan vaatiminen onkin näyttänyt olevan yksi maahanmuuttovastaisten puolueiden suosion syistä (Meuleman ym., 2009).

Maahanmuuttovastaisuus on julkisen mielipiteen tutkimuksen mukaan ollut kasvussa Euroopassa kuitenkin jo kolmen viime vuosikymmenen ajan (Rea ym., 2019; myös Meuleman ym., 2009; Semyonov ym., 2006). Maahanmuuttoon ja pakolaisiin liittyvien uhkakuvien on todettu alkavan voimistua länsimaissa etenkin taloudellisen laskusuhdanteen aikana (Van Hootegem & Meuleman, 2019; Coenders & Scheepers, 2008; Coenders ym., 2008; Quillian, 1995; Wilkes & Corrigan-Brown, 2010). Tämänäyttypiset kahden uhkatekijän välille rakennetut korrelaatiot ja kausaalisuhteet ovat ominaisia Moffittin (2016) kuvaamille populistisille kriisiperformansseille. Populistisen tyylin ja retoriikan, kuten dramatisointien ja yksinkertaistusten, avulla oikeistopopulistiset toimijat voivat luoda uhkaavia tulevaisuudennäkymiä esimerkiksi juuri maahanmuuton ja taloudellisen laskusuhdanteen välille silloinkin, kun kyseessä ei ole todellinen kriisitilanne. Esimerkiksi Hollannissa populistipoliitikko Geert Wilders esitti kasvavan islamisaation maan sosiaalisen ja taloudellisen hyvinvoinnin uhkana, minkä hän väitti vaativan välittömiä toimia kriisin välttämiseksi (Moffitt, 2016: 45). Tällaisia kriisiperformansseja on luettavissa myös MV-lehdestä ja muista sen kaltaisista populistisista vastamedioista.

Hootegem ja Meuleman (2019) tutkivat taloudellisen ja kulttuurisen uhkan vaikutuksia turvapaikanhakijoihin kohdistettuun yleiseen mielipiteeseen 2000-luvun alusta lähtien Euroopassa. He havaitsivat, että vuosien 2008–2009 talouskriisi ja vuoden 2015 pakolaisten vastaanottokriisi eivät johtaneet kaikkialla Euroopassa yhteneväisen kielteisen mielipideilmaston syntyyn maahanmuuttoa, turvapaikanhakijoita ja pakolaisia kohtaan. Suurimmassa osassa EU:n jäsenmaita turvapaikanhakijoita koskevat päätökset muuttuivat sallivammaksi vuodesta 2002 vuoteen 2016. Euroopassa on edelleen kuitenkin suuria alueellisia eroja pakolaispolitiikkaa koskeviin mielipiteisiin liittyen. Itä-Euroopan maissa sekä taloudelliset että kulttuuriset uhkakuvat ovat kasvaneet jyrkästi vuodesta 2012 lähtien (Hootegem & Meuleman, 2019: 53).

Vaikka Pohjoismaissa turvapaikanhakijoihin suhtaudutaan yleisesti ottaen sallivammin kuin Itä-Euroopassa, täälläkin on ollut kehitystä toiseen suuntaan. Tanskan politiikka lienee jo EU:n normikäytäntöjä tiukempi.

2020-luvulle tultaessa maahanmuuttovastaiset puolueet ovat keränneet myös Pohjoismaissa äänisaaliin ihmisiltä, jotka ovat huolestuneina seuranneet uutisia taloudellisesta lamasta ja hyvinvointivaltion alasajosta ja joita hämmentävät nyt lisäksi puheet ”islamin uhkasta” ja ”Eurooppaan suuntaavasta maahanmuuttajien valtaisasta aallosta” (Sakki & Pettersson, 2016: 156). Fielitzin ja Laloiren (2016) mukaan selkeät rajat äärioikeistopuolueiden, radikaaliliikkeiden ja alakulttuuritoimijoiden välillä ovat alkaneet hämärtyä, ja äärioikeisto on kasvattanut vaikutusvaltaansa viime vuosina niin politiikassa, katuaktivismissa kuin rikollisjärjestöissä. Esimerkiksi Ruotsissa, Slovakiassa ja Kreikassa entiset uusnatsiliikkeiden toimijat ovat siirtyneet valtavirtapolitiikkaan puolueiden jäseniksi. Myös Suomessa on viitteitä populistipuolue Perussuomalaisen jäsenten yhteyksistä uusnatseihin (mm. Hiilamo *Helsingin Sanomissa*, 2018; Niilola & Mäntymaa *Yle Uutisissa*, 2019). Euroopassa äärioikeistolta vaikutteita saaneet iskut ovat viime vuosina olleet arkipäivää. Iskujen kohteet ovat vaihdelleet uskonnollisista vähemmistöistä etnisiin vähemmistöihin, seksuaalivähemmistöihin, yhteiskunnallisiin vaikuttajiin ja kansanedustajiin (Fielitz & Laloire, 2016).

2.3.4 Äärioikeiston monikansallinen verkosto ja rasistinen puhetapa

Populistiset vastamediat ovat osa monikansallista verkostoa, jota äärioikeiston toimijat ovat 2000-luvun alkupuolelta lähtien luoneet Eurooppaan ja Yhdysvaltoihin. Verkoston muodostavat sekä äärioikeistoon profiloituvat puolueet että poliittisen kentän ulkopuolelle sijoittuvat toimijat, kuten maahanmuuttovastaiset aktivistit, vastamedian tuottajat, valkoisen ylivallan kannattajat ja uusnatsit (ks. Caiani & Kröll, 2015). Monikansallinen verkosto pyrkii vahvistamaan ääriajattelua, jonka perustana on globaali valkoinen identiteetti (Caiani & Kröll, 2015; Daniels, 2009). Oikeiston ääriajattelulle on leimallista erityisesti muukalaispelko, juutalaisvastaisuus ja rasismi, jota äärioikeisto ja oikeistopopulistit pyrkivät levittämään jatkuvasti kasvavan yhteistyöverkostonsa avulla (Langenbacher & Schellenberg, 2011).

Ideologista pohjaansa ryhmät ja liikkeet vahvistavat jakamalla ja kierrättämällä materiaalia etenkin verkossa, jossa paikalliset ja kansalliset rajat ylittyvät helposti (Caiani ym., 2012; Caiani & Kröll, 2015; Daniels, 2009; Doerr, 2017; Grumke,

2013; Hokka & Nelimarkka, 2019). Verkossa järjestöt myös rekrytoivat uusia jäseniä, keräävät varoja ja mainostavat poliittisia kampanjoitaan (Caiani & Kröll, 2015; Hokka & Nelimarkka, 2019). Kansainvälistä yleisöä houkutellessaan mukaan kollektiiviseen identiteettiin muun muassa julkaisemalla verkkosivustojen sisältöä usealla eri kielellä ja linkkaamalla juttuja ristiin toistensa sivuille (Caiani & Kröll, 2015; Gerstenfeld ym., 2003). Äärioikeiston toimijoista onkin tullut ”monikansallisuuden erityisasiantuntijoita”, vaikka ne vastustavat Euroopan yhdentymistä ja globalisaatiota (Grumke, 2013).

Muukalaisvihamielinen puhetapa on alkanut vahvistua myös julkisessa keskustelussa, kun äärioikeiston toimijat ovat saaneet jalansijaa valtavirtapolitiikassa (Fielitz & Laloire, 2016). Euroopassa äärioikeiston retoriikkaan kätkeytyy rasistisia piirteitä, jotka peittyvät muiden merkitysten alle (Wodak, 2013: 25). Rasistista puhetapaa käyttäville on ominaista kieltää oma rasistinen ajattelutapansa, jotta he eivät tulisi leimatuiksi rasisteiksi. Syrjivää puhetapaa käyttävät ovat tietoisia siitä, että he rikkovat sosiaalista suvaitsevaisuuden ja hyväksymisen normia (Van Dijk, 1992: 89). Lentinin ja Titleyn (2011) mukaan rasismista onkin tullut eräänlainen poliittisen korrektiuden valttikortti, jota käytetään, kun halutaan tukahduttaa todelliset mielipiteet ristiriitaisissa aiheissa.

Lentinin ja Titleyn (2011: 50) mukaan rasismikäsitteen merkitys muuttui 1970-luvulla, kun äärioikeisto alkoi diskursiivisesti omia käsitettä omiin tarkoituksiinsa. Aiemmin rasismia ajateltiin perustuvan ”rodullisiin” eli biologisiin ja geneettisiin eroihin, joista näkyvimpänä merkitsijänä oli ihmisten ihonväri. Toisen maailmansodan jälkeen ei ole enää ollut yleisesti hyväksyttävää puhua ”rodusta” [sitaattimerkit kirjoittajan lisäämät] tai viitata siihen syrjivässä tarkoituksessa (Lentin & Titley, 2011: 49). Rasismia nykyisessä merkityksessä ongelmalliseksi nähdään muualta tulleiden kulttuuriset arvot, normit ja tavat. Tämän niin sanotun differentiaalisen käänteen vuoksi rasismiin suhtaudutaan ikävänä mutta luonnollisena seurauksena siitä, että maahanmuuttajat ovat tuoneet vieraat tapansa liian lähelle (Lentin & Titley, 2011: 50). Hervikin (2011: 33) mukaan rasismi on ideologia ja syrjintään perustuva sosiaalinen konstruktio sen sijaan, että käsitteellä viitattaisiin ihmisen biologiseen olomuotoon ja etniseen alkuperään. Käsitteellisen merkityksen muutoksesta huolimatta rasismi on juurtunut syvään länsimaisen yhteiskunnan rakenteisiin, käytäntöihin ja poliittisiin kuvastoihin (Lentin & Titley, 2011: 49).

Maahanmuuton ja islamilaisuuden vastustamisen on todettu olevan aihepiirejä, jotka houkuttavat äärioikeistolaisen ajatusmaailman omaksuvia ihmisiä vastame-

dian lukijoiksi (mm. Ihlebæk & Holter, 2021; Noppari & Hiltunen, 2018; Schulze, 2020). Ajattelen, että oikeistopopulistien ja äärioikeiston maailmankatsomuksessa ihmiset ovat eriarvoisia, ja tätä eriarvoisuuden kokemusta populistinen vastamedia ylläpitää vastakkainasetteluista, pelon lietsonnasta ja viholliskuvastoista rakentuvilla sisällöillä. Tutkimuksessa vastamedian sisältöjen rasistisuutta tai sitä, millaisin tyyllisin ja retorisin menetelmin vastamedia maahanmuuttoa teksteissään vastustaa, ei ainaakaan kovin laajalti ole tarkasteltu (ks. kuitenkin Ylä-Anttila ym., 2019). Tältä osin tämä työ toimii avauksena vastamedian rasistisen puhuttelun tarkemmassa purkamisessa.

2.3.5 Alt-right ja identitarianistit

Yhdysvalloissa monet äärioikeiston liikkeet ja ryhmät profiloituvat nykyään alt-right-liikkeen toimijoiksi (Hawley, 2017; Neiwert, 2017; Reid & Valasik, 2018). Käsite *alt-right* tulee sanaparista *alternative right*, joka tarkoittaa vaihtoehtoista oikeistoa. Käsitteen kehitti valkoisen ylivallan kannattaja Richard Spencer vuonna 2008 Yhdysvalloissa, ja se on uudissana ryhmille, jotka aiemmin miellettiin rasistisen oikeiston jäseniksi. Sitten nämä rasistiset ryhmät ovat nousseet Yhdysvalloissa pinnalle juuri tämän uuden kattokäsitteen turvin (Hawley, 2017; Neiwert, 2017; Reid & Valasik, 2018). Alt-rightiin kuuluvien alakulttuurien kirjo on laaja, sillä liike käsittää niin maahanmuuttoa vastustavat aktivistit, salaliittoteoreetikot, valkoisen nationalismin kannattajat kuin väkivaltaiset ryhmät kuten skinheadit. Näitä kaikkia alakulttuureita yhdistää rasistinen, eliittiä, feminismiä, monikulttuurisuutta ja globalisaatiota vastustava maailmankuva (Marwick & Lewis, 2017; Neiwert, 2017).

Alt-right-liikkeen ideologiset juuret ovat kuitenkin Euroopassa. Liikkeen johtohahmot, Spencer ja hänen toverinsa Greg Johnson, ovat korostaneet Ranskan Uuden Oikeiston (French Nouvelle Droite) vaikutusta liikkeensä yhteisöllisen identiteetin ja kulttuurisen hegemonian synnyssä. Ranskan Uusi Oikeisto syntyi 1960-luvun loppupuolella oikeiston fasistisena ja rasistisena reaktiona opiskelijoiden ja työväen toukokuun 1968 protestiliikkeelle (Bar-On, 2011; Jenkins, 2018). Etenkin ranskalaisliikkeen johtajan Alain de Benoist'n ajatusmaailmalla on ollut merkittävä vaikutus Spencerin ideologiaan. Heidän perimmäisiä arvojaan leimaa ajatus valkoisen ”rodun” [sitaattimerkit kirjoittajan lisäämät] suojelemisesta maahanmuuttajilta ja liberaaleilta arvoilta, ja molemmat verhoavat rasistiset näkemyksensä kulttuurisen perimän

puolustamiseksi (Jenkins, 2018). De Benoist'n ajatukset toimivat siis edelleen polttoaineena nykypäivän uusfasistisille ryhmille ja sitovat ne myös ideologiselta ja poliittiselta perustaltaan monikansallisella tasolla yhteen (Jenkins, 2018; Mammone, 2008). Alt-right on saanut ideologisia vaikutteita myös natsismista, sillä sen yhtenä esikuvana ovat Hitlerin suunnitelmat kolmannesta valtakunnasta (Hawley, 2017).

Alt-rightiin kuuluvat ryhmät toimivat lähes pelkästään verkossa. Ne ovat taitavia internetin käyttäjiä ja levittävät ideologiaansa blogien, podcastien, keskustelufoorumien ja itsetehtyjen verkkojulkaisujen avulla (Hawley, 2017; Marwick & Lewis, 2017). Alt-right on onnistunut ponnistamaan mukaan myös valtavirran keskusteluihin muun muassa trollaamista hyväksi käyttämällä. Verkossa toimivat trollit ovat häirikköjä, jotka aiheuttavat epäsovua johdattelemalla keskustelua haluamaansa suuntaan ja provosoimalla ihmisiä voimakkaisiin tunnereaktioihin (Hawley, 2017). Alt-rightin tavoitteena on lopettaa massamaahanmuutto, tyrehtyttää poliittinen korrektiivisuus ja nostaa valkoinen identiteettipoliittikka valtavirtapolitiikan keskiöön (Hawley, 2017). Alt-rightin rasistinen viesti on kuitenkin kätkeyty ironisen pinnan alle, jonka antisemitistisistä, okkultisista ja natsikuvastoista ei ensisilmäyksellä saa selvää, onko sisältö laadittu tosissaan vai kieli poskessa (Marwick & Lewis, 2017).

Viimeistään Yhdysvaltain presidentinvaalit 2016 osoittivat, että äärioikeistoon linkittyvät alakulttuurit ovat voimissaan ja ne saavat edelleen tukea toiminnalleen oikeiston vastamedialta (Neiwert, 2017). Etenkin alt-right-liike hyötyi Donald Trumpin presidentinvaalikampanjasta, joka pani Yhdysvaltain poliittisen maaperän sekaisin haastamalla republikaanipuolueen ja konservatiivien valtaapitäviä, normalisoimalla nativistista retoriikkaa ja rikkomalla totuttuja tapoja (Hawley, 2017). Vuonna 2016 lukuisat ruohonjuuritoimijat toteuttivat mittavan verkkokampanjan Trumpin puolesta, ja populistiset viestit ja meemit levisivät Facebookissa, Twitterissä, YouTubeissa ja blogeissa, kuten myös Trumpin omalla Twitter-tilillä. Presidentinvaalien aikaan populistinen vastamedia Breitbart News Network ja presidenttiehdokas Trump löysivät yhteisen sävelen maahanmuuttovastaisesta sisällöstä, jonka Breitbart oli omaksunut jo paljon aiemmin (Benkler ym., 2017, 2018). Räätelöidyt viestit saivat jalansijaa myös valtavirtamediassa, kuten *Washington Postissa*, *New York Timesissa* ja kaapelitelevisiossa, jossa käsiteltiin enemmän Hillary Clintoniin liittyviä salaliittoteorioita kuin Trumpin väitettyjä seksuaalisia hyväksikäyttöjä ja yhteyksiä Venäjälle (Marwick & Lewis, 2017). Julkisen keskustelun radikalisoituminen ja polarisoituminen muuttui sanoista teoiksi tammikuussa 2021 Yhdysvalloissa, kun istuvaa presidenttiä Trumpia kannattaneet mielenosoittajat tunkeutuivat kongressitaloon Wa-

shingtonissa. Mediassa tapahtuma leimattiin muun muassa suurimmaksi haasteeksi Yhdysvaltain demokratialle sisällissodan jälkeen (mm. Borger *The Guardianissa*, 2021).

Nyky-Euroopassa alt-rightia vastaava ajatusmaailma leviää pääasiassa identitarianisteiksi itseään kutsuvan liikkeen keskuudessa. Liike syntyi 2000-luvun alkupuolella Ranskassa ja on sittemmin levinnyt myös muihin Euroopan maihin (Hawley, 2017; Stewart, 2017). Identitarianistit koostuvat katuaktivisteista ja verkkovelhoista eli tietokonealan erityisosaajista, jotka hyökkäävät eurooppalaista kulttuuria ja valkoista identiteettiä uhkaavien vihollisten kimppuun useilla eri tavoilla (Zúquete, 2018). Identitarianistien keskeinen päämäärä on puolustaa Eurooppaa pakolaisilta, islamilta ja globalismilta. Ne syyttävät Euroopan valtaeliittiä massamaahanmuutosta, joka on tuhonnut eurooppalaisten ihmisten kollektiivisen identiteetin (Stewart, 2017).

2.4 Synteesi: Tutkimuksen viitekehys tiivistettynä

Tutkimukseni teoreettisen viitekehysten päätteeksi käyn tässä synteesissä läpi työni keskeiset käsitteet. Selitän, mihin niitä tässä tutkimuksessa tarvitsen, miten niitä käytän ja miten ne kehystävät tutkimustani MV-lehden sisällöistä maahanmuuttoaiheessa. Teorialuvussa määrittelin tutkimuskohdettani lähdekirjallisuutta apuna käyttäen ja yleisestä yksityiskohtaiseen edeten, mutta tässä synteesiluvussa tarkastelen käsitteitä omin sanoin ja vastakkaisessa järjestyksessä. Aloitan MV-lehden keskeisen viestin kuvaamisesta, jonka jälkeen luonnehdin julkaisun toimintatapoja ja lopuksi tarkastelen sitä kenttää, jolla se toimii.

Rakentamani teoreettisen viitekehysten avulla tutkin siis MV-lehden sisältöjä maahanmuutto- ja pakolaisaiheessa. MV-lehden *vastajulkisuutta* tuottava julkinen puhuttelu koostuu olennaisin osin rasistisista näkemyksistä eli *radikaalista ääriajattelusta*, ja MV-lehti on *populistinen vastamedia*, jolla on roolinsa julkisen keskustelun tuottajana.

Radikaalin ääriajattelun käsite auttaa ymmärtämään, millaisista aineksista MV-lehden sanoma maahanmuuttoteemaa käsitellessä rakentuu. Tämä käsite on tarpeen, koska maahanmuuttoaiheisen aineiston sisällöllisen sanoman tavoittamiseksi on ymmärrettävä rasistista ja maahanmuuttovastaista ideologiaa ja monikansallista verkottuneisuutta. Tähän ei yksistään populismin käsite riitä, sillä sen ideologisuus rakentuu pitkälti kansa vs. eliitti -rakennelman varaan. Rasistisesta ajatusmaailmasta saa sen sijaan käsityksen tarkastelemalla syrjintään johtaneita syitä etnonationalisti-

sesta kansakäsityksestä sekä lännen ja idän sotaisasta historiasta käsin. Radikaalin ääriajattelun käsite sitoo MV-lehden myös osaksi äärioikeiston monikansallista verkostoa ja auttaa hahmottamaan ilmiön laajuutta.

Populismien käsite tyyliksi, retoriikaksi ja ideologisuudeksi tulkittuna auttaa puolestaan hahmottamaan sitä viestinnällisten käytäntöjen ja poliittisen sisällön yhteen kietoutumista, jonka keinoin MV-lehti haluaa kohdeyleisöään puhutella ja kutsua osaksi samanmielistä joukkoa. Kansalle suunnattu puhekielimäinen, tunteisiin vetoava ja ronski tyyli sekä vihollisryhmiä piirtävät retoriset menetelmät osoittavat, miten omaa ryhmäidentiteettiään vahvistamalla MV-lehti tekee eroa valtajulkisuuteen ja samalla haastaa sitä. Populismien käsite auttaa purkamaan MV-lehden kaltaisen toimijan puhutteluja, joiden viesti voi pinnallisen valeuutistulkinnan perusteella jäädä huomaamatta.

Vastajulkisuuden käsite auttaa tunnistamaan sitä toimintakenttää, jota julkaisu puhutteluissaan tuottaa ja jonka kautta se vaikuttaa julkiseen keskusteluun laajemminkin. Maahanmuuttovastainen vastajulkisuus määrittyy voimakkaiden tunteiden kautta, joiden avulla omalle poliittiselle ja ideologiselle viestille haetaan huomiota. Tämän työn empiirinen fokus on vastajulkisuudessa, mutta pohdintaa lavenetamalla voi ymmärtää olennaisilta osin myös vastamedian kompleksista suhdetta valtajulkisuuteen ja sitä ylläpitävään journalismiin. Vastamedian samanaikaisesti omaa aluettaan rajaavan ja sen ulkopuolelle vaikuttamaan pyrkivän olemuksen tunnistaminen on perustana sen roolin kuvaamiselle, joka vastamedialla on julkisen keskustelun tuottamisessa.

Nämä työssäni toisiinsa kietoutuvat käsitteet muodostavat sen teoreettisen viitekehyksen, jossa tutkimuskohdettani ja aineistoani lähestyn. Viitekehys auttaa myös hahmottamaan sitä tapaa, jolla tutkimukseni tälle kentälle asemoituu.

3 AINEISTO JA METODOLOGIA

Tässä luvussa esittelen tarkemmin tutkimusprosessini etenemisen aineiston valitsemisesta ja aineistonkeruusta tapaan, jolla olen eri tutkimusmenetelmiä työssäni käyttänyt. Ensimmäisessä alaluvussa kerron, miksi keskitin huomioni tutkimuksessani nimenomaan MV-lehden pakolais- ja maahanmuuttokeskusteluun. Sen jälkeen esittelen valitsemani uutistapaukset, jotka muodostavat tutkimusaineistoni. Toisessa alaluvussa kuvailen, miten tutkimustutkimusaineistoni hankinta tapahtui ja miten tallensin sen säilytettävään muotoon. Kolmannessa alaluvussa paneudun soveltamaani laadulliseen tutkimusotteeseen ja artikkelikohtaisiin tutkimusmenetelmiin. Viimeinen alaluku on omistettu tutkimukseen ja tutkimusaineistoon liittyville eettisille kysymyksille.

3.1 Tutkimusaineiston uutistapaukset

Tarkasteluni kohteena MV-lehdessä oli viisi uutistapausta, jotka liittyivät niin kutsuttuun Euroopan pakolaiskriisiin⁴ ja sen seurauksiin. Lisäksi tutkin Iso-Britanniassa toimitetun verkkojulkaisun Breitbart Londonin yhtä uutistapausta, jonka sisällössä painottui maahanmuuttovastaisuus. Euroopan pakolaiskriisillä tarkoitan vuosina 2014–2015 alkanutta tapahtumasarjaa, jonka seurauksena Lähi-idästä, Afrikasta ja Etelä-Aasiasta lähti suuri määrä ihmisiä Eurooppaan pyrkimyksensä hakea turvapaikkaa. Eurostatin vuonna 2019 julkaistun tilaston mukaan EU sai vuonna 2015 kaikkiaan 1,3 miljoonaa kansainvälisen suojelun hakemusta ja vuonna 2016 yhteensä 1,2 miljoonaa hakemusta. Euroopassa vastaanotettujen turvapaikanhakijoiden määrä vaihteli runsaasti eri valtioiden välillä. Vuonna 2015 Saksa, Unkari, Ruotsi ja Itävalta

⁴ Käytän tässä etuliitettä *niin kutsuttu* osoittaakseni, että olen tietoinen käsitekeskustelusta, johon muiden muassa Rea ym. (2019) ovat ottaneet osaa. Heidän mukaansa tapahtumiin tulisi viitata käsitteellä *pakolaisten vastaanottokriisi* tai *eurooppalainen solidaarisuuskeräsi*, sillä nämä käsitteet kuvastavat heidän mielestään paremmin sitä muuttoliikkeeseen liittyvää yhteisymmärryksen puutetta, joka Euroopassa kesällä 2015 vallitsi. Tästä huolimatta viittaan kyseisiin tapahtumiin niin kutsuttuna Euroopan pakolaiskriisinä, koska ongelmallisuudestaan huolimatta käsite on vakiintunut käyttöön suomalaisessa mediassa ja julkisessa keskustelussa.

ottivat vastaan noin kaksi kolmannesta kaikista EU:n turvapaikkahakemuksista (Rea ym., 2019). Rea ym. (2019: 17) mukaan vastaanotettujen pakolaisten määrä suhteutettuna maan kokonaisväestöön oli kuitenkin suurin Unkarissa, Ruotsissa, Itävallassa, Suomessa ja Saksassa. Sitä vastoin Ranska, Alankomaat ja Iso-Britannia, joilla on pitkä historia turvapaikanhakijoiden vastaanottamisessa, ottivat nyt tilastojen mukaan väkimmääänsä nähden keskimääräistä vähemmän turvapaikanhakijoita kuin Euroopan muut valtiot. Pakolaiskriisillä oli huomattava vaikutuksensa siis myös Suomessa, kun maahamme saapui ennätysmäärä turvapaikanhakijoita vuonna 2015.

Näkökulmani valinta perustuu kolmeen seikkaan. Ensinnäkin MV-lehti on osa monikansallista ilmiötä, jossa ääripuolueelliset vastamediat profiloituvat ideologiselta lähtökohdaltaan ennen kaikkea maahanmuuttovastaisiksi (ks. Benkler ym., 2018; Caiani ym., 2012; Reunanen, 2018). Maahanmuuttovastaisen painotuksen vuoksi on tarpeen tutkia, millaista tämä maahanmuuttoteemaa käsittelevä sisältö vastamediassa on. Breitbart Londonin aineistosta tekemäni diskursiivisen vertailun perusteella voin todentaa, että tämän tyyppiset julkaisut ovat ideologiselta perustaltaan yhteneväiset. Valtavirtamedian päätin sitä vastoin rajata tutkimukseni ulkopuolelle, sillä systemaattinen vertaileminen olisi vaatinut mittavaa paneutumista myös sisältöjen journalistiseen määrittelyyn. Tämän päätin jättää mahdollisen jatkotutkimukseni aiheeksi. Toiseksi MV-lehden suosio oli huipussaan vuosina 2015–2016. *Helsingin Sanomien* analyysin mukaan tammikuussa 2016 MV-lehdellä oli 18 miljoona sivulatausta, mikä oli yli puolitoista kertaa enemmän kuin esimerkiksi *Aamulehdellä* vastaavana aikana (Nieminen, 2018). Tällä perusteella voidaan ajatella, että nimenomaan maahanmuuttoaiheiset jutut houkuttelivat lukijat MV-lehden äärelle. Kolmanneksi vastajulkisuuden ja sen suosion kasvun tarkasteleminen on perusteltua nimenomaan maahanmuutto- ja pakolaisteeman kontekstissa. MV-lehti nimittäin lupasi vastata kansalaisten tiedon tarpeeseen lähestymällä pakolaisaihetta sellaisista näkökulmista, joita valtavirtamedia ei julkaisun mielestä käsitellyt lainkaan tai teki sen ainoastaan yksipuolisesta perspektiivistä.

Koska valitsemalleni näkökulmalle merkityksellistä oli nimenomaan vastamedian tuottama julkinen puhuttelu, minun oli valikoitava tutkittavakseni uutistapauksia, jotka olivat herättäneet erityisen paljon julkista keskustelua sekä vastamediassa että valtavirtamediassa ja joilla näin ollen oli yhteiskunnallista merkitystä ja tunnettuutta. Tutkimukseni edetessä arvioin, että pelkästään niin sanottuun Euroopan pakolaiskriisiin keskittyvien juttujen sijaan monipuolisempi aineisto tarjoaisi aineksia syvällisempään analyysiin pakolaisten tulon eri vaiheista ja maahanmuuton mahdol-

lisistä vaikutuksista julkiseen keskusteluun. Sen vuoksi otin mukaan myös teemallisesti ja ajallisesti yhteensopivat uutistapaukset Pariisiin ja Rotherhamiin.

Taulukossa 2 on lueteltuina kaikki tutkimusaineistoni muodostavat kuusi uutistapausta sekä tapauksia käsittelevien juttujen julkaisuajankohdat. Artikkelissa I tarkastelen Hennalan ja Pariisin tapausten juttuaineistoa. Artikkelissa II huomioni on pääosin Rotherhamin tapauksen jutuissa, mutta vertailukohtana ovat myös edellisten tapausten aineistot. Artikkelissa III tutkin Asema-aukion ja Otanmäen tapauksista kirjoitettuja juttuja, ja artikkelissa IV Hennalan, Asema-aukion ja Turun tapausten ihmisiä esittävää kuvamateriaalia.

	MV-lehti	MV-lehti	Breitbart	MV-lehti	MV-lehti	MV-lehti	
	Tapaus 1 Hennala	Tapaus 2 Pariisi	Tapaus 3 Rotherham	Tapaus 4 Asema- aukio	Tapaus 5 Otanmäki	Tapaus 6 Turku	Yhteensä
Aika- jakso	24.09.2015– 31.12.2015	14.11.2015– 31.12.2015	21.01.2015– 30.08.2019	17.09.2016– 31.12.2016	11.09.2016– 31.12.2016	18.08.2017– 31.12.2017	
Jutut	28	100	111	68	42	-	349
Kuvat	48	-	-	77	-	155	280

Taulukko 2. Tutkimusaineisto MV-lehdessä ja Breitbart Londonissa.

3.1.1 Tapaus Hennala

Tapaus Hennala oli Hennalan hätämajoituskeskuksen portilla 24.9.2015 tapahtunut suomalaisten rasistinen mielenilmaus, jossa johdannossa mainittu Ku Klux Klan -asuun pukeutunut nuori mies oli vastaanottamassa turvapaikanhakijoita kuljettanutta linja-autoa. Hennalan hätämajoituskeskus oli Hennalan vanhaan varuskuntaan Lahteen perustettu 450-paikkainen majoituspaikka turvapaikanhakijoille. Aiheesta julkaistiin MV-lehdessä 28 juttua 24.9.2015 ja 31.12.2015 välisenä aikana. Hennalasta kertova uutinen tuli tunnetuksi erityisesti kuvasta, jossa ”kaapumies” piteli Suomen lippua. Uutinen kaapumiehestä rikkoi uutiskynnyksen valtavirtamediassa eri puolilla maailmaa. Hennalan tapaus valikoitui analyysini kohteeksi, sillä kuva Ku Klux Klan -miehestä teki rasismin Suomessa näkyväksi (Nikunen & Pantti, 2018: 71). Rasismin lisääntyneen näkyvyyden vuoksi tapausta on kiinnostavaa tarkastella nimenomaan MV-lehden maahanmuuttovastaisessa kontekstissa. Hennalan tapaus myös toimii al-

kupisteenä sille julkiselle keskustelulle ja hämmennykselle, jonka turvapaikanhakijoiden odottamattoman suuri määrä suomalaisissa syksyllä 2015 herätti.

3.1.2 Tapaus Pariisi

Tapaus Pariisi käsittää terroristijärjestö Isisin Pariisissa tekemät iskut 13.11.2015 eli niin sanotun Euroopan pakolaiskriisin aikana. Iskuissa kuoli arviolta yli 130 siviiliä, mikä on Ranska historian suurin määrä toisen maailmansodan jälkeen. Terroristit olivat jakautuneet kolmeen eri ryhmään ja liikkuivat henkilöautoilla. He olivat varustautuneet rynnäkkökiväärein, kranaatein ja räjähdeliivein. Iskut tehtiin kuudessa eri paikassa, joista tuhoisin tapahtui Bataclan-konserttisalissa. Salissa oli loppuunmyyty yhdysvaltalaisen rockyhtyeen Eagles of Death Metalin konsertti, jossa kuoli noin sata ihmistä. Iskut kohdistuivat myös useaan eri ravintolaan ja baariin tai niiden edustalle sekä Stade de France -jalkapalloareenan lähetyville. Lähes kaikki terroristit räjäyttivät itsensä iskujen päätteeksi. Tapaus Pariisin aineisto käsittää 14.11.2015–31.12.2015 MV-lehdessä julkaistut 100 juttua. Pariisin tapauksen valitsin analyysiin kahdesta syystä. Ensinnäkin se teki todeksi sen ulkopuolisen uhkan, jollaista oikeistopopulistinen ideologia käyttää varoittavana esimerkkinä erityisesti muslimitaustaisista pakolaisista kertoessaan (mm. Wodak, 2015). Toiseksi Pariisin iskut osoittivat, että terroristiuutisille altistuminen huonontaa ihmisten asennoitumista niitä kohtaan, joiden mielletään kuuluvan valtaväestön ulkopuolisiin ryhmiin ja jollakin tapaa myös osalliseksi iskuihin (Tamborini ym., 2017: 801). Siksi tämänkin tapauksen osalta on kiinnostavaa tutkia, millaisia merkityksiä jo lähtökohtaisesti maahanmuuttovastaiseksi profiloituva MV-lehti siitä kertoessaan tuo esiin.

3.1.3 Tapaus Rotherham

Tapaus Rotherham viittaa järjestäytyneeseen lasten seksuaaliseen hyväksikäyttöön, groomingiin, jota tapahtui vuosien 1997:n ja 2013 välisenä aikana Pohjois-Englannissa sijaitsevassa Rotherhamin kaupungissa. Valitsin Rotherhamin tapauksen mukaan tutkimukseeni kahdesta syystä. Ensinnäkin tapaus tarjoaa sopivan esimerkin, joka kiinnittyy vahvasti oikeistopopulistisen vastamedian monikulttuurisuuden vastaiseen ajatusmaailmaan. Rotherhamin vertailukelpoisuus syntyy siis tapauksen maahanmuuttovastaisesta sisällöstä, joka on sekä Breitbartin että MV-lehden yksi tär-

keimmistä peruseriaatteista (ks. Benkler ym., 2018: 108; Ylä-Anttila, 2017: 46). Toiseksi Rotherhamin hyväksikäyttötapaukset toimivat esimerkkinä, miten monikulttuurisuuden idea oikeistopopulistien mielestä epäonnistuu muslimiväestön aiheuttamien ongelmien vuoksi (Britton, 2019). Vastaavasti MV-lehti on käyttänyt jutuissaan monikulttuurisuutta varoittavana esimerkkinä esittämällä turvapaikanhakijoiden kasvavan määrän johtavan väistämättä suomalaisten naisten raiskausten lisääntymiseen (tästä lisää Artikkelissa I). Breitbart London valikoitui MV-lehden vertailukohteeksi, sillä julkaisun yhdysvaltalaiset juuret sitovat julkaisun oikeistopopulistiseen vastamediamaisemaan ja alt-right-liikkeen toimialueelle Yhdysvalloissa. Breitbart London tarjosi siis aineiston, jonka kautta pystyin havainnoimaan alt-right-liikkeeseen kiinnittyvän julkaisun toimintaa Euroopassa. Vuonna 2007 perustettu Breitbart News Network laajensi toimintansa Euroopassa ensimmäiseksi Iso-Britanniaan, jossa Breitbart Londonin ensimmäinen juttu julkaistiin vuonna 2014. Tuolloin Breitbart News Networkin hallituksen puheenjohtajana toiminut Steve Bannon sanoi, että Lontoon oli tarkoitus olla etulinjassa kulttuurisessa ja poliittisessä taistelussa, jonka päämääränä oli vahvistaa epäluottamusta valtaapitäviä kohtaan Euroopassa (McManus, 2020).

Vuosien ajan jatkunut grooming saavutti Iso-Britanniassa kansallisen huomion vuonna 2011, kun tutkiva journalisti Andrew Norfolk julkaisi *Timesissa* uutisen, jonka mukaan suuri osa hyväksikäyttäjistä oli etniseltä alkuperältään pakistanilaisia. Siitä lähtien Rotherham useiden muiden englantilaisten kaupunkien tapaan on ollut synonyymi kadulla tapahtuvalle groomingille eli lapsen houkuttelemiselle seksuaalisiin tarkoituksiin (Britton, 2019: 689). Vuonna 2014 professori ja entinen sosiaalityöntekijä Alexis Jay julkaisi raportin, jossa kerrottiin, että arviolta 1400 lasta oli joutunut seksuaalisen hyväksikäytön uhriksi 16 vuoden aikana. Tekijöinä olivat etenkin pakistanilaista alkuperää olevat muslimimiehet (Jay, 2014). Raportin mukaan tekijät tavoittelivat erityisesti 11–16-vuotiaita haavoittuvassa asemassa olevia tyttöjä, joiden kotiolut olivat puutteelliset. Uhrit ja heidän vanhempansa olivat yrittäneet tuoda hyväksikäyttötapauksia julkisuuteen useiden vuosien ajan ennen kuin raportti oli julkaistu, mutta viranomaiset olivat toistuvasti jättäneet heidän kertomuksensa huomiotta (Ansbro, 2014). Raportin julkaisemisen jälkeen poliisi käynnisti tutkimukset tapauksiin liittyen. Tutkintojen perusteella nostettiin syyte useita miehiä vastaan (Britton, 2019). Joulukuussa 2020 Britannian hallituksen toteuttamien lisätutkimusten mukaan suurimman osan lasten hyväksikäyttökoplistä muodostivat valkoiset miehet pakistanilaistaustaisten miesten sijaan (Grierson *The Guardianissa*, 2020).

Breitbart London julkaisi Rotherhamin grooming-tapauksista kaikkiaan 111 artikkelia 21.1.2015–30.8.2019.

3.1.4 Tapaus Asema-aukio

Tapaus Asema-aukio oli väkivaltainen välikohtaus, joka sattui Helsingin Asema-aukiolla 10.9.2016. Uusnatsijärjestö Kansallinen Vastarintaliike oli pitämässä aukiolla mielenosoitustaan, kun 28-vuotias suomalaismies osui paikalle kaverinsa kanssa. Mies pysähtyi mielenosoittajien eteen, solvasi heitä ja sylkäisi maahan, jolloin yksi aktivisti otti vauhtia ja potkaisi miestä rintaan. Mies kaatui ja löi päänsä katuun saaden vakavia vammoja. Kuusi päivää myöhemmin mies kuoli sairaalassa. Oikeus totesi, että miehen kuoleman ja potkun välillä ei ollut rikosoikeudellista yhteyttä, minkä vuoksi syyte törkeästä kuolemantuottamuksesta hylättiin. Helsingin käräjäoikeus tuomitsi Kansallisen Vastarintaliikkeen aktiivin kahden vuoden vankeusrangaistukseen törkeästä pahoinpitelystä. Syyttäjä valitti tuomiosta hovioikeuteen, joka kovensi tuomion kahteen vuoteen ja kolmeen kuukauteen. Perusteena oli rasistinen motiivi, sillä uhri oli kertonut vastustavansa rasistisen järjestön arvoja. Hovioikeus lakkautti Kansallisen Vastarintaliikkeen vuonna 2018. MV-lehdessä Asema-aukion tapahtumia käsiteltiin 68 jutussa 17.09.2016–31.12.2016.

Asema-aukion tapaus nostatti merkittävän julkisen keskustelun poliittisesta väkivallasta ja rasismista Suomessa. Tapahtuma sai huomattavan paljon näkyvyyttä mediassa, ja sitä käsiteltiin myös tutkimuksessa (mm. Haavisto, 2018). Tasavallan presidentti Sauli Niinistö tuomitsi välikohtauksen ja muistutti rasismin olevan Suomessa rikos (Pilke *Yle Uutisissa*, 2016). Tapahtuma huomattiin myös ulkomailla miehen kuoleman jälkeen, kun yli 15 000 ihmistä kokoontui Helsingissä osoittamaan mieltään rasismia ja väkivaltaa vastaan (*Bloomberg*, 2016; *The Guardian*, 2016).

3.1.5 Tapaus Otanmäki

Tapaus Otanmäki sisältää MV-lehden uutisjutut, jotka käsittelivät suomalaismieheen kohdistunutta henkirikosta pienessä Otanmäen kylässä koillisessa Suomessa. Suomalaismiehen tappoi kaksi irakilaista turvapaikanhakijaa, jotka asuivat tapahtuman aikaan Otanmäen vastaanottokeskuksessa. Surmatyö tapahtui 11.9.2016, kun 52-vuotias mies oli matkalla kotiinsa baarista, jossa hän oli viettänyt iltaa. Kotimatalla tur-

vapaikanhakijat ensin ryöstivät ja sitten pahoinpitelivät miehen kuoliaaksi. Turvapaikanhakijat tuomittiin teoista 10 vuoden ja 10 kuukauden sekä kuuden vuoden vankeusrangaistuksiin. MV-lehti kirjoitti Otanmäestä 42 jutussa 11.09.2016–31.12.2016.

Samoihin aikoihin Asema-aukion tapauksen kanssa sattunut Otanmäen surmatyö herätti niin ikään runsaasti julkista keskustelua, jonka seurauksena Otanmäen vastaanottokeskus suljettiin (STT *Aamulehdessä*, 2017). Artikkelissa III Asema-aukion ja Otanmäen tapausten vertailukelpoisuus syntyy nimenomaan siitä laajasta julkisesta keskustelusta, jonka niiden uutisointi sai aikaan. Useat eturivin poliitikot rinnastivat tapaukset keskenään. Esimerkiksi silloin virassa olleet pääministeri Juha Sipilä ja ulkoministeri Timo Soini tuomitsivat tapauksissa käytetyn väkivallan samassa lauseessa (MTV *Uutiset*, 2016). Tapausten liittäminen toisiinsa nostatti voimakasta kritiikkiä, jonka mukaan uusnatsit ja turvapaikanhakijat eivät ole verrattavissa toisiinsa (*Kansan Uutiset*, 2016). Tästä syystä näiden tapausten vertaaminen tarjosikin hedelmällisen tutkimusasetelman. Maahanmuuton vastustajille Otanmäki näyttäytyi varoittavana esimerkkinä monikulttuurisuuden seurauksista, joita osaltaan myös Kansallinen Vastarintaliike vastusti. Maahanmuuttoon myötämielisesti suhtautuville tapaukset puolestaan olivat kaksi toisistaan irrallista väkivallan tekoa, joista toisen taustalla oli uusnatsien järjestäytynyt väkivalta ja toisen yksittäiset ihmiset.

3.1.6 Tapaus Turku

Turun tapaus oli terroristisessa tarkoituksessa tehty isku, joka tapahtui Turun kaupatorilla 18.8.2017. Iskun toteutti 23-vuotias marokkolainen turvapaikanhakija, joka hyökkäsi ihmisjoukkoon kaksi keittiöveistä käsissään. Iskussa sai surmansa kaksi ihmistä ja kahdeksan haavoittui. Ennen iskua tekijä oli kirjoittanut arabiankielisen poliittisen manifestin sekä valmistellut videon, jossa hän esitteli itsensä Isisin soturiksi. Isis ei tunnustanut olevansa hyökkäyksen takana. Poliisi otti tekijän nopeasti kiinni ampumalla häntä jalkaan. Kesäkuussa 2018 syytetty tuomittiin kahdesta terroristisessa tarkoituksessa tehdystä murhasta ja kahdeksasta terroristisesta murhan yrityksestä. Hän sai elinkautisen tuomion, joka Suomessa on pituudeltaan noin 14 vuotta ja neljä kuukautta. Tarkastelin tämän tapauksen kuvitusta neljännessä artikkelissani. Tapaus valikoitui mukaan, koska se oli ensimmäinen Suomessa tapahtunut terroriteko (Reinboth *Helsingin Sanomissa*, 2018a). MV-lehti arveli jo Pariisin iskujen aikaan vastaavien tapahtumien saapuvan maahanmuuton kasvun seurauksena myös Suo-

meen. MV-lehden 18.08.2017–31.12.2017 aiheesta julkaistuissa jutuissa oli kaikkiaan 352 kuvaa.

3.2 Tutkimusaineiston kerääminen ja tallentaminen

Keräsin tutkimusaineiston kokonaisuudessaan MV-lehden ja Breitbart Londonin verkkojulkaisujen julkisilta sivuilta, jotka ovat avoimet kaikille internetin käyttäjille. Minun oli siis mahdollista lukea juttuja maksutta ja kirjautumatta sivustoille. MV-lehden osalta kerääminen tapahtui verkkosivuja manuaalisesti läpi käymällä. Tutkimukseni alkuvaiheessa valitsin mukaan ainoastaan tapaukset 1, 2, 4 ja 5, joita ajattelin jo tuolloin voivani myöhemmissä artikkeleissani tarpeen mukaan täydentää. Päätin rajata tutkimusaineistoni kunkin uutistapauksen ensimmäisestä julkaistusta jutusta saman vuoden viimeiseen juttuun saakka, sillä katsoin ensimmäisten kuukausien tarjoavan riittävän määrän aiheesta kirjoitettuja juttuja. Näin olikin, sillä julkaisutahti hiipui ensimmäisten päivien ja viikkojen jälkeen huomattavasti, ja vuoden lopussa kustakin uutistapauksesta julkaistiin MV-lehdessä enää satunnaisia artikkeleita.

MV-lehdessä on ollut koko tutkimukseni ajan avoin arkisto, johon kaikki sivustolla julkaistut jutut on tallennettu ilmestymisjärjestyksessä. Uutistapausten juttuja jäljittäessäni klikkasin jokaisen uutisotsikon auki aikajärjestyksessä, jos otsikosta ei suoraan käynyt ilmi, että juttu käsittelee kokonaan toista aihetta. Sisällytin MV-lehdestä keräämääni aineistoon kaikki jutut, jotka viittasivat valitsemiini uutistapauksiin jollakin tavalla. Mukaan valitsin sekä MV-lehden oman tuotannon jutut että toisesta tiedotusvälineestä lainatut uutiset. Joidenkin juttujen kohdalla oli pohdittava, onko sitä tarpeen sisällyttää aineistoon, sillä varsinainen uutinen käsitteli kokonaan toista aihetta, mutta sen lopussa oli viite tai linkkaus valitsemiini uutistapauksiin. Päädyin jättämään nämä jutut aineistoni ulkopuolelle, sillä sisällöllisesti ne eivät käsitelleet valitsemiani uutistapauksia eivätkä näin ollen tuoneet kokonaisuuteen mitään uutta.

Tapausten 1, 2, 4 ja 5 uutisjutut tulostin paperille. Tallensin paperikopiot uutistapauksittain ilmestymisjärjestyksessä kansioihin. Vaikka paperia kului verrattain runsaasti, tämä taltiointitapa osoittautui käteväksi, sillä paperiversiosta oli helppo palata tarkistamaan artikkelien alkuperäiseen ulospanoon liittyviä yksityiskohtia, kuten sivuston kullekin ajalle ominaisia bannereita tai mainoslauseita. Kun ne ajan mittaan uusittiin, myös jo julkaistujen arkistojuttujen bannerit uudistuivat. Ilman paperiversioita en olisi voinut enää tarkistaa iskulauseita sanasta sanaan. Huomasin myös, että

ainakin yksi juttu oli myöhemmin poistettu arkistosta, eikä tästä ollut jätetty mitään merkintää.

Juttujen tekstimateriaalia tutkin uutistapauksissa 1, 2, 4 ja 5. Tekstimateriaali käsitti otsikon, ingressin, leipätekstin ja kuvatekstit sekä monissa jutuissa MV-lehden tekstin lomaan lisäämät huudahdukset tai kommentit. Tekstimateriaalista tekemistäni havainnoista raportoin Artikkeleissa I ja III. Kuvamateriaalia tarkastelin uutistapauksissa 1, 4 ja 6, ja näistä havainnoista raportoin Artikkelissa IV. Tässä vaiheessa päädyin keräämään tapausten 1 ja 4 osalta aineistoni uudelleen, sillä huomasin, että kuvamateriaalia oli helpompi käsitellä digitaalisessa muodossa ottamatta tulosteita lainkaan. Näin ollen kävin jälleen MV-lehden avoimen arkiston läpi juttu jutulta ja kopioin omaan tiedostoonsa kaikki juttumateriaalissa julkaistut kuvat. Kuvamateriaalia rajatessani otin mukaan pelkästään perinteiset valokuvat, sillä tarkoitukseni oli analysoida ainoastaan MV-lehden uutistapausten ihmiskuvastoja. Oli selkeämpää tehdä näin tiukka rajaus, sillä vaikka esimerkiksi MV-lehden sosiaalisen median kuvakaappauksissa profiilikuvissa saattoi olla ihminen, valintaa ei ollut tehnyt MV-lehti vaan käyttäjätilin ylläpitäjä. Tallensin valokuvat uutistapausten mukaisesti omiin tiedostoihinsa, joihin kirjoitin myös analyysivaiheessa tekemäni merkinnät. Digitaalisesti tallennettua kuvamateriaalia oli helppo rajata yhä pienemmiksi osajoukoiksi sitä mukaa, kun analyysini eteni.

Breitbart Londonin aineiston keräsin sivuston toimintalogiikkaa noudattaen. Breitbart-sivustolla ei ole vastaavaa avointa arkistoa kuin MV-lehdessä, josta voisi aikajärjestyksessä tutkia julkaistuja juttuja. Vanhoja uutisia oli kuitenkin mahdollista jäljittää hakutoiminnolla, johon syötin hakusanan ”Rotherham”. Hakusanalla löytyi Rotherham Articles -linkki, jonka taakse oli koottu kaikki Rotherhamin grooming -tapauksesta siihen mennessä julkaistut jutut, kaikkiaan 111 artikkelia alkaen 21.1.2015 ja päättyen 30.8.2019. Rotherhamin tapauksesta tekemistäni havainnoista raportoin Artikkelissa II. Breitbartista koostamani aineiston keräsin manuaalisesti kopioimalla jokaisen jutun teksti- ja kuvasisällön ja liittämällä ne ilmestymisjärjestyksessä aineistodokumenttiin.

Breitbartin osalta tarkastelin juttukokonaisuutta, joka oli julkaistu runsaan neljän vuoden ja seitsemän kuukauden aikana. MV-lehdessä uutistapausten aikajakso oli pisimmillään vajaat neljä ja puoli kuukautta. MV-lehden julkaisupolitiikka oli aineistooni valikoituneiden uutistapausten osalta kuitenkin varsin kiivastahtinen. Samasta aiheesta julkaistiin parhaimmillaan useita juttuja päivässä. Uutistapauksista kertominen muistuttikin tietynlaista jutustelua, yleisökeskustelua, jota MV-lehden tekijät

pitivät yllä kommentoimalla jo julkaistua valtavirtamedian uutismateriaalia sekä julkaisemalla lisäksi kokonaan omia juttujaan. Breitbart London jäljitteli huomattavasti tarkemmin journalistisen uutisen tyyliä sekä juttujen ulkoasun että kerronnallisuuden osalta.

Seuraavassa alaluvussa siirryn käsittelemään tutkimukseen ja sen aineistoon liittyviä eettisiä kysymyksiä. Samalla reflektoin myös omaa positiotani tutkimuksen tekijänä.

3.3 Metodologinen perusta ja artikkelikohtaiset tutkimusmenetelmät

Silverman (2009: 10) toteaa, että tutkimusmenetelmä on tutkijalle hyvä renki, mutta huono isäntä. Toisin sanoen, sen sijaan, että tutkija päättäisi etukäteen, mitä menetelmää hän aikoo käyttää, hänen tulee miettiä, mikä menetelmä on omiaan siihen tarkoitukseen, mitä hän pyrkii selvittämään. Väitöstutkimuksessani pääasiallinen tutkimusotteeni on laadullinen eli kvalitatiivinen tutkimus. Syy itselle ryhtyä nimenomaan laadulliseen tutkimukseen oli alusta lähtien selvä: halusin mennä määrällistä pintaa syvemmälle, löytää selityksiä ja syitä havainnoilleni.

On syytä mainita, että kvalitatiivisesta tutkimuksesta käydyissä keskusteluissa on yhtäältä korostettu laadullisten menetelmien käytössä ja kuvaamisessa vaadittavaa tarkkuutta, toisaalta on puhuttu niihin liittyvän vapauden puolesta. Vapauden puolustamisella on korostettu laadullisista menetelmistä ohjautuvan empiirisen analyysin tulkinnallisuutta, mutta myös tehty eroa kvantitatiivisen tutkimuksen tilastollisten menetelmien ja laadullisten menetelmien välillä (Eskola & Suoranta, 1998). Tämän tutkimuksen osa-artikkeleita kirjoittaessani kamppailin ehkä voimallisimmin juuri menetelmien kuvaamisen tarkkuuden kanssa, sillä en ollut sisäistänyt sitä vaiheelta etenevää yksityiskohtaisuutta, jolla käyttämänsä laadullisen menetelmän soveltaminen tulee kuvata. Jälkikäteen ajateltuna ymmärrän, että olisin voinut hyödyntää kaikkia aineistostani tutkimuksen eri vaiheissa tekemiäni havaintoja ja muistiinpanoja nostamalla ne kiinteämmin osaksi analyysia. Tässä olisi ollut hyödyksi tutkimuspäiväkirjan pitäminen, mutta se minulta jäi alkutekijöihinsä aivan tutkimuksen alkumetreillä. Coffeyn ja Atkinsonin (1996) mukaan analyysi ymmärretäänkin jatkuvana vuoropuheluna sekä aineiston, ideoiden, haastateltavien, kollegoiden että itsemme kanssa, ja lopputuloksena on konstruoitu representaatio sosiaalisesta maailmasta ja

säänä toimivista ryhmistä sellaisena kuin tutkija on ne tulkinut (Aaltonen & Högbäck, 2015).

Sovellan tutkimuksessani tapaustutkimuksen ajatusta sillä periaatteella, että tutkimuskohteeni MV-lehti toimii esimerkkinä populistisista vastamedioista vastajulkisuudessa. Punchin (1998) mukaan tapaustutkimuksessa yhtä tapausta, tai joskus myös muutamia tapauksia, tutkitaan seikkaperäisesti pyrkimyksenä muodostaa niin kattava ymmärrys tutkittavasta tapauksesta kuin mahdollista. Tämän syväluotaavan tarkastelun perusteella pyritään tekemään laajempia yleistyksiä tarkasteltavana olevasta ilmiöstä (Silverman, 2009: 138–140). Tutkimuksessani pyrin siis saavuttamaan MV-lehden kriittisellä lähiluvulla sellaisia havaintoja, joiden perusteella on mahdollista lausua jotakin yleistä suomalaisesta, populistisesta vastamediasta pakolais- ja maahanmuuttokeskustelua käytäessä ja peilata päätelmiä aiheesta aiemmin kotimaisessa ja kansainvälisessä tutkimuksessa kirjoitettuun.

Sovelsin kaikissa neljässä tutkimusartikkelissani laadullista, kriittistä lähilukua (mm. Pöysä, 2010). *Lähiluvun* käsite viittaa Pöysän (2010) mukaan nykytutkimuksessa väljästi kaikkien huolelliseen ja ymmärtävään teoksen tulkintaan. Menetelmä korostaa empirian ja teorian yhteen liittämisen vaatimusta. Lähiluenta on useaan kertaan tapahtuvaa pohtivaa ja valikoivaa lukemista, jossa huomio kiinnitetään tekstin keskeisiin piirteisiin kaiken mahdollisen sijaan. Kävinkin oman aineistoni läpi useaan kertaan, ennen kuin aloin tehdä varsinaista analyysia. Näin minulle syntyi käsitys siitä, mitä tekstit sisältävät ja millaisia kerronnallisia tapoja MV-lehdellä ja Breitbart Londonilla ylipäättään on. Lähiluvun tekstianalyysi on Pöysän (2010: 335) mukaan ”periaatteessa avoin, jatkuvasti täydentyvä kokoelma hyväksi koettuja käsitteitä ja tarkastelutasoja, joiden kohteena on konkreettinen tekstien erittely”. Kyse ei siis hänen mielestään ole välttämättä yhdestä metodista, vaan tekstin tulkinnan kannalta strategisista käsitteistä ja näkökulmista, jotka tutkija voi suhteellisen vapaasti valita. Nämä vapaavalintaiset näkökulmat kaipasivat omassa tutkimuksessani tuekseen kuitenkin täsmällisempiä tutkimusmenetelmiä, jotta analyysin tekemiseen tuli johdonmukaisuutta ja ryhtiä. Taulukkoon 3 olen kirjannut nämä artikkelikohtaiset menetelmät.

	Artikkeli I	Artikkeli II	Artikkeli III	Artikkeli IV
Tutkimusmenetelmä	Diskurssinarratologinen lähestymistapa (Ridell, 1997, 1994)	Diskurssinarratologinen lähestymistapa (Ridell, 1997, 1994)	Oikeistopopulistisen retoriikan analyysi (Wodak, 2015)	Visuaalinen sisällönanalyysi (Krippendorf, 2013)

Taulukko 3. Tutkimusartikkeleissa sovelletut tutkimusmenetelmät laadullisen, kriittisen lähiluvun tukena.

3.3.1 Diskurssinarratologinen lähestymistapa

Artikkeleissa I ja II keskeinen tutkimusmenetelmäni oli diskurssinarratologinen lähestymistapa, jota soveltaessani lainasin Ridellin (1997; 1994) journalistisen median esitysten tutkimiseen tarkoitettuja työkaluja. Vastamedian uutistekstit eivät ole journalismia, mutta diskurssinarratologinen lähestymistapa tarjoaa mielestäni käyttökelpoisia välineitä myös tämänkaltaisten esitysten tarkasteluun. Ridellin (1997: 146) mukaan narratologia jakaa kertovan tekstin rakenteen analyttisesti kahtia: *tarinaan* ja *diskurssiin*. Tarina tarkoittaa sitä tekstin kronologisesti etenevää tapahtuma-ainesta, johon kuuluvat myös tekstissä esiintyvät henkilöt ja miljö. Diskurssi puolestaan käsittää ne tekstuaaliset keinot, joiden avulla tarina kommunikoidaan yleisölle, eli miten tarina kulloisessakin tekstissä esitetään. Sovellan väitöstutkimuksessani erityisesti narratologian diskursiivista painotusta, joka sisältää Ridellin (1994: 106) mukaan myös tekstin retorisuutta koskevan aspektin. Kriittisestä diskurssianalyysistä (mm. Machin & Mayr, 2012; Wodak & Meyer, 2001; Van Dijk, 1993) diskurssinarratologia eroaa etupäässä kertomuksellisen painoituksensa vuoksi.

Ridell (1994: 105) toteaa, että narratologia tarjoaa käyttökelpoista tutkimusvälineistöä, kun tarkastellaan tekstin ja yleisön suhdetta tekstuaaliselta kannalta. Tällöin huomio kiinnittyy niihin diskursiivisiin tulkinta-asemiin, joiden kautta lukijaa kutsutaan tietynlaiseen merkityksenantoon sekä tekstin esittämästä että laajemmin sosiaalisesta todellisuudesta. Tällä perusteella ajattelen, että narratologiasta lainatut välineet soveltuvat erinomaisesti myös niiden diskursiivisten mekanismien purkamiseen, joilla vastamedia rakentaa kertomustaan niin kutsutusta Euroopan pakolaiskriisistä. Tutkimukseni kannalta keskeinen on Ridellin (1997: 145) ajatus uutisesta lukijoihin kohdistettuna *ideologisena puhutteluna*. Artikkeleissa I ja II tarkastelin MV-lehden ja Breitbart Londonin teksteissä rakentuvia diskursiivisia tulkinta-asemia, ideologisia puhuttelutapoja, joiden kautta julkaisut kutsuvat lukijan tietynlaiseen merkityksen-

toon pakolais- ja maahanmuuttoaiheeseen liittyen. Tässä kohdin on tarpeen mainita, että tutkimukseni kohteena olivat nimenomaan lukijaa varten rakentuvat tulkinta-asetmat, joiden kautta uutisjuttu kutsuu lukijaa arvottamaan esittämäänsä asioita tietyllä tavalla. Kyseessä ei siis ollut uutisen vastaanottamisen ja vaikutuksen tutkimus, sillä tarkoituksena ei ollut päästä perille siitä, miten lukija todellisuudessa nämä asiat tulkitsee.

Artikkelissa I analysoin ideologisia puhuttelutapoja kahden narratologiasta lainatun käsitteen avulla, joita Ridellin (1997) mukaan voi tarkastella esitysteknisinä kategorioina. Käyttämistäni työkaluista pääasiallinen oli 1) *me ja he -vastakkainasettelu* ja toissijainen 2) *syy-seuraus-seuraussubteet*. Artikkelissa II käytin ainoastaan ensimmäistä työkalua, sillä keskeistä analyysissä oli verrata MV-lehden ja Breitbart Londonin ideologisia puhuttelutapoja toisiinsa. Tässä vertailutyössä havainnot me ja he -vastakkainasettelun käytöstä olivat riittävät. Artikkeleissa I ja II sovelsin narratologista välineistöä etsimällä usein toistuvia me ja he -jakoja eli vastakkainasetteluja meidän, eli MV-lehden/Breitbart Londonin ajaman ideologian, sekä heidän, eli niiden välille, jotka tätä ideologiaa eivät kannata tai jotka koetaan jollakin tapaa uhkaavina. Syy-seuraussuhteita paikansin artikkelissa I havainnoimalla juttujen kerronnallista sisältöä. Toisin sanoen tarkastelin, millaisia usein toistuvia, kausaaliteetteihin perustuvia juonellisia elementtejä kertomuksista on luettavissa.

Diskurssinarratologiseen lähestymistapaan pohjaavassa analyysissäni hyödynsin Ridellin (1997) esittelemää Hartleyn ja Montgomeryn (1985: 233–269) sanomalehti- ja televisiouutisista tekemää tutkimusta, jossa he tarkastelivat tekstianalyysin avulla, millaisia merkityksellistämisen tapoja uutismedia käyttää. On huomioitava, että Hartleyn ja Montgomeryn tutkimus on peräisin ajalta ennen digitaalista mediaa, samoin kuin Ridellin tulkinnat kyseisistä työkaluista ja niiden käytöstä. Mielestäni nämä analyysin välineet ovat kuitenkin edelleen käyttökelpoisia, sillä uutinen itsessään sisällöltään tai kriteereiltään ei mediaympäristön muutoksesta huolimatta ole kumouksellisesti muuttunut. Hartleyn ja Montgomeryn (1985) mukaan uutisjournalismi rakentaa kuvaa maailmasta usein manikealaisen todellisuuskäsityksen mukaisesti, jolle keskeistä on voimakas kaksijakoisuus eli dualismi. Uutisjournalismin on siis tyypillistä konstruoida tapahtumat binaaristen vastaparien varaan. Pääasiallinen vastakkainasettelu rakentuu meidän ja heidän, tutun ja vieraan välille. Uutisteksteissä vastakkaista mieltä jostakin asiasta olevat asemoidaan usein meihin ja heihin, kun lukijan halutaan asettuvan kulloisenkin jaon toisen osapuolen, eli meidän kannalle. Omassa tutkimuksessani jäljitin näitä jaotteluja tarkastelemalla ryhmiä, jotka julkaisut

leimasivat meiksi ja heiksi. Vastakkainasettelujen luonnehtiminen toteutui analysoimalla, miten erilaiset poliittiset, yhteiskunnalliset, etniset, kulttuuriset, seksuaaliset ja ideologiset ryhmittymät esitettiin uutistapauksissa kuvailemalla niiden ominaispiirteitä ja toimintatapoja. Havaintojeni perusteella jaottelin julkaisujen käyttämät pääasialliset me ja he -vastaparit niiden esiintyvyyksiheyden perusteella.

Vastaparien asemointia uutisessa helpottaa sen kertomuksellinen juoni, eli syy–seuraussuhteiden tuottaminen (Hartley & Montgomery, 1985: 233, 245–251). Pietilän (1988: 12–13) mukaan uutisteksteissä on *kertoja*, jota ei kuitenkaan pidä sekoittaa jutun kirjoittaneeseen toimittajaan. Tähän kertojan käsitteeseen syy–seuraussuhteiden esitystekninen kategoria paikantuu. Vahvan sulkeuman uutisjuttuun tuotava kertoja sijoittaa määrätietoisesti tekstin muodostavia diskursseja ja muuta ainesta syy–seuraussuhteisiin. Tekniikan avulla syntyy vaikutelma, että uutinen on hyvin perillä esittämästään asiasta. Se sijoittaa asiat ja diskurssit tiukasti tiettyihin yhteyksiin ja pyrkii näin sulkemaan tekstin avoimeksi jäävät tulkinnan mahdollisuudet. Näin lukijaa asemoidaan tietyn ideologisen merkityksenannon kannalle (Ridell, 1997: 152–153). Artikkelissa I havainnoin tekstien kerronnallista sisältöä, millaisia usein toistuvia, kausaliteetteihin eli syy–seuraussuhteisiin perustuvia juonellisia elementtejä näistä kertomuksista oli luettavissa. Löytämiäni vastakkainasetteluja hyödyntäen hahmottelin MV-lehden uutistapausten läpi kulkevan juonen, joka oli rakennettu kerronnallisten kausaliteettien varaan. Käsitän nämä me ja he -jaot sekä kerronnalliset kausaliteetit nimenomaan MV-lehden välittämän ideologian merkityksellistämisen mekanismeiksi.

3.3.2 Oikeistopopulistisen retoriikan analyysi

Artikkelissa III sovelsin tutkimusmenetelmänä oikeistopopulistisen retoriikan analyysia jäljittämällä ja tarkastelemalla MV-lehden uutisjutuissa esiintyviä, kyseiselle retoriikalle ominaisia strategioita ja toimintatapoja. Käsiteanalyysi oli omiaan, kun pyrin selvittämään retorisia valintoja, joilla julkaisussa piirtyvä kansa konstruoitui. Nojasin pitkälti Wodakin (2015) näkemyksiin oikeistopopulistisen retoriikan käsitteistä, joita hyödynsin lähilukuun pohjaavaa tekstianalyysia tehdessäni. Ymmärrän retoriikan tässä tutkimuksessa diskursiivisina käytäntöinä, jotka ammentavat kokonaisvaltaisesta diskurssien järjestelmästä samalla haastaen ja näin myös uusintaen sitä (ks. De Cleen, 2015; Jørgensen & Phillips, 2002). Poissulkemiseen perustuvassa retoriikassa

kieltä käytetään ennen kaikkea määrittämään samankaltaisuuksia ja erilaisuuksia, kun piirretään rajaa *meidän* ja *heidän* välille (Wodak, 2015: 77). Oikeistopopulistinen retoriikka yhdistelee sekä tyylillisiä että sisällöllisiä keinoja ideologiaansa levittäessään (Wodak, 2015). Edellisessä alaluvussa esitetty Hartleyn ja Montgomeryn (1985) luonnehdinta uutisjournalismin manikealaisesta maailmankuvasta toteutuu myös oikeistopopulistisessa retoriikassa, joka jakaa maailman *meihin* ja *heihin* yliyksinkertaistettuja dikotomioita eli kahtiajakautuneisuuksia tai vastakohtaisuuksia rakentamalla. Linjassa tämän hyvän ja pahan vuorottelun kanssa ovat myös oman väen kuvaaminen hyvässä valossa ja muualta tulleiden esittäminen kielteisten representaatioiden kautta (Wodak, 2015: 67).

Artikkelissa III kävin aineistoni läpi kolmessa vaiheessa alussa tekemäni pinta-uoilisemman läpilyvun jälkeen. Ensiksi kiinnitin huomiota siihen, miten suomalaiset ja Suomen kansalaiset kuvattiin uutistapausten teksteissä: millaisia ominaisuuksia heihin liitettiin, miten heidän toimintaansa luonnehdittiin, millainen kuva heistä piirrettiin. Näiden havaintojeni pohjalta tarkastelin, ketkä MV-lehti käsittää kuuluvan *meihin* eli suomalaisiin ja Suomen kansaan ja ketkä *heihin*, eli ulkopuolisiin, muualta tulleisiin. Toiseksi tutkin, millaisia arvoja julkaisu liitti sisäpiiriläisiin ja ulkopuolelle rajaamiinsa ihmisiin. Kolmanneksi analysoin näitä ensimmäisen ja toisen vaiheen havaintojani hyödyntämällä Wodakin (2015) oikeistopopulistisen retoriikan käsitteistöä.

Tyypillisiä retorisia strategioita oikeistopopulistisessa ideologiassa ovat edellä mainittujen yliyksinkertaistettujen vastakkainasettelujen sekä positiivisen itserepresentaation ja negatiivisen vieraiden representaation lisäksi esimerkiksi syntipukkien nimeäminen, salaliittoteorioiden laatiminen sekä terveen järjen ja perinteisten arvojen korostaminen asiantuntijuuden ja oppineisuuden sijaan (Wodak, 2015: 67). Muita ominaisia toimintatapoja ovat uhriutumisen uhrin ja tekijän paikkoja vaihtamalla sekä uhria syyllistämällä (Wodak, 2015: 60). Kieltäminen on myös yleinen oman ideologian oikeuttamisstrategia etenkin rasismisyytöksiltä puolustauduttaessa. Kieltäminen voi tapahtua vähätteleillä tai käyttämällä kiertoilmaisuja omia vahingollisia tekoja kuvatessaan (Van Dijk, 1992). Myös vastahyökkäys ja moraalinen arvioiminen ovat tyypillisiä tapoja hyökätä vastustajaa vastaan ja kääntää näin huomio itsestä toisaalle. Moraalinen arviointi tapahtuu legitimoimalla oma toiminta oman kansan arvoihin vetoamalla. Normalisoimisen strategia puolestaan on ominaista vahvoille toimijoille, jotka saavat omat tekonsa näyttämään järkeenkäyville ja tavallisilta esittämällä ne luonnollisina ja siksi perusteltuina. Tämä käytäntö on peräisin populistisesta

yhtenäisen kansan ajatuksesta, joka ideologiassa määrittyy verenperinnön ja sydänmaan perusteilla ja jota on suojeltava ulkopuoliselta uhkalta (Wodak, 2015: 66). Nämä kaikki edellä kuvatut retoriset strategiat ja toimintamallit ovat omiaan vahvistamaan eroa *meidän* ja *heidän* välillä. Oikeistopopulistisessa retoriikassa keskeistä onkin nimenomaan voimallinen pyrkimys sulkea vastapuoli ulos.

3.3.3 Visuaalinen sisällönanalyysi

Neljännessä artikkelissa siirryin tekstianalyysistä visuaaliseen analyysiin, sillä halusin nähdä, tukeeko myös MV-lehden kuvallinen viestintä populistisen tyylin ja ajattelutavan vahvistumista. Toteutin neljännen artikkelin yhdessä Cardiffin yliopiston professorin Karin Wahl-Jorgensenin kanssa. Valitsimme analyysimenetelmäksi visuaalisen sisällönanalyysin, sillä halusimme tutkia, miten MV-lehti johdattelee lukijoidensa emotionaalista tulkintaa ja merkityksellistämistä ihmiskuvastonsa kautta. Sisällönanalyysin avulla on mahdollista jäljittää ja ymmärtää tekstien ja kuvien symbolisia merkityksiä eli elementtejä, jotka viittaavat siihen laajempaan kulttuuriseen kontekstiin, johon ne kuuluvat (Krippendorf, 2013). Tämä lähestymistapa soveltui hyvin myös meidän tarkoitukseemme, sillä halusimme tutkia MV-lehden kuvallista viestintää nimenomaan oikeistopopulistisessa kontekstissa. Sisällönanalyysin avulla tarkastelimme niitä merkityksiä, joita MV-lehti ihmiskuvaston mobilisoimien emotioiden kautta lukijoilleen tarjoaa.

Artikkelin IV visuaalisessa sisällönanalyysissä jäljitimme MV-lehden ihmiskuvastoista erityisesti niitä emotioita, joita voidaan käyttää tiettyjen ihmisryhmien ulkopuolelle sulkemiseen. Tällaisia negatiivisia emotioita ovat esimerkiksi pelko, inho, viha ja epäluottamus. Ne ovat tyypillisiä oikeistopopulistisen vastamedian visuaaliselle kielelle ja siksi helposti tunnistettavissa. Ahmed (2014: 90–92) selittää tätä tunnistettavuutta tahmaisuuden käsitteellä, joka aktivoituu, kun tietty merkki kyllästetään useilla eri emotionaalsiin rekistereihin kiinnittyvillä merkityksillä. Yksi turvapaikanhakijaa esittävä kuva voi esimerkiksi aktivoida katsojassa useita aiemmin syntyneitä assosiaatioita ja reaktioita ajan mittaan turvapaikanhakijoista kehittyneiden ideologisten kulttuurikerrostumien läpi (Nikunen, 2019: 89). Tämä tunnistettavuus oli keskeistä myös meidän analyysissämme, jossa tarkastelimme, miten MV-lehti hyödynsi ihmiskuvastoa synnyttäessään negatiivisia emotioita ja vahvistaakseen niiden avulla oikeistopopulistista viestintää. Analysoimme siis niitä visuaalisia keinoja, joilla

MV-lehti pyrkii herättämään lukijoissaan negatiivisia reaktioita. Analyysiin valittavien ihmisryhmien valinta eteni seuraavasti: ensiksi keräsimme kaikkien kolmen uutistapauksen (1, 4 ja 6) kuvamateriaalin. Toiseksi valitsimme vain ihmisiä esittävät kuvat mukaan. Kolmanneksi kategorisoimme kuvat sen mukaan, mikä ihmisryhmä niissä oli selkeimmin esillä. Ryhmiä olivat esimerkiksi ”etniset vähemmistöt”, ”pääosin valkoiset naiset” ja ”poliitikot”. Lopuksi tutkimme, mikä ryhmä oli useimmin edustettuna kussakin uutistapauksessa ja keskityimme ainoastaan tähän ryhmään. Tämä siksi, että halusimme saada selville, keitä olivat ne ensisijaiset kohteet, joihin MV-lehti liitti tiettyjä merkityksiä emotionaalisen viestintänsä kautta.

Emootioita jäljittäessämme analyysimme eteni kahdessa vaiheessa. Vaikka edellä mainitut negatiiviset tunteet tietyllä tapaa johdattivat analyysiamme, ne samanaikaisesti myös korostuivat kuvissa. Ensiksi kiinnitimme huomiota siihen, keitä kuvat esittivät, mikä heidän sukupuolensa ja etninen alkuperänsä oli, olivatko kuvissa esiintyneet ihmiset aktiivisia vai passiivisia, mitä he tekivät, kuka oli toiminnan kohteena, millaisen toiminnan kohteena hän oli, mihin ihmiset katsoivat, millainen ilme heillä oli kasvoillaan, mitä ulkoisia merkittäviä heihin liittyi (pukeutuminen, koristautuminen, kellot jne.). Toiseksi tulkitsimme, millainen emotionaalinen painotus kussakin ihmiskuvassa aktivoitui ensimmäisen vaiheen havaintojen perusteella. Emootioiden tulkinnan kehyksinä käytimme oikeistopopulistisen ideologian erityispiirteitä. Tulkintamme syntyivät niiden assosiaatioiden eli miellejohdotusten, vaikutelmien, stereotyyppien, ihmisten esiintymisen ja reaktioiden kautta, jotka analyysissämme liitimme oikeistolle ominaiseen maahanmuutto- ja elitiinvastaiseen ajatteluun. Analyysiamme ohjasi kuvaston tekstuaalinen konteksti, jota MV-lehti rakensi kuvatekstein, memein ja muin kuviiin liitettävien tekstuaalisten elementtien. Lisäksi tulkintaamme vaikuttivat samojen tai samantyyppisten kuvien toistuva käyttö sekä eri ihmisryhmien representaatioiden vertaaminen keskenään.

Olen valinnut tässä väitöstutkimuksessa käyttämäni tutkimusmenetelmät toteuttaakseni ensisijaisesti MV-lehden juttujen teksteissä ja kuvituksissa esiintyvien merkitysten ja merkityksellistämismekanismien havainnointia ja analyysia. Kriittinen lähiluku on ollut tarpeen aineiston kokonaiskuvan laatimiseksi ja sen keskeisten piirteiden hahmottamiseksi. Diskurssinarratologinen lähestymistapa on tarjonnut työkalut juttuihin sisäänrakennettujen ideologisten merkityksellistämismekanismien jäljittämiseksi ja selittämiseksi. Vertaileva tutkimus MV-lehden ja Breitbart Londonin välillä on lisännyt tutkimukseni pätevyyttä ja luotettavuutta sekä MV-lehdestä tekemiäni johtopäätösten uskottavuutta. Oikeistopopulistisen retoriikan analyysistä on ollut

hyötyä viestintätavan poliittisten strategioiden purkamiseksi ja ymmärtämiseksi. Visuaalisesta sisällönanalysista on ollut apua visuaalisten merkitysten havaitsemisessa ja hahmottamisessa.

3.4 Tutkimukseen liittyvät eettiset kysymykset

Tässä väitöstutkimuksessa tarkastelen verkon kautta välittyvää ja myös verkossa tapahtuvaa ilmiötä, ja tutkimukseni kohteena ovat erilaiset verkkosisällöt (ks. Laaksonen ym., 2013). Myös verkkoympäristössä tieteellistä tutkimusta ohjaavat tavanomaiset eettiset vaatimukset (Laaksonen ym., 2013). Verkon tutkimusetiikkaa eivät kuitenkaan toistaiseksi määritä yhtenäiset käytännöt, vaan ne pürtyvät oppialoitain ja tapauskohtaisesti (Turtiainen & Östman, 2013). Tämän tutkimuksen eettiset kysymykset liittyvät verkkosisältöjen julkisuuteen ja avoimuuteen, aineiston edustavuuteen, rasistisen aineiston käyttämiseen tutkimuksessa sekä oman position vaikutuksiin tutkimusaineistoon tutustuttaessa. Tässä alaluvussa pohdin näitä näkökulmia edellä esittämässäni järjestyksessä. Voi toki ajatella, että vastajulkisuuden tutkimus itsessään on eettinen valinta. Itselleni oli alusta lähtien selvää, että voidakseni havainnoida ja selittää valtajulkisuuden maahanmuuttopuhetta haastavia diskursseja, minun on tutkittava sitä vastajulkisuutta ja sen toimintamekanismeja, jotka näitä puhetapoja tuottavat.

Aluksi on kuitenkin kiinnitettävä huomiota verkkoympäristön jatkuvaan muutostilaan, sillä se voi nopeatempoisuutensa vuoksi vaikuttaa tutkimustulosten tulkintoihin (ks. Laaksonen ym., 2013). MV-lehdessä muutokset liittyivät tämän tutkimuksen aikana julkaisun vetovastuun vaihtumisen yhteydessä toteutettuihin nimenvaihdoksiin sekä ulkoasun uudistuksiin (ks. 1.3. Tapaustutkimuksena MV-lehti). Kyseiset muutokset eivät vaikeuttaneet varsinaisen analyysin tekemistä, mutta jouduin kuitenkin pohtimaan, miten otan huomioon julkaisun kulloisenkin nimenvaihdoksen. Viittauskäytännön yhtenäisyyden näkökulmasta aprikoin, onko tarpeen käyttää julkaisusta läpi tutkimuksen samaa nimeä (MV-lehti) vai kutakin artikkelia kirjoittaessani tuolloin voimassa ollutta julkaisun nimeä (MV-lehti, MV-media, Uusi MV-lehti). Päädyin ensimmäiseen vaihtoehtoon ja viittasin julkaisuun poikkeuksetta nimellä MV-lehti, sillä se on paitsi vakiintunut, myös nimivaihtoehtoista tunnetuin suomalaisessa julkisuudessa. Ulkoasuun liittyneet uudistukset aiheuttivat lähinnä julkaisun kuvailemisessa syntyneitä pulmia. Viittasin artikkeleissani I ja III MV-lehden

käyttämään itsereflektiiviseen luonnehdintaan, jonka mukaan se on ”suomalaisen vapaan journalismin erikoisjulkaisu” ja ”100 % kansalaisten asialla”. Kyseinen teksti oli nähtävissä sivuston ylälaitaan kiinnitetyssä bannerissa tapausten 1, 2, 4 ja 5 aineistoa kerätessäni joulukuusta 2016 tammikuuhun 2017, mutta jonkin ulkoasu-uudistuksen yhteydessä se poistettiin. Luonnehdinta ei taltioitunut jutuista ottamiini tulosteisiin, joten siihen myöhemmin viitatessani en pystynyt enää tarkistamaan alkuperäistä muotoilua vaan olin pelkkien muistiinpanojeni varassa.

3.4.1 Verkkosisältöjen julkisuus ja avoimuus

Tarkastelen nyt tähän tutkimukseen liittyviä eettisiä kysymyksiä julkisuuden ja avoimuuden näkökulmasta. Verkkosisältöjen tutkiminen on problemaattista, sillä kaikki internetiin ladattu sisältö ei ole julkista ja avointa. Turtiainen ja Östman (2009) kirjoittavat, että verkossa aineistot ovat kyllä teknisesti saatavilla ongelmitta, mutta niiden tuottamiskontekstit ja tekijöiden asettamat rajat henkilökohtaisen ja julkisen välillä vaihtelevat. On otettava huomioon, että verkkoaineistojen tutkimisen ohjeistus oli väitöskirjani aineistonkeruun aikaan vasta kehitteillä, mikä toi omat haasteensa eri julkisuuden asteiden arvioimiselle (vrt. Laaksonen ym., 2013). Tämän tutkimuksen aineistoa eivät kuitenkaan kosketa esimerkiksi sosiaalisen median, kuten Facebookin tai Twitterin, yksittäisten käyttäjien päivityksiin tai keskusteluketjujen kommentteihin liittyvät kysymykset. MV-lehden julkaisemat jutut ovat verkkosivuston sisällöntuotantoon osallistuneiden kirjoituksia ja ne on tarkoitettu julkiseksi ja kenen tahansa luettavaksi. Suuressa osassa tutkimusaineistoon kuuluneita MV-lehden juttuja niiden tekijää ei ollut kerrottu. Jutun loppuun saattoi olla merkitty alkuperäinen lähde, kuten *Yle*, *Daily Mail*, Magneettimedia tai Facebook, mutta näin ei kuitenkaan ollut säännönmukaisesti jokaisessa jutussa. Julkaisun omat jutut oli vain satunnaisesti signeerattu, useimmiten tekijäksi ilmoitettiin Ilja J (tästä enemmän Artikkelissa I). Toisinaan juttujen kirjoittajiksi ilmoitautuivat nimimerkkejä käyttäneet avustajat, kuten T2, T4 tai T9, t-kirjaimen viitatessa mitä luultavimmin toimittajaan. Breitbart Londonin aineistossa sitä vastoin luki poikkeuksetta jutun kirjoittajan nimi heti jutun alussa. Tästä syystä artikkeleissa käyttämäni viittauskäytäntö on julkaisujen osalta epäyhtenäinen.

Tutkimuskohteenani oli siis vastamedian – MV-lehden ja Breitbart Londonin – tuottama julkinen puhuttelu, joka oli luonteeltaan yksisuuntaista, julkaisulta yleisölle suuntautuvaa. En sisällyttänyt mukaan juttujen häntään syntyneitä kom-

menttiketjuja, joskin sitäkin mahdollisuutta tutkimukseni alkuvaiheessa mietin. Tällöin vastamedian ylläpitämään julkiseen keskusteluun olisivat tulleet mukaan myös MV-lehden lukijat, mikä olisi mutkistanut osaltaan julkisuuteen ja avoimuuteen liittyviä kysymyksiä. Rajaamalla vastamedian julkinen keskustelu yksisuuntaiseksi minun ei tarvinnut erikseen opetella verkon keskustelukulttuurien käytäntöjä tai MV-lehden ja Breitbart Londonin yhteisöille ominaisia puhetapoja (ks. Turtiainen & Östman, 2013), jotka eivät tämän tutkimuksen kannalta olleet olennaisia. Valitsemani rajauksen ansiosta vältyin myös varmistamasta, että keskustelijat olisivat saaneet tietää olevansa tutkimukseni kohteena, sillä tähän tietoon heillä olisi ollut oikeus (ks. Turtiainen & Östman, 2013).

3.4.2 Maahanmuuttoaineiston edustavuus

Olen edellä kuvannut ja perustellut valintaani rajata aineiston näkökulmani nimenomaan maahanmuuttoaiheeseen (3.1. Tutkimusaineiston uutistapaukset). Laadullisessa tutkimuksessa aineiston tieteellisyyden kriteeri ei ole sen määrä vaan laatu, sillä laadullinen tutkimus keskittyy usein hyvin pieneen määrään tapauksia, joita se sitten pyrkii analysoimaan mahdollisimman perusteellisesti (Eskola & Suoranta, 1998). Eskolan ja Suorannan (1998) mukaan laadullisessa tutkimuksessa tutkimusaineiston rajaus tapahtuukin teoreettisen edustavuuden ehdoilla, jolloin tutkitut tapaukset voidaan nähdä esimerkkinä yleisestä. Tämän tutkimuksen keskeisin kysymys oli tarkastella niin sanottuun Euroopan pakolaiskriisiin ja sen seurauksiin liittyvää kerrontaa MV-lehden julkisessa keskustelussa. Pakolais- ja maahanmuuttokeskusteluun keskittyvän aineiston ei siis ollut tarkoituskaan edustaa kattavasti MV-lehden koko sisältöä. Siksi analyysiin valikoitujen uutistapausten otannan voi nähdä olevan riittävä ja kattavan aihevalinnan tarpeeksi laajalti.

Oma kysymyksensä on, jota jo Artikkelin III itsereflektiossa⁵ sivusin, korostaako pakolaispuhetta käsittelevä aineisto liiaksi jo ennestään maahanmuuttovas-

⁵ Artikkelissa III nostan esiin aineiston tarkkaan rajaukseen mahdollisesti liittyvät ongelmat mainitsemalla muun muassa, että koska tutkimusaineisto käsittää ainoastaan niin sanottuun Euroopan pakolaiskriisiin liitettävissä olevia uutistapauksia ja MV-lehden agenda on nimenomaan maahanmuuttovastainen, on mahdollista, että valittu painotus voi vaikuttaa tuloksiin korostamalla liikaa kansan muukalaispelkoista asennetta. Kyseessä on kuitenkin yhden tutkimusartikkelin tutkimuskysymykseen liittyvä pohdinta koko tutkimuksen näkökulman sijaan. Siksi maahanmuuttovastaisen aineiston artikkelikohtaista ongelmaa ei voi yleistää koko tutkimusta koskevaksi.

taiseksi ja rasistiseksi luonnehditun sivuston painotusta ohjailleen näin tutkimustuloksia tiettyyn suuntaan. MV-lehden pakolaisjuttujen tutkimista ei kuitenkaan voi sivuuttaa vain sillä perusteella, että julkaisun painotus on maahanmuuttovastainen. Sitä vastoin aiheen kriittinen ja analyttinen tutkiminen on mielestäni tarpeen, jotta voi ymmärtää, miten tätä maahanmuuttokriittistä lähestymistapaa rakennetaan ja mihin arvoihin julkaisu sen perustaa.

3.4.3 Rasistisen aineiston käyttäminen tutkimuksessa

Omat eettiset kysymyksensä liittyvät rasistiseksi ja siten lainvastaiseksi luokiteltavan teksti- ja kuva-aineiston käyttämiseen ja siihen viittaamiseen tutkimuksessa. Vihapuhetta ei ole erikseen määritelty Suomen rikoslainsäädännössä, mutta Euroopan neuvoston ministerikomitea määrittelee vihapuheen seuraavasti suosituksessaan R (97) (20):

”Vihapuhetta ovat kaikki ilmaisumuodot, jotka levittävät, lietsovat, edistävät tai oikeuttavat etnistä vihaa, ulkomaalaisvastaisuutta, antisemitismia tai muuta vihaa, joka pohjautuu suvaitsemattomuuteen. Tämä koskee niin aggressiivista suvaitsematonta kansallismielisyyttä kuin vähemmistöjen, siirtolaisten ja siirtolaistaustaisten ihmisten syrjintää ja vihamielisyyttä heitä kohtaan (Korhonen ym., 2016: 22).”

Pöyhkäri (2018) on sivunnut aihetta käsittelemällä vihapuhetta lähinnä uutismedian haasteena, kun keskustellaan pakolaisuudesta tai maahanmuutosta. Pöyhkäri määrittelee vihapuheen muun muassa erilaisiin yksilöihin ja ryhmiin kohdennettuna sanallisenä vihana ja halveksuvana puheena verkossa ja sen ulkopuolella (Pöyhkäri, 2018: 94). Pöyhkärin mielestä on huolestuttavaa, että etenkin uutiskiertoön päätyvä maahanmuuttoon ja pakolaisuuteen liittyvä materiaali ei aina ole median eettisten toimintaperiaatteiden, sananvapausideaalien tai ihmisoikeusnormien mukaista. Keskeinen kysymys vihapuheen uutisoinnissa liittyy Pöyhkärin mukaan siihen, että kertoessaan esimerkiksi poliittisesti aktiivisten henkilöiden tuottamasta vihapuheesta, media lainaa journalistisiin teksteihinsä sitä samaista vihapuhetta, jota muut ovat verkossa tuottaneet. Näin verkkoympäristössä alun perin levinneet tekstit on otettu laajemmin huomioon julkisessa keskustelussa, kun media lisää vihapuheen näkyvyyttä yhteiskunnassa. Pöyhkäri kysyykin, onko median viisasta osallistua vihapuheen uudelleen tuottamiseen ja levittämiseen tällä tavoin (Pöyhkäri, 2018: 120). Pöyhkäri kertoo myös pohtineensa oman kirjoituksensa kohdalla, onko vihapuhetta sisältäviä

viestejä syytä levittää enempää, mutta päätyneensä tekemään niin, koska tutkimuksen kohteena olivat nimenomaan median toiminta ja mediassa jo julkaistut esimerkit, jotka auttavat selventämään asiaa lukijalle.

Pöytäkirjan lailla myös minua mietityttivät vastaavat kysymykset, kun poimin aineistostani esimerkkilainauksia ja -kuvia tutkimusartikkeleita kirjoittaessani. MV-lehdestä, kuten myös Breitbart Londonista, valitsemieni uutisjuttujen teksti ja kuvat olivat räikeimmillään oppikirjaesimerkki Suomen lain kuvaamasta kansanryhmää vastaan kiihottamisesta, jota voidaan pitää vihapuheena (Pöytäkirja, 2018: 94). Vihapuheen analysoimiseen tutkimusmateriaalina liittyi ainakin kahtalaisia ongelmia. Ensimmäinen pohdin, miten solvaavaa tai panettelevaa tekstiä on vastuullista käyttää omassa tutkimuksessaan, jos kohta vain esimerkinomaisesti. Lisäksi kuvien uudelleen julkaiseminen tieteellisessä artikkelissa lisää niiden näkyvyyttä, jolla voi olla myös epätoivottuja seurauksia. Kuvat on julkaistu MV-lehdessä mitä todennäköisimmin kohteiden tietämättä, jolloin konteksti voi muuttua kuvattun kannalta kiusalliseksi ja kyseenalaiseksi. Tällöin on tarpeen kysyä, onko niiden uudelleen julkaiseminen perusteltua ja miten kuvissa esiintyvien henkilöiden yksityisyyttä voisi suojella. Väitöskirjaan sisältyvien tutkimusartikkelien potentiaalinen yleisö on merkittävien uutisvälineiden lukijakuntaa rajatumpi, eikä julkaisuilla ole vastaavaa huomioarvoa julkisessa keskustelussa, ellei perinteinen media anna niille laajempaa näkyvyyttä. Pienempi lukijakunta ei tietenkään ole perustelu sisällyttää julkaisuihinsa eettisesti arveluttavaa tekstiä. Analyysin kuvaaminen ilman tekstiesimerkkejä olisi kuitenkin jäänyt kovin köyhäksi, joten sellaista vaihtoehtoa en harkinnut. Tästä huolimatta aineistoesimerkkien sokeeraavuus ei saa olla itsetarkoitus, enkä itsekään valinnut sellaisia esimerkkejä, joiden ensisijainen tehtävä olisi ollut järkyttää lukijaa. Painoarvo esimerkkien valinnassa onkin niiden tulkinnassa, sillä tutkija on vastuussa tekemistään tulkinnoista, joita valitsemansa näkökulma ja sen herättämät tunteet ovat ohjanneet (Nikunen, 2008: 163). Sitä vastoin kysymys kuvista osoittautui tekstiesimerkkejä ongelmallisemmaksi, sillä Artikkelissa IV tekemämme analyysin esimerkkikuvien ihmiset olivat selvästi tunnistettavissa ja heidät oli esitetty epäsuotuisassa kontekstissa. Tästä syystä päätimme olla kasvattamatta kuvien näkyvyyttä ja jätimme kuvaesimerkit julkaisematta.

Toinen kysymys rasistisen, vihamielisen ja lainvastaisen sisällön analysoimisessa liittyy oman kokemukseni mukaan tutkijaposition säilyttämiseen mahdollisimman neutraalina ja objektiivisena materiaalin herättämistä vastenmielisyyden tunteista huolimatta. MV-lehden teksti- ja kuvamateriaalia analysoidessani vastaan tuli

esimerkiksi kuvia, joissa etniseltä alkuperältään arabilta näyttävä taistelija roikottaa kädessään vihollisensa irti leikattua päätä (MV-lehti, 25.11.2015) ja toinen sotilas lämmittelee käsiään tuleen sytytetyn uhrin äärellä (MV-lehti, 26.9.2015). Laadullista tutkimusta tekevän tutkijan on pyrittävä etäännyttämään itsensä tutkimusmateriaalistaan (Silverman, 2009), mutta tästä huolimatta tällaisten kuvien katsominen voi saada tutkijassa aikaan ahdistuneen olon. Lisäksi huomasin tarkkailevani, näkevätkö minun kanssani samassa tilassa oleskelevat ihmiset millainen verkkosivu minulla on tietokoneellani auki ja tekevätkö he mahdollisesti tällä perusteella minusta joitakin päätelmiä ihmisenä. Myös tekstimateriaalin analysoiminen ja sen karkeudesta huolimatta mahdollisimman neutraalina pysyminen oli aika ajoin vaikeaa, kun eteeni tuli kirjoituksia, joissa puhuttiin ”islamien ja Allahin puolesta irti leikatuihin päistä”, ”suomalaisia pahoinpitelevistä ja raiskaavista arabi- ja afrikkalaismaahanmuuttajista”, ”somalaita suojelleesta suojaväristä” sekä ”röyhkeästä lehdistöstä, joka sälyttää murhaavien ja ryöstävien laittomien muslimien tekokset paikallisten niskoille”.

Edellä kuvaamani tyyppiset lainaukset osoittavat, että MV-lehden tekstit eivät ole medialta ja journalismilta vaadittavan eettisyyden ja vastuullisuuden toimintaperiaatteiden mukaisia. White (2015) kirjoittaa, että eettisen journalismin periaatteita ovat julkaistavien tietojen paikkansapitävyys ja perustuminen tarkistettuihin faktoihin, reiluus ja puolueettomuus, humanisuus, läpinäkyvyys ja vastuullisuus sekä median ja toimittajien riippumattomuus ulkoisista vaikutusyrityksistä. Koska maahanmuuttoon ja pakolaisuuteen liittyvät kysymykset ovat edelleen yhteiskunnallisesti herkkiä, näitä aiheita tulee käsitellä vielä muutakin uutisointia tiukempien eettisten vaatimusten mukaisesti (Pöyhtäri, 2018: 101). Palaan vastamedian lähestymiseen journalistisesta näkökulmasta tutkimukseni loppuluvussa, jossa esitän mahdollisia kysymyksiä jatkotutkimuksen aiheeksi.

3.4.4 Tutkijan oma positio

Tutkijan positiointi tarkoittaa sitä itsereflektiota, jossa tutkija tunnistaa ja tunnustaa oman suhteensa tutkimuskohteeseensa. Tutkijan on mietittävä, mitkä ovat hänen omat kokemuksensa, näkemyksensä ja ennako-oletuksensa kohteestaan. Tämän itsetutkiskelun perusteella tutkija voi hyödyntää näitä ennakkokäsityksiään, kun hän luo mahdollisimman monipuolista esiyymmärrystä materiaalistaan. Tutkijan reflektiivisyydellä tarkoitetaan herkistymistä tutkijan vaikutukselle tutkimuksen kaikissa

vaiheissa (ks. Aaltonen & Högbacka, 2015; Raunola, 2010; Turtiainen & Östman, 2013). Aaltonen ja Högbacka (2015) huomauttavat, että tutkimukseen vaikuttavat paitsi tutkijan oma positio ja persoona, myös tehdyt metodologiset ja teoreettiset valinnat, yhteiskunnallinen konteksti ja tutkimusrahoitus. Reflektiivisen tarkastelun ansiosta tällaiset ehkä herkästi huomaamatta jäävät vaikutukset tulevat näkyväksi, ja tutkija voi jäsentäessään myös oppia niistä (Aaltonen & Högbacka, 2015: 13).

Omassa tapauksessani tutkijan positioni reflektoinnissa huomionarvoista oli erityisesti toinen ammattini valtavirtamedian toimittajana, jonka vuoksi minulla oli väistämättä ainakin jonkinlainen ennakkokäsitys MV-lehdestä ja vastamediasta ylipäätään. Syksyllä 2015 palatessani uutistoimittajan työhöni äitiyslomalta, MV-lehden juttuja jaettiin sosiaalisessa mediassa muistikuvieni mukaan verrattain paljon. Nämä jaot ilmestyivät myös omaan Facebookin uutisvirtaani. Käsitys kyseisestä julkaisusta oli uutistoimittajien keskuudessakin tuolloin vielä hatara, ja muistan, että myös osa meistä toimittajista jakoi vastamedian juttuja pitkälti sisältö edellä lähdetä niinkään kyseenalaistamatta. Tämä lienee ollut seurausta siitä, että tietoa tai ymmärrystä valtavirtamedian toimittajilla ei vastamediasta juuri ollut. Kun syksyllä 2016 aloin täsmentää tuolloin vielä kovin abstraktina näyttäytyneitä tutkimusongelmaani, ymmärrykseni valtavirtamediasta oli vielä hyvin normatiivinen ja arvotin vastamediaa perinteiseen mediaan verrattuna vahvasti ylenkatsoen. Väitöstutkimukseni ohjaajan kanssa käymäni kollektiivisen reflektoinnin (ks. Aaltonen & Högbacka, 2015: 15) ansiosta ymmärsin kuitenkin pian tutkimukseni alkumetreillä, että en voi alkaa tarkastella vastamediaa ennakkokäsitysteni läpi vaan puhtaasti tutkimusmateriaalina.

Etäännyttäminen ja oman positioni reflektointi eivät kuitenkaan tapahduneet hetkessä. Minun piti miettiä muun muassa sellaisia kysymyksiä kuin arvioinko tutkimuskohdettani journalistisena tuotteena vai digitaalisen ympäristön mahdollistamana kansalaiskeskusteluna, toteuttaako perinteinen uutismedia journalismin ihanetta, mitä ylipäätään on nykypäivän journalismi ja pyrkiikö vastamedia toimimaan journalismin toimintaedellytysten mukaisesti vai niistä irrallaan. Edelleen pohdin esimerkiksi seuraavia, omaan toimittajapositiooni liittyviä arvokysymyksiä: suhtaudunko valtavirtamediassa vastamediaa totuudenmukaisempana välineenä, onko valtavirtauutisilla käsitykseni mukaan enemmän painoarvoa ja koenko tietäväni ihmisten tiedontarpeesta enemmän kuin vastamedian sisällöntuottajat. Tutkimuskysymykseni rajaaminen kokonaan journalistisen määrittelyn ulkopuolelle auttoi minua etäännyttämään omaa ammattipositiotani tutkimusasetelmastani. Tämä rajanveto vapautti minut myös normatiivisen journalismikäsityksen määrittämistä rajoista, ja keskityin

arvioimaan tutkimuskohdettani populistisena vastamediana. Jotta pystyin vastaamaan tutkimuskysymyksiini, pyrin ymmärtämään vastamediaa sen omista lainalaisuuksista käsin ilman yritystä arvottaa sitä valtavirtajulkisuuden ja -median toimintaperiaatteiden mukaisesti. Etenkin analyysin alkuvaiheessa minun oli vaikea käsitellä vihamielisiä ja rasistisia tekstejä puhtaasti aineistona.

Työn viimeistelyvaiheessa minua alkoivat mietityttää erityisesti omaan tutkijan valtapositioni liittyvät eettiset kysymykset. Tutkijan valtaposition reflektointi sai minut jopa kyseenalaistamaan mahdollisuuteni tehdä uskottavaa maahanmuutto- ja pakolaisaiheista tutkimusta, sillä etuoikeutettu asemani koulutettuna valkoisena Suomen kansalaisena on muovannut väistämättä sitä lähtökohtaa, josta ilmiötä olen ryhtynyt tarkastelemaan. Asemani on vaikuttanut tutkijana tekemiini valintoihin esimerkiksi näkökulman rajauksesta, valitsemistani käsitteistä sekä tärkeäksi arvioimistani havainnoista. Artikkelissa IV luokittelin tutkimusaineiston valokuvien perusteella, ketkä mielestäni kuuluvat etnisen vähemmistön, tavallisten kansalaisten ja poliittikkojen kategorioihin. Vaikka luokitteluja tehdessäni pyrin osoittamaan, mitkä ryhmät juuri MV-lehti sulkee pois omasta sisäpiiristään, jälkeensä ymmärsin, että näiden ryhmien kategorioimiseen vaikutti myös oma etuoikeutettu asemani. Ongelmallisena näyttäytyy erityisesti etnisen vähemmistön kategoria, sillä se osoittaa, kuka luokittelijan mielestä kuuluu valtaväestöön ja kuka jää sen ulkopuolelle (ks. Keskinen ym., 2021; Omi & Vinant, 2015: 105). Kyseiseen ryhmään sijoittamani ihmiset näyttäytyvät etnisenä vähemmistönä ainoastaan valtaväestöön kuuluvan ihmisen näkökulmasta, ja tämältyyppinen kategorisoiminen vahvistaa valtaväestöön kuuluvien asemaa. Rodullisten ja etnisten ominaisuuksien perusteella tehty kategorisoiminen sisältää poikkeuksetta valtaa, sillä luokittelut vahvistavat sosiaalisia hierarkioita ja yhteiskunnallisia valta-asemia sekä ylläpitävät syrjivää asennetta etnisiin vähemmistöihin (mm. Omi & Vinant, 2015). Etuoikeutetun asemani tunnistaminen herätti itsessäni aluksi myös ärtymystä ja vastustusta: pitääkö minun kantaa vastuu myös sellaisista eduista, joita en ole itse valinnut? Vastaus on, että tutkijana pitää. Vasta kun oman etuoikeutetun asemansa tunnistaa, voi pohtia, millaisten valtasuhteiden ylläpitämiseen omalla tutkimuksellaan osallistuu ja pyrkiä tätä asetelmaa tietoisesti haastamaan ja purkamaan (ks. Könönen, 2012).

Kaiken edellä sanomani jälkeen katson tarpeelliseksi mainita, että laadullinen tutkimus on poikkeuksetta tutkijan tulkintaa tutkimusaineistostaan (ks. Tuomi & Sarajarvi, 2002). Aineistostani tekemäni havainnot ja niiden pohjalta vetämäni johto-

päätökset ovat siis omaa tulkintaani, jos kohta olenkin käyttänyt niiden pohjaksi teoreettista kirjallisuutta sekä useita eri tutkimusmenetelmiä.

4 TULOKSET: ARTIKKELIEN TIIVISTELMÄT JA KESKEISET JOHTOPÄÄTÖKSET

Tässä luvussa kuvaan tiivistetysti kunkin neljän artikkelin idean ja keskeiset johtopäätökset. Olen valinnut tuloslukuun pelkistetyn ilmaisun välttääkseni liiallista toistoa, sillä kaikki artikkelit ovat kokonaisuudessaan luettavissa liitteenä väitöskirjan johdantoluvun lopussa. Tähän tiivistelmään olen nostanut ainoastaan ne olennaisimmat tulokset, jotka artikkelien analyseista tulivat esiin. Näin myös lukija pääsee vaivattomammin kiinni tämän väitöskirjan tärkeimpiin aikaansaannoksiin.

4.1 Artikkelit I: Pakolaiskeskustelu MV-lehdessä: Merkityksellistämisen mekanismit ideologisissa puhuttelutavoissa

Pakolaiset ja maahanmuuttajat ovat viime vuosina kuuluneet myös Suomessa niihin niin kutsuttuihin tulenarkoihin aiheisiin, jotka ovat johtaneet julkisen keskustelun polarisoitumiseen ja kärjistymiseen erityisesti verkkoympäristössä. Polarisoituminen on näkynyt esimerkiksi valtaviestinmedian kritiikkinä, kun poliitikot ja kansalaiset ovat olleet tyytymättömiä tapaan, jolla niin sanotusta Euroopan pakolaiskriisistä ja sen seurauksista on perinteisissä uutisvälineissä uutisoitu. Osittain siksi vastauksia on haettu myös verkossa toimivista vastamedian julkaisuista, joita maahanmuuttovastaisuuden lisäksi yhdistää vastamedian kritiikki.

Artikkelissa tutkin, miten suomenkielinen vastamedia merkityksellistää pakolaiskeskustelua ja luo samalla polarisoitumista samanmielisten lukijoiden keskuudessa. Analysoin kahta pakolaiskriisiin liitettävissä olevaa uutistapausta, joiden perusteella on osoitettavissa, että MV-lehti käyttää kolmea ideologista puhuttelutapaa laadassaan merkityksiä pakolais- ja maahanmuuttoaiheisiin juttuihinsa. Näistä kolmesta puhuttelutavasta useimmin esiintyi rasistinen puhuttelutapa, joka voimistaa vihamielistä suhtautumista turvapaikanhakijoita ja maahanmuuttomyönteisiä ihmisiä kohtaan. Valtaeliitin vastainen puhuttelutapa puolestaan luo epäluottamusta päättä-

jiin, asiantuntijatietoon ja perinteiseen journalismiin ja tiedotusvälineisiin. Islamisaation vastainen puhuttelutapa vahvistaa vieraan pelkoa terrorismiin vedoten. Näiden kolmen ideologisen puhuttelutapansa avulla MV-lehti levittää ideologiaansa maahanmuuttoaiheesta kirjoittaessaan.

MV-lehden pakolais- ja maahanmuuttokeskustelua analysoidessa käy ilmi ennen kaikkea julkaisun reaktiivinen luonne. Sivuston olemassaolo on siis riippuvainen journalistisesta mediasta, sillä se jakaa perinteisessä mediassa jo julkaistuja uutisia kehystämällä uutiset uudestaan niin, että sisältö sopii yksin sen maahanmuuttovastaisen ideologian kanssa (ks. Holt, 2016a, 2016b; Ylä-Anttila, 2017). Tästä näkökulmasta arvioituna vastamedia ei nykyisen kaltaisena voisi olla olemassa ilman perinteistä valtavirtamediaa. Reaktiivisen toimintamallinsa vuoksi MV-lehti ja muut vastaavasti toimivat verkkojulkaisut rinnastuvat poliittiseen oppositioon, jonka vahvuus perustuu pitkälti valtaapitävien hallituspuolueiden kritiikille. Julkaisu käyttää hyväkseen ulkopuolelta tulevaa uhkaa eli tässä artikkelissa niin sanottua Euroopan pakolaiskriisiä kyseenalaistaessaan yhteiskunnan nykyiset valtarakenteet ja kansan jatkuvan eriarvoistumisen.

MV-lehden voi analyysin perusteella ymmärtää myös Sunsteinin (2003: 87–88) idean mukaiseksi ammattimaiseksi polarisoijaksi, joka kuvaa tarkasti vastapuolelle asemoimansa uhan ja luo samanmielisille ihmisille tilan pyrkien vahvistamaan heidän näkemyksiään ja huolenaiheitaan. Tällaisen tavoitteellisuuden perusteella julkaisun voi tulkita suunnitelmalliseksi performanssiksi, jollaisena myös pitkään harjoitetut ja toimintansa vakavissaan ottavat trollit itsensä näkevät (ks. Phillips, 2015; Higgin, 2013). MV-lehteä analysoidessa käy ilmi myös julkaisun pyrkimys hämmentää perinteistä journalismikäsitystä sekä parodioida hybridiä mediajärjestelmää, internetiä ja koko demokratian ideaa ilman pyrkimystäkään luotettavaan tiedonvälitykseen.

4.2 Artikkelii II: Ideological parlances on right-wing media in Britain and Finland [Populistisen vastamedian ideologiset puhuttelutavat Britanniassa ja Suomessa]

Oikeiston vastamedia alkoi saavuttaa suosiota sekä Euroopassa että Yhdysvalloissa samoihin aikoihin, kun populistiset liikkeet ja puolueet alkoivat saada jalansijaa vaikiintuneissa demokratioissa viime vuosikymmeninä (ks. mm. Heft ym., 2019). Artikkelissa teen vertailevaa tutkimusta brittiläisen ja suomalaisen populistisen vastame-

dian välillä. Vertaamalla kahta populistista vastasivustoa tarkastelen, millaisia yhtäläisyyksiä julkaisujen jutuissa on havaittavissa kansallisista eroista huolimatta. Tutkimuksen kohteena ovat Yhdysvalloista lähtöisin oleva brittiläinen Breitbart London Edition ja suomenkielinen MV-lehti.

Analyysin perusteella sekä Breitbart Londonin että MV-lehden käyttämien ideologisten puhuttelutapojen välillä on selkeitä yhtäläisyyksiä. Molemmissa julkaisuissa ideologiset puhuttelutavat rakentuivat tutkimusaineiston jutuissa voimakkaalle *meidän ja heidän* väliselle kahtiajaolle. Breitbart Londonissa ideologiset puhuttelutavat identifioituvat valtaapitäviä vastustavaksi puhuttelutavaksi, maahanmuuttoa vastustavaksi puhuttelutavaksi ja islamisaation vastaiseksi puhuttelutavaksi, kun taas MV-lehdessä hahmottuvat rasistinen, eliitin vastainen ja islamisaation vastainen puhuttelutapa. Jokainen edellä mainituista puhuttelutavoista vahvistaa julkaisujen maahanmuuttovastaista agendaa, joka on tyypillinen populistiselle vastamedialle (ks. Fingenschou & Ihlebæk, 2019; Holt, 2018; Marwick & Lewis, 2017).

Ideologisten puhuttelutapojen perusteella voi sanoa, että sekä Breitbart London että MV-lehti ilmentävät voimakasta vastarintaa ja syvää epäluottamusta vallassa olevia, maahanmuuttajia ja koko monikulttuurisuuden ideaa kohtaan. Erot kansallisessa kielessä tai valtioiden poliittisessa järjestelmässä eivät estä oikeistopuolen uutissivustoja eri puolilla Eurooppaa kiinnittymästä yhteiseen ideologiaan, ammentamasta samankaltaisesta kahtia jakaantuneesta maailmanjärjestyksestä ja nojaamasta voimakkaaseen vastakkainasetteluun läntisten ja islamilaisten valtioiden välillä (ks. Gottschalk & Greenberg, 2019). Julkaisuille on yhteistä myös esiintyminen liberaalin demokratian puolustajana, kun niiden todellinen päämäärä osoittautuu lopulta päinvastaiseksi, demokratian arvojen heikentämiseksi (ks. Roberts & Wahl- Jorgensen, 2021; myös Artikkelit I).

4.3 Artikkelit III: Who are you, the people? Constructing the people in MV-lehti's refugee coverage [Kuka olet, kansa? Kansan konstruoiminen MV-lehden pakolaisjutuissa]

Tämän päivän julkista pakolaiskeskustelua leimaa vastakkainasettelu kahden näkökulman välillä: maahanmuuttovastaiset hyökkäävät monikulttuurisuutta puolustavia vastaan ja päinvastoin (ks. mm. Alvares & Dahlgren, 2016; Nikunen & Pantti, 2018). Tämä mielipiteiden kärjistyminen on osaltaan johtanut siihen, että kansan käsite on

määrittynyt uudestaan kahden jyrkästi vastakkaisen ja yhteen törmänneen lähestymistavan perusteella (Nikunen, 2019; ks. myös Berry ym., 2016). Artikkelissa tutkin erityisesti Wodakin (2015) oikeistopopulistisen retoriikan ideoista ammentaen, miten MV-lehti rakentaa jutuissaan käsitystään kansasta, jonka äänellä se esittää puhuvansa. Näitä retorisia keinoja MV-lehti hyödyntää osoittaessaan, ketkä kuuluvat *meidän* muodostamaan kansaan ja ketkä ulkopuolelle suljettaviin heihin.

Artikkeli osoittaa, että MV-lehdessä kansan konstruktio on politisoitunut osajoukko koko väestöstä. Tämä tarkoittaa, että MV-lehdessä kansa ei edusta kaikkia Suomen kansalaisia mutta ei myöskään heitä, joita voitaisiin pitää niin sanotusti tavallisina ihmisinä. MV-lehdessä kansa kuvataan vihaisena, vihamielisenä ja sisäänpäin kääntyneenä joukkona, joka jakaa saman rasistisen ja eliitinvastaisen maailmankuvan, ihannoii väkivaltaa ja etsii syyllisiä ahdinkoonsa (ks. Pelinka, 2013; Wodak, 2015). MV-lehti määrittelee kansan *meidän* ja *heidän*, puhtaan kansan ja korruptoituneen eliitin, välille rakennetun voimakkaan kahtiajaon varaan (ks. Jagers & Walgrave, 2007; Mudde, 2004) sulkien ulos ne muut, jotka eivät kuulu *meidän kansaamme* ja *meidän valtioomme* (ks. Canovan, 1999; De Cleen, 2012; Mudde & Rowira Kaltwasser, 2017; Reineman ym., 2018; Wodak, 2015). Tätä heidän eli muiden poissulkemista julkaisu perustelee vieraan eli pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden pelolla, minkä vuoksi MV-lehden kansa näyttäytyy ensisijaisesti muukalaispelkoisena ja maahanmuuttovastaisena (ks. Mouffe, 2005; Wodak, 2013). Tämä tulkinta yhtyy Mudden (2004: 543) kuvaukseen populistille tyypillisestä kansakäsityksestä, jonka mukaan kansa on koko väestöstä konstruoitu ja myyttinen osajoukko.

Artikkelissa kansan konstruktio käy ilmi kolmessa toiminnallisessa mallissa, joita MV-lehti jutuissaan toistaa. Nämä kaikki – 1) kansallisen identiteetin vahvistaminen, 2) poissulkemisen ja pelon luominen sekä 3) oman ideologian oikeuttaminen – kiinnittyvät vahvasti Wodakin (2015) oikeistopopulistisen retoriikan käsitteellisiin ja empiirisiin havaintoihin. Lisäksi MV-lehden kansa sanoutuu irti demokraattisista arvoista ja yhteiskuntajärjestelmästä luoden oman vihamielisen todellisuutensa, joka perustuu omille itsenäisille säännöille ja moraalikäsitteille. Senpä vuoksi on perusteltua sanoa, että MV-lehden vallitseva kansakäsitys on politisoitunut konstruktio, jonka päämääränä on heikentää sekä demokratiaa että perustuslaillista valtiota.

4.4 Artikkelin IV: Emotion mobilisation through the imagery of people in Finnish-language right-wing alternative [Emootioiden mobilisoiminen suomalaisen vastamedian ihmiskuvastossa]

Kuvat tarjoavat tehokkaan kanavan äärioikeiston poliittiselle puheelle, sillä niiden avulla on mahdollista mobilisoida kannattajajoukkoja erityisesti maahanmuuttoon ja pakolaisiin liittyvissä kysymyksissä (Doerr, 2017). Hokan ja Nelimarkan (2020) mukaan nationalistis-populistinen ajattelu leviää nimenomaan visuaalisen ilmaisun kautta, sillä kuvat saavat aikaan emootioita ja affekteja, kuten pelkoa, vihaa ja kaunaa. Useilla sosiaalisen median alustoilla radikaalioikeistoon kuuluvat liikkeet jakavat ja kierrättävät kuvia sekä reagoivat niihin osoittaen näin emootionsa ja poliittiset näkemyksensä. Tällainen toiminta vahvistaa jäsenten yhteenkuuluvuuden tunnetta sekä yhteisymmärrystä affektiivisesta ja poliittisesta merkityksellistämisestä (Hokka & Nelimarkka, 2020). Artikkelissa tutkimme, miten MV-lehti mobilisoi kielteisiä emootioita maahanmuuttoaiheeseen liittyvien juttujen ihmiskuvaston kautta vahvistaakseen populistista viestiään. Keskitymme erityisesti negatiivisiin emootioihin, sillä niiden avulla oikeistopopulistinen retoriikka tyypillisesti esittää maahanmuuton kaltaisia aiheita ja toimii näin myös vihaa ja poissulkemista lietsovana välineenä (Salmela and von Scheve 2017; Wahl-Jorgensen 2019).

Artikkelissa määrittelemme MV-lehden maahanmuuttoaihetta kuvittavasta ihmiskuvastosta kolme ihmisryhmää, jotka julkaisu sulkee pois sisäpiiristä eli *meistä*. Ryhmät ovat etniset vähemmistöt, maahanmuuton puolesta puhuvat nuoret naiset sekä avokätistä maahanmuuttopolitiikkaa ajavat eliittipoliitikot. MV-lehti esittää nämä ryhmät syyllisinä ”tavallisen kansan ahdinkoon” ja rajaa ne *meidän* ulkopuolelle kohdistamalla niihin negatiivisia tunteita, kuten pelkoa, inhoa, vihaa ja epäluottamusta. Argumentoimme, että MV-lehti tuottaa aktiivisesti negatiivisia emootioita aiheuttaakseen poissulkemista ja polarisoitumista *meidän* ja *heidän*, sisäpiirin ja ulkopuolisten välillä. Sulkiessaan tietyt ryhmät sisäpiirin ulkopuolelle, MV-lehti merkityksellistää niitä edellä mainituilla tunteilla ja näin toimiessaan toiseuttaa heidät. Toiseuttamalla julkaisu esittää tietyt ihmisryhmät erilaisina ja poikkeavina suostutellessaan ja mobilisoidessaan yleisöään (ks. Sakki & Pettersson, 2016). MV-lehti siis synnyttää kielteisiä emootioita suostutellessaan lukijoitaan kääntämään poissulkemilleen ryhmille selkänsä.

Artikkelin perusteella MV-lehti käyttää useita kuvallisia viestintästrategioita, jotka sekä haastavat totutun journalistisen kuvankäytön että politisoivat maahan-

muuttoaiheen. Julkaisu esimerkiksi kierrättää toistuvasti muissa medioissa julkaistuja kuvia ilman lupaa. Sivusto myös ohjaa kuvien tulkintaa liittämällä niihin tekstuaalisia elementtejä, jotka tukevat sen omaa ajatusmaailmaa. Oikeistopopulistisen retoriikan valossa (ks. Wodak, 2015) MV-lehti esittää nämä edellä mainitut ihmisryhmät “toisina”, identifioiden heidät viholliseksi, jota meidän, sisäpiirin, tulisi pelätä ja halveksua. Näin toimiessaan julkaisu samalla vahvistaa yhteiskunnallista polarisoitumista.

5 JOHTOPÄÄTÖKSET JA KATSE TULEVAAN

Tämä väitöskirja on empiirinen tutkimus populistisen vastamedian sisällöistä. Tutkimus tuottaa uutta ymmärrystä siitä, miten vastamedioiden toimijat hyödyntävät populistista tyyliä ja retorisia keinoja koetellessaan valtajulkisuuden rajoja ja vankentessaan tuottamaansa vastajulkisuutta. Empiirisen aineistoni avulla olen tarkastellut neljästä eri tulokulmasta, miten maahanmuuttovastainen vastamedia rakensi julkista puhutteluaan niin sanotun Euroopan pakolaiskriisin aikaan. Mielenkiintoni on kohdistunut vuosiin 2015–2017, jolloin pakolais- ja maahanmuuttokeskustelu oli kiihvimillään Suomessa ja muualla länsimaissa Eurooppaan suunnanneiden turvapaikanhakijoiden ennennäkemättömän suuren määrän vuoksi. Kyseisiin vuosiin paikallistuvassa aineistossani keskityn nimenomaan maahanmuuttoaihetta sivuaviin sisältöihin muutamien suomalaisittain ja osin maailmallakin tunnettujen uutistapausten kautta. Tämänäyttöinen suppea, yhteen verkkojulkaisuun kohdentuva ja aikaan sidoksissa oleva tutkimusaineisto asettaa toki rajoitteita, jos sen perusteella on tarkoitus tehdä päätelmiä laajemmin populistisen vastamedian roolista julkisen keskustelun tuottamisessa.

Tällaisen yksittäiseen yhteiskunnalliseen muutostilaan kiinnittyvän empiirisen aineiston ja siitä tehtyjen havaintojen arvo on kuitenkin siinä, että ne voivat toimia esimerkkinä, kun tulevilla kriisitilanteissa tarvitaan ymmärrystä, miten vastajulkisuuden vaihtoehtoinen kertomus rakentuu valtajulkisuuden tarinan kritiikiksi (ks. mm. Figenschou & Ihlebæk, 2019; Haller & Holt, 2019; Krämer, 2018). Tämä työ tuottaa työkaluja havainnoida ensiksikin sitä, miten populistisen vastamedian käyttämiä tyylillisiä, retorisia ja ideologisia puhuttelutapoja voidaan kriittisesti tunnistaa, ja toiseksi sitä, miten populistinen vastamedia synnyttää ja vahvistaa julkisen keskustelun poliittista, ideologista ja affektiivista polarisoitumista. Tällaisella kriittisellä tunnistamisella voi olla merkitystä tieteelliselle yhteisölle, kun arvioidaan julkisen keskustelun kahtiajakautumista ja vastakkainasetteluiden syntyä tulevilla kriisitilanteissa. Työstä voi olla hyötyä myös sellaiselle lukijalle, joka on päätynyt populistisen vastamedian äärelle esimerkiksi uteliaisuuttaan ja arvioi kriittisesti sen jakaman informaation luotettavuutta, puolueettomuutta ja todenmukaisuutta. Kuten Noppari ja Hiltu-

nen (2018: 256) populistisen vastamedian lukijatutkimuksessaan havaitsivat, kaikki eivät ota kyseisiä julkaisuja täysin tosissaan vaan hakeutuvat niiden äärelle esimerkiksi viihdearvon vuoksi. Tämänäyttötyyppisen analyysin tuloksia voidaan hyödyntää vastakainasetteluiden ja viholliskuvastojen tunnistamiseksi myös niin sanottuina hyvinä aikoina, jolloin populistiset toimijat voivat tuottaa käsitystä ja kokemusta kriiseistä populististen kriisiperformanssien avulla. Kriisiperformansseilla pyritään vaikuttamaan päätöksenteon nopeuteen luomalla vaikutelma, että uhkaaviin tekijöihin on puuttuttava viivyttelämättä (Moffitt, 2016).

Olen siis kohdistanut huomioni siihen, miten maahanmuuttovastaisessa vastamediassa on keskusteltu aiheesta, josta valtavirtamedia on sen mukaan tuottanut vääristeltyä tietoa (ks. Haller & Holt, 2019). Kahdessa tutkimuskysymyksessäni kysyin, mistä elementeistä koostuu julkinen puhuttelu MV-lehden sisällöissä maahanmuuttoaiheessa, sekä mitä tämän analyysin ja muun tutkimuskirjallisuuden perusteella voidaan päätellä populistisen vastamedian roolista julkisen keskustelun tuottamisessa. Osatutkimuksista tekemieni havaintojen perusteella MV-lehden sisällöissä hyödynnetään kolmenlaisia ideologisia puhuttelutapoja, jotka pyrkivät lukijakunnan polarisoimiseen maahanmuutto- ja pakolaisaiheessa. Breitbart London -vastamediasta tekemäni vertailevan tutkimuksen perusteella vastaavat ideologiset puhuttelutavat ovat käytössä myös englanninkielisessä vastamediassa, mikä viittaa siihen, että vastamedioiden rasistiseen ääriajatteluun liittyvät ainekset liikkuvat verkossa sujuvasti yli kansallisten rajojen. Kansamyytin ja kansalaiskäsitteen omatapainen rakentaminen puolestaan osoittaa, että MV-lehti pyrkii puhuttelunsa avulla vahvistamaan oman ryhmänsä identiteettiä ja sulkemaan muulla tavoin ajattelevat tai uhkaavat ryhmät pois omasta vastajulkisuudestaan. Samanaikaisesti MV-lehti kuitenkin haluaa hämmentää valtajulkisuutta saadakseen kansalaisissa aikaan epäluottamusta demokratiaa kannattelevia instituutioita kohtaan. Populistinen tyyli näkyy MV-lehden sisällöissä myös voimakkaana tunteisiin vetoamisena. Julkaisu pyrkii herättämään lukijoissa negatiivisia tunteita, jotta he alkaisivat suhtautua tiettyihin ryhmiin vihollisina.

*

*

*

Vastaan nyt ensimmäiseen tutkimuskysymykseeni avaamalla tarkemmin MV-lehden julkisen puhuttelun tapoja. MV-lehti käyttää maahanmuutto- ja pakolaispuheessaan ideologisia puhuttelutapoja, jotka populistista tyyliä (Moffitt, 2016) ja retorisia keinoja (Wodak, 2015) hyödyntäen rakentavat voimakasta vastakkainasettelua *meidän* ja *heidän* välillä ja voimistavat näin julkisen keskustelun polarisoitumista. Suorasukaisista ilmaisuista, yksinkertaistuksista ja vastapuolen mustamaalaamisesta rakentuvien ideologisten puhuttelutapojensa avulla julkaisu luo tarttumapintoja, joihin samanmiehiset lukijat voivat identifioitua (ks. mm. Sunstein, 2003, 2017). Puhuttelutapoja käyttämällä MV-lehti asemoi lukijansa osaksi ”meistä suomalaisista” ja ”maahanmuuttokriittisistä” koostuvaa joukkoa ja syventää samalla juopaa toisinajattelevien välillä. Vastakkainasetteluun perustuvalla puhuttelullaan MV-lehti voimistaa vihamielistä suhtautumista maahanmuuttajia ja maahanmuuttomyönteisiä kohtaan, vahvistaa vieraan pelkoa, ammentaa eriarvoisuudesta ja korostaa eroja sekä luo epäluottamusta tutkittuun tietoon ja päättäjiin.

MV-lehden sisältöihin kuuluu myös ylikansallisia, jaettuja ideologisia aineksia. Tämä kävi ilmi toisessa osatutkimuksessani toteuttamastani vertailevasta tutkimuksesta, jonka perusteella myös yhdysvaltalaislähtöinen, Iso-Britanniassa toimiva verkkojulkaisu Breitbart London Edition käyttää maahanmuuttopuheessaan vastavia ideologisia puhuttelutapoja. Molemmat julkaisut osoittavat voimakasta vastustusta ja epäluottamusta poliittista valtaeliittiä, viranomaisia, asiantuntijoita, journalisteja, maahanmuuttajia ja monikulttuurisuuden ajatusta kohtaan. Ideologisten puhuttelutapojensa avulla Breitbart London ja MV-lehti levittävät järjestelmänvastaista, maahanmuuttovastaista ja eliitinvastaista ajattelutapaa monikansallisella tasolla ja osallistuvat näin liberaalidemokraattisen yhteiskuntajärjestelmän horjuttamiseen. Havaintoni vahvistavat aiempia tutkimustuloksia, joiden mukaan monikansallisten, populististen liikkeiden toimintalogiikassa on yhtäläisyyksiä (Horsti & Saesma, 2021: 382). Horstin ja Saesman (2021) mukaan populistiset liikkeet hyödyntävät teknologisia affordansseja rasistisen ja misogynisen sisällön levittämiseksi. Yhtäläistä liikkeille ja toimijoille on myös lujittaa yhteisöllisyyden tunnetta ja ryhmäidentiteettiä tunteisiin vetoamalla. Horstin ja Saesman (2021) mukaan erityisesti kielteisillä tunteilla, kuten katkeruudella ja vihalla, on todettu olevan tällaisessa ympäristössä suuri valta. Tämä näkyi myös MV-lehden ja Breitbart Londonin vertailussa, jotka molemmat esittivät vastapuolen kielteisessä valossa. Yhtäläisyydet vastajulkaisujen puhutte- luissa yli kansallisten rajojen osoittavat, että maahanmuuttovastaiset ja ääriajattelua

levittävät toimijat ovat havainneet populistisen tyylin ja retoriikan olevan tehokas tapa saada viestinsä mahdollisimman laajalti huomioiduksi.

MV-lehti suuntaa pakolais- ja maahanmuuttopuheensa eksplisiittisesti Suomen kansalle ja kansalaisille, joiden mielipidettä ei julkaisun mukaan ole otettu huomioon valtajulkisuudessa käydyssä maahanmuuttokeskustelussa. MV-lehdelle kansa on kuitenkin poliittinen konstruktio, jota se muovaa omiin tarkoituksiinsa sopivaksi oikeistopopulistisen retoriikan keinoin. Osatutkimukseni perusteella MV-lehden puhutteleva kansa ei edusta koko Suomen kansaa. Sen sijaan kansa näyttäytyy MV-lehdessä tarkkaan rajattuna osajoukkona, jota yhdistää rasistinen ja eliitinvastainen ajatusmaailma. MV-lehden esittämä kansa erottautuu demokraattisista arvoista ja yhteiskunnasta luoden oman, vihamielisen todellisuutensa, jonka tarkoituksena on heikentää demokraattista oikeusvaltiota. MV-lehti käyttää myös kuvallista viestintää vahvistaakseen rasistista viestiään. Julkaisu osoittaa maahanmuuttoaiheisten juttujensa ihmiskuvastosta omalle ideologialleen haitallisia ryhmiä, joita kohtaan se pyrkii tuottamaan lukijoissaan kielteisiä emootioita. MV-lehti toiseuttaa nämä ryhmät esittämällä heidät erilaisina ja poikkeavina ja suostuttelee näin myös lukijansa kääntämään heille selkensä. Näin toimiessaan MV-lehti vahvistaa polarisoitumista *meidän* ja *heidän* välillä. Kohdistamalla toistuvasti puhuttelunsa tarkkarajaiselle joukolle ja samalla vaikuttamalla kielteisesti ryhmän tunteisiin tiettyjä kansanosia kohtaan MV-lehti pitää antagonistista vastajulkisuutta diskursiivisesti elossa samalla valtajulkisuutta haastaen.

Populistisen vastamedian maahanmuuttopuheesta rajaamani julkisen puhuttelun tavat osoittavat, että populistinen tyyli on polttoainetta maahanmuuttovastaisen viestin levittämiseksi. Populistisen vastamedian provokatiiviset ja tunteita herättävät sisällöt kiertävät sosiaalisen median alustoilla ja keräävät julkaisulle lisää huomiota. Vastamedian kansaa kosiskeleva ja suorapuheinen tyyli vetoaa ”terveeseen järkeen” ja puhuttelee juuri sitä kansanosaa, joka kokee jääneensä rasististen ja maahanmuuttovastaisten ajatustensa kanssa julkisuudessa yksin. Vaikka tutkimusaineistoni paikantui ajanjaksoon, jolloin kansalaisten turvallisuudentunne oli pakolaiskriisin vuoksi muutenkin järkkynyt, MV-lehden tyyli näyttääytyy yleisemminkin dramatisointeihin ja ylilyön-teihin taipuvaisena. Julkisessa puhuttelussaan MV-lehti luo kuvaa maailmasta, joka on jatkuvasti kriisien runtelema, jossa kansa ei voi luottaa päättäjiin tai viranomaisiin ja jossa uhka tulee myös maan rajojen ulkopuolelta, eikä eliitti osaa tai halua suojella kansaa siltä.

* * *

Vastaan nyt toiseen tutkimuskysymykseeni kuvaamalla, mitä tämän analyysin ja muun tutkimuskirjallisuuden perusteella voidaan päätellä populistisen vastamedian roolista julkisen keskustelun tuottamisessa. Tutkimukseni vahvistaa aiempia tutkimustuloksia *populistisen vastamedian* käsitteen (Noppari & Hiltunen, 2018) käyttökelpoisuudesta maahanmuuttovastaista vastajulkisuutta tuottavan MV-lehden sisältöjä tarkastelemalla. Vastamedian käsitettä ovat tutkimuksissaan käyttäneet myös muiden muassa Toivanen ym. (2022) sekä Seuri ja Ramstedt (2022), mutta heidän työssään se on jätetty ilman populismin etuliitettä. Ylä-Anttila ym. (2019) puhuvat vastamediasta, jonka tyyliä he luonnehtivat vahvasti populistiseksi.

Oman työni tulokset syventävätkin käsitteen sisältöä etenkin sen populistisuuden osalta. Osoitan, millaista se puhuttelu tyylillisesti ja retoriikaltaan on, jolla MV-lehti tiettyä ihmisjoukkoa kutsuu yleisökseen. Puhuttelun poliittisia sisältöjä avaamalla piirrän tarkemman kuvan myös siitä, kenelle MV-lehti puhuttelunsa osoittaa eli kenet se ottaa kansaan mukaan ja ketkä jättää sen ulkopuolelle. Populismin ideologisuuden avulla näytän, keitä ja mitä vastaan tämä vastamedia puhuttelussaan asettuu ja miten se valtajulkisuutta lopulta haastaa. Työni perusteella tulee osoitukseksi, että Nopparin ja Hiltusen (2018) käsite on hyvin käyttökelpoinen kuvaamaan yhdentyyppisen vastajulkisuuden toimijaa, joka vastakkainasetteluja rakentamalla ja omaa ryhmäidentiteettiään vahvistamalla luo tulkintaansa yhteiskunnallisesta kriisistä ja samalla syventää polarisoitumista julkisessa keskustelussa.

MV-lehti kiistatta tuottaa vastajulkisuutta, jossa se päästää maahanmuuttokysymyksessä syrjään jäänet mielipiteet julki. Maahanmuuttovastainen vastajulkisuus antaa äänen näille ryhmille luomalla heille yhteisen tilan, jossa he voivat vahvistaa omaa identiteettiään samanmielisten kanssa. Näin toimiessaan tämäntyyppinen vastajulkisuus täydentää valtajulkisuutta ja laajentaa sanallisen väittelyn areenaa tuodessaan esiin sellaisia maahanmuuttopolitiikkaa kritisovia näkökulmia, joille valtajulkisuudessa ei ole suotu tilaa. Poliittisesti eri laidalle sijoittuvien tai muualta tulleiden mustamaalaaminen, poissulkeminen ja vihollisleiriin sijoittaminen eivät kuitenkaan ole sellaisia oikeudenmukaisuutta ja tasa-arvoa edistäviä toimia, joilla Fraser ajatteli

kapinoitavan valtajulkisuuden syrjintää vastaan. Ongelmalliseksi MV-lehden tuottaman vastajulkisuuden tekeekin sen itsessään syrjivä, polarisoiva ja rasistisuudessaan lainvastainen maailmankuva, joka on ristiriidassa liberaalidemokratian suvaitsevaisen ja monikulttuurisen arvomaailman kanssa. Keskeistä olisikin pohtia, miten ammattimaisesti tuotettu valtavirtamedia voisi käsitellä populistisen vastamedian esiin tuomia aiheita siten, että polarisoiva ja kärjistävä vastajulkisuus ei olisi niille ainut kanava.

MV-lehden sisällöt osoittavat, että tämäntyyppinen vastajulkisuus voi siis näennäisen hyvien aikeidensa sijaan ollakin katala. Termi katala viittaa ominaisuuksiin, joita voidaan pitää epäkiitollisina ja luottamusta heikentävinä. Sama merkitys on katala-termin synonyymeillä, kuten viekas, ovela, kavala, juonikas, konnamainen, laskelmoiva, petollinen, kiero, luihu ja vilpillinen. Näillä sanoilla on myös aavistuksen humoristinen kaiku. Ajatus vastajulkisuudesta katalana tilana resonoi Nopparin ja Hiltusen (2018: 256) haastatteleminen vastamedioiden lukijoiden vastauksissa. Monet sivustojen käyttäjät korostivat, että vastamedioiden sisältöjä ei pitäisi ottaa liian vakavasti ja lukijan tulisi ymmärtää provokaatiot ja voimakas ironia osaksi verkkokulttuurin esitystapaa. Verkkoympäristössä provokaatioille ja ironialle luultavasti riittääkin tekijöitä ja käyttäjiä (Phillips, 2015) riippumatta siitä, kuinka inkluusiivista tai eksklusiivista valtajulkisuus on.

Vihamielisen ja poissulkevan vastamedian problemaattisuus julkisen keskustelun tuottajana tulee esiin myös Toivasen ym. (2021) tutkimuksessa, jossa he tarkastelivat perinteisen median ja vastamedian kompleksista suhdetta korjaavuuden käsitteen kautta. Korjaavuuden ajatus syntyy siitä olettamuksesta, että kaikki medioissa oleva sisältö on riippuvaista aiemmista mediasisällöistä, sillä julkaisut kommentoivat, uudelleentuottavat ja paikkaavat jatkuvasti toisiaan (ks. myös Bolter & Grusin, 1998). Tällä perusteella medioiden voi siis ajatella olevan sisällöllisesti toinen toistaan korjaavia. Toivanen ym. sovelsivat korjaavuuden käsitettä alkuperäisestä ympäristöstään irrotettuna samaan tapaan kuin tässä tutkimuksessani teen vastajulkisuudelle. Heidän mukaansa korjaavuuden dynamiikka sitoo myös vastamedian osaksi hybridiä media-ympäristöä, sillä se toimii interaktiivisessa suhteessa valtavirtamedian kanssa. Toivanen ym. havaitsivat, että vastamediassa korjaavuus perustui pitkälti valtavirtamedialle suunnattuun kritiikkiin ja haasteeseen. Vastamedian käytössä alun perin rakentava ajatus julkisen keskustelun korjautuvuudesta saa näin hajottavia piirteitä, samaan tapaan kuin vastajulkisuudelle käy tässä tutkimuksessa.

Ylä-Anttilan ym. (2019) mukaan MV-lehden merkitys suomalaiselle julkiselle keskustelulle maahanmuutosta ja niin sanotusta totuudenjälkeisestä politiikasta on

ollut merkittävä, sillä se pyrkii vaikuttamaan yleiseen mielipiteeseen politisoimalla maahanmuuttoaihetta ja kehystämällä sen ulkopuolelta tulevaksi uhkaksi. Ylä-Anttila ym. näkevät verkossa toimivan vastamedian eräänlaisena kansalaisjournalismin muotona, joka vetoaa kansanomaisella puhetyylillään siihen kansanosaan, joka kokee valtajulkisuuden elitistiseksi. MV-lehden merkitys maahanmuuttokeskustelun alkuvaiheessa lienee epäilemättä ollutkin huomattava. Nopparin ja Hiltusen (2018: 254–265) mukaan populistista vastamediaa seurasi vuosina 2016–2017 hyvin kirjava joukko, jonka motiivit hakeutua maahanmuuttovastaisten sisältöjen äärelle poikkesivat laajalti toisistaan. Sittemmin tämäntyyppiseen vastajulkisuuteen on syntynyt uusia toimijoita, ja MV-lehden asema suunnannäyttäjänä on heikentynyt.

Suosion vähenemisestä huolimatta MV-lehden merkitystä tulee pohtia myös monikansallisen rasistisen keskustelun näkökulmasta. Aineistoni perusteella julkaisu ammensi ainakin vuosina 2015–2017 aineksia maahanmuuttokeskusteluunsa rasistiseen ääriajatteluun nojaavasta maailmankuvasta, jota verkossa aktiivisesti levittävät maahanmuuttoa vastustavat aktivistit, salaliittoteoreetikot, valkoisen nationalismin kannattajat ja väkivaltaan toimintansa perustavat ryhmät, kuten skinheadit ja uusnatshit (Marwick & Lewis, 2017; Neiwert, 2017). Rasistiseen ääriajatteluun nojaten MV-lehti näyttäytyy jyrkän puolueellisenä samanmielisten polarisoijana, jollaisia Sunstein (2003: 88) kutsuu ”ammattimaisiksi polarisoijiksi” tai ”polarisointiyrittäjiksi” (”professional polarizers” tai ”polarization entrepreneurs”). Tällainen toimija luo tarkoituksella tilan samoista aiheista kiinnostuneille ihmisille ja johtaa heitä tietoisesti kohti äärimmäisempää ajattelua. Julkaisun merkitystä suomalaiselle maahanmuuttokeskustelulle tulisikin pohtia myös tätä taustaa vastaan, eli miten voimakkaasti MV-lehden sisällöissä on kyse tarkoitushakuisesta polarisoimisesta ja lukijoiden linkittämisestä verkon pimeään puoleen.

Populistisena vastamediana MV-lehti näyttäytyy sellaisena suunnitelmallisena performanssina, jollaisena myös alt-rightiin lukeutuvat, pitkään harjoitetut ja toimintansa vakavissaan ottavat trollit itsensä näkevät (ks. Phillips, 2015; Higgin, 2013). Toisaalta tällaista suunnitelmallista performanssia voi verrata myös Moffittin (2016) populistiseen kriisiperformanssiin, jolloin toimijan motiivina on ylläpitää käsitystä jatkuvasta kriisitilasta myös silloin, kun yhteiskunnassa ”kaikki on hyvin”. Niin sanotun Euroopan pakolaiskriisin jälkeen yhteiskunnallista stabiilitettä koetelleet koronapandemia ja Ukrainan sota ovat osoittaneet, että populistinen vastamedia toistaa uusista kriiseistä kertoessaan vastaavanlaisia julkisen puhuttelun tapoja kuin tässä tutkimuksessani olen paikantanut ja selittänyt. Molemmissa uusia yhteiskunnallisia

muutostiloja käsittelevissä sisällöissä ovat korostuneet jyrkät vastakkainasettelut oman ryhmän ja eri mieltä olevien välillä sekä viholliskuvastojen luominen omaa identiteettiä uhkaavista ryhmistä. Maahanmuuttovastainen vastajulkisuus on laajentunut, kun populistisen vastamedian lisäksi on perustettu yleisemmin systeeminvastaisia ja koronakriittisiä vastamedioita (ks. Tuomola, tulossa). Voidaankin ajatella, että uusien kriisien seurauksena alun perin maahanmuuttovastainen vastajulkisuus alkaa houkuttaa uusia toimijoita kokonaan toisentyypisistä konteksteista ja ympäristöistä, sillä se mahdollistaa äänen niille, joita valtajulkisuudessa ei ole kuultu. Tämän kiinnittymisen seurauksena rasistisia ja poissulkevia ajattelun tapoja voi tarttua heihinkin.

Perimmäisiä motiiveja MV-lehden kaltaisen populistisen vastamedian tuottamiselle voi vain arvailla. Tarkoituksiperät voivat olla poliittiset, taloudelliset, yleiseen hämmennykseen pyrkivät tai puhtaasti ilkeämieliset. Tosiasia kuitenkin on, että populistisen vastamedian julkinen puhuttelu juurruttaa polarisoitunutta ajattelutapaa medioituneeseen julkisuuteemme, joka on jo muutenkin monin tavoin pahantahtoisen informaatiovaikuttamisen ja muunlaisen propagandan kohteena. MV-lehti tuottaa vastajulkisuutta manipuloidulla valtajulkisuudella, hämmentämällä käsitystä perinteisestä journalismista sekä horjuttamalla ja parodioimalla koko vapaan demokratian ideaa.

Tutkimukseni osoittaa, miten populistinen vastamedia ajaa liberaalidemokratian vastaista ajatusmaailmaa, jonka arvot ovat ristiriidassa perustuslaillisen oikeusvaltion ihanteiden ja niihin tukeutuvan journalismin kanssa. Tästä näkökulmasta katsottuna voi ymmärtää, miksi maahanmuuttovastaisen vastajulkisuuden tavoitteissa on heikentää ihmisten luottamusta demokraattiseen yhteiskuntajärjestelmään, jonka olemassaololle tutkittuun tietoon perustuva päätöksenteko ja journalistinen media ovat ensiarvoisen tärkeitä.

*

*

*

Tutkimukseni jättää pohtimista myös muutamille jatkotutkimuksen aiheille, joista ajankohtaisimpana on journalistinen lähestymistapa vastamedian sisältöön. Vastamedia asettuu journalismin vastavoimaksi ja pyrkii lisäämään epäluottamusta journalis-

mia kohtaan (Noppari & Hiltunen, 2018: 241), ja samalla se myös haastaa journalistisen median pohtimaan toimintatapojaan. Vastamedian sisällöntuotannon arvioiminen journalistista lähtökohdista lisäisi ymmärrystä vastamedian ja journalistisen median reaktiivisesta suhteesta ja toimijoiden välillä vaikuttavista riippuvuuksista. Journalistisen analyysin kautta olisi myös mahdollista jäsentää, miten vastamedian sisällöt eroavat valtavirtamedian journalistisista sisällöistä. Vastamedian journalistinen tarkastelu on tarpeen myös siksi, että journalismi on alituisessa muutoksessa ja sen ominaispiirteet määritellään jatkuvasti uudelleen (Carlson, 2015). Nykyisenä sisällösekaannuksen (Valaskivi, 2022) ja useiden totuuksien aikana (mm. Prozorov, 2019) journalismia ja journalistista mediaa pyritään usein määrittelemään ammattikunnan ulkopuolelta. Siksi tarvitsemme lisää tietoa ja ymmärrystä jatkuvassa muutoksessa olevasta julkisuudesta, murroksessa olevasta mediakentästä ja journalismin rajanvedosta. Journalistisen median lisäksi vastamedia luo myös journalismitutkimukselle tarpeen määrittää journalismin nykyolemusta ja muuttuvia rajoja uudenlaisessa mediaympäristössä ja uusien viestintäalustojen ajassa.

Journalismin itsereflektoinnin kannalta olisi hyvä pohtia myös sitä, mitä vastamedia journalistisessa mediassa loppujen lopuksi vastustaa. Vastarinta voi olla lähtökohdiltaan sisällöllistä, ideologista, poliittista tai institutionaalista. Voi myös ajatella, että populistisen vastamedian vastarinta kohdistuu yleisemmin koko journalistiseen instituutioon ja demokraattiseen yhteiskuntamalliin, jonka yhtenä peruspilarina vapaa journalismi toimii (ks. Herkman, 2011). Tällöin vastarinta perustuisi pitkälti epämääräiselle kielteisten mielikuvien luomiselle, syntipukkien etsimiselle ja valheista syyttämiseksi, etsimättä tai osoittamatta varsinaista ratkaisua nykymallille tai sen muutostarpeelle. Herkmanin (2011) mukaan ajatus journalistisesta mediasta terveen demokratian edellytyksenä saa vahvistusta totalitaarisen järjestelmän halusta rajoittaa sekä ilmaisun vapautta että journalistien toimintaa. Vastarinnan arvioimisessa onkin tärkeää miettiä myös, mihin se voi äärimmilleen vietyä johtaa.

6 KIRJALLISUUS

- Aalberg, Toril, Esser, Frank, Reinemann, Carsten, Strömbäck, Jesper & Vreese, Claes H. de, (toim.) (2017). *Populist political communication in Europe*. New York: Routledge.
- Abel, Richard (1997). An alternative press. Why? *Publishing Research Quarterly*, 12 (4): 78–84.
- Abts, Koen & Rummens, Stefan (2007). Populism versus democracy. *Political Studies*, 55 (2): 405–424.
- Ahmed, Sara (2014). *The cultural politics of emotion*. Edinburgh: Edinburgh University Press.
- Ahmed, Sara (2010). Creating disturbance: feminism, happiness and affective differences. Teoksessa Liljeström, Marianne & Paasonen Susanna (toim.) *Working with affect in feminist readings: Disturbing differences*. London: Routledge, 33–46.
- Ahmed, Sara (2003). Pelon politiikka. Teoksessa Lehtonen, Mikko & Löytty, Olli (toim.) *Erilaisuus*. Tampere: Vastapaino, 189–211.
- Akkerman, Tjitske, Lange, Sarah L. de & Rooduijn, Matthijs (toim.) (2016). *Radical right-wing populist parties in Western Europe: into the mainstream?* London: Routledge.
- Alvares, Claudia & Dahlgren, Peter (2016). Populism, extremism and media: Mapping an uncertain terrain. *European Journal of Communication*, 31 (1): 46–57.
- Ansbro, Maria (2014). The independent inquiry into child sexual exploitation in Rotherham, 1997–2013. *Probation Journal*, 61 (4): 429–39.
- Asker, David & Dinas, Elias (2019). Thinking fast and furious: Emotional intensity and opinion polarization in online media. *Public Opinion Quarterly*, 83 (3): 487–509.

- Atton, Chris (2009). Alternative journalism: Ideology and practice. Teoksessa Allan, Stuart (toim.) *The Routledge companion to news and journalism*, Taylor and Francis, 169–178.
- Atton, Chris (2004). *An alternative Internet*. Edinburgh University Press cop.
- Atton, Chris (2002). *Alternative media*. London: Sage.
- Bailey, Olga G., Cammaerts, Bart & Carpentier, Nico (2008). *Understanding alternative media*. Maidenhead: McGraw Hill / Open University Press.
- Banton, Michael (1983). *Racial and ethnic competition*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Bar-On, Tamir (2011). Transnationalism and the French Nouvelle Droite. *Patterns of Prejudice*, 45 (3): 199–223.
- Benkler, Yochai, Faris, Rob & Roberts, Hal (Harold) (2018). *Network propaganda: Manipulation, disinformation, and radicalization in American politics*. New York: Oxford University Press.
- Bennett, W. Lance & Iyengar, Shanto (2008). A new era of minimal effects? The changing foundations of political communication. *Journal of Communication*, 58: 707–731.
- Betz, Hans-George (1994). *Radical right-wing populism in Western Europe*. New York: St. Martin's Press.
- Blaagaard, Bolette (2018). *Citizen journalism as conceptual practice: Postcolonial archives and embodied political acts of new media*. London: Rowman & Littlefield International.
- Bolter, Jay David & Grusin, Richard (1998). *Remediation: Understanding new media*. Cambridge, MA: MIT Press.
- Bossetta, Michael (2012). *Cultural racism without race: An exploratory insight into the discrimination and self-perception of the Sweden Democrats*. Student publication for Master's degree of the Master of Arts in European Studies. Lund University. Saatavilla: <http://lup.lub.lu.se/luur/download?func=downloadFile&recordId=3161421&fileId=3166246>
- Britton, Joanne (2019). Challenging the racialization of child sexual exploitation: Muslim men, racism and belonging in Rotherham. *Ethnic and Racial Studies*, 42 (5): 688–706.

- Brown, Katy & Mondon, Aurelien (2021). Populism, the media, and the mainstreaming of the far right: The Guardian's coverage of populism as a case study. *Politics*, 41: 279–295.
- Brubaker, Rogers (2017). Why populism? *Theory and Society*, 46 (5): 357–385.
- Bruns, Axel (2019). Filter bubble. *Internet Policy Review*, 8 (4): 1–14.
- Busher, Joel (2016). *The making of anti-Muslim protest: Grassroots activism in the English Defence League*. London: Routledge.
- Caiani, Manuela & Kröll Patricia (2015). The transnationalization of the extreme right and the use of the Internet. *International Journal of Comparative and Applied Criminal Justice*, 39 (4): 331–351.
- Caiani, Manuela, Della Porta, Donatella & Wagemann, Claudius (2012). *Mobilizing on the extreme right. Germany, Italy and the United States*. Oxford: Oxford University Press.
- Calhoun, Craig (toim.) (1992). *Habermas and the public sphere*. Cambridge, Massachusetts: The MIT Press.
- Canovan, Margaret (1999). Trust the people! Populism and the two faces of democracy. *Political Studies*, 47 (1): 2–16.
- Carlson, Matt (2018). The information politics of journalism in a post-truth age. *Journalism Studies*, 19 (13): 1879–1888.
- Carlson, Matt (2017). *Journalistic authority: Legitimizing news in the digital era*. New York: Columbia University Press.
- Carlson, Matt (2015). Introduction: The many boundaries of journalism. Teoksessa Carlson, Matt & Lewis, Seth C. (toim.) *Boundaries of journalism: Professionalism, practices and participation*. London: Routledge, 1–19.
- Carlson, Matt & Lewis, Seth C. (2019). Boundary work. Teoksessa Wahl-Jorgensen, Karin & Hanitzsch, Thomas (toim.) *The Handbook of Journalism Studies*, New York: Routledge, 123–135.
- Carter, Elisabeth (2017). Party ideology. Teoksessa Mudde, Cas (toim.) *The populist radical right: A reader*. London & New York: Routledge, 28–67.

- Celis Bueno, Claudio (2016). *Attention economy: labour, time and power in cognitive capitalism*. New York London: Rowman & Littlefield International.
- Chadwick, Andrew (2017). *The hybrid media system: politics and power*. New York: Oxford University Press.
- Coenders, Marcel & Scheepers, Peer (2008). Changes in resistance to the social integration of foreigners in Germany 1980–2000: Individual and contextual determinants. *Journal of Ethnic and Migration Studies*, 34 (1): 1–26.
- Coenders, Marcel, Lubbers, Marcel, Scheepers, Peer & Verkuyten, Maykel (2008). More than two decades of changing ethnic attitudes in the Netherlands. *Journal of Social Issues*, 64 (2): 269–285.
- Coffey, Amanda & Atkinson, Paul (1996). *Making sense of qualitative data. Complementary research strategies*. London: Sage.
- Coleman, Stephen & Ross, Karen (2010). *The media and the public. “Them” and “us” in media discourse*. Chichester: Wiley-Blackwell.
- Daniels, Jessie (2009). *Cyber racism: White supremacy online and the new attack on civil rights*. Lanham, MD: Rowman & Littlefield Publishers.
- Davenport, Thomas H. & Beck, John C. (2001). *The attention economy: understanding the new currency of business*. Boston Mass: Harvard Business School Press.
- Dean, Jodi (2003). Why the net is not a public sphere. *Constellations: An International Journal of Critical & Democratic Theory*, 10 (1): 95–112.
- De Cleen, Benjamin (2012). *The rhetoric of the Flemish populist radical right party Vlaams Blok/Vlaams Beland in a context of discursive struggle: theoretical analysis* [Unpublished doctoral dissertation]. Brussels, Belgium: Vrije Universiteit Brussel.
- Deuze, Mark & Witschge, Tamara (2018). Beyond journalism: Theorizing the transformation of journalism. *Journalism*, 19 (2): 165–181.
- Doerr, Nicole (2017). Bridging language barriers, bonding against immigrants: A visual case study of transnational network publics created by far-right activists in Europe. *Discourse & Society*, 28 (1): 3–23.

- Domke, David, Watts, Mark D., Shah, Dhavan V., & Fan, David P. (1999). The politics of conservative elites and the “liberal media” argument. *Journal of Communication*, 49 (4): 35–58.
- Downey, John & Fenton, Natalie (2003). New media, counter publicity and the public sphere. *New Media & Society*, 5 (2):185–202.
- Ekman, Mattias (2019). Anti-immigrant sentiments and mobilization on the Internet. Teoksessa Smets, Kevin, Leurs, Koen, Georgiou, Myria, Witteborn, Saskia, & Gajjala, Radhika (toim.) *The Sage handbook of media and migration*, London: Sage, 551–562.
- Engesser, Sven, Fawzi, Nayla & Larsson, Anders Olof (2017). Populist online communication: introduction to the special issue. *Information, Communication & Society*, 20 (9): 1279–1292.
- Eriksen, Thomas Hylland (1993). *Ethnicity and nationalism: Anthropological perspectives*. London: Pluto Press.
- Eskelinen, Teppo (2019). *Demokratia utopiana & sen vastavoimat*. Tampere: Vastapaino.
- Eskola, Jari & Suoranta, Juha (1998). *Jobdatus laadulliseen tutkimukseen*. Tampere: Vastapaino.
- Esser, Frank, Stepińska, Agnieszka & Hopman, David Nicolas (2017). Populism and the media cross-national findings and perspectives. Teoksessa Aalberg, Toril, Esser, Frank, Reinemann, Carsten, Strömbäck, Jesper, Vreese, Claes H. de, (toim.) *Populist political communication in Europe*. New York: Routledge, 365–380.
- Fawzi, Nayla (2018). Untrustworthy news and the media as “enemy of the people?” How a populist worldview shapes recipients’ attitudes toward the media. *The International Journal of Press/Politics*, 24 (2): 146–164.
- Feldman, Tony (1997). *An introduction to digital media*. London: Routledge.
- Fielitz, Maik & Laloire, Laura Lotte (2016). *Trouble on the far right: Contemporary right-wing strategies and practices in Europe*. Transcript Verlag.
- Figenschou, Tine Ustad & Ihlebæk, Karoline Andrea (2019). Challenging journalistic authority. *Journalism Studies*, 20 (9): 1221–1237.

- Figenschou, Tine Ustad & Beyer, Audun (2014). The limits of the debate: How the Oslo terror shook the Norwegian immigration debate. *Press/Politics*, 19 (4): 430–452.
- Franklin, Bob (2014). The future of journalism. *Journalism Studies*, 15 (5): 481–499.
- Fraser, Nancy (2009). Uusi katse julkisuuteen: Vallitsevan demokratian arvostelua. *Media & Viestintä*, 32 (3): 8–30.
- Fraser, Nancy (1992). Rethinking the public sphere: A contribution to the critique of actually existing democracy. Teoksessa Calhoun, Craig (toim.) *Habermas and the public sphere*. Cambridge, Massachusetts: The MIT Press, 109–142.
- Fried, Amy & Harris, Douglas B. (2020). In suspense: Donald’s Trump’s effort to undermine public trust in democracy (author abstract). *Society* (New Brunswick), 57 (5): 527–533.
- Frischlich, Lena, Klapproth, Johanna & Brinkschulte, Felix (2020). Between mainstream and alternative – co-orientation in right-wing populist alternative news media. Julkaisussa Grimme, Christian, Preuss, Mike, Takes, Frank W. & Waldherr, Annie (toim.) *Disinformation in Open Online Media*. MISDOOM 2019. Lecture notes in Computer Science, vol 12021. Springer, Cham.
- Garnham, Nicholas (1992). The media and the public sphere. Teoksessa Calhoun, Craig (toim.) *Habermas and the public sphere*. Cambridge, Massachusetts: The MIT Press, 359–376.
- Gerstenfeld, Phyllis B., Grant, Diana R. & Chiang, Chau-Pu (2003). Hate online: A content analysis of extremist Internet sites. *Analyses of Social Issues and Public Policy*, 3: 29–44.
- Gottschalk, Peter & Greenberg, Gabriel (2019). *Islamophobia and anti-Muslim sentiment. Picturing the Enemy*. 2nd ed. Lanham, MD: Rowman & Littlefield.
- Gregg, Melissa & Seigworth, Gregory J. (2010). *The affect theory reader*. Durham: Duke University Press.
- Grumke, Thomas (2013). Globalized anti-globalists. The ideological basis of the internationalization of right-wing extremism. Teoksessa von Mering, Sabine & Wyman McCarty, Timothy (toim.). *Right-wing radicalism today. Perspectives from Europe and the US*. London & New York: Routledge, 13–21.

- Günther, Hans F. K. (1933). *Kleine Rassenkunde des Deutschen Volkes*. Munich: Lehmann.
- Haanshuus, Brigitte P. & Ihlebæk, Karoline Andrea (2021). Recontextualising the news. How antisemitic discourses are constructed in extreme far-right alternative media. *Nordicom Review*, 42 (s19): 37–50.
- Haasio, Ari, Ojaranta, Anu & Mattila, Markku (2017). Valheen lähteillä – valemedian lähteistö ja sen luotettavuus. *Media & Viestintä*, 40 (3–4): 100–121.
- Haavisto, Camilla (2018). The power of being heard: How claims against racism are constructed, spread, and listened to in a hybrid media environment. Teoksessa Hervik, Peter (toim.) *Racialization, racism, and anti-racism in the Nordic countries*. Cham: Springer International Publishing, 229–262.
- Haller, André & Holt, Kristoffer (2019). Paradoxical populism: How PEGIDA relates to mainstream and alternative media. *Information, Communication & Society*, 22 (12): 1665–1680.
- Haller, André, Holt, Kristoffer & de La Brosse, Renaud (2019). The ‘other’ alternatives: Political right-wing alternative media. *Journal of Alternative and Community Media*, 4: 1–6.
- Hameleers, Michael (2020). My reality is more truthful than yours: Radical right-wing politicians’ and citizens’ construction of fake and ‘truthfulness’ on social media – evidence from the United States and the Netherlands. *International Journal of Communication* [online], 1135+. Gale Academic OneFile, link.gale.com/apps/doc/A632440220/AONE?u=tampere&sid=AONE&xid=25952a59
- Harcup, Tony (2011). Alternative journalism as active citizenship. *Journalism*, 12 (1): 15–31.
- Hatakka, Niko (2019). *Populism in the hybrid media system: Populist radical right online counterpublics interacting with journalism, party politics and citizen activism*. Academic dissertation, University of Turku.
- Hatakka, Niko (2018). Liittolaisia ja vastuksia: Neljä näkökulmaa populismin ja median suhteeseen. Teoksessa Niemi, Mari & Houni, Topi (toim.) *Media & populismi – Työkaluja kriittiseen journalismiin*. Tampere: Vastapaino, 31–53.

- Hatakka, Niko (2017). When logics of party politics and online activism collide: The populist Finns Party's identity under negotiation. *New Media & Society*, 19 (12): 2022–2038.
- Hatakka, Niko & Herkman, Juha (2022). Hegemonic meanings of populism: Populism as a signifier in legacy dailies of six countries 2000–2018. *Media, Culture & Society*, 1–18.
- Hawley, George (2017). *Making sense of the alt-right*. New York: Columbia University Press.
- Heft, Annett, Mayerhöffer, Eva, Reinhardt, Susanne & Knüpfer, Curd (2019). Beyond Breitbart: comparing right-wing digital news infrastructures in six Western democracies. *Policy and Internet*, 12 (1): 20–45.
- Heinemann, Isabel (2013). Defining “(un)wanted population addition” anthropology, racist ideology, and mass murder in the Occupied East. Teoksessa Weiss-Wendt, Anton & Yeomans, Rory (toim.) *Racial science in Hitler's new Europe, 1938–1945*. University of Nebraska Press.
- Helminen, Marjut (1996). *Etniset vähemmistöt, maahanmuuttajat, ulkomaalaiset – kuinka raportoida? Käytännön aineistoa journalistille*. Helsinki: Suomen Journalistiliitto.
- Herkman, Juha (2019). *Populismmin aika*. Tampere: Vastapaino.
- Herkman, Juha (2016). Construction of populism. Meanings given to populism in the Nordic press. *Nordicom Review*, 37 (s): 147–161.
- Herkman, Juha (2014). Perussuomalaiset ja eurokriisi mediassa. *Politiikka*, 56 (4): 287–299.
- Herkman, Juha (2011). *Politiikka ja mediajulkisuus*. Tampere: Vastapaino.
- Hervik, Peter (toim.) (2018). *Racialization, racism, and anti-racism in the Nordic countries*. Springer International Publishing AG.
- Hervik, Peter (2011). *The annoying difference: Emergence of Danish neonationalism, neoracism, and populism in the post-1989 world*. Berghahn Books, Incorporated.
- Higgin, Tanner (2013). FCJ-159 /b/lack up: What trolls can teach us about race. *The Fibreculture Journal*, 22.

- Hofstadter, Richard (1962). *Anti-intellectualism in American life*. New York: Random House.
- Hokka, Jenni & Nelimarkka, Matti (2019). Affective economy of national-populist images: Investigating national and transnational online networks through visual big data. *New Media & Society*, 1–23.
- Holt, Kristoffer (2020). *Right-wing alternative media*. London; New York: Routledge.
- Holt, Kristoffer (2018). Alternative media and the notion of anti-systemness: Towards an analytical framework. *Media and Communication*, 6 (4): 49–57.
- Holt, Kristoffer (2016a). “Alternativmedier”? En intervjustudie om mediekritik och mediemisstro. Teoksessa Truedson, Lars (toim.) *Migrationen i medierna – Men det får en väl inte prata om?* Stockholm: Institutet för mediestudier, 113–149.
- Holt, Kristoffer (2016b). Skilda verkligheter? “Internets undervegetation” vs “PK-maffian”. Teoksessa Truedson, Lars (toim.) *Migrationen i medierna – Men det får en väl inte prata om?* Stockholm: Institutet för mediestudier, 150–173.
- Holt, Kristoffer, Figenschou, Tine Ustad & Frischlich, Lena (2019). Key Dimensions of Alternative News Media. *Digital Journalism*, 7 (7): 860–869.
- Horsti, Karina & Saresma, Tuija (2021). The role of social media in the rise of right-wing populism in Finland. Teoksessa Tumber, Howard & Waisbord, Silvio (toim.) *The Routledge companion to media disinformation and populism*. London: Routledge, 376–385.
- Ihlebak, Karoline Andrea & Holter, Carina Riborg (2021). Hostile emotions: An exploratory study of far-right online commenters and their emotional connection to traditional and alternative media. *Journalism*, 22 (5): 1207–1222.
- Jagers, Jan & Walgrave, Stefaan (2007). Populism as political communication style: An empirical study of political parties’ discourse in Belgium. *European Journal of Political Research*, 46 (3): 319–345.
- Jantunen, Saara (2015). *Infosota*. Helsinki: Otava.
- Jay, Alexis (2014). *Independent inquiry into child sexual exploitation in Rotherham 1997–2003*. Rotherham: Rotherham Metropolitan Borough Council.
- Jenkins, Daniel (2018). The European intellectual origins of the altright. *Istanbul Üniversitesi Sosyoloji Dergisi*, 38: 255–266.

- Jungar, Ann-Cathrine (2016). From the mainstream to the margin? The radicalisation of the True Finns. Teoksessa Akkerman, Tjitske, Lange, Sarah L. de & Rooduijn, Matthijs (toim.) *Radical right-wing populist parties in Western Europe: into the mainstream?* London: Routledge, 113–143.
- Jørgensen, Marianne W., & Phillips, Louise J. (2002). *Discourse analysis as theory and method*. London: Sage Publications.
- Kellas, James G. (1991). *The politics of nationalism and ethnicity*. London: MacMillan Press.
- Khaldarova, Irina & Pantti, Mervi (2016). Fake news. The narrative battle over the Ukrainian conflict. *Journalism Practice*, 10 (7): 891–901.
- Keskinen, Suvi, Mkwasha, Faith & Seikkula, Minna (2021). Teoreettisen keskustelun avaimet – rasismi, valkoisuus ja koloniaalisuuden purkaminen. Teoksessa Keskinen, Suvi, Seikkula, Minna & Mkwasha, Faith (toim.) *Rasismi, valta ja vastarinta. Rodullistaminen, valkoisuus ja koloniaalisuus Suomessa*. Helsinki: Gaudeamus.
- Kitchens, Brent, Johnson, Steven L. & Gray, Peter (2020). Understanding echo chambers and filter bubbles: The impact of social media on diversification and partisan shifts in news consumption. *MIS Quarterly*, 44 (4): 1619–1649.
- Klein, Naomi (2000). *No logo: Taking aim at the brand bullies*. London: Flamingo.
- Kohn, Hans (1944). *The idea of nationalism: A study in its origins and background*. New York: Macmillan.
- Koivunen, Anu & Lehtonen, Mikko (2005). ”Joskus on kiva olla vähemmän aikuinen.” Kulttuurisen määrittelyvallan siirtymät ja julkisen puhuttelun areenat. *Tiedotustutkimus*, 28 (2): 4–27.
- Koliska, Michael & Assmann, Karin (2019). Lügenpresse: the lying press and German journalists’ responses to a stigma. *Journalism*, 1–18.
- Korhonen, Nita, Jauhola, Laura, Oosi, Ossi & Huttunen, Hannu-Pekka (2016). ”Usein joutuu miettimään, miten pitäisi olla ja minne olla menemättä.” *Selvitys vihapuheesta ja häirinnästä ja niiden vaikutuksista eri vähemmistöryhmiin*. Selvityksiä ja ohjeita 7/2016. Helsinki: Oikeusministeriö. Saatavilla: https://julkaisut.valtioneuvosto.fi/bitstream/handle/10024/76633/omso_7_2016_vipu-raportti_158_s.pdf

- Kotišová, Johana (2017). Cynicism ex machina: The emotionality of reporting the ‘refugee crisis’ and Paris terrorist attacks in Czech Television. *European Journal of Communication*, 32 (3): 242–256.
- Kovach, Bill, & Rosenstiel, Tom (2014). *The elements of journalism*. 3rd edition. New York: Crown.
- Kovala, Urpo & Pöysä, Jyrki (2017). Jätkä ja jytky populistisena retoriikkana ja performanssina. Teoksessa Palonen, Emilia & Saresma, Tuija (toim.) (2017). *Jätkäät ja jytkyt – Perussuomalaiset ja populismin retoriikka*. Tampere: Vastapaino, 249–272.
- Krippendorff, Klaus H. (2013). *Content analysis: An introduction to its methodology*. 3rd edition. London: Sage.
- Krzyżanowski, Michal (2016). Recontextualisation of neoliberalism and the increasingly conceptual nature of discourse: challenges for critical discourse studies. *Discourse & Society*, 27 (3): 308–321.
- Krämer, Benjamin (2018). Populism, media, and the form of society. *Communication Theory*, 28 (4): 444–465.
- Krämer, Benjamin (2014). Media populism: a conceptual clarification and some theses on its effects. *Communication Theory*, 24 (1): 42–60.
- Laclau, Ernesto (2005). Populism: What’s in a name? Teoksessa Panizza, Francisco (toim.) *Populism and the mirror of democracy*. London; New York N.Y.: Verso, 32–49.
- Lahav, Gallya (2004). Public opinion toward immigration in the European Union: Does it matter? *Comparative Political Studies*, 37 (10): 1151–1183.
- Langenbacher, Nora & Schellenberg, Britta (toim.) (2011). *Is Europe on the right path? Right-wing extremism and right-wing populism in Europe*. Berlin: Friedrich Ebert Stiftung. Saatavilla: <https://library.fes.de/pdf-files/do/08338.pdf>
- Langlois, Ganaele, Elmer, Greg, McKelvey, Fenwick & Devereaux, Zachary (2009). Networked publics: The double articulation of code and politics on Facebook. *Canadian Journal of Communication*, 34 (3): 415–434.
- Lentin, Alana & Titley, Gavan (2011). *The crises of multiculturalism: Racism in a neoliberal age*. London: Zed Books.

- Leung, Dennis K. K., & Lee, Francis F. F. (2014). Cultivating an active online counterpublic: Examining usage and political impact of Internet alternative media. *International Journal of Press/Politics*, 19 (3): 340–359.
- Lünenborg, Margreth & Maier, Tanja (2018). The turn to affect and emotion in media studies.” *Media and Communication*, 6 (3): 1–4.
- Lähdesmäki, Tuuli (2017). Perussuomalaisten Eurooppa. Teoksessa Palonen, Emilia & Saresma, Tuija (toim.) (2017). *Jätkät ja jyttyt – Perussuomalaiset ja populismin retoriikka*. Tampere: Vastapaino, 133–150.
- Machin, David & Mayr, Andrea (2012). *How to do critical discourse analysis: A multimodal introduction*. Los Angeles: Sage.
- Mammone, Andrea (2008). The transnational reaction to 1968: Neo-fascist fronts and political cultures in France and Italy. *Contemporary European History*, 17 (2): 213–236.
- Marwick, Alice & Lewis, Rebecca (2017). *Media manipulation and disinformation online*. Data & Society Research Institute. Saatavilla: https://datasociety.net/pubs/oh/DataAndSociety_MediaManipulationAndDisinformationOnline.pdf
- Mattila, Markku, Haasio, Ari & Ojaranta, Anu (2019). Vihapuhetta valemediassa. *Tiede & edistys*, 44 (1): 29–49.
- Mayerhöffer, Eva (2021). How do Danish right-wing alternative media position themselves against the mainstream? Advancing the study of alternative media structure and content. *Journalism Studies*, 22 (2): 119–136.
- McCrone, David (1998). *The sociology of nationalism. Tomorrow's ancestors*. London & New York: Routledge.
- McManus, Matthew (2020). *The rise of post-modern conservatism: Neoliberalism, post-modern culture, and reactionary politics*. Palgrave: Macmillan.
- Meeks, Lindsey (2020). Defining the enemy: How Donald Trump frames the news media. *Journalism & Mass Communication Quarterly*, 97 (1): 211–234.
- Melin, Harri (1992). Pakolaiskysymys ja julkisuus. Teoksessa Sihvola, Jukka (toim.) *Toimittajat ja pakolaiskysymykset. Journalismikriittisiä kannanottoja pakolaisasioiden käsittelystä suomalaisissa tiedotusvälineissä*. Tampere: Tampereen yliopiston täydennyskoulutuskeskus, 41–53.

- Merkley, Eric (2020). Anti-intellectualism, populism, and motivated resistance to expert consensus. *Public Opinion Quarterly*, 84 (1): 24–48.
- Meuleman, Bart, Davidov, Eldad & Billiet, Jaak (2009). Changing attitudes toward immigration in Europe, 2002–2007. A dynamic group conflict theory approach. *Social Science Research*, 38 (2): 352–365.
- Moffitt, Benjamin (2016). *The global rise of populism: Performance, political style, and representation*. Stanford: Stanford University Press.
- Moffitt, Benjamin & Tormey, Simon (2014). Rethinking populism: politics, mediatisation and political style. *Political Studies*, 62 (2): 381–397.
- Mouffe, Chantal (2005). The “end of politics” and the challenge of right-wing populism. Teoksessa Panizza, Francisco (toim.) *Populism and the mirror of democracy*. London; New York N.Y.: Verso, 50–71.
- Mudde, Cas (2017) (toim.). *The populist radical right: A reader*. London & New York: Routledge.
- Mudde, Cas (2007). *Populist radical right parties in Europe*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Mudde, Cas (2004). Populist zeitgeist. *Government & Opposition*, 38 (4): 541–563.
- Mudde, Cas & Rovira Kaltwasser, Cristóbal (2017). *Populism. A very short introduction*. Oxford: Oxford University Press.
- Müller, Jan-Werner (2016). *What is populism?* Philadelphia: University of Pennsylvania Press.
- Müller, Philipp & Schulz, Anne (2019). Alternative media for a populist audience? Exploring political and media use predictors of exposure to Breitbart, Sputnik, and Co. *Information, Communication, and Society*, 1 August, 1–17.
- Myers, David G. & Lamm, Helmut (1976). The group polarization phenomenon. *Psychological Bulletin*, 83 (4): 602–627.
- Neiwert, David (2017). *Alt-America. The rise of the radical right in the age of Trump*. London & New York: Verso.
- Newman, Nic (2019). Executive summary and key findings. Julkaisussa Newman, Nic, Fletcher, Richard, Kalogeropoulos, Antonis & Nielsen, Rasmus Kleis

- (toim.) *Reuters Institute digital news report 2019*. Reuters Institute for the study of journalism. Saatavilla: https://reutersinstitute.politics.ox.ac.uk/sites/default/files/inline-files/DNR_2019_FINAL.pdf
- Niemi, Mari K. (2013). The True Finns identity politics and populist leadership on the threshold of the party's electoral triumph. *Javnost* (Ljubljana, Slovenia), 20 (3): 77–91.
- Niemi, Mari & Houni, Topi (toim.) (2018). *Media & populismi – Työkaluja kriittiseen journalismiin*. Tampere: Vastapaino.
- Nikunen, Kaarina (2019). *Media solidarities: Emotions, power and justice in digital age*. London: Sage.
- Nikunen, Minna (2008). Tutkimusaineisto ja tunteet. Teoksessa Lempiäinen, Kirsti, Löytty, Olli & Kinnunen, Merja (toim.) *Tutkijan kirja*. Tampere: Vastapaino, 156–167.
- Noppiari, Elina, Hiltunen, Ilmari & Ahva, Laura (2019). User profiles for populist counter-media websites in Finland. *Journal of Alternative and Community Media*, 4 (1): 23–37.
- Noppiari, Elina & Hiltunen, Ilmari (2018). Populistinen vastamedia eliittejä haastamassa. Teoksessa Niemi, Mari & Houni, Topi (toim.) *Media & populismi – Työkaluja kriittiseen journalismiin*. Tampere: Vastapaino, 236–272.
- Nord, Lars W., & Strömbäck, Jesper (2003). Making sense of different types of crises. A study of the Swedish media coverage of the terror attacks against the United States and the U.S. attacks in Afghanistan. *Press/Politics*, 8 (4): 54–75.
- Norocel, Ov Cristian (2017). Finland. From agrarian to right-populism. Teoksessa Aalberg, Toril, Esser, Frank, Reinemann, Carsten, Strömbäck, Jesper, Vreese, Claes H. de, (toim.) *Populist political communication in Europe*. New York: Routledge, 42–53.
- Nygaard, Silje (2020). Boundary work: intermedia agenda-setting between right-wing alternative media and professional journalism. *Journalism Studies*, 21 (6): 766–782.
- Nygaard, Silje (2019). The appearance of objectivity: how immigration-critical alternative media report the news. *Journalism Practice*, 13 (10): 1147–1163.

- Oivo, Teemu (2021). Kremlin ”vapaan sanan” saattajat? Suomalaiset verkkomediat kansainvälisen uutisvirran portilla. *Media & Viestintä*, 44 (2): 117–138.
- Omi, Michael & Winant, Howard (2015). *Racial formation in the United States*. 3rd edition. New York & London: Routledge.
- O’Sullivan, Tim, Hartley, John, Saunders, Danny, Montgomery, Martin & Fiske, John (1994). *Key concepts in communication and cultural studies*. 2nd edition. London: Routledge.
- Palonen, Emilia & Saresma, Tuija (toim.) (2017). *Jätkät ja jyttyt – Perussuomalaiset ja populismin retoriikka*. Tampere: Vastapaino.
- Palonen, Emilia & Saresma, Tuija (2017). Perussuomalaiset ja populistinen retoriikka. Teoksessa Palonen, Emilia & Saresma, Tuija (toim.) (2017). *Jätkät ja jyttyt – Perussuomalaiset ja populismin retoriikka*. Tampere: Vastapaino, 13–44.
- Panizza, Francisco (2005). Introduction: Populism and the mirror of democracy. Teoksessa Panizza, Francisco (toim.) *Populism and the mirror of democracy*. London; New York N.Y.: Verso, 1–31.
- Papacharissi, Zizi (2015). *Affective publics: sentiment, technology, and politics*. Oxford: Oxford University Press.
- Papacharissi, Zizi (2002). The virtual sphere. The internet as a public sphere. *New Media & Society*, 4 (1): 9–27.
- Pariser, Eli (2011). *The filter bubble: What the Internet is hiding from you*. London: Penguin UK.
- Pelinka, Anton (2017). Identity politics, populism and the far right. Teoksessa Wodak, Ruth & Forchtner, Bernhard (toim.) *The Routledge handbook of language and politics*. Abingdon: Routledge, 618–629.
- Pelinka, Anton (2013). Right-wing populism. Concept and typology. Teoksessa Wodak, Ruth, M. KhosraviNik, & B. Mral (toim.) *Right-wing populism in Europe: Politics and discourse*. London: Bloomsbury Academic, 3–22.
- Pels, Dick (2012) The new national individualism – populism is here to stay. Teoksessa Meijers, Erica (toim.) *Populism in Europe*. Linz: Planet, 25–46.

- Pietikäinen, Sari (2002). Etniset vähemmistöt uutisissa – käsitteitä ja aikaisempien tutkimusten kertomaa. Teoksessa Raittila, Pentti (toim.) *Etnisyys ja rasismi journalismissa*. Tampere: Tampere University Press, 14–30.
- Pietilä, Veikko (1988). Narratologia ja uutisjournalismi: eräitä metodologisia huomioita. *Tiedotustutkimus*, 11 (4): 5–17.
- Phillips, Whitney (2015). *This is why we can't have nice things. Mapping the relationship between online trolling and mainstream culture*. Cambridge, MA: MIT Press.
- Prozorov, Sergei (2019). Why is there truth? Foucault in the age of post-truth politics. *Constellations*, 26 (1): 18–30.
- Punch, Keith (1998). *Introduction to social research: Quantitative and qualitative approaches*. London: Sage.
- Pöyhkäri, Reeta (2018). Raiskausuutisista vihapuheeseen: uutismedian eettistä harkintaa. Teoksessa Maasilta, Mari & Nikunen, Kaarina (toim.) *Pakolaisuus, tunteet ja media*. Vastapaino: Tampere.
- Pöysä, Jyrki (2010). Lähiluku vaeltavana käsitteenä ja tieteidenvälisenä metodina. Teoksessa Pöysä, Jyrki, Järviluoma, Helmi & Vakimo, Sinikka (toim.) *Vaeltavat metodit*. Kultaneito VIII. Joensuu: Suomen Kansantietouden Tutkijain Seura, 331–360.
- Quattrociocchi, Walter, Scala, Antonio & Sunstein, Cass R. (2016). Echo chambers on Facebook. *SSRN Electronic Journal*.
- Quillian, Lincoln (1995). Prejudice as a response to perceived group threat: population composition and anti-immigrant and racial prejudice in Europe. *American Sociological Review*, 60 (4): 586–611.
- Raittila, Pentti (2004). *Venäläiset ja virolaiset suomalaisten toisina: tapauksia ja analyysimenetelmien kehittäminen*. Tampere University Press.
- Raunola, Ilona (2010). Osallisuus ja dialoginen paikantuminen etnografisessa kenttätöössä. Teoksessa Pöysä, Jyrki, Järviluoma, Helmi & Vakimo, Sinikka (toim.) *Vaeltavat metodit*. Kultaneito VIII. Joensuu: Suomen Kansantietouden Tutkijain Seura, 285–314.
- Rea, Andrea, Martiniello, Marco, Mazzola, Alessandro & Meuleman, Bart (toim.) (2019). *The refugee reception crisis in Europe. Polarized opinions and mobilizations*. Bruxelles Éditions de l'Université de Bruxelles.

- Reid, Shannon E. & Valasik, Matthew (2018). Ctrl+ALT-RIGHT: Reinterpreting our knowledge of white supremacy groups through the lens of street gangs. *Journal of Youth Studies*, 21 (10): 1305–1325.
- Reinemann, Carsten, Aalberg, Toril, Esser, Frank, Strömbäck, Jesper & De Vreese, Claes H. (2017). Populist political communication: Toward a model of its causes, forms, and effects. Teoksessa Aalberg, Toril, Esser, Frank, Reinemann, Carsten, Strömbäck, Jesper & De Vreese, Claes (toim.) *Populist political communication in Europe*. New York & London: Routledge, 12–25.
- Reunanen, Esa (2018). *Uutismedia verkossa 2018*. Reuters Institute Digital News Report. Suomen maaraportti. Journalismin, viestinnän ja median tutkimuskeskus Comet.
- Rheindorf, Markus & Wodak, Ruth (2018). Borders, fences, and limits – protecting Austria from refugees: Metadiscursive negotiation of meaning in the current refugee crisis. *Journal of Immigrant & Refugee Studies*, 16 (1–2): 15–38.
- Rheingold, Howard (1995). *The virtual community: Finding connection in a computerized world*. London: Mandarin.
- Ridell, Seija (1997). Miten uutinen puhuttelee? Journalistiset tekstit retorisisina sosiaalisina muotoina. Teoksessa Koivunen, Anu & Hietala, Veijo (toim.) *Kanavat auki!* Televisiotutkimuksen lukemisto. Turun yliopiston täydennyskoulutuskeskuksen julkaisuja, A: 61, 143–170.
- Ridell Seija (1994). *Kaikki tiet vievät genreen: Tutkimusretkiä tiedotusopin ja kirjallisuustieteen rajamaastossa*. Tampereen yliopisto: Tiedotusopin laitos. Julkaisuja A: 82.
- Roberts, Jason & Wahl-Jorgensen, Karin (2021). Breitbart’s attacks on mainstream media: Victories, victimhood, and vilification. Teoksessa Boler, Megan & Davis, Elizabeth (toim.) *Affect, algorithms and propaganda: Interdisciplinary research for the age of ‘post-truth’ media*. New York: Routledge, 170–185.
- Rone, Julia (2022). Far right alternative news media as ‘indignation mobilization mechanisms’: How the far right opposed the Global Compact for migration. *Information, Communication & Society*, 25 (9): 1333–1350.
- Rose, Gillian (2016). *Visual methodologies. An introduction to the interpretation of visual materials*. 4th edition. London: Sage Publications.

- Sakki, Inari & Pettersson, Katarina (2016). Discursive constructions of otherness in populist radical right political blogs. *European Journal of Social Psychology*, 46 (2): 156–170.
- Savolainen, Reijo (2015). Expressing emotions in information sharing: A study of online discussion about immigration. *Information Research*, 20 (1), paper 662.
- Schedler, Andreas (1996). Anti-political-establishment parties. *Party Politics*, 2 (3): 291–312.
- Scheepers, Peer, Gijssberts, Mérove & Coenders, Marcel (2002). Ethnic exclusionism in European countries. Public opposition to civil rights for legal migrants as a response to perceived ethnic threat. *European Sociological Review*, 18: 17–34.
- Schneider, Silke L. (2008). Anti-immigrant attitudes in Europe: Outgroup size and perceived ethnic threat. *European Sociological Review*, 24 (1): 54–67.
- Schulze, Heidi (2020). Who uses right-wing alternative online media? An exploration of audience characteristics. *Politics and Governance*, 8 (3): 6–19.
- Seigworth, Gregory J. & Gregg, Melissa (2010). An inventory of shimmers. Teoksessa Gregg, Melissa & Gregory J. Seigworth (toim.) *The affect theory reader*. Durham: Duke University Press, 138–157.
- Semyonov, Moshe, Raijman, Rebeca, & Gorodzeisky, Anastasia (2006). The rise of anti-foreigner sentiment in European societies, 1988-2000. *American Sociological Review*, 71 (3), 426–449.
- Seuri, Olli & Ramstedt, Kim (2022). Remixing news: Appropriation and authorship in Finnish counter-media. *Media and Communication*, 10 (1): 110–119.
- Seuri, Olli & Toivanen, Pihla (2021). Fortifying boundaries: The ”how and why” of the Finnish media and countermedia from 2014 to 2018. *Journalistica*, 15 (1): 59–89.
- Shoemaker, Pamela J. & Vos, Tim P. (2009). *Gatekeeping theory*. New York: Routledge.
- Stanley, Ben (2008). The thin ideology of populism. *Journal of Political Ideologies*, 13 (1): 95–110.
- Stewart, David (2017). Europe’s alt-right takes to the high seas to intercept refugees. *America*, 217: 1–4.

- Stolcke, Verena (1995). Talking culture: new boundaries, new rhetorics of exclusion in Europe. *Current Anthropology*, 36 (1): 1–24.
- Sunstein, Cass R. (2017). *#Republic: Divided democracy in the age of social media*. Princeton and Oxford: Princeton University Press.
- Sunstein, Cass R. (2003). The law of group polarization. Teoksessa Fishkin, James S. & Laslett, Peter (toim.) *Debating deliberative democracy. Philosophy, Politics and Society* 7. Blackwell Publishing, 80–101.
- Taggart, Paul (2017). New populist parties in Western Europe. Teoksessa Mudde, Cas (toim.) *The populist radical right: A reader*. London & New York: Routledge, 159–171.
- Taggart, Paul (2004). Populism and representative politics in contemporary Europe. *Journal of Political Ideologies*, 9 (3): 269–288.
- Taggart, Paul (2000). *Populism*. Buckingham: Open University Press.
- Tamborini, Ron, Hofer, Matthias, Prabhu, Sujay, Grall, Clare, Novotny, Eric Robert, Hahn, Lindsay & Klebig, Brian (2017). The impact of terrorist attack news on moral intuitions and outgroup prejudice. *Mass Communication and Society*, 20 (6): 800–824.
- Tamir, Yael (Yuli) (2019). Not so civic: Is there a difference between ethnic and civic nationalism? *Annual Review of Political Science*, 22 (1): 419–434.
- Toivanen, Pihla, Nelimarkka, Matti & Valaskivi, Katja (2021). Remediation in the hybrid media environment: Understanding countermedia in context. *New Media & Society*, 1–26.
- Tsfati, Yariv (2003). Media skepticism and climate of opinion perception. *International Journal of Public Opinion Research*, 15 (1): 65–82.
- Tuomola, Salla (tulossa). Suomalaiset vastamediat ja journalismi. Populistisen vastamedian ekosysteemi journalismin näkökulmasta. *Media & Viestintä*.
- Turtiainen, Riikka & Östman, Sari (2013). Verkkotutkimuksen eettiset haasteet: Armi ja anoreksia. Teoksessa Laaksonen, Salla-Maaria, Matikainen, Janne & Tikka, Minttu (toim.) *Otteita verkosta. Verkon ja sosiaalisen median tutkimusmenetelmät*. Tampere: Vastapaino, 49–67.

- Uusitalo, Niina & Valaskivi, Katja (2020). The attention apparatus: Conditions and affordances of news reporting in hybrid media events of terrorist violence. *Journalism Practice*, 1–19.
- Vaarakallio, Tuula (2017). Perussuomalaisten kaksoispuhe. Teoksessa Palonen, Emilia & Saresma, Tuija (toim.) *Jätkät ja jytkeyt – Perussuomalaiset ja populismin retoriikka*. Tampere: Vastapaino, 199–220.
- Vaarakallio, Tuula & Palonen, Emilia (2017). Populismien käsite 2000-luvulla. Teoksessa Palonen, Emilia & Saresma, Tuija (toim.) *Jätkät ja jytkeyt – Perussuomalaiset ja populismin retoriikka*. Tampere: Vastapaino, 45–70.
- Vainikka, Eliisa & Harju, Auli (2019). Anonymien keskustelupalstojen julkisuus: Marginaaliin jääneiden vertaistukea ja yhteiskuntakritiikkiä. *Media & Viestintä*, 42 (2): 99–121.
- Valaskivi, Katja (2022). Circulation of conspiracy theories in the attention factory. *Popular Communication*, ahead-of-print, 1–16.
- Van der Meer, Toni G.L.A., Verhoeven, Piet, Beentjes, Johannes W.J. & Vliegthart, Rens (2017). Disrupting gatekeeping practices: Journalists' source selection in times of crisis. *Journalism*, 18 (9): 1107–1124.
- Van Dijk, Teun A. (1993). Principles of critical discourse analysis. *Discourse & Society*, 4 (2): 249–283.
- Van Dijk, Teun A. (1992). Discourse and the denial of racism. *Discourse & Society*, 3 (1): 87–118.
- Van Hootegeem, Arno van & Meuleman, Bart (2019). European citizens' opinions towards immigration and asylum policies. A quantitative comparative analysis. Teoksessa Rea, Andrea, Martiniello, Marco, Mazzola, Alessandro & Meuleman, Bart (toim.) *The refugee reception crisis in Europe. Polarized opinions and mobilizations*. Bruxelles Éditions de l'Université de Bruxelles.
- Van Kessel, Stijn (2016). No One-Trick Ponies. The Multifaceted Appeal of the Populist Radical Right. Teoksessa Fielitz, Maik & Laloire, Laura Lotte (2016). *Trouble on the far right: Contemporary right-wing strategies and practices in Europe*. Transcript Verlag, 37–42.
- Van Kessel, Stijn (2015). *Populist parties in Europe: Agents of discontent?* London: Palgrave Macmillan UK.

- Von Beyme, Klaus (1988). Right-wing extremism in post-war Europe. *West European Politics*, 11 (2): 1–18.
- Von Nordheim, Gerret, Müller, Henrik & Scheppe, Michael (2019). Young, free and biased: A comparison of mainstream and right-wing media coverage of the 2015–16 refugee crisis in German newspapers. *Journal of Alternative & Community Media*, 4 (1): 38–56.
- Vuorelma, Johanna (2017). Totuus ideologiana – syntipukkipolitiikkaa Turkista Yhdysvaltoihin. Teoksessa Korvela, Paul-Erik & Vuorelma, Johanna (toim.) *Puhun niin totta kuin osaan. Poliittikkaa faktojen jälkeen*. Jyväskylä: Docendo, 109–126.
- Wahl-Jorgensen, Karin (2019). *Emotions, media and politics*. Cambridge, UK; Medford, MA: Polity.
- Waisbord, Silvio (2020). Mob censorship: Online harassment of US journalists in times of digital hate and populism. *Digital Journalism*, 8 (8): 1030-1046.
- Waisbord, Silvio (2018). The elective affinity between post-truth communication and populist politics. *Communication Research and Practice*, 4 (1): 17–34.
- Warner, Michael (2002). *Publics and counterpublics*. New York: Zone Books.
- Wetherell, Margaret. 2012. *Affect and Emotion: A new social scientific understanding*. London: Sage.
- Wettergren, Åsa (2005). Mobilization and the moral shock: Adbusters Media Foundation. Teoksessa Flam, Helena & King, Debra (toim.) *Emotions and social movements*. New York: Routledge.
- Whine, Michael. (2012). Trans-European trends in right-wing extremism. Teoksessa Mammone, Andrea, Godin, Emmanuel & Jenkins, Brian (toim.) *Mapping the extreme right in contemporary Europe*. London: Routledge, 317–334.
- Wiberg, Matti (toim.) (2011). *Populismi. Kriittinen arvio*. Edita: Helsinki.
- Wilkes, Rima & Corrigan-Brown, Catherine (2010). Explaining time trends in public opinion: attitudes towards immigration and immigrants. *International Journal of Comparative Sociology*, 52 (1–2): 79–99.
- Williams, Alan, Calow, Duncan & Lee, Andrew (2011). *Digital media contracts*. Oxford & New York: Oxford University Press.

- Wirz, Dominique S., Wettstein, Martin, Schulz, Anne, Müller, Philipp, Schemer, Christian, Ernst, Nicole, Esser, Frank & Wirth, Werner (2018). The effects of right-wing populist communication on emotions and cognitions toward immigrants. *International Journal of Press/Politics*, 23 (4): 496–516.
- Wodak, Ruth (2015). *The politics of fear. What right-wing populist discourses mean*. London: Sage.
- Wodak, Ruth (2008). ‘Us’ and ‘them’: Inclusion and exclusion – discrimination via discourse. Teoksessa Delanty, Gerard, Wodak, Ruth & Jones, Paul (toim.) *Identity, belonging and migration*. Liverpool University Press, 54–77.
- Wodak, Ruth & Meyer, Michael (2001). *Methods of critical discourse analysis*. London: Sage.
- Wright, Stuart A. (2009). Strategic framing of racial-nationalism in North America and Europe: An analysis of a burgeoning transnational network. *Terrorism and Political Violence*, 21: 189–210.
- Ylä-Anttila, Tuukka (2018). Populist knowledge: ‘Post-truth’ repertoires of contesting epistemic authorities. *European Journal of Cultural and Political Sociology*, 5 (4): 356–388.
- Ylä-Anttila, Tuukka (2017). *The populist toolkit. Finnish populism in action 2007–2016*. Academic Dissertation, University of Helsinki.
- Ylä-Anttila, Tuukka, Bauvois, Gwenaëlle & Pyrhönen, Niko (2019). Politicization of migration in the countermedia style: A computational and qualitative analysis of populist discourse. *Discourse, Context & Media*, 32 (100326): 1–8.
- Zuber, Johannes A., Crott, Helmut W., Werner, Joachim (1992). Choice shift and Group Polarization: An analysis of the Status of Arguments and Social Decision Schemes. *Journal of Personality and Social Psychology*, 62 (1): 50–61.
- Zúquete, Jose Pedro (2018). *The Identitarians: The movement against globalism and Islam in Europe*. Notre Dame: University of Notre Dame Press.

7 MEDIALÄHTEET

- Asikainen, Jaro (2016). Uutisen takana: Näin helposti keksitty valhe meni läpi MV-lehdessä. *Keski-suomalainen*, 6.1. Saatavilla: <http://www.ksml.fi/kotimaa/Uutisen-takana-N%C3%A4in-helposti-keksitty-valhe-meni-l%C3%A4pi-MV-lehdess%C3%A4/719989> Vierailtu 22.9.2021.
- Benkler, Yochai, Faris, Robert, Roberts, Hal & Zuckerman, Ethan (2017). Study: Breitbart-led right-wing media ecosystem altered broader media agenda. *Columbia Journalism Review*, 3.3. Saatavilla: <https://www.cjr.org/analysis/breitbart-mediatrump-harvard-study.php> Vierailtu 15.5.2021.
- Binder, Elisabeth (2015). Keine Lüge: Frauke Petry feiert mit ‘Pinocchio-Presse’. *Der Tagesspiegel*, 28.11. Saatavilla: <http://www.tagesspiegel.de/berlin/bilanz-zum-bundespresseballkeine-luege-frauke-petry-feiert-mit-pinocchio-presse/12652400.html> Vierailtu 11.12.2021.
- Bloomberg (2016). Finns say ”enough is enough” during anti-Nazi demonstrations, 24.9. Saatavilla: <https://www.bloomberg.com/news/articles/2016-09-24/finns-say-enough-is-enough-during-anti-nazi-demonstrations> Vierailtu 6.12.2021.
- Borger, Julian (2021). Maga mob’s Capitol invasion makes Trump’s assault on democracy literal. *The Guardian*, 7.1. Saatavilla: <https://www.theguardian.com/us-news/2021/jan/06/us-capitol-trump-mob-election-democracy> Vierailtu 6.12.2021.
- Grierson, Jamie (2020). Most child sexual abuse gangs made up of white men, Home Office report says. *The Guardian*, 15.12. Saatavilla: <https://www.theguardian.com/politics/2020/dec/15/child-sexual-abuse-gangs-white-men-home-office-report> Vierailtu 6.12.2021.
- Hevonoja, Jaana (2016). Janitskinin FB-sivut: Olen matkustanut Venäjälle. *Yle Uutiset*, 10.12. Saatavilla: <https://yle.fi/uutiset/3-9345469> Vierailtu 10.8.2021.
- Hiilamo, Elli-Alina (2018). Perussuomalaiset ja uusnatsit kulkivat yhdessä Turun puukotusten vuosipäivänä – Tutkijan mukaan puolueella on ”hyvin korkea kynnys puuttua” jäsentensä yhteyksiin. *Helsingin Sanomat*, 30.8. Saatavilla: www.hs.fi/politiikka/art-2000005808409.html Vierailtu 10.11.2021.

- Jääskeläinen, Petri & Korhonen, Petri (2022). Sotapropagandaa jakava MV-sivusto ei näytä kelpaavan edes Venäjälle – joutuu keräämään rahaa kasinomainoksilla ja pikkuvipeillä. *Seura*, 11.3. <https://seura.fi/asiat/tutkivat/propagandaa-jakava-mv-sivusto-ei-nayta-kelpaavan-edes-venajalle-joutuu-elamaan-kasinomainoksilla/> Vierailtu 17.8.2021.
- Jyrkiäinen, Jyrki (2017). *Finland: Media Landscape*. Saatavilla: <https://medialandscapes.org/country/finland> Vierailtu: 7.10.2022
- Kansan Uutiset (2016). Uusnatsit ja turvapaikanhakijat samassa lauseessa – Arhinmäki pettyi Sipilän kannanottoon. 20.9. Saatavilla: <https://www.kansanuutiset.fi/artikkeli/3603978-uusnatsit-ja-turvapaikanhakijat-samassa-lauseessa-arhinmaki-pettyi-sipilan-kannanottoon> Vierailtu 6.12.2021.
- Kerkelä, Lasse (2020). MV-sivuston perustaja Ilja Janitskin on kuollut. *Helsingin Sanomat*, 7.2. Saatavilla: <https://www.hs.fi/kotimaa/art-2000006399322.html?share=74438b78fa5cb483643946921a94e09d> Vierailtu 10.8.2021.
- Korhonen, Juha (2018a). MV-medialle uusi vetäjä? *MV-lehti*, 31.8. Saatavilla: <https://mvlehti.net/2018/08/31/mv-medialle-uusi-vetaja/> Vierailtu 15.2.2021.
- Korhonen, Juha (2018b). Juha Korhonen: Mitä on olla MV:n puikoissa. *MV-lehti*, 30.9. Saatavilla: <https://mvlehti.net/2018/09/30/juha-korhonen-mita-on-olla-mvn-puikoissa> Vierailtu 15.2.2021.
- Kormilainen, Ville (2015). Mitä %*#! vittua, Ilja Janitskin? *Image*, 25.4. Saatavilla: <https://www.apu.fi/artikkelit/mita-vittua-ilja-janitskin> Vierailtu 6.4.2021.
- Könönen, Jukka (2012). Tutkimuksen politiikka: metodologisesta nationalismista muuttoliikkeiden autonomiaan. *Liikkeessä yli rajojen*, 5.6. Saatavilla: <https://liikkeessaylirajojen.fi/tutkimuksen-politiikka-metodologisesta-nationalismista-muuttoliikkeiden-autonomiaan/> Vierailtu 19.11.2022.
- Marttinen, Manu (2016). Maltillinen aktivisti. *Journalisti*, 4.2. Saatavilla: <https://www.journalisti.fi/artikkelit/2016/2/maltillinen-aktivisti/> Vierailtu 15.2.2021.
- MTV Uutiset (2016). Soini tuomitsee Asema-aukion ja Otanmäen tapaukset lyhyesti ja ytimekkäästi. 19.9. Saatavilla: <https://www.mtvuutiset.fi/artikkeli/soini-tuomitsee-asema-aukion-ja-otanmaen-tapaukset-lyhyesti-ja-ytimekkäästi/6080428> Vierailtu 6.12.2021.

- Muhonen, Teemu (2019). Perussuomalaisten kannatus jatkaa kasvua, keskustan tulos kaikkien aikojen huonoin. *Helsingin Sanomat*, 28.12. Saatavilla: <https://www.hs.fi/politiikka/art-2000006356267.html> Vierailtu 7.9.2020.
- Mäkinen, Rami (2019). MV-lehden uhri oikeudessa: Syvät haavat jäi. *Iltta-Sanomat*, 14.10. Saatavilla: <https://www.is.fi/kotimaa/art-2000006272290.html> Vierailtu 15.2.2021.
- Mäntymaa, Eero (2016). Analyysi: MV-lehden totuus onkin lähes puoliksi valtamedian sisältöä. *Seura*, 15.3. Saatavilla: <https://seura.fi/asiat/tutkitut/p312321/?shared=312321-e5daf05f-500>
- MV-lehti (2019) Uusi MV-lehti. Saatavilla: <https://mvlehti.net/mv-lehti/> Vierailtu 16.2.2021.
- MV-lehti (2018). MV-lehdestä tuli MV-media – mikä muuttuu? Kuka on jatkaja? 13.1. Saatavilla: <https://www.mvlehti.net/2018/01/13/mv-lehdesta-mv-media-mika-muuttuu> Vierailtu 16.2.2021.
- MV-lehti (2016). ”Valtamedia” näyttää menneen lopullisesti sekaisin muslimimurhien takia. 13.9. Saatavilla: <https://mvlehti.net/2016/09/13/valtamedia-nayttaa-menneen-lopullisesti-sekaisin-muslimimurhien-takia/> Vierailtu 1.7.2021.
- MV-lehti (2015a). Poliisi valittaa resurssien vähyyttä – mutta KKK-mies on saatava kiinni! 26.9. Saatavilla: <https://mvlehti.net/2015/09/26/poliisi-valittaa-resurssien-vahyytta-mutta-kkk-mies-on-saatava-kiinni/> Vierailtu 30.6.2021.
- MV-lehti (2015b). SPR:n Pertti Torstila ylimielisenä: Suomalaisten on hyväksyttävä, ettei paluuta menneeseen ole. 25.11. Saatavilla: <https://mvlehti.net/2015/11/23/sprn-pertti-torstila-ylimielisena-suomalaisten-on-hyvaksettava-ettei-paluuta-menneeseen-ole/> Vierailtu 30.6.2021.
- MV-lehti (2014). Tervetuloa! 25.8. Saatavilla: <https://mvlehti.net/2014/08/25/hello-world/> Vierailtu 12.2.2021.
- Nieminen, Tommi (2018). Ilja Janitskin loi ja hylkäsi MV-lehden, ja nyt hän kääntää selkensä sen kannattajille – ”Olen saanut tarpeekseni isänmaallisten skenestä, siitä pelleilystä”. *Helsingin Sanomat*, 18.2. Saatavilla: https://www.hs.fi/sunnuntai/art-2000005569875.html?utm_campaign=tf-HS&utm_term=3&utm_source=tf-ot-her&share=90b782b3cebb61b32c2258cd671c15e3 Vierailtu 10.11.2021.
- Niilola, Merja & Mäntymaa, Eero (2019). Perussuomalaiset selvittää, mitä kohutulla kesäleirillä tapahtui: ”Tarkka pitäisi olla siitä kenen kanssa kaveeraa” – tämän

- tiedämme nyt. *Yle Uutiset*, 12.7. Saatavilla: <https://yle.fi/uutiset/3-10873479> Vierailtu 10.11.2021.
- Parkkonen, Tommi (2018). MV-lehti palasi vapaaehtoisvoimin – Ilja Janitskin: ”En ole syönyt sanojani – mutta alkoi ärsyttää”. *Iltalehti*, 2.1. Saatavilla: <https://www.iltalehti.fi/kotimaa/a/201801022200640860> Vierailtu 17.9.2021.
- Pew Research Center (2017). Americans’ attitudes about the news media deeply divided along partisan lines. Saatavilla: <https://www.pewresearch.org/journalism/2017/05/10/americans-attitudes-about-the-news-media-deeply-divided-along-partisan-lines/> Vierailtu 15.12.2021.
- Pilke, Antti (2016). Presidentti Niinistö: Racistiseen järjestöön kuuluminen rikos. *Yle Uutiset*, 19.9. Saatavilla: <https://yle.fi/uutiset/3-9178457> Vierailtu 6.12.2021.
- Putkonen, Janus (2019). Welcome to the Russian Main news! *Russia Main News*, 1.12. <https://ru-main.ru/about-us/> Vierailtu 17.8.2022.
- Reinboth, Susanna (2018a). Turun puukottaja sai elinkautisen terrori-iskusta – Asianaajaja: Mies ei sanonut mitään kuullessaan tuomionsa. *Helsingin Sanomat*, 15.6. Saatavilla: <https://www.hs.fi/kotimaa/art-2000005720831.html> Vierailtu 6.12.2021.
- Reinboth, Susanna (2018b). ”Ne tyypit” vyöryttivät vihaa ja uhkauksia, ja lopulta Hanna Huuromen linnoittautui kotiinsa turvasumuttimen kanssa – Huuromen katkaisi MV-lehden rahavirran, ja vastaisku oli armoton. *Helsingin Sanomat*, 18.10. Saatavilla: <https://www.hs.fi/kotimaa/art-2000005867943.html> Vierailtu 10.12.2021.
- Riiheläinen, Janne & Korhonen, Petri (2021). Seura tutki: Millaisten saarnaajien ääntä rokotevastustajat ja salaliittouskovaiset kuuntelevat? *Seura*, 14.11. Saatavilla: <https://seura.fi/asiat/tutkivat/seura-tutki-millaisten-saarnaajien-aanta-rokotevastaiset-kuuntelevat/> Vierailtu 17.8.2022.
- STT (2017). Puolustus: Turvapaikanhakija ei tehnyt Kajaanin Otanmäessä henkiriikosta, vaan uhri kaatui ja löi päänsä. *Aamulehti*, 26.9. Saatavilla: <https://www.aamulehti.fi/a/200418191> Vierailtu 6.12.2021.
- STT (2019). Ilja Janitskin Väyrysen tähtiliikkeen ehdokkaaksi eduskunta- ja eurovaaleihin. *Helsingin Sanomat*, 26.2. Saatavilla: <https://www.hs.fi/politiikka/art-2000006015158.html> Vierailtu: 23.8.2022.
- The Guardian (2016). Finns protest against racism after man assaulted at neo-Nazi rally dies, 25.9. Saatavilla: <https://www.theguardian.com>

dian.com/world/2016/sep/25/finns-protest-against-racism-after-man-assaulted-at-neo-nazi-rally-dies Vierailtu 6.12.2021.

Toivonen, Janne (2015). Suomalainen “infosoturi” Janus Putkonen nousi Ukrainan kapinallismedian johtohahmoksi. *Yle Uutiset*, 31.10. Saatavilla: <https://yle.fi/uutiset/3-8416989> Vierailtu 16.2.2021.

Turkkila, Matias (2016). Miksei Suomen Uutiset kuulu JSN:ään? *Suomen Uutiset*, 13.11. Saatavilla: <https://www.suomenuutiset.fi/miksei-suomen-uutiset-kuulu-jsnaan/> Vierailtu 10.12.2021.

Uhari, Markku (2018). Ilja Janitskinille ehdotonta vankeutta MV-kokonaisuudesta – tuomio yhteensä 16 rikoksesta. *Aamulehti*, 18.10. Saatavilla: <https://www.aamulehti.fi/rikos/art-2000007476722.html> Vierailtu 10.8.2021.

Vehkoo, Johanna (2016). Valheenpaljastaja-blogi: Varoituslista valemedioista – älä luota näihin sivustoihin. *Yle Uutiset*, 16.9. Saatavilla: <https://yle.fi/aihe/artikkeli/2016/09/16/valheenpaljastaja-varoituslista-valemedioista-ala-luota-naihin-sivustoihin> Vierailtu 20.8.2021.

JULKAISU I

**Pakolaiskeskustelu MV-lehdessä:
Merkityksellistämisen mekanismit
ideologisissa puhuttelutavoissa**

Salla Tuomola

Media & Viestintä 42 (3): 171–191

DOI: 10.23983/mv.75324

Artikkelin käyttöön väitöskirjan osana on saatu kustantajan lupa

Artikkeli

Pakolaiskeskustelu MV-lehdessä: Merkityksellistämisen mekanismit ideologisissa puhuttelutavoissa

Tässä artikkelissa tarkastelen, millaista julkista keskustelua Euroopan pakolaiskriisistä on käyty MV-lehdessä, joka on yksi Suomen tunnetuimmista ja kiistellyimmistä perinteistä mediaa vastustavista verkkojulkaisuista. Tutkin, miten julkaisu merkityksellistää pakolaiskeskustelua käyttämällä erityisiä ideologisia puhuttelutapoja. Lähestyn tutkimusasetelmaani ryhmäpolarisoitumisen näkökulmasta diskurssinarratologian keinoin. Digitaalisen aikakautena yhteiskunnan ja julkisen keskustelun on nähty polarisoituvan erityisesti pakolaisiin ja maahanmuuttoon liittyvissä aiheissa. Lähi-idästä lähteneiden pakolaisten tulo Eurooppaan on ollut otsikoissa läntisten demokratioiden medioissa syksystä 2015 lähtien. Tässä artikkelissa tutkin kahta esimerkkitapausta, joista julkaistiin juttuja MV-lehdessä syksyllä 2015. Ensimmäinen on Hennalan hätämaajoituskeskuksen portilla syyskuussa 2015 sattunut mielenilmaus, jossa Ku Klux Klan -asuun pukeutunut nuorimies oli vastaanottamassa turvapaikanhakijoita kuljettanutta linja-autoa Suomen lippu kädessään. Toinen tapaus käsittää terroristijärjestö Isisin Pariisiin marraskuussa 2015 tekemät iskut Stade de France -jalkapallostadionin edustalla, Bataclan-konserttitalossa rock-konsertin aikana sekä useassa kahvilassa ja ravintolassa. Analyysini perusteella MV-lehti käyttää pakolaiskriisin käsittelyssä ideologisia puhuttelutapoja vahvistaakseen selkeän rasistista ja yleistä epäluottamusta lisäävää agendaansa, jolla se merkityksellistää suomalaista pakolaispolitiikkaa ja maahanmuuttoa. Julkaisun yksiulotteisen puhutavan taustalla voi nähdä tietoisien tavoitteen johtaa samanmielisiä lukijoita kohti yhä äärimmäisempiä mielipiteitä.

AVAINSANAT: MV-lehti, pakolaiskriisi, ryhmäpolarisoituminen, ideologinen puhuttelutapa

Journalistista mediaa on moitittu viime vuosina Suomessakin tärkeistä yhteiskunnallisista asioista vaikenemisesta, yksipuolisesta uutisoimisesta, poliittisesta korrektiudesta¹ ja valehtelemisestä². Syytöksiä ovat esittäneet niin poliitikot kuin kansalaiset. Julkisuudessa on korostunut yhteiskunnallinen vastakkainasettelu, joka on

liittynyt erityisesti näkemyksiin pakolaisista ja maahanmuutosta, ja heijastunut myös mediakenttään (Reunanen 2018). Vaihtoehdoksi perinteiselle uutismedialle on digitaalisen ajan hybridissä mediajärjestelmässä (Couldry 2012; Chadwick 2013) perustettu erilaisia verkkojulkaisuja, joita yhdistää eritoten ”valtamediaa” kohtaan suunnattu kritiikki (esim. Holt 2016a; Reunanen 2018). Tunnetuin ja kiistellyin verkkojulkaisuista on Suomessa MV-lehti (nyk. MV-media), jonka perusti suomalaissyntyinen Ilja Janitskin Barcelonassa vuonna 2014 (Nieminen 2018). Suomalaisten verkkosivustojen kävijämääriä mitanneen Oindex.fi-palvelun tilastojen mukaan MV-sivustolla vieraili maaliskuussa 2015 yli 800 000 erillistä kävijää, jotka nostivat sivuston hetkellisesti Suomen kymmenen suosituimman verkkosivuston joukkoon (Vainio 2015). Tuoreimman tutkimustiedon mukaan MV-lehden viikkotavoittavuus aikuisväestöstä on viisi prosenttia (Reunanen 2018). MV-lehti on saanut näkyvyyttä etenkin yhteisöpalvelu Facebookissa, jonka kautta MV-lehden juttuja jaettiin syksystä 2015 vuodenvaihteeseen 2017–2018 noin 890 000 kertaa (Nieminen 2018). Tammikuussa 2018 MV-lehti vaihtoi nimensä MV-mediaksi vetovastuun siirryttyä Janitskinilta Nykysuomi.fi-sivuston vetäjänä tunnetulle Juha Korhoselle (MV 13.1.2018). Helmikuussa 2018 Janitskin kertoi, että hän kyllästyi maahanmuuttovastaisiin piireihin MV-lehden ympärillä (Nieminen 2018). Helsingin käräjäoikeus aloitti oikeudenkäynnin Janitskinin rikosepäilyistä kesäkuussa 2018. Syyttäjä vaati Janitskinille vuoden ja kahdeksan kuukauden vankeustuomiota (Yle Uutiset 2018)³.

MV-lehti luonnehtii olevansa ”suomalaisen vapaan journalismin erikoisjulkaisu”, joka on ”100% kansalaisten asialla” (www.mvlehti.net). MV-lehden tarkoitus Suomessa käytävässä pakolaiskeskustelussa on julkaisun mukaan vastata kansalaisten tarpeeseen kertomalla asioista, joita ”valtamedia” ei käsittele joko lainkaan tai ainoastaan yksipuolisesta näkökulmasta. ”Valtamedialla” MV-lehti tarkoittaa perinteistä mediaa eli ammattimaisesti toimitettuja journalistisia tiedotusvälineitä. Kansalaisten puolestapuhujana esiintymisen voi ymmärtää julkaisun pyrkimykseksi ottaa pakolaiskeskusteluun mukaan ne kansanosat, jotka katsovat tullessa syrjityiksi elitistiseksi kokemassaan perinteisessä mediassa. Pelkästään samanmielisistä jäsenistä koostuvien ryhmien mielipiteet voivat kuitenkin herkästi yksipuolistua ja kärjistyä. Tätä ilmiötä kutsutaan Sunsteinin (2003) mukaan ryhmäpolarisoitumiseksi. Tässä artikkelissa tarkastelen MV-lehden julkaisemia juttuja kahdesta Euroopan pakolaiskriisiin liitettävissä olevasta tapauksesta. Selvitän, millaisin mekanismein MV-lehti merkityksellistä keskustelua aiheesta, joka on viime vuosina ollut yksi kiistellyimmistä julkisuudessa käsitellyistä teemoista (Savolainen 2015). Tutkimuskysymykseni on: Miten MV-lehti merkityksellistää pakolaiskeskustelua ryhmäpolarisoitumisen näkökulmasta?

Maahanmuuttovastaiset perinteisen median kritisoijat

Vaihtoehtoisen journalismin eli vaihtoehtomedian pääasiallinen tarkoitus on perinteisen median ja sen ammatinharjoittajien haastaminen (Atton 2010). Vaihtoehtomediksi käsiteltävien julkaisujen tavoitteena on antaa ääni vähemmistöille (Bailey

ym. 2008), kuten protestiryhmille, toisinajattelijoille, valtavirran ulkopuolella oleville poliittisille järjestöille sekä faneille ja harrastajille (mm. Atton 2009; 2004; Harcup 2011). Vaihtoehtojournalismissa voidaan käsitellä aiheita, joita valtavirtamedia ei tuo esiin, ja antaa ääni niille, joista jutuissa puhutaan (Harcup 2011). Vaihtoehtomedia pyrkii purkamaan poliittista ja taloudellista kulttuurista hegemoniaa, jota valtavirtamedia pitää yllä (Fuchs 2010).

Yhdysvalloissa äärioikeisto on jo vuosikymmenet käyttänyt hyväkseen digitaalista mediaa edistääkseen ideologista agendaansa (Marwick & Lewis 2017; Faris ym. 2017) sekä vahvistaakseen identiteettiään tukijoidensa keskuudessa ja verkostoitukseen samanmielisten ryhmien kanssa (mm. Padovani 2008; Caiani ym. 2012). Atkinson ja Leon Berg (2012) totesivat, että amerikkalaista Teekutsuliikettä ja muita oikeistopoliittisia liikkeitä kannattavat vaihtoehtomediat kiinnittyvät tiukasti konservatiiviseen ideologiaan perustuslaista, hallituksesta ja moraalista. Ne myös määrittävät tarkasti ihmiset, ryhmät ja ideat, joita lukijoiden tulee kunnioittaa, pelätä ja vastustaa. Ruotsissa valtavirtamediaa arvostelevia verkkojulkaisuja (mm. Fria Tider, Avpixlat ja Nyheter Idag) on tutkittu maahanmuuttokriittisinä vaihtoehtomediaina. Kyseisten julkaisujen mukaan perinteinen uutismedia ei hoida tehtäviään, vääristää tosiasioita ja ohjalee tarkoituksellisesti ihmisten mielipiteitä (Holt 2016a; 2016b.) Holtin (2016b; 2016a) mukaan nämä mediat eivät muodosta todellista vaihtoehtoa vakiintuneelle, journalistiselle medialle, sillä niiden jakamat ”vaihtoehtoiset” mielipiteet edellyttävät alkupe-
räisten näkemysten olemassaoloa. ”Vaihtoehto” on siis mahdollista tulkita opposition reaktioksi valtavirtaa kohtaan.

Tässä artikkelissa tarkastelen MV-lehden pakolaispuhetta ryhmäpolarisoitumisen (Sunstein 2003) näkökulmasta. Sunsteinin ideaa mukaillen esitän ajatuksen MV-lehdestä ammattimaisena polarisoijana, joka verkkojulkaisun muodossa pyrkii kärjistämään samanmielisten lukijoiden suhtautumista tiettyihin aiheisiin, kuten pakolaisiin ja maahanmuuttoon.

Suomessa perinteisen median kritiikille rakentuvat verkkojulkaisut ovat verrattain uusi ilmiö, jonka syntyä on jouduttanut pakolaisten määrän äkillinen kasvu vuodesta 2015 lähtien. Nopean suosion saavuttaneille verkkosivuille on tyypillistä yhdistää faktoja sepitettyihin tarinoin ja huhuihin, hämärtää tosiasioita sekä kehystää informaatiota omaan agendaansa sopivaksi. (Ylä-Anttila 2017.) Julkaisuilla ei yleisesti ole vastaavaa päätoimittajaa, joka olisi moraalisisessa vastuussa yleisölleen juttujensa sisällöstä ja luotettavuudesta (vrt. Kuutti & Puro 1998). Perinteistä uutismediaa vastustavat verkkojulkaisut vetoavat tyypillisesti sananvapauteen. MV-lehden lisäksi samaan kategoriaan lukeutuvat muiden muassa Magneettimedia, Oikea Media, Kansalainen ja Vastavalkea, joista viimeistä lukuun ottamatta kaikille on yhteistä voimakkaan maahanmuuttovastainen agenda. Julkaisut poimivat tyypillisesti uutisaineistoa verkosta, muokkaavat sitä asenteellisesti ja vääristellen sekä kritisoivat ammattimaisesti toimittua journalistista uutismediaa (Reunanen 2018).

Reuters-instituutin Digital News Report -tutkimuksen Suomen maaraportin mukaan MV-lehden ja Magneettimedian tunnettuutta ovat lisänneet niihin liittyvät rikossyytteet ja oikeudenkäynnit. Oikean Median ja Kansalaisen tyyli on MV-lehteä ja Magneet-

timediaa asiallisempi, mutta myös niiden juttuja leimaavat maahanmuuttovastaisuus ja konservatiivinen näkemys. Aiemmin mainituista Vastavalkea kritisoi maahanmuuton sijaan kansainvälistä kapitalismia ja globalisaatiota. Vastajulkaisujen lukijat kertovat käyttävänsä sivustoja muun muassa siksi, että ne kertovat ”rehellisesti” ja ”kaunistelematta” asioista, joista ”valtamedia” vaikenee. (Reunanen 2018.) Turun yliopistossa tehdyn tutkimuksen mukaan perussuomalaisista lähes kolmasosa luottaa MV-lehteen (Koivula ym. 2016).

Julkisen sanan neuvoston mukaan yksikään edellä mainituista julkaisuista ei ole sitoutunut JSN:n perussopimukseen, joten niitä eivät velvoita itsesääntelyyn perustuvat Journalistin ohjeet. Mikään edellisistä ei ole myöskään JSN:n kannatusyhdistyksen jäsen, joten julkaisuista ei voi kannella JSN:lle. (JSN 2018.) MV-lehden nykyisen vetäjän Juha Korhosen suhdetta yhteisiin journalistisiin pelisääntöihin ja sananvapautteen sisältyvään vastuuseen kuvastaa hänen lausuntonsa: ”Mihinkään teatteriin (JSN) emme tule koskaan kuulumaan, koska se on totaalinen irvikuva ”muka valvovasta tahosta”, sillä todellisuudessa mediat valvovat itse itseään JSN:ssä” (MV-media 13.1.2018).

Mediatutkimus on pyrkinyt luokittelemaan MV-lehteä sen lyhyen olemassaolon⁴ ajan useaan eri kategoriaan, joista ei toistaiseksi ole päästy yksimielisyyteen. Verkkojulkaisua on kutsuttu muun muassa valediaksi, jonka sisältö on rasistista, maahanmuuttovastaista ja islamofobista (mm. Vehkoo 2016; Haasio ym. 2017). Khaldarovan ja Pantin (2016) mukaan valediiset ovat olemukseltaan usein viihdepropagandan kaltaisia juttuja, joiden tarkoitus on johtaa lukija harhaan. Valediian käsite jää mielestäni MV-lehden osalta liian pinnalliseksi, sillä sen jutut perustuvat suurelta osin perinteisten tiedotusvälineiden alkuperäisiin uutisiin (ks. Mäntymaa 2016). Alkuperäisen kontekstin muuttaminen ja tarinan uudelleen kehystäminen ohjaa lukijoita tiettyyn tulkintaan (Noppari & Hiltunen 2018), mutta ei muuta jutuissa käytettyjä faktoja suoranaiseksi valheeksi. Noppari & Hiltunen (2018) määrittävät MV-lehden populistiseksi vastamediaksi julkaisun voimakkaan populistisen retoriikan vuoksi, jonka he näkevät yhdistävän myös muita ääripuolueellisia verkkojulkaisuja. Vastamedia-käsitteellä on aiemmassa tutkimuksessa viitattu julkaisuihin, jotka pyrkivät nimenomaan haastamaan tai vastustamaan perinteistä journalismia ja julkisuutta (Downey & Fenton 2003). MV-lehteä voisikin kutsua reaktiiviseksi julkaisuksi, joka jakaa omaan agendaansa sopivia perinteisen median uutisia uudelleen kehystettyinä. Holtia (2016b; 2016a) mukailen voi ajatella, että MV-lehden olemassaolo on riippuvainen journalistisesta mediasta.

MV-lehden arvioiminen mediana perinteisen journalismitutkimuksen normatiivisesta näkökulmasta saattaa kuitenkin olla sudenkuoppa, sillä näin julkaisu ja sen tuotama sisältö tulevat suoraviivaisesti legitimoituksi osaksi suomalaista mediakenttää. Tästä syystä en lokeroi MV-lehteä yhteenkään edellä kuvattuun kategoriaan, vaan tarkastelen aineistoani osana sitä julkista keskustelua pakolaiskriisistä, jota on käyty samalla digitaalisella verkkoareenalla perinteisen journalismin kanssa. Valitsemani lähestymistapa nostaa esiin kysymyksen, onko MV-lehteä aiheellista tarkastella normatiivisesta näkökulmasta perinteiseen mediaan rinnastettavana tiedonvälittäjänä. Palaan tähän kysymykseen johtopäätöksiä käsittelevässä luvussa.

Ryhmäpolarisoituminen julkisessa keskustelussa

Tutkimukseni teoreettisena lähtökohtana on ryhmäpolarisoitumisen käsite. Sunstein (2003) on sanonut ryhmäpolarisaation olevan vaaraksi demokratialle välttämättömälle julkiselle keskustelulle. Ryhmäpolarisoituminen tarkoittaa, että samanmielisistä koostuva ryhmä päätyy ottamaan puheena olevaan aiheeseensa jyrkemman kannan kuin mitä sen jäsenillä oli keskusteluun ryhtyessään. Jos internet täyttyy erilaisista, yksipuolista maailmankuvaa levittävästä julkaisuista, julkinen keskustelu ei toteudu demokratian edellyttämällä tavalla (Emt., 89–90). Sunstein (2017; 2018; myös mm. Pariser 2011; Del Vicario ym. 2016) on yksi keskeisimmistä tutkijoista, joka on nostanut esiin internetin ja sosiaalisen median luonteen ideologisina kaikukammioina. Hän varoittaa, että vihaa lietsovat verkkosivustot ovat uudenlainen uhka demokratialle, koska ne ovat otollista maaperää valeutisten ja salaliittoteorioiden levittämiseksi. Sunsteinin (2018) mukaan sosiaalisen median yhtiöt Facebook etunenässä lajittelevat käyttäjät samanmielisistä koostuviin ryhmiin luoden heidän näkökulmiaan vahvistanut kaikukammioita.

Tuore mediatutkimus tarkastelee demokratian heikkenemistä pääosin kolmesta eri näkökulmasta: sosiaalisen median käyttöä, ”disinformaation” eli tarkoituksellisesti levitetyn virheellisen tiedon esiintyvyyttä verkossa sekä poliittista polarisoitumista (Tucker ym. 2018). Disinformaation tuottajia verkossa ovat esimerkiksi itsenäiset trollit, jotka jakavat provosoivia viestejä kylvääkseen eripuraa ja saadakseen aikaan reagoitua (Phillips 2015). Trollit myös ottavat osaa yhteiskunnan jäsenten mielipiteiden tahalliseen kärjistämiseen (Higgin 2013). Internet on niin ikään hedelmällinen maaperä salaliittoteorioille, joita harrastelijat jakavat sosiaalisen median eri palvelimissa (Marwick & Lewis 2017). Salaliittoteoriat voivat muodostaa yksilöllisen uskomusjärjestelmän, jossa itseriittoinen maailmankuva muodostuu samansuuntaisista, toisiaan vahvistavista uskomuksista (Wood ym. 2012). Viime vuosikymmenen aikana syntyneen, vahvasti ääripuolueellisen median on väitetty olevan tänä päivänä disinformaation ensisijainen tuottaja ja levittäjä (Faris ym. 2017). Verkossa jaettava virheellinen tieto voimistuu erityisesti samanmielisistä jäsenistä koostuvissa puolueellisissa yhteisöissä, joiden ulkopuolelle algoritmit suodattavat eriävät mielipiteet (mm. Del Vicario ym. 2016). Boxell ja kumppanit (2017) tosin huomasiivat, että internet selittää vain pienen osan polarisoitumisen viimeaikaisesta lisääntymisestä. Esimerkiksi Facebookin ja Twitterin käyttäjien on todettu altistuvan yllättävän useille erilaisille näkemyksille (Bakshy ym. 2015; Duggan & Smith 2016).

Ryhmäpolarisoitumisen käsitteen juuret ovat psykologian ja sosiaalipsykologian alalla, jossa ilmiötä on tarkasteltu muun muassa ryhmäkeskustelun hierarkioiden ja päätöksenteon kannalta (esim. Myers & Lamm 1976; Zuber ym. 1992). Sunsteinin (2003) mukaan ryhmäpolarisoituminen on ennen kaikkea vihanpidon, etnisten ja kansainvälisten selkkausten sekä sodan väline. Vihasta ammentaville, eriytyneille ryhmille on ominaista, että niiden jäsenet puhuvat vain keskenään vahvistaakseen mielipiteitään ja suojautuakseen altistumasta vastakkaisille näkökulmille. Taipumus yksipuolistumiseen ja mielipiteiden kärjistymiseen on yksi selitys myös vihapuheelle, joka

lisää eri ryhmien vastakkaisuutta ja kasvattaa niiden tietoisuutta omista näkemyksistään. Samanmielisistä jäsenistä koostuvissa ryhmissä ihmiset kuulevat vain ”oman äänensä kaikua ja samoja ajatuksia toistavia kommentteja”. (Emt., 88–89.) Tämän voi ymmärtää siten, että ryhmän jäsenet jakavat yhteisen arvoperustan, joka heidän puheessaan yksipuolistuu ja jyrkkenee. MV-lehden pakolaiskeskustelun tarkasteleminen ryhmäpolarisoitumisen näkökulmasta on mielestäni tärkeää, sillä käsitteen avulla voi avata ja selittää niitä mekanismeja, jotka voivat johtaa lukijoiden asenteiden kärjistymiseen ja aiempien näkemysten vahvistumiseen.

Aineistot ja menetelmät

Tämän artikkelin aineisto koostuu kahden tapauksen jutuista, jotka on julkaistu MV-lehdessä syksyllä 2015. Molemmat tapaukset liittyvät Euroopan pakolaiskriisiin. Tällä käsitän vuosina 2014–2015 alkaneen tapahtumasarjan, jonka seurauksena Lähi-idästä, Afrikasta ja Etelä-Aasiasta lähti suuri määrä ihmisiä Eurooppaan pyrki myksenään hakea turvapaikkaa. Vuonna 2015 pakolaisten tulo konkretisoitui myös Suomessa, kun maahamme saapui ennätysmäärä turvapaikanhakijoita, yhteensä 32 476 henkilöä⁵. MV-lehden suosion huippu sijoittuu vuosiin 2015–2016, joten aineisto on koottu ajanjaksolta, jolloin MV-lehti keräsi eniten sivulatauksia (Nieminen 2018). Valitsin aineistooni tapaukset syksyltä 2015, sillä halusin tarkastella ajanjaksoa, jolloin turvapaikanhakijoiden tulo oli kiivaimmillaan ja myös MV-lehden juttuja luettiin eniten.

Tapaus Hennala on Hennalan hätämajoituskeskuksen portilla 24.9.2015 tapahtunut suomalaisten rasistinen mielenilmaus, jossa myös Ku Klux Klan -asuun pukeutunut mies oli vastaanottamassa turvapaikanhakijoita kuljettanutta linja-autoa. Aiheesta julkaistiin MV-lehdessä 28 juttua ajanjaksona 24.9.–31.12.2015. Hennalasta kertova uutinen tuli tunnetuksi erityisesti kuvasta, jossa ”kaapumies” piteli Suomen lippua, ja se rikkoi uutiskynnyksen perinteisessä mediassa ympäri maailman. Valitsin Hennalan tapauksen analyysin toiseksi kohteeksi, sillä kuva Ku Klux Klan -miehestä teki rasismien Suomessa näkyväksi (Nikunen & Pantti 2018, 71), ja tästä syystä tapausta on kiinnostavaa tarkastella nimenomaan MV-lehden kontekstissa.

Tapaus Pariisi käsittää terroristijärjestö Isisin Pariisissa tekemät iskut 13.11.2015. Iskuissa kuoli arvioiden mukaan yli 130 siviiliä, mikä on Ranskan historian suurin määrä toisen maailmansodan jälkeen. Aineisto sisältää ajanjaksona 14.11.–31.12.2015 MV-lehdessä julkaistut 100 juttua. Pariisin tapaus valikoitui analyysiin, sillä terroristiutisille altistumisen on todettu huonontavan yleistä asennoitumista niitä ihmisiä kohtaan, joiden on mielletty kuuluvan valtaväestön ulkopuolisiin ryhmiin (Tamborini ym. 2017). Siksi on kiinnostavaa tutkia, miten jo lähtökohtaisesti maahanmuuttovastaiseksi profiloitunut MV-lehti kyseisiä uutistapauksia merkityksellistää. Tutkimusaineistoni sisältää kaikki MV-lehden syksyn 2015 jutut, jotka viittaavat uutistapauksiin jollakin tavalla riippumatta siitä, onko juttu lainattu toisesta tiedotusvälineestä vai onko se julkaisun omaa tuotantoa.

MV-lehden lähdekäytäntöjä tutkineet Haasio ja kumppanit (2017) totesivat, että joka seitsemännessä aineistonsa kirjoituksessa lähde ei ollut merkitty näkyviin ja kun oli, viittaukset olivat usein puutteellisia tai epätäsmällisiä. Tässä analyysissä en erottele juttuja niiden alkuperän tai kirjoittajan perusteella, koska suuressa osassa tämänkään aineiston juttuja tekijää ei ollut nimetty. Jutun lopussa saattoi olla lähde (esim. Yle, Daily Mail, Magneettimedia, Facebook), mutta näin ei ollut säännönmukaisesti jokaisessa jutussa. Muista lähteistä lainatuissa jutuissa esiintyi usein MV-lehden nimetön kommentoija, joka teki huomioita näistä perinteisen median jo julkaisemista uutisista. MV-lehden omat jutut oli vain satunnaisesti signeerattu, useimmiten tekijäksi ilmoitettiin Ilja J. Siksi myös sitaattit ovat analyysissä ilman sisällöntuottajan nimeä. Edellä esitetty vahvistaa ajatusta, että julkaisun taustalla vaikuttavat erityiset polarisoinnin käytännöt, joiden avulla tekijät pyrkivät tietoisesti ohjailemaan lukijoita, miten heidän tulisi juttuja tulkita ja kumman osapuolen kannalle asettua.

Tutkin MV-lehden kahta tapausta Ridellin diskurssinarratologian (1997; 1994) välineistöön tukeutuen. Narratologisilla välineillä on mahdollista eritellä diskursiivisia mekanismeja, joilla uutisissa tuotetaan yleisölle ”passiivisen sivustakatsojan asema” (esim. Ridell 1997). Tutkimukseni kannalta keskeinen on lähestymistapa narratologiaan työkaluna, jolla uutista lähestytään lukijoihin kohdistettuna *ideologisena puhutteluna* (Emt., 145). Tarkastelen siis näitä MV-lehden tekstissä lukijaa varten rakentuvia diskursiivisia tulkinta-asemia, ideologisia puhuttelutapoja, joiden kautta lukija kutsutaan tietynlaiseen merkityksenantoon pakolaiskriisiin ja maahanmuuttoon liittyen. Ideologisten puhuttelutapojen voi arvioida muodostavan merkityksiä, joiden tarkoituksena on lujittaa lukijoiden näkemyksiä ja saada aikaan polarisoitumista ryhmän keskuudessa.

Analysoin MV-lehden ideologisia puhuttelutapoja kahden narratologisen käsitteen avulla, joita voidaan tarkastella esitysteknisenä kategoriana (Ridell 1997, 152). Hartleyn ja Montgomeryn (1985, 233–269) sanomalehti- ja televisiouutisista tekemää tutkimusta mallina käyttäen olen analysoinut, millaisia 1) ”me”/”ne”-jakoja MV-lehden pakolaisjuttuihin sisältyy. Uutistekstissä vastakkaisten näkemysten edustajat jaetaan usein ”meihin” ja ”niihin”, kun lukijan halutaan asettuvan kulloisenkin jaon toisen osapuolen eli ”meidän” kannalle. Asemointia helpottaa uutiseen rakennettu juoni, eli syy-seuraussuhteiden tuottaminen. (Emt., 233, 245–251.) Ridellin ajatuksia (1997, 153) mukaillen olen tutkinut, millaisia 2) syy-seuraussuhteita aineistostani on luettavissa. Syy-seuraussuhteet paikantuvat esitysteknisenä tekijänä *kertojan* käsitteeseen (Pietilä 1988, 12–13). Vahvan sulkeuman uutisjuttuihin tuottava kertoja sijoittaa voimakkaasti tekstin muodostavia diskursseja ja muuta ainesta syy-seuraussuhteisiin. Tekniikan avulla syntyy vaikutelma, että uutinen on hyvin perillä siitä, mistä se puhuu, sillä se sijoittaa asiat ja diskurssit tiukasti tiettyihin yhteyksiin ja pyrkii näin sulkemaan tekstin avoimeksi jäävät tulkinnan mahdollisuudet. (Ridell 1997, 153.)

Analyysini kohteena on Hennalasta ja Pariisista kertovien juttujen tekstisisältö eli otsikko, ingressi ja varsinainen leipäteksti. Aineistoon olen soveltanut kriittisen lähi-luvun menetelmää, jonka avulla olen etsinyt usein toistuvia me/ne-jakoja eli vastakainasetteluja: meidän, eli julkaisun edustaman ideologian, sekä heidän, eli niiden,

jotka eivät tätä ideologiaa kannata, välillä. Syy-seuraussuhteita olen havainnoinut juttujen kerronnallisesta sisällöstä, eli olen tarkastellut, millaisia usein toistuvia, kausaliteetteihin perustuvia juonellisia elementtejä kertomuksista on ollut luettavissa. Tämän jälkeen olen jakanut aineistostani löytämäni pääasialliset me/ne-jaot viiteen eri luokkaan sekä muotoillut kausaliteetit kahteen eri tarinaan. Nämä kaikki löydökset toteutuivat sekä Hennalasta että Pariisista kertovissa jutuissa.

Käsitän me/ne-jaot ja kerronnalliset kausaliteetit nimenomaan MV-lehden välittämän ideologian rakennuspalikoiksi. Williamsin mukaan ideologia on tietylle yhteiskuntaryhmälle tai -luokalle tyypillinen uskomusten järjestelmä tai neutraali yleisten merkitysten muodostumisen prosessi. Ideologian voi nähdä myös kuvitteellisten uskomusten järjestelmänä eli ”vääränä” tietoisuutena. (Pantti 2004, 243; ks. myös Williams 1976.) Ymmärrän MV-lehden pakolaisjuttuja yhdistävän ideologian ennen kaikkea uskomusten järjestelmäksi, jota julkaisun taustalla olevat tekijät haluavat lukijoille välittää. Näen sen rakentuvan julkaisun jutuissa kerronnallisina elementteinä eli me/ne-vastakkainjakoina ja kausaliteetteina. Näiden diskurssinarratologian työkalujen avulla olen kategorisoinut kolme ideologista puhuttelutapaa, jotka olen nimennyt **rasistiseksi, valtaeliitin vastaiseksi ja islamisaation vastaiseksi** puhuttelutavaksi. Ne konkretisoituvat MV-lehden teksteissä, joissa pakolaisia ja maahanmuuttoa merkityksellistetään. Perehdyn tuloksiini analyysiluvussa, jonka ensimmäisessä alaluvussa erittelen aineistosta löytämäni me/ne-jaot ja kerronnalliset kausaliteetit.

Me/ne-jaot ja kerronnalliset kausaliteetit ideologian rakennuspalikoina

Nikunen ja Pantti (2017) toteavat Hennalan tapauksesta internetfoorumeilla käydystä keskustelusta, että osa kommentoijista kohdisti inhonsa maahanmuuttajiin, poliittiseen eliittiin, valtamediaan ja ”suvaitsevaisiin”. Oman analyysini perusteella MV-lehti tekee eron lähes samojen ryhmien välille pyrkiessään asemoimaan lukijaa ”meistä” koostuvaan ryhmään. Löytämäni vastaparit ovat 1) suomalaiset/turvapaikanhakijat, 2) ”maahanmuuttokriittiset”/”suvaitsevaiset”, 3) ”kansa”/”valtaeliitti”, 4) ”vastamedia”/”valtamedia” sekä 5) demokratia/terrorismi. Nämä me/ne-jaot ovat analyysini perusta, johon tukeutuen hahmottelin Hennalan ja Pariisin jutuista läpi aineiston kulkevan juonen, joka on rakennettu kerronnallisten kausaliteettien varaan. Hennalan kertomuksessa Suomen hallituksen liian lepsuksi koettu pakolaispolitiikka on syynä ”maahanmuuttobisneksen” kasvuun, jonka julkaisu näkee rikastuttavan valtaeliittiä. Tämä johtaa siihen, että tuloerot kasvavat entisestään ja Suomen kansan olot kurjistuvat lisää, kun veronmaksajien rahat suunnataan turvapaikanhakijoille. Hallituksen pakolaispolitiikan vuoksi turvapaikanhakijoita tulee Suomeen yhä suurempia määriä, mikä johtaa suomalaisnaisten raiskausten määrän kasvuun. Pariisin kertomuksessa länsimaiden maahanmuuttomyönteinen politiikka kasvattaa Euroopan ja Suomen pakolaisten määrää sekä lisää turvapaikanhakijoiden mukana tulevia radikalisoituneita muslimeja. Tämän vuoksi terrori-iskut ovat julkaisun mukaan toden-

näköisiä myös Suomessa ja koko länsimainen demokratia on siksi uhattuna. Edellä esitetyt vastakkainasettelut ja kerronnalliset kausaliteetit ovat pohjana MV-lehden pakolaiskeskustelusta erittelemilleni kolmelle ideologiselle puhuttelutavalle, joihin perehdyn seuraavissa alaluvuissa.

Rasistinen puhuttelutapa

Edellisessä alaluvussa kuvaamieni havaintojen perusteella MV-lehden aineistossa vahvimpana korostuu *rasistinen puhuttelutapa*, jota käyttämällä julkaisu asemoi lukijan osaksi ”meistä suomalaisista” ja ”maahanmuuttokriittisistä” koostuvaa joukkoa. Hervikin (2011, 33) mukaan rasismi on ideologia ja syrjintään perustuva sosiaalinen käytäntö, joka perustuu alempiarvoistavaan rodullistamiseen (racialization) eli merkityksellistämiseen biologisten ominaisuuksien perusteella ja toisten kulttuurin luonnollistamiseen. Monikulttuurisuuden aikakaudella rasismiin katsotaan olevan sosiaalinen konstruktio sen sijaan, että käsitteellä viitattaisiin biologiseen olemukseen (Emt., 2011). Lentinin ja Titleyn (2011) mukaan rasismista on tullut eräänlainen poliittisen korrektiuden valttikortti, jonka tarkoituksena on vaimentaa ihmisten rehelliset mielipiteet aroista aiheista puhuttaessa. Rasismiin määritelmän kaksijakoisuuden voi nähdä myös MV-lehden ideologisissa puhuttelutavoissa. Sivusto julkaisee eriarvoistavaa ja ennakkoluuloihin perustuvaa sisältöä ja vetoaa niin tehdessään sananvapauteen. Julkaisu jättää kuitenkin huomiotta sananvapauden oikeuteen sisältyvän velvollisuuden vastuullisuudesta. Sananvapauden varjolla julkaisu levittää sisältöä, jonka tavoitteeksi voi nähdä muiden perus- ja ihmisoikeuksien loukkaamisen.

MV-lehdessä ”suomalaisuus” käsitetään osaksi historiallista jatkumoa, jolla viitataan talvisotaan ja ”isovanhempiemme kalliisiin uhrauksiin Suomen hyväksi” (MV 18.11.2015). Suomalaisista puhutaan termein ”me tavalliset suomalaiset” ja ”hyväntahainen, sinisilmäinen kansa”. Käsitteet synnyttävät mielikuvan vaatimattomista ihmisistä, jotka elävät sopusoinnussa keskenään vailla keskinäisiä valtaristiriitoja. ”Sinisilmäinen kansa” sisältää konnotaation luottavaisesta väestä, jonka perusarkei ei ole järkkynyt sisäisen tai ulkoapäin kohdistuvan uhkan vuoksi. Oman identiteetin määrittäminen myönteisinä pidettyjen piirteiden varaan on osa rasistisen ajattelutavan järjeistämistä ja hyväksyttäväksi tekemistä. Kuvaamalla oman kansan saavutettuja ansioita urotekoina, joita varten on vaadittu isovanhempien kalliita uhrauksia taisteluideen, luodaan ymmärrystä sille, miksi omia etuja on soveliasta puolustaa ulkoapäin tulevalta uhkalta. Rasistisessa puhuttelutavassa uhka koetaan sekä ulkopuolisena (turvapaikanhakijat, maahanmuutto) että sisältäpäin tulevana (maahanmuuttoon myönteisesti suhtautuvat suomalaiset).

Nikunen (2010) on tutkinut ”maahanmuuttokriittisenä” tunnetulla Hommaforumilla käytyjä keskusteluja, joissa vallitsee hänen mukaansa jaetun yhteisymmärryksen tuntu. Hommaforumin keskustelijat synnyttävät yhteistä kieltä tuottamalla ja määrittelemällä samalla rajaa ”meihin” ja ”muihin”. (Nikunen 2010, 18.) Hatakka (2017) huomauttaa, että myös Hommaforumin keskusteluja on toisinaan leimannut erimielisyys esimerkiksi siitä, miten perussuomalaisten entisen puheenjohtajan Timo

Soinin olisi pitänyt vastata puoluetta vastaan esitettyihin rasismisyytöksiin. Ryhmän sisäiset erimielisyydet eivät kuitenkaan välttämättä vähennä muiden yhdistävien tekijöiden, kuten omalle ryhmälle ominaisen kielenkäytön, arvoa. Myös MV-lehden rasistinen puhuttelutapa luo lukijoille yhteistä samastumispintaa käyttämällä kieltä, joka on tullut tunnetuksi maahanmuuttoa vastustavien keskuudessa. Aineiston jutuissa toistuvat sellaiset sanat kuin ”matu”, ”suvakki”, ”mädättäjä”, ”suvakkitoimittelija” ja ”lammasmedia”. ”Matuilla” julkaisu tarkoittaa ”maahantunkeutujia”, ”suvakeilla” se viittaa suvaitsevaisuuden puolestapuhujiin ja ”mädättäjillä” ihmisiin, joiden mielestä monikulttuurisuus on myönteinen ilmiö. ”Suvakkitoimittelijat” ovat perinteisessä mediassa työskenteleviä journalisteja ja ”lammasmedia” perinteistä uutisjournalismia harjoittava media. ”Suvaitsevaisten” ryhmään julkaisu lokeroi ne suomalaiset, jotka sen agendassa ovat maahanmuuton ja monikulttuurisuuden kannalla. ”Suvaitsevaisia” MV-lehti kuvaa muun muassa ”suvakkiällymystöksi, joka SPR:n avustuksella on avannut Suomen portit terroristeille” (MV 14.11.2015b). Kielteisen konnotaation saavat lainauksessa myös ”ällymystö”, jonka voi ajatella tarkoittavan asiantuntijoita, sekä avustusjärjestö SPR, jota maahanmuuttoon kielteisesti suhtautuvat ovat julkisuudessa voimakkaasti kritisoineet. MV-lehti esittää asiantuntijoiden ja avustajajärjestön yksissä tuumin kannattavan löyhää pakolaispolitiikkaa, jonka seurauksena Suomeen tulee myös terroristeja. Samalla julkaisu piirtää selvärajaisen kuvan ihmisistä, jotka se erottaa ”meistä tavallisista suomalaisista”. Esittämällä asiantuntijuuden osana vastapuolta rasistinen puhuttelutapa kylvää epäilyksen siemenen myös tutkittua, faktoihin perustuvaa tietoa kohtaan. Näin puhuttelutapa lisää yleistä epäluottamusta, joka osaltaan vahvistaa ryhmäpolarisoitumista samanmielisten keskuudessa. Pehdyntä epäluottamuksen kasvattamisen merkityksiin seuraavassa alaluvussa.

Rasistiselle puhuttelutavalle on ominaista korostaa erilaisuutta etenkin turvapaikanhakijoihin ja ”suvaitsevaisiin” nähden. Lehtosen ja Löytyn (2003) mukaan Suomessa erilaisuus, moninaisuus ja rajalla oleminen ovat olleet tyypillisesti ei-toivotuja arvoja, koska talonpoikaisperinteeseen nojaavassa maassa ei ole ollut kulttuuria moniarvoistavaa vahvaa keskiluokkaa ja sivistyneistöä. MV-lehti kuvaa turvapaikanhakijoiden erilaisuutta jutussa, jossa kerrotaan, miten heidän arkiaskarensa sujuvat vastaanottokeskuksessa (MV 4.12.2015). Jutun mukaan ”kiinteistö on pian purkukuntoinen”, koska turvapaikanhakijat eivät sopeudu suomalaisten tavoille. Turvapaikanhakijoiden väitetään valuttaneen vedet pitkin asuinkerrosta, sillä ”he eivät osaa käyttää vesipisteitä meidän tapaan”. Jutun esimerkit vihjaavat, että jos turvapaikanhakijoilla ei ole käsitystä edes näin yksinkertaisista käytännön asioista, on epärealistista odottaa, että he oppisivat hallitsemaan vaativampia taitoja, jotka ovat edellytyksenä kotoutumiselle.

Puhuttelutapa hakee oikeutusta rasistiselle ideologialle korostamalla yleisen turvattomuuden tunteen lisääntymistä. Tämä käy ilmi jutusta, jossa kuvataan asukkaiden tuntemuksia hätämajoituskeskuksen tultua naapuriin (MV 27.9.2015b). Nuori isä kertoo saaneensa poikansa päiväkodista kirjeen, jonka mukaan talon ovet aiotaan pitää vastedes lukossa. Väite sisältää ajatuksen, että suomalaisessa yhteiskunnassa päiväkotien ulko-ovia ei tavattaisi lukita, sillä turvallisessa yhteiskunnassa lapset voi huo-

letta jättää avonaisten ovien taakse hoitoon. Naapuriin tulleen vastaanottokeskuksen vuoksi yleistä luottavaisuutta osoittavasta käytännöstä on nyt jouduttu luopumaan. Tosiasiassa menettelytavat ovat päiväkotikohtaiset, ja niihin vaikuttavat esimerkiksi hoitopaikan sijainti ja lapsimäärä.

Poikkeuksellisesti englanninkielisessä jutussa (MV 25.9.2015a) viranomaisten kerrotaan valmistelleen turvapaikanhakijoiden kuljetusta salassa, jotta uutta vastaanottokeskusta vastustaneet eivät osaisi tulla paikalle häiritsemään: ”uusia vastaanottokeskuksia pulpahtelee eri puolille Suomea, usein ilman tiedottamista, mikä hermostuttaa paikallisia ihmisiä” (”new refugee centers pop up all around Finland; often without any advance information, which makes the local people nervous”). Vastaanottokeskusten ”pulpahteleminen” eri puolille Suomea, ”usein ilman tiedottamista”, saa aikaan mielikuvan hallitsemattomasta ja itseohjautuvasta ilmiöstä, jota on aihetta viranomaisten ja eliitin salajuonena pelätä.

Samassa jutussa tuotetaan vahva yhteys turvapaikanhakijoiden ja suomalaisnaisten raiskausten välille toteamalla, että ”raiskaustilastojen” mukaan Afrikasta ja Lähi-idästä kotoisin olevat miehet raiskaavat 17 kertaa useammin kuin suomalaiset, kun väestötiedot suhteutetaan toisiinsa. Väite esitetään faktana, mutta ”raiskaustilastoja” ei täsmennetä sen tarkemmin. Näin MV-lehti vihjaa, että turvapaikanhakijoiden määrän kasvaessa myös raiskausten määrä väistämättä kasvaa, vaikka julkaisulla ei ole esittää pitäviä todisteita väitteidensä tueksi. Faktojen puuttumisesta huolimatta vahva sulkeuma luo vaikutelman, että juttu todella tietää, mistä se puhuu (ks. Ridell 1997, 153).

Rasistisessa puhuttelutavassa on viitteitä myös ansaitsevuuden ajatuksesta (Nikunen & Pantti 2017), jossa keskeistä on arvioida, kuka on auttamisen arvoinen. MV-lehti kyseenalaistaa turvapaikanhakijoiden todellisen avuntarpeen käyttämällä heistä ilmauksia ”turvapaikkashoppaajat”, ”elintasosurffaajat”, ””pakolaiset”” (lainausmerkeissä) ja ”turvapaikkaturistit” ja väittämällä heidän tulleen Suomeen pelkästään hyvän elintason perässä. Avuntarvetta epäillään myös ihmettelemällä nuorten miesten suurta osuutta. Sukupuolieroon median maahanmuuttajapuheessa huomiota kiinnittäneen Brunen mukaan nuoren maahanmuuttajamiehen stereotyyppi on vierauden, rikollisuuden ja juurettomuuden ruumiillistuma (Horsti 2005; ks. myös Brune 2004). Hätmajoituskeskuksesta kertovassa jutussa (MV 27.9.2015b) naapuruston asukkaat sanovat, että jos turvapaikkaa hakevat olisivat naisia ja lapsia, he saisivat ”alueen asukkailta sympatiaa”. Lasten ja naisten hätä hyväksytään siis herkemmin, mutta nuorten miesten motiiveja epäillään. Yksi syy voi olla se, että yhdenlaisen mielipiteen mukaan nuorten miesten tulisi olla puolustamassa kotimaataan. Näkemys ei ota huomioon, että perheen miesten silmissä naisten ja lasten lähettäminen yksin sotaan pakoon voi näyttäytyä liian vaarallisena vaihtoehtona.

MV-lehden rasistiseen puhuttelutapaan sisältyy myös vahva turvapaikanhakijoiden ja pakolaisten dehumanisoiminen eli epäinhimillistäminen. Prosessissa ”vierailta” riisutaan inhimilliset piirteet, jotta heidän vastustamisensa olisi helpompaa. Käytäntö on usein seurausta yhteiskunnan jäsenten pyrkimyksestä ylläpitää status quota, vahvistaa rajoja ”meidän” ja ”muiden” välillä sekä puolustaa omaa, etuoikeutettua ase-

maa ulkopuolisilta uhkilta. (Esses ym. 2013, 519.) MV-lehdessä turvapaikanhakijoista puhutaan ”pakolaisvirtana”, ”tulvana” ja ”vyörynä”. Termit merkityksellistävät sitä hallitsemattomana näyttäytyvää ihmismäärää, joka ”valuu” kriisialueilta Suomeen. Epäinhimillistäminen näkyy esimerkiksi jutussa, jossa turvapaikanhakijoiden kerrotaan ”juhlineen täysin avoimesti Pariisin iskuja” (4.12.2015). Heidät kuvataan näin sydämetömiksi muukalaisiksi, jotka eivät pysty osoittamaan myötätuntoa terrorismin uhreille ja näiden omaisille. Mielikuvan epähumanisuutta korostaa yhteys, että Suomessa turvapaikkapäätöstään odottavien pakolaisten oletetaan olevan paossa samoja terroristeja, jotka nyt tappoivat satoja sivullisia Pariisissa. Tämän voi ymmärtää vihjeeksi, että todellisuudessa turvapaikanhakijoilla ei olekaan syytä pelätä iskujen tekijöitä, sillä he ovat itsekin yhtäaikaisesti terroristeihin.

Valtaeliitin vastainen puhuttelutapa

MV-lehden aineistossa korostuu myös *valtaeliitin vastainen puhuttelutapa*, joka vahvistaa eroa nimensä mukaisesti ”valtaeliittiin” nähden. Julkaisun mukaan valtaeliitti koostuu pääosin hallituksesta ja muista päättäjistä sekä asiantuntijoista, tutkijoista ja valtamedian toimittajista. Keskeistä puhuttelutavalle on epäluottamuksen nostattaminen näitä ryhmiä kohtaan, joista julkaisu käyttää sellaisia nimityksiä kuin ”Suomen tuhoajat”, ”maanpetoshallitus”, ”perskekohallitus”, ”hyysääjät” ja ”toimittelijat”. Julkaisu kertoo Pariisin iskujen jälkeen ”eturivin terrorismitutkijasta”, joka Ulkopoliittisen instituutin verkkosivuilla julkaisemassaan blogikirjoituksessa piti terrori-iskun uhkaa ”täytenä satuna” (MV 16.11.2015b), sekä ”muusta tiedeyhteisöstä”, jonka mielestä väitteet ”terroristipakolaisista ovat propagandaa” (MV 14.11.2015a). Kertomusten tarkoitus on kyseenalaistaa tutkijoiden asiantuntijuus ja osoittaa heidän edustamansa ajatusmaailma virheelliseksi. Asiantuntijuuteen eli professionalismiin kriittisesti suhtautuvan käsityksen mukaan ammattilaisten rajallinen näkökulma johtaa etääntymiseen niistä ihmisistä, joiden arkipäivää ratkottavat ongelmat koskevat, ja palvelee lopulta vain eliittejä ja näiden valta-asemaa (Kunelius 1998, 209).

Valtaeliitin vastainen puhuttelutapa lainaa välineitä myös psykologisesta sodankäynnistä, jossa perimmäiset teemat ovat vastapuolen johtajien mustamaalaaminen, oman yhteisön voittamattomuuden korostaminen sekä naisten ja lasten hädänalaisuuden suojeleminen (Huhtinen 2008). ”Valtamediassa” työskentelevät toimittajat julkaisu leimaa tietämättömiksi ja naiiveiksi: ”Toimittajilla yms. ei ole harmainta aavistustakaan terroristien motiiveista” (MV 15.11.2015c). Kyseenalaistamalla ammattijournalistien uutisissaan välittämät faktat MV-lehti luo käsityksen, että se sen sijaan on hyvinkin perillä kertomistaan asioista. Julkaisu suhtautuu epäluuloisesti myös päättäjien pätevyyyteen ja ammattitaitoon. Pääministeri Juha Sipilän se kertoo ”nolanneen itsensä” esiintymällä ”suorassa tv-lähetyksessä” 17-vuotiaaksi esittäytyneen nuoren miehen kanssa, joka omien puheidensa mukaan oli syyllistynyt väkivaltarikoksiin ja Facebook-profilissaan poseeraa Irakin armeija-asussa (MV 15.11.2015a). Sipilä näyttäytyy jutussa hyväuskoisena hölmönä, joka päästää vaarallisen nuoren miehen kosketusetäisyydelle itsestään, vieläpä suorassa lähetyksessä.

Valtaeliitin vastainen puhuttelutapa lähestyy Suomen pakolaispolitiikkaa myös taloudellisen hyödyn näkökulmasta. MV-lehti katsoo päättäjien tavoittelevan etupäässä omaa etuaan turvapaikanhakijoita koskevilla ratkaisuillaan. Julkaisu esimerkiksi olettaa SPR:n puheenjohtajan Pertti Torstilan saavan leipänsä pakolaisiin liittyvästä liiketoiminnasta, sillä se arvelee ”veribisneksen olevan pientä uuden matubisneksen rinnalla” (MV 23.11.2015). Samassa jutussa kerrotaan, miten paljon ansiotuloja Torstilalla edellisenä vuonna oli, ja esitetään arvio, että ”SPR varmasti puolustaa viimeiseen veripisaraan saakka mahdollisuuttaan toteuttaa matubisnestä Suomessa, jotta saa kerättyä rahat veronmaksajilta pois”. Lainauksessa viitataan avustusjärjestön arvomaailmaan, joka perustuu hädänalaisten auttamiseen ja joka järjestön johdolta näyttäisi nyt taloudellisten rikkauksien toivossa unohtuneen. Kääntämällä puheen oletettuihin, kielteisiin pidettyihin ominaisuuksiin puhuttelutapa vie huomiota tosiasialta, että kansalaisjärjestö tekee kotimaassa avustustyötä myös esimerkiksi pitkäaikaistyöttömien työllistämiseksi. Hyötynäkökulmasta puhuttelutapa ammentaa myös korostaessaan oman kansan kärsimystä ja huonoa asemaa. ”Irvokkaan matubisneksen” julkaisu kertoo hyödyttävän vain ”bisneksessä mukana olevia ja köyhdyttävän muut” (MV 23.11.2015). Ansaintakeino on vain osan saatavilla ja kasvattaa siksi eriarvoistumista. Tästä näkökulmasta pakolaiskriisin voi nähdä olevan väline, jota puhuttelutapa käyttää hyväkseen pyrkiessään kääntämään lukijat vallassa olevia vastaan.

Puhuttelutavassa on viitteitä suomalaiselle työväenluokan kulttuurille ominaisesta herravihan perinteestä, joka on nähty kansalle ominaisena ajattelutapana (mm. Karvonen 1998; Henriksson 2012). Ajatusta tukee tapa, jolla päättäjiä ja valtaapitäviä aineistossa toistuvasti kuvataan. MV-lehden julkaisemassa lukijakirjoituksessa kirjoittajaa ”jaksaa hämmästyttää” ”toimittajien, päättäjien ja muiden suvaitsevaisten rajaton luottamus omaan ylivertaisuuteen ja älykkyyteen” (MV 15.11.2015c). Eliitin kerrotaan olevan itsekeskeinen ryhmä, joka ”ajattelee kansalaistensa kustannuksella vain rahaa” (MV 14.11.2015c). Tarkoituksena lienee saada kansa entistä vahvemmin ylimielisiksi leimattuja päättäjiä vastaan. Maahanmuuttoa vastustava liike on kritisoinut perinteistä mediaa ja poliitikkoja maahanmuuton ongelmien ja ”todellisten” kulujen vähättelemisestä Suomessa (Horsti & Nikunen 2013, 5). Myös MV-lehden mukaan ”EU:n ja sen jäsenvaltioiden” olisi aiheellista laskea, miten paljon rahaa kuluu nykyiseen toimintamalliin, jossa ”pakolaiset vaeltelevat jäsenvaltiosta toiseen” (MV 16.11.2015a). Näin julkaisu antaa ymmärtää, että nykyinen pakolaispolitiikka aiheuttaa pakollisten menojen lisäksi vielä paljon ylimääräisiä kuluja.

Puhuttelutavassa erottuu myös samansuuntainen syntipukkipuhe, josta Turkin presidentin Recep Tayyip Erdoganin ja Yhdysvaltain presidentin Donald Trumpin on nähty ammentavan poliittisessa strategiassaan. Retoriikan tutkijan Kenneth Burken mukaan syntipukkipuheessa keskeistä on rajanveto, jonka avulla sen käyttäjät voivat eristää itsestään kaiken ”epäpuhtauden” syntipukkiin. (Vuorelma 2017, 117–120; ks. myös Burke 1969, 406.) Valtaeliitin vastainen puhuttelutapa hakee syyllisiä kasvanneelle pelon ilmapiirille ja ihmisten kurjistuviin oloihin päättäjistä, jotka auttavat turvapaikanhakijoita oman kansan kustannuksella. Pääministeri on luvannut heille Kempeleen omakotitalonsa majoitustilaksi (MV 27.9.2015a), ja Hennalaan heille on huoleh-

dittu ”mahdollisimman siedettävät olosuhteet” lämpötilaa nostamalla (MV 24.9.2015). Epätasapuolisuutta korostamalla julkaisu pyrkii herättämään lukijoissa katkeruutta ja kaunaa turvapaikanhakijoita kohtaan. Syntipukiksi MV-lehti leimaa myös ”valtamedian”, jota se syyttää asioiden kertomatta jättämisestä ja epäolennaisiin asioihin keskittymisestä. Julkaisun mukaan Hennalan Ku Klux Klan -välikohtausta tiedotusvälineet ”rummuttivat” taukoamatta, vaikka ”henkilövahinkoja ei tullut”. Sen sijaan ”raakoja seksuaalirikoksia Turussa ja Joensuussa” ”seurasi täysi mediapimento”, vaikka ”poliisi vahvasti rikokset sivuillaan” (MV 25.9.2015b). MV-lehden jutussa on linkki lähteeseen, josta tietojen voisi olettaa olevan peräisin. Linkki ei kuitenkaan toimi, joten lukija ei voi tarkistaa, pitävätkö maininnat paikkansa. Tarkoituksena onkin kiinnittää lukijan huomio ”valtamedian” painotuksiin, jotka MV-lehden mukaan ovat epätasapuolisia ja tarkoitushakuisia.

Islamisaation vastainen puhuttelutapa

Kolmas MV-lehden ideologinen puhuttelutapa on *islamisaation vastainen puhuttelutapa*, joka ammentaa erityisesti ksenofobiasta eli vieraan pelosta. Puhuttelutapa perustuu ajatukselle, että turvapaikanhakijat ovat uskonnolliselta vakaumukseltaan muslimeja ja heidän määränsä kasvu johtaa vähitellen läntisen demokratian islamisaatioon. Termillä viitataan prosessiin, jossa yhteiskunta muuttuu islamin suuntaan. Ksenofobiaa tutkineen Sara Ahmedin (2003) mukaan poliittisessa puheessa ja mediapuheessa turvapaikanhakijat rinnastetaan yhä useammin terrorismiin. Tässä ”väkivaltaisessa liukumassa” turvapaikanhakijasta kansainväliseksi terroristiksi toteutuu olettaus, että terroria ja vainoa pakenevat turvapaikanhakijat voivat hyvin olla huijareita, kuten he voivat olla myös terrorin ja vainon toimeenpanijoita. (Ahmed 2003, 209–210.) MV-lehdessä tämä puhuttelutapa synnyttää islamofobiaa eli islaminuskoisiin kohdistuvaa pelkoa sellaisilla sanavalinnoilla kuin ”muslimijihadistit”, ”muslimitappajat”, ”islamilaisfasistit”, ”hullut koirat”, ”Isiksen telottajat”, ”teurastajat”, ”murhaajat” sekä ”hirviöteot”, ”verilöyly” ja ”sotateot”. Puhuttelutavalle on ominaista korostaa islamin väkivaltaisuutta ja häivyttää näin eroa tavallisten muslimien ja Isisin terroristien välillä. Aineiston jutuissa MV-lehti perustaa islam-tietämyksensä esimerkiksi propagandasivusto Faithfreedom.org:in juttuun, jossa uskonnon perusajatuksiksi kuvataan vääräuskoisten tappaminen (MV 14.11.2015e). Islamin uskon perustajan, profeetta Muhammedin väkivaltaisuuksia julkaisu kuvailee pikkutarkasti. Se myös lainaa Koraanista yksittäisiä kohtia, joissa kerrotaan, että valehteleminen toisen muslimin suojelemiseksi on hyväksyttävää. Ryhmäpolarisaation näkökulmasta tämä luo käsitystä, että islamin usko perustuu kokonaan toisenlaisille arvoille kuin meidän länsimainen demokratiamme.

Islamisaation vastainen puhuttelutapa piirtää selkeän yhteyden turvapaikanhakijoiden ja terroristien välille tarjoamalla näennäistä faktatietoa Suojelupoliisin listasta, jonka mukaan ”tarkkailussa on noin 300 henkilöä, joilla on erilaisia yhteyksiä terroristijärjestöihin” (MV 17.11.2015a). Jutussa ei täsmennetä, onko tarkkailussa olevilla yhteyttä turvapaikanhakijoihin, lukijan vain annetaan olettaa näin. Isis-terroristien

epäinhimillisyyttä puhuttelutapa korostaa kertomalla, miten ”terroristit olivat hyvin tyyniä”, kun he ”latasivat aseensa uudelleen” (14.11.2015d), ja kuinka ”Isis-tappaja puhuu islamin raakuuksista hymyillen” (MV 17.11.2015b). Lainaukset kiinnittävät huomion siihen, miten arkipäiväisesti terroristit suhtautuvat aseiden käsittelemiseen ja tappamiseen, pitäen väkivaltaisuuksia hymyilemisen arvoisena asiana. Julkaisu kertoo vastenmielisyydestä ja halveksunnasta, jota Isis-terroristit tuntevat Eurooppaa ja läntistä demokratiaa kohtaan: Pariisia heidän kerrotaan luonnehtineen ”iljetysten ja perversioiden pääkaupungiksi” ja länsimaisia ihmisiä ”vääräuskoisiksi koiriksi”.

Puhuttelutavalle on tyypillistä pelotella Isisin suunnittelevan uusia iskuja ympäri maailmaa, myös Suomessa.⁶ Pelon ilmapiirin olemassaolon julkaisu osoittaa lukijakyselyllä, jossa kysyttiin mielipidettä Pariisin iskuista (MV 15.11.2015b). Kyselyyn vastasi julkaisun mukaan 1 906 henkilöä, joista 70 prosenttia uskoi, että vastaavat iskut voisivat toistua myös Suomessa. Kyselyyn vastanneiden mielestä Pariisin iskujen syynä olivat ”epäonnistunut maahanmuuttopolitiikka” ja ”Isis-liikkeen nousu”. Vastaukset korostavat lukijoiden samansuuntaista arvomaailmaa, joka osaltaan vahvistaa ryhmäpolarisoitumista. Puhuttelutapa nostaa esiin myös sitä länsimaista elintapaa, joka on terroristien vuoksi uhattuna. Yhteisiksi arvoiksi mainitaan ”henkilökohtainen vapaus”, ”uskontovapaa”, ”turvallisuus”, ”ihmisoikeudet”, ”edistys”, ”hauskan pitäminen” ja ”sananvapaus” ja niiden uhkana ”valvonta” ja ”rajoittaminen”. Länsimaisen demokratian arvoista aineistossa korostuvat yksilön edut tasa-arvoisuuden ja vastuullisuuden sijaan. Tästä näkökulmasta valtaeliitin vastaisen puhuttelutavan esittämä kritiikki ”omaa etuaan tavoitteleville” vallanpitäjille näyttää pinnalliselta, sillä omat edut ovat myös julkaisun arvoasteikossa korkealla.

Islamisaation vastainen puhuttelutapa rakentaa salaliittoteoriaa, jonka mukaan Isis on Yhdysvaltojen, Saudi-Arabian ja Turkin tarkoituksella luoma äärijärjestö Venäjää vastaan (MV 19.11.2015). Jutun mukaan liittoutuneiden rahoittaman ja aseistaman ”ISIS:in palkkatappajat alkavat siirtyä Eurooppaan”, koska ”Venäjä pommitti ISIS:tä”. Toisessa jutussa esitetään, että Pariisin iskujen taustalla olivat todellisuudessa Israel, Yhdysvallat ja Britannia, ja että Isis on ”USA:n ja Israelin luomus Syyrian ja samalla Lähi-idän nujertamiseksi” (MV 15.11.2015d). MV-lehti väittää Yhdysvaltain ja Israelin tukevan terrorismia, ja että Syyrian sodassa on perimmiltään kyse läntisten valtioiden ”reviirin laajentamisesta” ja ”Lähi-idän uusjaosta”. Terrorisminvastaisen sodan hyötyjä olisi näin ollen ”lännen globaalitalous” ja ”sen valtopoliittiset intressit”. Salaliittoteorian perusteella läntisen demokratian todelliseksi vihollisiksi julkaisussa piirtyvät globalisaatio ja Yhdysvallat.

Johtopäätökset: MV-lehti samanmielisten areenana

Tutkimustulosteni perusteella Sunsteinin (2003) ajatus ryhmäpolarisoitumisesta toteutuu MV-lehden pakolaispuheessa kolmen ideologisen puhuttelutavan välityksellä. Niiden avulla julkaisu luo tarttumapintoja, joihin samanmieliset lukijat voivat identifioitua (mm. Sunstein 2003; 2017; 2018; Del Vicario ym. 2016). Rasistinen puhut-

telutapa voimistaa vihamielistä suhtautumista turvapaikanhakijoita ja maahanmuuttoyönteisiä kohtaan (ks. Tamborini ym. 2017). Se ammentaa eriarvoisuudesta sekä korostaa erilaisuutta ja eroja (ks. Hervik 2011). Valtaeliitin vastainen puhuttelutapa luo epäluottamusta päättäjiin, asiantuntijatietoon ja perinteiseen journalismiin (ks. Korvela 2017). Se käyttää pakolaiskriisiä välineenä pyrkiessään kasvattamaan ryhmäpolarisaatiota. Islamisaation vastainen puhuttelutapa kärjistää turvapaikanhakijoita vastustavien näkemyksiä vahvistamalla vieraan pelkoa terrorismin varjolla (ks. Ahmed 2003). Ideologisten puhuttelutapojen nojalla on perusteltua sanoa, että MV-lehdellä on rasistinen ja yleistä epäluottamusta kasvattava agenda, jolla se merkityksellistää tämänhetkistä pakolaispolitiikkaa ja maahanmuuttoa. Puhuttelutapojensa avulla MV-lehti rikkoo uutisjournalismin puolueettomuuden normia osoittamalla suoraan, mitkä intressit se nostaa kamppailun voittajaksi (ks. Ridell 1997, 155–156). Näin toimiessaan julkaisu näyttää, että se ei kirjoituksissaan tavoittele neutraalia linjaa vaan asettuu vahvasti puolustamaan omaa ideologiaansa.

MV-lehden voi ymmärtää Sunsteinin (2003, 87–88) idean mukaisesti ”ammattimaiseksi polarisoijaksi” tai ”polarisointiyrittäjäksi”, joka luo tarkoituksella tilan samanmielisille ihmisille ja vahvistaa heidän näkemyksiään ja huolenaiheitaan. Yksiuolotteisen puhutavan taustalla voi nähdä tietoisien tavoitteen johtaa samanmielisistä koostuvaa ryhmää kohti yhä äärimmäisempiä mielipiteitä. Julkaisu hyödyntää maahanmuuttovastaista strategiaansa kyseenalaistaessaan yhteiskunnan nykyiset valtarakenteet ja kansan jatkuvan eriarvoistumisen.

Tutkimustulosteni perusteella katson, että MV-lehteä ei pidä nähdä ”feikkiuutisia” jakavana valemediaan, kuten julkisessa keskustelussa on viime vuosina tehty (mm. Vehkoo 2016; Asikainen 2016). Mielestäni MV-lehden voi ymmärtää jonkinlaiseksi suunnitelmalliseksi performanssiksi, jollaisena myös pitkään harjoitetut ja toimintansa vakavissaan ottavat trollit itsensä näkevät (ks. Phillips 2015 Higgin 2013). MV-lehden perimmäisenä tarkoituksena voi nähdä perinteisen journalismikäsityksen hämmentämisen sekä hybridin mediajärjestelmän, internetin ja koko demokratian idean parodioimisen ilman pyrkimystä luotettavaan tiedonvälitykseen. Tätä ajatusta tukee samankaltaisuus julkaisun ideologisten puhuttelutapojen ja politiikassa tunnetun syntipukkiretoriikan välillä, joka sekin pitää totuutta ideologisena mieltymyksenä (ks. Vuorelma 2017, 125–126). Myös MV-lehden polarisoitumista tukeva ideologia pitää samanmielisten yhtenäisyyttä ja yhteistä totuutta tärkeimpinä arvoina, eikä pyrikään voittamaan vastapuolen argumentteja (ks. Emt., 126). Julkaisun perinteisen median mittareilla korkeat lukijaluvut ja laaja näkyvyys sosiaalisessa mediassa kuitenkin osoittavat, että demokratian edellyttämä julkinen keskustelu vaatii journalistiselta medialta itsetutkiskelua sekä yhteiskuntaan julkisia areenoja, joilla eri näkemykset pääsevät ääneen.

Kiitokset artikkelin kommentoimisesta ja kehitysehdotuksista Ari Heinoselle, Heikki Luostariselalle, Mikko Lehtoselle, Ilmari Hiltuselle, Miina Kaartiselalle sekä Media & viestinnän toimituskunnalle ja kahdelle arvioijalle.

Viitteet

1. English Oxford Living Dictionaries -teoksen mukaan poliittinen korrektius (political correctness) välttää kielenkäyttöä tai toimintaa, joka koetaan loukkaavaksi tai syrjiväksi sosiaalisesti epäedullisessa tai marginaalisessa asemassa olevaa ryhmää kohtaan.
2. Kehitys on samansuuntainen esimerkiksi Saksassa, jossa kyselytutkimusten mukaan yli puolet saksalaisista ajattelee, että valhelehdistö-syytöksessä ("Lügenpresse") on jotakin perää. "Lügenpressellä" viitataan journalistiseen mediaan. (Mattila 2016.)
3. Janitskinia epäillään muun muassa törkeästä kiihottamisesta kansanryhmää vastaan, törkeästä kunnianloukkauksesta, salassapitorikoksesta, rahankeräysrikoksesta ja tekijänoikeusrikoksista. Kaikki rikosepäilyt liittyvät MV-lehteen. (Nieminen 2018.)
4. Alkuperäiseltä nimeltään lehti oli Mitä Vittua??!! (Kormilainen 2015).
5. Ks. <https://intermin.fi/maahanmuutto/turvapaikanhakijat-ja-pakolaiset>
6. Varsinais-Suomen kärjäoikeus tuomitsi marokkolaisen turvapaikanhakijan Turussa 18.8.2017 tapahtuneesta puukkoiskusta elinkautiseen vankeuteen. Miehen todettiin syyllistyneen kahteen terroristisessa tarkoituksessa tehtyyn murhaan ja kahdeksaan samassa tarkoituksessa tehtyyn murhan yritykseen. (Uhari 2018.) MV-lehti väitti muun muassa Turun Sanomien vääristelleen tosiasioita iskusta uutisoidessaan (Tuomola 2018).

Kirjallisuus

- Ahmed, Sara (2003). Pelon politiikka. Teoksessa Lehtonen, Mikko & Löytty, Olli (toim.): *Erlaisuus*. Tampere: Vastapaino, 189–211.
- Atkinson, Joshua D. & Leon Berg, Suzanne Valerie (2012). Narrowmobilization and tea party activism: a study of right-leaning alternative media. *Communication Studies* 63:5, 519–535. <https://doi.org/10.1080/10510974.2011.649442>
- Atton, Chris (2010). Activist media as mainstream model: what can professional journalists learn from indymedia? Teoksessa Franklin, Bob & Carlson, Matt: *Journalists, Sources, and Credibility*. New Perspectives. New York: Routledge, 73–84.
- Atton, Chris (2009). Alternative journalism: Ideology and practice. Teoksessa Allan, Stuart (toim.): *The Routledge Companion to News and Journalism*, 169–178.
- Atton, Chris (2004). *An Alternative Internet*. Edinburgh University Press cop.
- Bailey, Olga G., Cammaert, Bart & Carpentier, Nico (2008). *Understanding Alternative Media*. Maidenhead: McGraw Hill/Open University Press.
- Bakshy, Eytan, Messing, Solomon, Adamic, Lada A. (2015). Exposure to ideologically diverse news and opinion on Facebook. *Science* 348:6239, 1130–1132. <https://doi.org/10.1126/science.aaa1160>
- Boxell, Levi, Gentzkow, Matthew & Shapiro, Jesse M. (2017). Greater internet use is not associated with faster growth in political polarization among US demographic groups. *Proceedings of the National Academy of Sciences of the United States of America* 114:40, 10612–10617. <https://doi.org/10.1073/pnas.1706588114>
- Brune, Ylva (2004). *Nyheter från gränsen. Tre studier i journalistisk om "invandrare", flyktingar och rasistisk våld*. Göteborg: Göteborgs universitet.
- Burke, Kenneth (1969[1945]). *A Grammar of Motives*. Berkeley & Los Angeles: University of California Press.
- Caiani, Manuela, della Porta Donatella & Wagemann, Claudius (2012). *Mobilizing on the Extreme Right: Germany, Italy, and the United States*. Oxford: Oxford University Press. <https://doi.org/10.1093/acprof:oso/9780199641260.001.0001>
- Chadwick, Andrew (2013). *The Hybrid Media System. Politics and Power*. Oxford: Oxford University Press. <https://doi.org/10.1093/acprof:oso/9780199759477.001.0001>
- Couldry, Nick (2012). *Media, Society, World. Social Theory and Digital Media Practice*. Polity Press.
- Del Vicario, Michaela, Bessi, Alessandro, Zollo, Fabiana, Petroni, Fabio, Scala, Antonio, Caldarelli, Guido, Stanley, H. Eugene & Quattrociochi, Walter (2016). The spreading of misinformation online. *Proceedings of the National Academy of Sciences of the United States of America* 113:3, 554–559. <https://doi.org/10.1073/pnas.1517441113>
- Downey, John & Fenton, Natalie (2003). New media, counter publicity and the public sphere. *New Media & Society* 5:2, 185–202. <https://doi.org/10.1177/1461444803005002003>

- Duggan, Maeve & Smith, Aaron (2016). *The Political Environment on Social Media*. Pew Research Center.
- Esses, Victoria M., Medianu, Stelian & Lawson, Andrea S. (2013). Uncertainty, threat, and the role of the media in promoting the dehumanization of immigrants and refugees. *Journal of Social Issues* 69:3, 518–536. <https://doi.org/10.1111/josi.12027>
- Faris Robert, Roberts, Hal, Etling, Bruce, Bourassa, Nikki, Zuckerman, Ethan & Benkler, Yochai (2017). *Partisanship, Propaganda, and Disinformation: Online Media and the 2016 U.S. Presidential Election*. Berkman Klein Center for Internet & Society Research Paper.
- Fuchs, Christian (2010). Alternative media as critical media. *European Journal of Social Theory* 13:2, 173–192. <https://doi.org/10.1177/1368431010362294>
- Haasio, Ari, Ojaranta, Anu & Mattila, Markku (2017). Valheen lähteillä – valemedian lähteistö ja sen luotettavuus. *Media & viestintä* 40:3–4, 100–121.
- Harcup, Tony (2011). Alternative journalism as active citizenship. *Journalism* 12:1, 15–31. <https://doi.org/10.1177/1464884910385191>
- Hartley, John & Montgomery, Martin (1985). Representations and relations: Ideology and power in press and TV news. Teoksessa Van Dijk, Teun A. (toim.): *Discourse and Communication. New Approaches to the Analyses of Mass Media Discourse and Communication*. Berlin, New York: Walter de Gruyter, 232–269.
- Hatakka, Niko (2017). When logics of party politics and online activism collide: The populist Finns Party's identity under negotiation. *New Media & Society* 19:12, 2022–2038. <https://doi.org/10.1177/1461444816660728>
- Henriksson Laura (2012). Helsingin herrain salongissa. Stabiili ja karnevalistinen kritiikki J. Alfred Tannerin, Matti Jurvan, Reino Helismaan, Veikko Lavin ja Juha Vainion herra-teemaa ilmentävillä kuplettiäänitteillä. Etnomusikologian vuosikirja 2012, vol. 24, 67–96.
- Hervik, Peter (2011). *The Annoying Difference: Emergence of Danish Neonationalism, Neoracism, and Populism in the Post-1989 World*. Berghahn Books, Incorporated.
- Higgin, Tanner (2013). FCJ-159 /b/lack up: What trolls can teach us about race. *The Fibreculture Journal*, 22.
- Holt, Kristoffer (2016a). "Alternativmedier"? En intervjustudie om mediekritik och mediemisstro. Teoksessa Truedson, Lars (toim.): *Migrationen i Medierna – men det får en väl inte prata om?* Stockholm: Institutet för mediastudier, 113–149.
- Holt, Kristoffer (2016b). Skilda verkligheter? "Internets undervegetation" vs "PK-maffian". Teoksessa Truedson, Lars (toim.): *Migrationen i Medierna – men det får en väl inte prata om?* Stockholm: Institutet för mediastudier, 150–173.
- Horsti, Karina (2005). *Vierauden rajat. Monikulttuurisuus ja turvapaikanhakijat journalismissa*. Akateeminen väitöskirja. Tampere University Press.
- Horsti, Karina & Nikunen, Kaarina (2013). The ethics of hospitality in changing journalism: a response to the rise of the anti-immigrant movement in Finnish media publicity. *European Journal of Cultural Studies* 0:0, 1–16. <https://doi.org/10.1177/1367549413491718>
- Huhtinen, Aki-Mauri (2008). Identiteetin strateginen johtajuus terrorismin vastaisessa so-dassa – motivaation muutos ja merkitys länsimaissa maskuliinisessa sotilaskulttuurissa. *Tiede ja Ase*, [S.I.], 65.
- Karvonen, Erkki (2005[1998]). Median herraviha ja ministeri Alho. *Media & viestintä* 21:2, 14–17.
- Khaldarova, Irina & Pantti, Mervi (2016). Fake news. The narrative battle over the Ukrainian conflict. *Journalism Practice* 10:7, 891–901. <https://doi.org/10.1080/17512786.2016.1163237>
- Koivula, Aki, Saarinen, Arttu & Koironen, Ilkka (2016). Lähes kolmasosa perussuomalaisista luottaa MV-lehteen. *Kanava-lehti* 8, 17–21.
- Korvela, Paul-Erik (2017). Asiantuntijatieto ja faktojen häilyvyys. Teoksessa Korvela, Paul-Erik & Vuorelma, Johanna (toim.): *Puhun niin totta kuin osaan. Poliitikkaa faktojen jälkeen*. Jyväskylä: Docendo, 171–195.
- Kunelius, Risto (1998). Modernin myyntitykit: Journalistisen professionaalisuuden pulmat ja haasteet. Teoksessa Kivikuru, Ullamajja & Risto Kunelius (toim.): *Viestinnän jäljillä: Näkökulmia uuden ajan ilmiöön*. WSOY, 207–229.
- Kuutti, Heikki & Puro, Jukka-Pekka (1998). *Mediasanasto*. Jyväskylä: Atena.
- Lehtonen, Mikko & Löytty, Olli (2003). Miksi erillaisuus? Teoksessa Lehtonen Mikko & Löytty, Olli (toim.): *Erillaisuus*. Tampere: Vastapaino, 7–17.
- Lentin, Alana & Titley, Gavan (2011). *The Crises of Multiculturalism: Racism in a Neoliberal Age*. London: Zed Books.
- Marwick, Alice & Lewis, Rebecca (2017). *Media Manipulation and Disinformation Online*. Data & Society Research Institute.

- Myers, David G. & Lamm, Helmut (1976). The group polarization phenomenon. *Psychological Bulletin* 83:4, 602–627. <https://doi.org/10.1037/0033-2909.83.4.602>
- Nikunen, Kaarina (2010). Rakastamisen vaikeudesta: internet, maahanmuuttokeskustelu ja tunteet. *Media & Viestintä* 33: 4, 7–26.
- Nikunen, Kaarina & Pantti, Mervi (2017). Tapaus Ku Klux Klan: affektiivinen julkisuus, moraaliset tunteet ja tahmaiset kuvat. Teoksessa Maasilta, Mari & Nikunen, Kaarina: *Pakolaisuus, tunteet ja media*. Vastapaino: Tampere.
- Noppiari, Elina & Hiltunen, Ilmari (2018). Populistinen vastamedia eliittejä haastamassa. Teoksessa Niemi, Mari & Houni, Topi (toim.): *Media & populismi – Työkaluja kriittiseen journalismiin*. Tampere: Vastapaino, 236–272.
- Padovani, Cinzia (2008). The extreme right and its media in Italy. *The International Journal of Communication* 2, 753–770.
- Pantti, Mervi (2004). Taistelu sydämistä ja mielistä: Stuart Hall ja kulttuurintutkimus. Teoksessa Mörä, Tuomo, Salovaara-Moring, Inka & Valtonen, Sanna (toim.): *Mediatutkimuksen vaeltava teoria*. Helsinki: Gaudeamus 230–254.
- Pariser, Eli (2011). *The Filter Bubble: What the Internet is Hiding from You?* Penguin UK.
- Phillips, Whitney (2015). *This Is Why We Can't Have Nice Things. Mapping the Relationship Between Online Trolling and Mainstream Culture*. Cambridge, MA: MIT Press.
- Pietilä, Veikko (1988). Narratologia ja uutisjournalismi: eräitä metodologisia huomioita. *Tiedotustutkimus* 11:4, 5–17.
- Reunanen, Esa (2018). *Uutismedia verkossa 2018. Reuters Institute Digital News Report*. Suomen maaraportti. Journalismin, viestinnän ja median tutkimuskeskus Comet.
- Ridell, Seija (1994). *Kaikki tiet vievät genreen: Tutkimusretkiä tiedostusopin ja kirjallisuustieteen rajamaastossa*. Tampereen yliopisto. Tiedotusopin laitos. Julkaisuja A: 82.
- Ridell, Seija (1997). Miten uutinen puhuttelee? Journalistiset tekstit retorisisina sosiaalisina muotoina. Koivunen, Anu & Hietala, Veijo (toim.): *Kanavat auki! Televisiotutkimuksen lukemisto*. Turun yliopiston täydennyskoulutuskeskuksen julkaisuja A: 61, 143–170.
- Savolainen, Reijo (2015). Expressing emotions in information sharing. A study of online discussion about immigration. *Information Research*, 201.
- Sunstein, Cass R. (2003). The law of group polarization. Teoksessa Fishkin, James S. & Laslett, Peter (toim.): *Debating Deliberative Democracy. Philosophy, Politics and Society* 7. Blackwell Publishing, 80–101.
- Sunstein, Cass R. (2017). *#Republic: Divided Democracy in the Age of Social Media*. Princeton and Oxford: Princeton University Press. <https://doi.org/10.1515/9781400884711>
- Sunstein, Cass R. (2018). *#Republic: Divided Democracy in the Age of Social Media*. Princeton and Oxford: Princeton University Press.
- Tamborini, Ron, Hofer, Matthias, Prabhu, Sujay, Grall, Clare, Novotny, Eric Robert, Hahn, Lindsay & Klebig, Brian (2017). The impact of terrorist attack news on moral intuitions and outgroup prejudice. *Mass Communication and Society* 20:6, 800–824. <https://doi.org/10.1080/15205436.2017.1342130>
- Tucker, Joshua A., Guess, Andrew, Barberá, Pablo, Vaccari, Cristian, Siegel, Alexandra, Sa-novich, Sergey, Stukal, Denis & Nyhan, Brendan (2018). *Social Media, Political Polarization, and Political Disinformation: A Review of the Scientific Literature*. William & Flora Hewlett Foundation.
- Tuomola, Salla (2018). Vaihtoehdot osana mediakulttuuria. Teoksessa Willman, Veera (toim.): *Mediakasvatuksen käsikirja*. Unipress, 55–79.
- Vuorelma, Johanna (2017). Totuus ideologiana – syntipukkipolitiikkaa Turkista Yhdysvaltoihin. Teoksessa Korvela, Paul-Erik & Vuorelma, Johanna (toim.): *Puhun niin totta kuin osaan. Poliittikkaa faktojen jälkeen*. Jyväskylä: Docendo, 109–126.
- Williams, Raymond (1976). *Keywords. A Vocabulary of Culture and Society*. London: Fontana.
- Wood, Michael J., Douglas, Karen M. & Sutton, Robbie M. (2012). Dead and alive: beliefs in contradictory conspiracy theories. *Social Psychological and Personality Science* 3:6, 767–773. <https://doi.org/10.1177/1948550611434786>
- Ylä-Anttila, Tuukka (2017). *The Populist Toolkit. Finnish Populism in Action 2007–2016*. Academic Dissertation, University of Helsinki.
- Zuber, Johannes A., Crott, Helmut W., Werner, Joachim (1992). Choice shift and Group Polarization: An analysis of the Status of Arguments and Social Decision Schemes. *Journal of Personality and Social Psychology* 62:1, 50–61. <https://doi.org/10.1037/0022-3514.62.1.50>

Media-aineisto

- Asikainen, Jaro (2016). Uutisen takana: Näin helposti keksitty valhe meni läpi MV-lehdessä. *Keskisuomalainen* 6.1.2016. Saatavilla: <http://www.ksml.fi/kotimaa/Uutisen-takana-N%C3%A4in-helposti-keksitty-valhe-meni-l%C3%A4pi-MV-lehdess%C3%A4/719989>
- Kormilainen, Ville (2015). Mitä% *&Ivittua, Ilja Janitskin? *Image* 25.4.2015. Saatavilla: <http://www.image.fi/image-lehti/mita-vittua-ilja-janitskin>
- Mattila, Jorma (toim.) (2016). Julkinen sana: Journalistit väkivallan ja uhkailun kohteena. *Radio Ylen Ykkönen* 30.11.2016.
- Mäntymaa, Eero (2016). Analyysi: MV-lehden totuus onkin lähes puoliksi valtamedian sisältöä. *Seura*, 15.3.2016. Saatavilla: <https://seura.fi/asiat/tutkitut/p312321/?shared=312321-e5dafo5f-500>
- Nieminen, Tommi (2018). Ilja Janitskin loi ja hylkäsi MV-lehden, ja nyt hän kääntää selkensä sen kannattajille – "Olen saanut tarpeekseni isänmaallisten skenestä, siitä pelleilystä". *Helsingin Sanomat* 18.2.2018. Saatavilla: https://www.hs.fi/sunnuntai/art-2000005569875.html?utm_campaign=tf-HS&utm_term=3&utm_source=tf-other&share=90b782b3cebb61b32c2258cd671c15e3
- Uhari, Markku (2018). Turun puukkoisku oli terrorismia – tekijälle elinkautinen. *Lännen Media* 15.6.2018. Saatavilla: <http://www.ts.fi/uutiset/paikalliset/3986769/Turun+puukkoisku+oli+terrorismia++tekijalle+elinkautinen>
- Vainio, Juha (2015). Vihasivusto tienaa isoja tuloja tunnettujen suomalaisyritysten mainoksilla. *Kaleva* 28.3.2015. Saatavilla: <http://www.kaleva.fi/uutiset/kotimaa/vihasivusto-tienaa-isoja-tuloja-tunnettujen-suomalaisyriyten-mainoksilla/693237/>
- Vehkoo, Johanna (2016). Valheenpaljastaja-blogi: Varoituslista valemedioista – älä luota näihin sivustoihin. *Yle* 16.9.2016. Saatavilla: <https://yle.fi/aihe/artikkeli/2016/09/16/valheenpaljastaja-varoituslista-valemedioista-ala-luota-naihin-sivustoihin>
- Yle Uutiset (2018). Oikeudenkäynti Ilja Janitskinia vastaan alkoi käräjäoikeudessa – MV-sivuston perustaja pysyy yhä vangittuna. *Yle* 13.6.2018. Saatavilla: <https://yle.fi/uutiset/3-10251282>

Aineistoon viitatu jutut ilmestymisjärjestyksessä

- Edition: 100% kansalaisten asialla (22.2.2015). MV-sivuston ylälaidassa oleva pysyväislinkki julkaisun pääkirjoitukseen. Saatavilla: <https://mvlehti.net>
- MV-lehdestä tuli MV-media – mikä muuttuu? Kuka on jatkaja? (13.1.2018). Saatavilla: <https://mvlehti.net/2018/01/13/mv-lehdesta-mv-media-mika-muuttuu/>
- Lukija: Turvapaikanhakijat juhlineet täysin avoimesti Pariisin iskuja (4.12.2015). Saatavilla: <https://mvlehti.net/2015/12/04/lukija-turvapaikanhakijat-juhlineet-taysin-avoimesti-pariisin-iskuja/>
- SPR:n Pertti Torstila ylimielisenä: Suomalaisten on hyväksyttävä, ettei paluuta menneeseen ole (23.11.2015). Saatavilla: <https://mvlehti.net/2015/11/23/sprn-pertti-torstila-ylimielisena-suomalaisten-on-hyvaksyttava-ettei-paluuta-menneeseen-ole/>
- Video: Ranska on itse vastuussa ja ISIS = USA, Saudit ja Turkki (19.11.2015). Saatavilla: <https://mvlehti.net/2015/11/19/videoot-ranska-on-itse-vastuussa-ja-isis-usa-saudit-ja-turkki/>
- Anton Ali-Sisto: Pelkkä IS:in tuhoaminen ei ratkaise muhamettalaisväkivallan ongelmaa (18.11.2015). Saatavilla: <https://mvlehti.net/2015/11/18/anton-ali-sisto-pelkka-isin-tuhoaminen-ei-ratkaise-muhamettilaisvakivallan-ongelmaa/>
- Isis-tappajan kasvot: Abdelhamid Abaaoud (video) (17.11.2015b). Saatavilla: <https://mvlehti.net/2015/11/17/isis-tappajan-kasvot-abdelhamid-abaouid-video/>
- Supo: Suomessa tapahtunut terroristikytkentöjen laadullinen ja määrällinen muutos (17.11.2015a). Saatavilla: [https://mvlehti.net/2015/11/17/supo-suomessa-tapahtunut-terroristikytkentoen-laadullinen-ja-maarallinen-muostos/](https://mvlehti.net/2015/11/17/supo-suomessa-tapahtunut-terroristikytkentoen-laadullinen-ja-maarallinen-muutos/)
- Eturivin terroristimitutkija piti Isis-uhkaa "täytenä satuna" – pieleen meni (16.11.2015b). Saatavilla: <https://mvlehti.net/2015/11/16/eturivin-terroristimitutkija-piti-isis-uhkaa-taytena-satuna-pieleen-meni/>
- Kupsala: Sota on Euroopassa (blogi) (16.11.2015a). Saatavilla: <https://mvlehti.net/2015/11/16/kupsala-sota-on-euroopassa-blogi/>
- MM: Analyysi – Isis Pariisin terrori-iskujen takana? (15.11.2015d). Saatavilla: <https://mvlehti.net/2015/11/15/mm-analyysi-isis-pariisin-terrori-iskujen-takana/>
- Lukija: On pokkaa (15.11.2015c). Saatavilla: <https://mvlehti.net/2015/11/15/lukija-on-pokkaa/>

- Pikakysely: 70% kokee, että Pariisi voi toistua Suomessa – ratkaisuna rajojen sulkeminen (15.11.2015b). Saatavilla: <https://mvlehti.net/2015/11/15/pikakysely-70-kokee-etta-pariisi-voi-toistua-suomessa-ratkaisuna-rajojen-sulkeminen/>
- Kalle Aaltonen: Tuo Pariisin terroristi-isku pistää miettimään entistä enemmän tämän koko pakolaiskriisin järjestömyyttä (15.11.2015a). Saatavilla: <https://mvlehti.net/2015/11/15/kalle-aaltonen-tuo-pariisin-terroristi-isku-pistaa-miettimaan-entista-enemman-taman-koko-pakolaiskriisin-jarjettomyutta/>
- Ai terrorismilla ei ole mitään tekemistä islamin kanssa? (14.11.2015e). Saatavilla: <https://mvlehti.net/2015/11/14/ai-terrorismilla-ei-ole-mitaan-tekemista-islamin-kanssa/>
- Silminnäkijät ja eloonjääneet jakavat tarinoitaan: "Kännykkä pelasti henkeni!" (14.11.2015d). Saatavilla: <https://mvlehti.net/2015/11/14/silminnakijat-ja-eloonjaaneet-jakavat-tarinoitaan-kannykka-pelasti-henkeni/>
- Lukija: Terrori-isku Suomessa-kirja – Sattuikin Ranskassa (14.11.2015c). Juttu oli poistettu MV-lehden arkistosta, kun linkit tarkistettiin 20.2.2018.
- Suvakkialymystö SPR:n avustuksella on avannut helvetinportit (14.11.2015b). Saatavilla: <https://mvlehti.net/2015/11/14/suvakkialymysto-sprn-avustuksella-on-avannut-helvetinportit/>
- Mikko Hamunen: Pariisissa paukkui, Suomessa vaarana suomalainen mies (14.11.2015a). Saatavilla: <https://mvlehti.net/2015/11/14/mikko-hamunen-pariisissa-paukkui-suomessa-vaarana-suomalainen-mies/>
- Hätämajoituskuskeskus kiristää tunnelmia Hennalassa (27.9.2015b). Saatavilla: <https://mvlehti.net/2015/09/27/hatamajoituskuskeskus-kiristaa-tunnelmia-hennalassa/>
- Kaapumies osoitti lähes täydellistä tilanneälyä pukeutumisellaan (27.9.2015a). Saatavilla: <https://mvlehti.net/2015/09/27/kaapumies-osoitti-lahes-taydellista-tilannealya-pukeutumisellaan/>
- Perskeko-hallitus "tuomitsee" Lahden tapahtumat – muttei monikulttuurisia raiskauksia! (25.9.2015b). Saatavilla: <https://mvlehti.net/2015/09/25/perskeko-hallitus-tuomitsee-lahden-tapahtumat-muttei-monikulttuurisia-raiskauksia/>
- Halloween came early this year? No, it is just Finns demonstrating outside a refugee centre (25.9.2015a). Saatavilla: <https://mvlehti.net/2015/09/25/halloween-came-early-this-year-no-it-is-just-finns-demonstrating-outside-a-refugee-centre/>
- Kymmenen bussia täynnä "pakolaisia" matkalla Lahteen! (24.9.2015). Saatavilla: <https://mvlehti.net/2015/09/24/kymmenen-bussia-taynna-pakolaisia-matkalla-lahteen/>

Kaikki linkit tarkistettu 5.9.2018.

JULKAISU II

Ideological parlances on right-wing media in Britain and Finland

Salla Tuomola

Journal of Alternative & Community Media 5 (2): 173–190

DOI: 10.1386/JOACM_00082_1

Artikkelin käyttöön väitöskirjan osana on saatu kustantajan lupa

Ideological Parlances on Right-Wing Media in Britain and Finland

Salla Tuomola

Tampere University, Finland

salla.tuomola@tuni.fi

Author bio

Salla Tuomola (M.Soc.Sc.) is a fifth year PhD student in the Communication Sciences Unit at Tampere University in Finland. Her doctoral research for media studies investigates the digital public debate on the European refugee crisis with its consequences during 2015–2017 in alternative right-wing media primarily in Finland. Her dissertation takes an article-based form, and she approaches her study from four angles. In her first published article, she examined the ideological parlances of MV-lehti, which is one of the best-known online journals that is objecting to the mainstream media in Finland. This research was completed during her stay as a visiting PhD student at Cardiff University in the School of Journalism, Media and Culture in 2019/2020.

Abstract

One of the main themes of alternative right-wing media is a strong anti-immigrant approach, which has allegedly intensified a radical and polarized worldview throughout Europe and the United States. In this paper, by comparing two right-wing news sites, I examine whether commonalities in their reporting can be discerned at a transnational level. The focus is on the US-based Breitbart London and the Finnish-language MV-lehti, both founded in 2014. The comparative study approaches the research data by utilizing the method of discourse narratology to examine the similarities and differences between the two in terms of their ideological parlances. The results show that there are indisputable commonalities, with parlances that seek to undermine liberal democracy as an outspoken opponent to strengthen the homogeneous

battlefront. Accordingly, right-wing news sites in Europe adhere to the shared ideology, leaning on a strong confrontation between Western and Islamic countries.

Key words: right-wing news site, alternative media, alt-right, anti-immigrant, Breitbart, MV-lehti

Introduction

In recent years, the increasing appearance of right-wing news sites has engendered a concern about the polarization and radicalization of political views extending across national and transnational public spheres (Heft et al. 2019; see also Benkler et al. 2017). This is not a vain worry because right-wing political parties and their extremist grassroots sympathizers are building increasingly deep and connected networks at the national and transnational levels, both in Europe and the United States, sharing and using material that reinforces the strength of their ideological stances (Caiani et al. 2012; Doerr 2017: 316; Hokka & Nelimarkka 2019: 16). In a globalized world, this kind of development of transnational networking is inevitable as information and communication technologies play a prominent role in fostering communication exchanges between far-right organizations across borders (Caiani & Kröll 2015; Froio & Ganesh 2019).

Despite the differences in media and political systems of the countries where the alternative news and opinion sites are based, the common theme of right-wing media is a critical stance on generous immigration politics and the allegedly partial way the question of immigration has been covered in mainstream media (Haller & Holt 2019). In the United States, the presidential election in 2016 indicated that right-wing media framed immigration in terms of terror, crime and Islam, while distrust in mainstream media played an essential role (Benkler et al. 2017). In Europe, alternative news and opinion media are especially engaged with populist anti-system, anti-immigration and anti-elite sentiments (Haller & Holt 2019).

In this comparative study, I examine British and Finnish right-wing news sites – Breitbart London edition and MV-lehti. The comparison between the two offers an interesting research setting because Breitbart London has its roots in the United States and MV-lehti has a relatively

small audience in a Finnish-language Nordic country. However, despite the differences in the British and Finnish political systems, in recent decades, similar tendencies have taken over in both countries' political landscapes. Finland has a multiparty system and coalition governments, but the right-wing populist ideology has begun to emerge (Norocel 2017: 43–44). In 2019, the right-wing populist Finns Party gained over 22.7% of the support in the opinion poll (Muhonen 2019), and it remains a major opposition party in Parliament. The development has been similar in the British parliamentary democracy, where right-wing populist parties have reinforced their positions (Stanyer et al. 2017: 165–66). This paper examines potential similarities and differences between the two publications; the aim is to look for ideological parlances focussing on anti-immigrant coverage that persuade the audience to adopt a certain understanding of immigrants and the establishment. The research question is as follows: *What commonalities can be discerned between Breitbart London and MV-lehti in terms of their ideological parlances?* For the purpose of answering this question, I investigate how Breitbart London carries out the meaning-making process concerning its anti-immigrant news coverage.

This article proceeds as follows: In the Background section, I first review the grounds of the alt-right movement in the United States and Europe. Second, I examine the definition of alternative media, focussing on the right-wing approach. Then, in the Data and Method section, I introduce the context in which I carry out the comparative research in this study. In the Findings section, I introduce my prominent results, and finally, in the Conclusions, I summarize the effort.

Background

The alt-right movement in the United States and Europe

Today, many far-right online groups profile themselves as members of a new 'alt-right' movement. The term and the current political climate in the United States have brought those groups that were previously labelled as the racist right into the light (Hawley 2017; Neiwert 2017; Reid & Valasik 2018). Such subcultures are diverse, but anti-immigrant activists, conspiracy theorists, white nationalists and others appear to have primarily anti-establishment views in common, sharing similar racist, anti-feminist and anti-Semitic ideologies in their reaction against

multiculturalism and globalism (Marwick & Lewis 2017). The long-term goal of the alt-right is to achieve an end to mass immigration, the end of political correctness and the acceptance of white identity politics as a normal element of mainstream politics (Hawley 2017: 14–18). In 2016, the US presidential election revealed that these far-right groups are far from going extinct, as they are fuelled by right-wing media (Neiwert 2017: 14–15). In addition, the alt-right movement was nourished by Donald Trump’s presidential campaign (Hawley 2017: 3). The ideological roots of the US alt-right movement are in Europe. The French New Right movement, which emerged in the late 1960s, has significantly influenced American alt-right intellectuals in terms of collective identity and cultural hegemony (Bar-On 2011; Jenkins 2018).

In Europe, the current alt-right ideology is implemented primarily in the movement ‘the Identitarianism’ that emerged in the early 2000s in France and subsequently spread to other European countries (Hawley 2017; Stewart 2017). The movement profiles as an activist, street-based and Internet-savvy young militancy that engages in intensified targeting of the perceived enemies of the collective identity in multiple ways (Zúquete 2018). The Identitarians declare that they are defending Europe from refugees, as well as from Islam and globalism, accusing European elites of policies of mass immigration that have corrupted the collective identity of European people (Stewart 2017: 1–2). Like alt-right supporters in the United States, Identitarians have been emboldened by right-wing populist politicians that have recently gained growing support across Europe (Hawley 2017; Zúquete 2018).

Alternative right-wing media

The rise of alternative right-wing media coincides somewhat directly with the wave of populist movements and parties that has arisen in many established democracies in the last decades (Heft et al. 2019: 3–4). A right-wing populist ideology exemplifies not only the anti-elitist and people-centrist agenda but also xenophobic exclusionism (Müller & Schulz 2019: 2–3; see also Krämer 2018; Mudde & Rowira Kaltwasser 2017; Wodak 2015). Alternative right-wing media criticize prevailing mainstream news media for lacking integrity and professionalism, but simultaneously, the way in which they justify their existence relies on mainstream media (Benkler et al. 2017;

Frischlich et al. 2020; Holt et al. 2019) in that they adopt rather reactionary political positions (Müller & Schulz 2019: 2). Their core message is that the mainstream media conceal or distort information about the negative consequences of immigration (Haller & Holt 2019; Nygaard 2020). It is also common to accuse mainstream media of favouring liberal and leftist perspectives, being uncritical of those in power, lacking understanding of ordinary people's lives and concealing information that does not fit the politically correct agenda (Figenschou & Ihlebæk 2019: 1223; Holt 2018: 50–51; Marwick & Lewis 2017: 21).

Data and Method

Comparing British and Finnish right-wing news sites

The Breitbart News Network was established in mid-2007 by Andrew Breitbart and has emerged today as the nexus of conservative media (Benkler et al. 2017; Faris et al. 2017). Since the 2016 US presidential election, Breitbart has overtly shown its support for Trump's administration while attacking the opposing mainstream media (Benkler et al. 2017; Roberts & Wahl-Jorgensen forthcoming). Via these assaults, Breitbart has claimed moral superiority by attempting to act as an impartial defender of liberal democracy, giving a voice to the people; this is meant to contrast with the mainstream media, with the latter accused of reporting mostly for the ruling elite (e.g., Roberts & Wahl-Jorgensen forthcoming; see also Esser et al. 2017; Krämer 2018). During the elections, Breitbart and candidate Trump found a key topic in the anti-immigrant approach, which Breitbart had espoused long before (Benkler et al. 2017, 2018). The Breitbart London edition was released in February 2014 by James Delingpole, an English writer who had formerly worked, for example, for *The Daily Mail* and *The Times*, and Raheem Kassam, a British political activist who had also worked as a chief advisor to the former UK Independence Party (UKIP) leader Nigel Farage. UKIP is a right-wing populist political party that declared Brexit as its 'core issue' and 'central to the party's identity' (Ford & Goodwin 2014).

In Finland, the most well-known right-wing news site is MV-lehti (WTF-magazine), currently Uusi MV-lehti (New WTF-magazine); this site has anti-immigrant and anti-legacy media leanings and often uses offensive irony (Reunanen 2018b: 75). The sarcastic tone was already

evident in the site’s original title, which was *Mitä vittua??!! (What the fuck??!!)*. The title was based on a scene in the Finnish comedy-crime film *Vares* in which the characters yearn for a more provocative newspaper to be published in Finland (Nieminen 2018). The site was launched in August 2014 by a Finnish celebrity, Ilja Janitskin, who lived in Barcelona at the time¹. The publication describes its function as a ‘nationalist, independent, anti-globalist and patriotic news service; in 2011, its current editor-in-chief, Janus Putkonen, launched Verkkomedia.org, the first alternative media in Finland, to confront mainstream media’ (Uusi MV-lehti 2019). Although the title and layout resemble mainstream media, MV-lehti is neither affiliated with the Council of Mass Media (CMM)² nor committed to advancing the ethical principles defined in guidelines for journalists (see MV-lehti 2018), unlike almost every media outlet in Finland.

In Finland, only a small percentage of the press is affiliated with a political party; most journalists declare that they are politically independent (Jyrkiäinen 2017). In the United Kingdom, the media landscape is characterized by an openly partisan commercial national press and public service broadcasting led by the BBC (Firmstone 2017). Despite the differences in the countries’ media systems, comparing the two news sites is justifiable for two reasons. First, both publications are part of a hyper-partisan transnational network with an anti-immigrant emphasis that is primarily ideologically driven rather than nationally involved (see Benkler et al. 2018; Caiani et al. 2012; Reunanen 2018a). Second, Breitbart and MV-lehti can be categorized in a group of online publications that criticize mainstream media despite the nature of the prevailing media system (see Benkler et al. 2017; Haller & Holt 2019).

Explaining the research material

Table 1. Research Material in Breitbart and MV-lehti

	Dataset 1: Breitbart London	Dataset 2: MV-lehti		Total
		Dataset 2a	Dataset 2b	
Cases	Rotherham case	Hennala case	Paris case	
Timeframe	21.01.2015– 30.08.2019	24.9.2015– 31.12.2015	14.11.2015– 31.12.2015	

Articles	<i>n</i> = 111	<i>n</i> = 28	<i>n</i> = 100	<i>N</i> = 239
----------	----------------	---------------	----------------	----------------

n = Number of published articles on cases.

Table 1 shows how the research material in this work is divided into that involving Breitbart and MV-lehti. Dataset 1 consists of online articles published on the Breitbart London website (www.breitbart.com/europe) on the Rotherham grooming case from 2015 to 2019. The Breitbart online articles were targeted with the hashtag ‘Rotherham’ because all the published news stories on the topic were compiled under the same tag on the Breitbart news site. Between 21 January 2015 and 30 August 2019, the overall coverage on the case in Breitbart London comprised 111 articles in total. The Rotherham grooming case was compared with two news cases published in MV-lehti (www.mvlehti.net) in autumn 2015, comprising dataset 2. By the end of 2015, the Hennala case had 28 stories, of which the first was published on 24 September 2015. The Paris case was covered in 100 articles, of which the first was on 14 November 2015. Both cases were related to the European refugee crisis, which I understand to have started in 2014–15. In 2015, 1.25 million first-time asylum applicants were registered in the European Union from the Middle East, Africa and South Asia (see European Parliament 2019). In the same year, a record number of asylum seekers, 32 476 in total, also arrived in Finland (Ministry of the Interior of Finland), and MV-lehti's major popularity began to rise (see Nieminen 2018).

The Rotherham grooming case, which related to organized child sexual abuse, took place in the United Kingdom between 1997 and 2013 in the northern English town of Rotherham in South Yorkshire. In 2011, the scandal earned national attention when an investigative journalist, Andrew Norfolk for the *Times* newspaper uncovered the prevalence of the model of sexual offending among abusers of Pakistani ethnic heritage. Since then, Rotherham – among several other English cities – has become synonymous with on-street grooming (Britton 2019: 689). In 2014, Alexis Jay published a report in which it was discovered that an estimated 1400 children had been sexually exploited over a 16-year period by Muslim men, particularly of Pakistani origin (Jay 2014). The report revealed that offenders targeted girls aged 11–16 years who were in vulnerable positions due to poor parental supervision and substantial neglect. Victims and their parents tried to bring the abuse to light for several years before the report was published, but

the case was repeatedly suppressed by public officers (Ansbro 2014). After the publication of the report in 2014, police investigations – which are still partly ongoing – resulted in the prosecutions of several men (Britton 2019).

The Hennala and Paris cases took place in Finland in autumn 2015. The first case involved a racist demonstration by Finns at the gate of Hennala's emergency accommodation centre on 24 September 2015. Among the demonstrators was a young man disguised in a Ku Klux Klan hood greeting the bus full of asylum seekers. The Hennala news spread all over the world through a picture of 'the cloaked man' holding the Finnish flag, bringing racism in Finland to light (Nikunen & Pantti 2018: 71). The data of the latter case consisted of reports of Islamic State terrorist attacks in Paris, when at least 126 civilians were killed. The Paris case was selected because it became apparent in this case that exposure to terrorist news worsens attitudes towards members of outgroups that are perceived to be involved with the attacks (see Tamborini et al. 2017: 801).

The comparability of the Rotherham and Finnish cases emerges in the anti-immigrant approach, which is one of the core principles for both Breitbart and MV-lehti (see Benkler et al. 2018: 108; Ylä-Anttila 2017: 46). Although the Rotherham case is not straightforwardly related to the European refugee crisis per se, it offers a fruitful example that is strongly connected to right-wing news sites' anti-multiculturalist agenda. As a result of the child sexual exploitation scandal, Rotherham became an example of how multiculturalism has failed due to problems with the local Muslim population (Britton 2019: 691). Comparably, MV-lehti utilized the failure of multiculturalism as a cautionary tale in both investigated news cases, for example, by introducing Finland's refugee policy as an excuse for increasing the number of asylum seekers, which would inevitably cause an increasing number of rapes of Finnish women (Tuomola 2018: 178).

Utilizing the research method

The data consist of the full text material of online stories, including headlines, lead paragraphs and body texts. In datasets 1 and 2, the analysis was carried out using instruments of discourse narratology³ (Ridell 1997). In journalism studies, narratological tools can be utilized to examine

news as ideological forms that sustain the societal status quo (Ridell 1997). In this effort, it is essential to approach narratology as an instrument that understands news as *ideological parlances* (Ridell 1997: 145), that is, discursive interpretation positions through which the audience is invited to adopt a certain meaning-making process of the reality represented in the alternative right-wing media texts. These discursive interpretation positions can be constructed in terms of binary oppositions in news texts, where a primary opposition is between ‘us’ and ‘them’, ‘home’ and ‘foreign’ (see Hartley & Montgomery 1985: 233–69). Therefore, narratological implements are appropriate when analysing discursive mechanisms that are used in news texts to produce the audience in ‘a passive position of a bystander’ (Ridell 1997: 144). In other words, those who have contradictory opinions are often represented as being ‘them’, while the readers are encouraged to adopt an ‘us’ stance. I comprehend these us/them distinctions as special building blocks of ideology that both publications convey. In terms of Breitbart and MV-lehti, I understand the ideology as a system of beliefs (see Williams 2013: 126–29), which materializes in narratological elements, that is, us/them distinctions.

In examining the material, I utilized critical in-depth reading when searching frequently recurring us/them distinctions. As Wodak (2015: 67) notes, right-wing populist rhetoric divides the world into good and bad, ‘us’ and ‘them’, insiders and outsiders, by constructing simplistic dichotomies and by positive self- and negative other-presentation. First, I traced these distinctions by looking for those groups who were represented as ‘us’ and those characterized as ‘them’ in texts of datasets 1 and 2 described above. The characterization of these dichotomies was determined by analysing how political, societal, ethnic, cultural, sexual and ideological groups of people and matters were represented in the stories by describing their distinctive actions and attributes. Positive self-presentation indicated belonging to ‘us’, whereas negative other-presentation referred to belonging to ‘them’. Second, on the grounds of these findings, I categorized six major confrontations between ‘us’ and ‘them’ based on the frequency of appearing in texts. These confrontations formulate the ground of my analysis; finally, I utilized them for categorizing three ideological parlances. These parlances were examined in light of right-wing populist ideology and related to comparable ideological parlances of MV-lehti.

Findings

In the analysis, I first explain the perceptions of the analysis of Breitbart London, then proceed to MV-lehti, and finally, elaborate on a comparison of the two. It was revealed that Breitbart constitutes six consistently recurring confrontations between ‘us’ and ‘them’ in the coverage on the Rotherham grooming case. Breitbart utilizes these confrontations when giving meaning to the establishment and immigrants and persuading the audience to take an equivalent stance. That is, the ‘us’ category represents the ideology of the publication, with ‘them’ standing for those who advocate the opposite approach.

Table 2a. Ideological Parlanges of the Breitbart London

Anti-establishment parlance		Anti-multiculturalist parlance		Anti-Islamization parlance	
US	THEM	US	THEM	US	THEM
<i>the people</i> , <i>UKIP, right-wing media</i>	<i>the establishment, Labour</i> , <i>legacy media</i>	<i>British culture</i> , <i>white girls</i>	<i>multi-culturalism, Asian men</i>	<i>democratization</i>	<i>Islamization</i>

In Table 2a, the confrontations of Breitbart have been compiled as follows: (1) the people/the establishment, (2) UKIP/Labour, (3) right-wing media/legacy media, (4) British culture/multiculturalism, (5) white girls/Asian men, and (6) democracy/Islamization. Based on these confrontations, three different ideological parlanges were categorized, as shown in Table 2a. They were identified as *the anti-establishment parlance*, *anti-multiculturalist parlance* and *anti-Islamization parlance*. In comparison, Table 2b below displays three ideological parlanges in the Finnish counterpart MV-lehti that closely resemble the ones in Breitbart.

Table 2b. Ideological Parlances of the MV-lehti

Racist parlance		Anti-elite parlance		Anti-Islamization parlance	
US	THEM	US	THEM	US	THEM
<i>the Finns, immigrant critics</i>	<i>asylum seekers, tolerants</i>	<i>the people, countermedia</i>	<i>elite, mainstream media</i>	<i>democracy</i>	<i>terrorism</i>

Both tables are displayed in line with the frequency of appearing in texts. The ideological parlances are elaborated in the following subsections, in which the emphasis of the confrontations also emerges.

Anti-establishment parlance

The strongest ideological parlance that Breitbart utilizes in the Rotherham grooming case is *the anti-establishment parlance*, which characteristically emphasizes mistrust and a lack of confidence in the establishment and authorities by stressing the distinction between ‘us’ and ‘them’. In most stories, Breitbart depicts ‘them’ as the establishment, consisting of authorities – the Rotherham council, police and social services; legacy parties with Labour in front; the London-centrist, liberal elite; and legacy media. Indeed, Breitbart accuses the authorities of being partial, hypocritical and politically loaded when reporting how they preferred to ‘bury their heads in the sand’ (Delingpole 2015: n.pag.) and ‘sweep such crimes under the carpet’ (Hallett 2015: n.pag), as well as being reluctant to ‘intervene to tackle deep-seated problems in some ethnic communities’ (Zeronian 2016: n.pag.) for reasons of political correctness. In turn, ‘us’ comprises the ordinary people, the local people, who are described as loyal and upright when reporting, for example, that they tried to give evidence of grooming to the authorities and protest the way the abuse was allegedly covered up by the authorities. Thus, as distinctive to right-wing populism, Breitbart claims to speak for the majority of ordinary, decent people whose interests and opinions are regularly overridden by arrogant elites and corrupt politicians (see Canovan 1999: 5; Mouffe 2005; Wodak 2013, 2015; Mudde & Rowira Kaltwasser 2017: 6).

In Rotherham stories, 'the people' are called 'townspeople', 'normal individuals' and 'the bulk of the population', referring to ordinary, common people living their lives in peace and harmony. In contrast, 'the liberal elite' are named 'the champions of political correctness', 'the PC establishment' and 'the self-righteous inhabitants' living in 'a politically correct bubble, quite divorced from ordinary people's hopes and fears' (Delingpole 2018: n.pag.). Here, Delingpole (2018) refers to the arrogant, capital-centrist upper classes who do not understand issues related to immigration and Muslims. Studies have shown that parties that challenge the political establishment, such as UKIP, have profited from people's frustrations about politicians perceived to be out of touch with the needs of average people (Gest et al. 2018: 1697; see also Abedi 2002). This notion is supported by research from *The Independent* conducted in 2019, which revealed that 53 per cent of Britons did not feel represented by any established party (Buchan 2019: n.pag.). Breitbart utilizes this feeling of disconnection in the Rotherham stories when emphasizing how, for example, the Labour politicians in London declare the manifesto of a 'tolerant, multicultural world' that is entirely at odds with reality in terms of their decisions and the everyday experiences of ordinary people.

The anti-establishment parlance involves similarities with vilification, which Roberts and Wahl-Jorgensen (forthcoming) identify as the most prominent discursive strategy in Breitbart's coverage. Breitbart utilizes vilification, for example, when accusing mainstream media of biased and inaccurate reporting and constructing itself as an impartial and unbiased defender of liberal democracy. Thus, through vilification, Breitbart claims the moral high ground both for itself and for 'us' in contrast to 'them' (Roberts & Wahl-Jorgensen, forthcoming: n.pag.). Likewise, the anti-establishment parlance depicts Breitbart engaging with responsibility and integrity when reporting, for example, how 'almost 200 police officers were under investigation by the police watchdog for conspiring to cover up the abuse' (Hale 2017b: n.pag.). The extract implies that Breitbart is not afraid of being accused of racism because they dare to speak out against corruption as it is, in contrast to authorities and the establishment, which they blame for political correctness as leading to remaining silent about the sexual abuse of children.

Finally, Breitbart utilizes the anti-establishment parlance as a political instrument that can verge on identity politics. Howard J. Wiarda (2016: 148–49) defines identity politics as political

arguments of societal interest groups, such as women, sexual minorities and immigrants, utilized as a political instrument to advance groups' agenda, especially if it is loaded with ideas about superiority and inferiority, where some values are evaluated as more dignified than others. Identity politics can be traced in Breitbart's criticism of the authorities, Labour politicians and the liberal media when the common denominator is their alleged political correctness. By the concept of political correctness, Breitbart means 'their' lack of confidence when it comes to tackling difficult issues for fear of being labelled racist and upsetting community cohesion, stemming from the 'unholy alliance' with the Muslim community due to the need for Muslim votes. This fear has overrun the police and social services who, according to Breitbart, have ignored reports of sexual abuse for years; at the same time, social workers try to stop alleged victims from speaking to media. Contradictorily, Breitbart accuses the Labour politicians and liberal media of engaging with 'dangerous identity politics', distracting from the point that accusations about the opposition's political correctness are essentially identity politics in action. This emerges, for example, when Breitbart blames the Labour feminists of being biased when falling into political correctness and failing to condemn 'polygamy, forced marriage, the oppressive burqa and female genital mutilation' (Nuttall 2016: n.pag.), since the ultimate reason for defaming the Labour feminists is a patriarchal and political question of fear of losing votes and power to them.

The anti-establishment parlance closely resembles the anti-elitist parlance in its Finnish counterpart MV-lehti, which raises distrust towards the elite, consisting of the government, decision makers, specialists, researchers and mainstream media journalists. Characteristically, the anti-elite parlance attacks their scholarship, and therefore, strives to undermine their prevailing position in power (Tuomola 2018: 182–84). Like in Breitbart, in MV-lehti the distinction between 'us' and 'them' conforms to the right-wing populist confrontation between the people and the elite. In MV-lehti, 'us' are 'the Finns', 'the ordinary people', 'immigrant critics', acting as defenders of democracy, while 'the others' are 'asylum seekers', 'advocates of multiculturalism', 'the elite' and 'mainstream media', whom MV-lehti depicts as a threat to Finnish nationality and independence (Tuomola 2018). Moreover, MV-lehti tends to question scientists' credibility and proficiency and suggests their agenda is untrustworthy by underestimating their expertise, for

example, when referring to a ‘frontline researcher on terrorism’ who – before Paris attacks in 2015 – described the possibility of a terror attack as ‘just a fairytale’ (Tuomola 2018: 182).

Anti-multiculturalist parlance

The second ideological parlance that appears in the Rotherham stories is *the anti-multiculturalist parlance*, which resembles the racist parlance in its Finnish counterpart. Like MV-lehti, Breitbart attacks the idea of multiculturalism, particularly emphasizing difference to Muslim culture and Pakistani male immigrants. Breitbart reports that Europe’s new Muslims appear to be unwilling to ‘compromise on their misogynistic upbringings when moving here’, while the Pakistani community feels ‘scapegoated, dehumanised and potentially criminalised’. Thus, Breitbart stresses ‘their’ unwillingness to adapt to British culture with the aim of raising hatred and discord towards Muslims among its audience. Moreover, the anti-multiculturalist parlance strengthens cultural differences in terms of the Muslim culture by emphasizing illegal practices Muslims are said to have brought to Britain, such as female genital mutilation (FGM) and marriages with underaged girls. Breitbart London writer Virginia Hale (2017a: n.pag.), for example, reports as follows:

Though the practice of FGM, which is performed mainly in African and Middle Eastern nations, has been illegal in the UK since 1985, the problem was assessed by medics in England every 61 minutes between April 2015 and May 2016. (6 February 2017)

In the extract, Hale points out how long FGM has been proscribed in Britain, but states that, in past years, cases have surfaced again due to people from African and Middle Eastern nations bringing their forbidden and brutal cultural habits with them when entering the country. Implicitly, Hale suggests that the rise of FGM cases is a consequence of multiculturalism, as there would not be such an issue among immigrants from familiar cultures because they are law-abiding citizens who would follow the British legislation. Therefore, the reactionary, undeveloped

Muslim culture has come too close to advanced and civilized British culture, and it is now jeopardizing Western civilization. This interpretation follows Alana Lentin's and Gavan Titley's (2011: 50) suggestion that, because racism is cultural in nature nowadays, the cultural norms, values, traditions and lifestyles of outsiders – instead of their physical appearance – are what appear problematic. According to Lentin and Titley, racism in its 'differentialist turn' became a regrettable but natural result of too much uncomfortable proximity through immigration.

Besides cultural context, the anti-multiculturalist parlance also focuses on racial meaning. Lentin and Titley (2011: 49) suggest that racism has become a kind of trump card in the pack of political correctness, often played to stifle people's honest opinions on sensitive matters. In this manner, racism as a concept can be juxtaposed with a concept of identity politics that was defined in the previous subsection. In the Rotherham stories, Breitbart consistently utilizes race-related definitions, for example, when reporting how 'white girls had been targeted and abused by men of Asian origin' (Sanderson 2015: n.pag.). Thus, at the core of this racial dichotomy are white girls and Asian men, depicting the girls not only as white but also as helpless victims and the men as systematic rapists and grooming gangers who assume they are untouchable by law enforcement. Moreover, racial features are bolstered through inequality in power relations when Breitbart juxtaposes children and men, leaning on stereotypes and biases when reporting on Muslim-majority countries as supporting patriarchal and misogynist attitudes towards women.

In MV-lehti, in turn, the racist parlance characteristically dehumanizes refugees and asylum seekers by depicting them as lacking human features when trying to make it more justifiable to confront them and the culture they represent. The dehumanizing process comes true, for example, in defining asylum seekers in terms of uncontrollable phenomena as a 'stream of refugees', a 'flood' or an 'avalanche', against which the nation must defend itself (e.g., Ahmed 2014: 76; see also Gabrielatos & Baker 2008). The procedure often stems from society's endeavours to maintain the status quo, strengthen distinctions between 'us' and 'them' and defend own privileged status against external threats (Esses et al. 2013: 519). In Breitbart, corresponding definitions are subtler, making built-in meanings complex to interpret. Whereas MV-lehti utilizes pejorative terms and language straightforwardly to describe its opponents, Breitbart gives more implicit meanings by describing acts. Therefore, the definition of racist

parlance in MV-lehti, refers primarily to explicit language the publication utilizes in its refugee stories, whereas in Breitbart, the anti-multiculturalist parlance indicates the agenda the news site promulgates.

Anti-Islamization parlance

The third ideological parlance evidenced by Breitbart is the anti-Islamization parlance, which draws on Islamophobia, that is, fear of religious ideology and practice, and anti-Muslim sentiment, the rejection of certain types of bodies (see Gottschalk & Greenberg 2019: 4). The deep roots of Islamophobia and anti-Muslim sentiments go back to the history of confrontation between principally Christian Europe and the predominantly Muslim Middle East over economic resources, political power and religious sites. Thus, over the centuries, Europeans have so effectively and universally portrayed all Muslims negatively that the terms 'Islam' and 'Muslim' still evoke suspicion and fear in Europe and North America (Gottschalk & Greenberg 2019: 2). Hence, the dichotomy between 'us' and 'them' – which right-wing populism draws upon (e.g. Jagers & Walgrave 2007; Wodak 2015) – can be traced to the old history of the West and Middle East. The significance of Islamophobia and anti-Muslim sentiment is largely based on persistence of their stereotypes in Western depictions, such as Muslim women wearing headscarves in public or the men's kaffiyeh, which has become symbolic of Islamic terrorism (Gottschalk & Greenberg 2019: 3).

The deep-seated stereotypes are strengthened in the anti-Islamization parlance, for example, when Breitbart stresses the essentially violent nature of Islamists. This emerges when reporting on the British Muslim Youth organization, which was set up on the anniversary of the 7/7 London bombings to 'promote the real teachings of Islam' – insinuating that these teachings come true in such circumstances, revealing the real nature of young Muslims. Consequently, these organized Muslim youth are the ones who 'we' should fear as a new reinforcing generation of Muslims with no intention of integrating into Western civilization and culture. Breitbart also highlights the brutalities and atrocities of the Islamic State, for example, by reporting how they threw 'people off of rooftops and much worse – they have terrorised their way through vast

swathes of the Middle East beheading, raping and burning people alive' (Kurten 2017: n.pag.). By bringing violence into the core, Breitbart reproduces the stereotypes and false beliefs about Islam. This is exactly what most non-Muslim Western people do, according to Gottschalk and Greenberg (2019: 3), when they depict Muslims as holding jihad as a central tenet of Islam and failing to understand that only a small minority of Muslims has ever engaged in religiously motivated armed conflict.

The anti-Islamization parlance rigorously resembles the parlance under the same name in MV-lehti, which draws primarily on xenophobia. In MV-lehti, the anti-Islamization parlance is based on fear of the stranger, which reinforces the image of asylum seekers principally as Muslims and declares that the increasing number of asylum seekers will gradually lead to the Islamization of Western democracy. According to Sara Ahmed (2014), political talk and media texts increasingly juxtapose asylum seekers with terrorism, referring to the so-called violent drift in which it is presumed that asylum seekers fleeing terror and persecution may also be impostors, and eventually reveal themselves as terrorists and persecutors (Ahmed 2003: 209–10, 2014: 79–80). MV-lehti also incites fear of asylum seekers by utilizing such terms as 'Muslim jihadists', 'Islamic fascists' and 'executioners of Isis', to emphasize the violent nature of the Islamic State and mute the distinction between ordinary Muslims and terrorists.

Conclusions

The results of this study indicate indisputable commonalities in terms of the ideological parlanges adopted by both Breitbart London and MV-lehti. In their coverage related to immigration, each of their parlanges reinforces the media outlet's anti-immigrant agenda, which is distinctive to alternative right-wing websites (see Figenschou & Ihlebæk 2019; Holt 2018; Marwick & Lewis 2017). In Breitbart, the anti-establishment parlance draws on the ideology of right-wing populism (e.g. Canovan 1999; Mouffe 2005; Wodak 2013, 2015), attacking the authorities and elites and striving to weaken their position and hegemony in power while simultaneously claiming to speak for ordinary people. The anti-multiculturalist parlance, in turn, stems from the idea of the cultural nature of racism (Lentin & Titley 2011), emphasizing the incompatibility between the British and

Muslim culture, where the latter threatens to jeopardize Western civilization. Third, the anti-Islamization parlance strengthens Western stereotypes of Islam and Muslims, provoking fear and hatred in the audience (see Gottschalk & Greenberg 2019). Comparably, the equivalents in MV-lehti are the racist parlance, which deepens the antagonistic approach towards asylum seekers and multiculturalism advocates, drawing on inequality and emphasizing the difference between 'us' and 'them' (see Tamborini et al. 2017); the anti-elite parlance, which builds mistrust towards policymakers, professionalism and traditional journalism (see Korvela 2017); and the anti-Islamization parlance, which approaches Islam primarily through fear of the Islamization of Western democracy (see Ahmed 2003).

According to the ideological parlanges, it is reasonable to suggest that both Breitbart London and MV-lehti involve a strong opposition and deep mistrust towards the establishment, immigrants and the idea of a multicultural world; such mistrust is especially characteristic of right-wing populist communication (see Wirz et al. 2018; Ylä-Anttila 2017). Therefore, it can be argued that the publications take part in strengthening the populist anti-system, anti-immigration and anti-elite sentiments (Haller & Holt 2019) at a transnational level with the ultimate aim of undermining liberal democracy.

Despite their similarities, it is necessary to discuss differences emerging between the two media outlets. It is noteworthy that Breitbart, considering the Rotherham case, takes a rather implicit tone in its ideological parlanges. As Roberts and Wahl-Jorgensen (forthcoming) argue, Breitbart often mirrors practices of conventional journalism, giving an impression of being faithful to journalistic norms of objectivity when, for example, citing the views of the Labour advocates while at the same time structuring them as opponents. Still, despite the misleading first impression, Breitbart rather meticulously accomplishes the right-wing populist ideology in its coverage, as this effort indicates. MV-lehti, in turn, offends journalistic norms of objectivity, excluding straightforward neutral approaches and explicitly defending its ideology – for example, by utilizing a vicious style and pejorative language about its opponents. As this subject could not be investigated more thoroughly in the present effort, it remains a question for future research to delve into the differences between Breitbart and MV-lehti.

Another limitation of this study is that, as the focus was solely on the anti-immigrant topic, it is possible that another emphasis would have led to different findings. In addition, the initial findings on MV-lehti may have guided the interpretations regarding Breitbart.

The findings of this study suggest that right-wing news sites in Europe adhere to the shared ideology, despite the differences in the national language or political system, drawing on a largely similar dichotomy of the world order leaning on a strong confrontation between Western and Islamic countries (see Gottschalk & Greenberg 2019). In addition, a common denominator of this media rationale is pretending to defend liberal democracy, while the real intention turns out to be the opposite (see Roberts & Wahl-Jorgensen forthcoming; Tuomola 2018).

Acknowledgements

This research was made possible by a grant from the Media Industry Research Foundation of Finland (20180148).

Notes

1. In October 2018, Ilja Janitskin was convicted and sentenced to prison for 22 months for 16 crimes, including aggravated defamation, confidentiality crimes and inciting negative attitudes against ethnic groups. In February 2020, the verdict was not yet probated as Janitskin had taken his case to the Court of Appeal; before the appeal was complete, on 7 February 2020, Janitskin died of intestinal cancer at the age of 42.
2. The CMM is a self-regulating committee of publishers and journalists in the field of mass communication with the task of interpreting good professional practice and defending freedom of speech and the press.
3. The narratological emphasis is the prominent differing factor between discourse narratology and critical discourse analysis which could also be used in such analyses. This study focusses on the former when approaching the news as ideological parlances.

References

- Abedi, A (2002) Challenges to established parties: The effects of party system features on the electoral fortunes of anti-political-establishment parties. *European Journal of Political Research* 41(4): 551–83.
- Ahmed S (2003) Pelon politiikka (The politics of fear). In: Lehtonen M & Löytty O (eds) *Erilaisuus* (Difference), Tampere: Vastapaino, 189–211.

- _____ (2014) *The Cultural Politics of Emotion*, 2nd ed., Edinburgh: Edinburgh University Press.
- Ansbro M (2014) The independent inquiry into child sexual exploitation in Rotherham, 1997–2013. *Probation Journal* 61(4): 429–39.
- Bar-On T (2011) Transnationalism and the French Nouvelle Droite. *Patterns of Prejudice* 45(3): 199–223.
- Benkler Y, Faris R & Roberts H (2018) *Network Propaganda: Manipulation, Disinformation, and Radicalization in American Politics*, New York: Oxford University Press.
- Britton J (2019) Challenging the racialization of child sexual exploitation: Muslim men, racism and belonging in Rotherham. *Ethnic and Racial Studies* 42(5): 688–706.
- Caiani M, Della Porta D & Wagemann C (2012) *Mobilizing on the Extreme Right. Germany, Italy and the United States*, Oxford: Oxford University Press.
- Caiani M & Kröll Patricia (2015) The transnationalization of the extreme right and the use of the internet. *International Journal of Comparative and Applied Criminal Justice* 39(4): 331–51.
- Canovan M (1999) Trust the people! Populism and the two faces of democracy. *Political Studies* 47(1): 2–16.
- Doerr N (2017) Bridging language barriers, bonding against immigrants: A visual case study of transnational network publics created by far-right activists in Europe. *Discourse & Society* 28(1): 3–23.
- Esser F, Stępińska A & Hopmann D N (2017) Populism and the media. Cross-national findings and perspectives. In: Aalberg T, Esser F, Reinemann C, Strömbäck J & de Vreese C H. (eds) *Populist Political Communication in Europe*, New York: Routledge, 365–80.
- Esses V M, Medianu S & Lawson A S (2013) Uncertainty, threat, and the role of the media in promoting the dehumanization of immigrants and refugees. *Journal of Social Issues* 69(3): 518–36.
- Figenschou T U & Ihlebæk K A (2019) Challenging journalistic authority. Media criticism in far-right alternative media. *Journalism Studies* 20(9): 1221–37.
- Ford, R & Goodwin M (2014) *Revolt on the Right: Explaining Support for the Radical Right in Britain*, London: Routledge.
- Frischlich L, Klapproth J & Brinkschulte F (2020) Between mainstream and alternative – co-orientation in right-wing populist alternative media. In: Grimme C, Preuss M, Takes F W & Waldherr A (eds) *Disinformation in Open Online Media*, Cham: Springer International Publishing AG, 150–67.
- Froio C & Ganesh B (2019) The transnationalisation of far right discourse on Twitter. *European Societies* 21(4): 513–39.
- Gabrielatos C & Baker P (2008) Fleeing, sneaking, flooding: A corpus analysis of discursive constructions of refugees and asylum seekers in the UK press, 1996–2005. *Journal of English Linguistics* 36(1): 5–38.
- Gest J, Reny T & Mayer J (2018) Roots of the radical right: Nostalgic deprivation in the United States and Britain. *Comparative Political Studies* 51(13): 1694–1719.

- Gottschalk P & Greenberg G (2019) *Islamophobia and Anti-Muslim Sentiment. Picturing the Enemy*, 2nd ed., Lanham, MD: Rowman & Littlefield.
- Haller A & Holt K (2019) Paradoxical populism: How PEGIDA relates to mainstream and alternative media. *Information, Communication & Society* 22(12): 1665–80.
- Haller A, Holt K & de La Brosse R (2019) The ‘other’ alternatives: Political right-wing alternative media. *Journal of Alternative and Community Media* 4(1): 1–6.
- Hartley J & Montgomery M (1985) Representations and relations: Ideology and power in press and TV news. In: Van Dijk T A (ed) *Discourse and Communication. New Approaches to the Analyses of Mass Media Discourse and Communication*, Berlin & New York: Walter de Gruyter, 233–69.
- Hawley G (2017) *Making Sense of the Alt-Right*. New York: Columbia University Press.
- Heft A, Mayerhöffer E, Reinhardt S & Knüpfer C (2019) Beyond Breitbart: Comparing right-wing digital news infrastructures in six Western democracies. *Policy and Internet* 1–26.
- Hokka J & Nelimarkka M (2019) Affective economy of national-populist images: Investigating national and transnational online networks through visual big data. *New Media & Society* 1–23.
- Holt K (2018) Alternative media and the notion of anti-systemness: Towards an analytical framework. *Media and Communication* 6(4): 49–57.
- Holt K, Figenschou T U & Frischlich L (2019) Key dimensions of alternative news media. *Digital Journalism* 7(7): 860–69.
- Jagers J & Walgrave S (2007) Populism as political communication style. An empirical study of political parties’ discourse in Belgium. *European Journal of Political Research* 46(3): 319–45.
- Jay A (2014) *Independent Inquiry into Child Sexual Exploitation in Rotherham 1997–2003*, Rotherham: Rotherham Metropolitan Borough Council.
- Jenkins D (2018) The European intellectual origins of the alt-right. *İstanbul Üniversitesi Sosyoloji Dergisi* 38: 255–66.
- Korvela P-E (2017) Asiantuntijatieto ja faktojen häilyvyys (The professionalism and indeterminacy of facts). In: Korvela P-E & Vuorelma J (eds) *Puhun niin totta kuin osaan. Poliitiikkaa faktojen jälkeen* (I speak as truthfully as I can. The politics after facts), Jyväskylä: Docendo, 171–95.
- Krämer B (2018) Populism, media, and the form of society. *Communication Theory* 28(4): 444–65.
- Lentin A & Titley G (2011) *The Crises of Multiculturalism: Racism in a Neoliberal Age*, London: Zed Books.

- Mouffe C (2005) The 'end of politics' and the challenge of right-wing populism. In: Panizza F (ed) *Populism and the Mirror of Democracy*. London & New York: Verso, 50–71.
- Mudde, C & Rovira Kaltwasser C (2017) *Populism. A Very Short Introduction*, Oxford: Oxford University Press.
- Müller P & Schulz A (2019) Alternative media for a populist audience? Exploring political and media use predictors of exposure to Breitbart, Sputnik, and Co. *Information, Communication, and Society*, 1–17.
- Neiwert D (2017) *Alt-America. The Rise of the Radical Right in the Age of Trump*, London & New York: Verso.
- Nikunen K & Pantti M (2018) Tapaus Ku Klux Klan (The case Ku Klux Klan). In: Maasilta M & Nikunen K (eds) *Pakolaisuus, tunteet ja media* (Immigration, emotions, and media), Tampere: Vastapaino, 71–91.
- Norocel O C (2017) Finland. From agrarian to right-populism. In: Aalberg T, Esser F, Reinemann C, Strömbäck J & de Vreese C H (eds) *Populist Political Communication in Europe*, New York: Routledge, 42–53.
- Nygaard S (2020) Boundary work: Intermedia agenda-setting between right-wing alternative media and professional journalism. *Journalism Studies* 21(6): 766–82.
- Reid S E & Valasik M (2018) Ctrl+ALT+RIGHT: Reinterpreting our knowledge of white supremacy groups through the lens of street gangs. *Journal of Youth Studies* 21(10): 1305–25.
- Reunanen E (2018a) Suomessa uutisiin luotetaan yleisemmin kuin muissa maissa. Uutismedia verkossa 2018 (In Finland, they trust news more than they do abroad. News media in the network 2018). *Reuters Institute Digital News Report, Suomen maaraaportti* (Finland's land report), Journalism, viestinnän ja median tutkimuskeskus Comet, 19–28.
- Reunanen E (2018b) Finland. In: Newman N, Fletcher R, Kalogeropoulos A, Levy D A L & Kleis Nielsen R (eds) *Reuters Institute Digital News Report 2018*, Oxford: University of Oxford, 75.
- Ridell S (1997) Miten uutinen puhuttelee? Journalistiset tekstit retorisisa sosiaalisina muotoina (How does the news address itself? Journalistic texts as rhetoric social forms). In: Koivunen A & Hietala V (eds) *Kanavat auki! Televisiotutkimuksen lukemisto* (Channels open! The reader of television study). Turun yliopiston täydennyskoulutuskeskuksen julkaisu A: 61 [The publications on updating education at the University of Turku], 143–70.
- Roberts J & Wahl-Jorgensen K (forthcoming) Breitbart's attacks on mainstream media: Victories, victimhood, and vilification. In: Boler M (ed) *Affect, Algorithms and Propaganda: Interdisciplinary Research for the Age of 'Post-Truth' Media*, New York: Routledge.
- Stanyer J, Archetti C & Sorensen L (2017) The United Kingdom. Hybrid populisms, mixed fortunes, and unstable support. In: Aalberg T, Esser F, Reinemann C, Strömbäck J & de Vreese C H (eds) *Populist Political Communication in Europe*, New York: Routledge, 165–78.
- Stewart D (2017) Europe's alt-right takes to the high seas to intercept refugees. *America*, 217: 1–4.

- Tamborini R, Hofer M, Prabhu S, Grall C, Novotny E R, Hahn L & Klebig B (2017) The impact of terrorist attack news on moral intuitions and outgroup prejudice. *Mass Communication and Society* 20(6): 800–24.
- Tuomola S (2018) Pakolaiskeskustelu MV-lehdessä: Merkityksellistämisen mekanismit ideologisissa puhuttelutavoissa (Refugee coverage in MV-lehti: Signifying mechanisms of ideological parlances). *Media & Viestintä* (Media & communication) 41(3): 171–91.
- Wiarda H J (2016) *Political Culture, Political Science, and Identity Politics: An Uneasy Alliance*, London & New York: Routledge.
- Williams R (2013) *Keywords: A Vocabulary of Culture and Society*, London: Routledge.
- Wirz D S, Wettstein M, Schulz A, Müller P, Schemer C E, Esser F, Wirth W (2018) The effects of right-wing populist communication on emotions and cognitions toward immigrants. *The International Journal of Press/Politics* 23(4): 496–516.
- Wodak R (2013) Anything goes – The Haiderization of Europe. In: Wodak R, KhosraviNik M, & Mral B (eds) *Right-Wing Populism in Europe: Politics and Discourse*, London: Bloomsbury Academic, 23–38.
- _____ (2015) *The Politics of Fear. What Right-Wing Populist Discourses Mean*, London: Sage.
- Ylä-Anttila T (2017) The Populist Toolkit. Finnish Populism in Action 2007–2016. Ph.D. thesis, Helsinki: University of Helsinki.
- Zúquete J P (2018) *The Identitarians: The Movement Against Globalism and Islam in Europe*, Notre Dame: University of Notre Dame Press.

Websites

- Anon (2018) MV-lehdestä tuli MV-media – mikä muuttuu? Kuka on jatkaja? (WTF magazine became WTF media – what will change? Who will replace Janitskin?), *MV-lehti*, 13 January. Available at: <https://mvlehti.net/2018/01/13/mv-lehdesta-mv-media-mika-muuttuu/> (Accessed: 10 January 2020)
- Anon (2019) Uusi MV-lehti (The new WTF magazine). Available at: <https://mvlehti.net/mv-lehti/> (Accessed: 9 January 2020)
- Anon (2019), 'Migration in Europe', *European Parliament*, 22 July. Available at: <https://www.europarl.europa.eu/news/en/headlines/priorities/refugees/20170629STO78632/migration-in-europe> (Accessed: 5 February 2020)
- Benkler Y, Faris R, Roberts H, & Zuckerman E (2017) Study: Breitbart-led right-wing media ecosystem altered broader media agenda, *Columbia Journalism Review*. Available at:

- <https://www.cjr.org/analysis/breitbart-media-trump-harvard-study.php> (Accessed: 3 October 2019)
- Buchan L (2019) Britain's polarised politics putting majority of voters off major parties, exclusive poll shows, *The Independent*, 21 July. Available at: <https://www.independent.co.uk/news/uk/politics/uk-poll-conservative-labour-majority-politically-homeless-a9012791.html> (Accessed 7 February 2020)
- Delingpole J (2015) Welcome to South Yorkshire, child rape capital of Britain, *Breitbart*, 9 April. Available at: <https://www.breitbart.com/europe/2015/04/09/welcome-to-south-yorkshire-child-rape-capital-of-britain/> (Accessed 4 October 2020)
- Delingpole J (2018) Watch: Politically correct policing in rape gang Britain, *Breitbart*, 11 September. Available at: <https://www.breitbart.com/politics/2018/09/11/watch-politically-correct-policing-in-rape-gang-britain/> (Accessed 16 December 2019)
- Faris R, Roberts H, Etling B, Bourassa N, Zuckerman E & Benkler Y (2017) Partisanship, propaganda, and disinformation: Online media and the 2016 US presidential election, The Berkman Klein Center. For Internet and Society at Harvard University. Available at: <https://cyber.harvard.edu/publications/2017/08/mediacloud> (Accessed 20 September 2019)
- Firmstone J (2017) United Kingdom, *Media Landscapes. Expert analyses of the state of media*. Available at: <https://medialandscapes.org/country/united-kingdom> (Accessed 2 September 2020)
- Hale V (2017a) New cases of FGM reported every hour in UK, *Breitbart*, 6 February. Available at: <https://www.breitbart.com/europe/2017/02/06/cases-fgm-reported-every-hour-uk/>. (Accessed 18 December 2019)
- Hale V (2017b) Rotherham: 12 more men charged with child sex abuse offences in grooming gang investigation, *Breitbart*, 5 October. Available at: <https://www.breitbart.com/europe/2017/10/05/rotherham-12-more-men-charged-with-child-sex-abuse-offences-in-grooming-gang-investigation/> (Accessed 11 December 2019)
- Hallett N (2015) Rotherham witness says police covered up child abuse by Muslim men, *Breitbart*, 16 December. Available at: <https://www.breitbart.com/europe/2015/12/16/rotherham-witness-says-police-covered-abuse-muslim-men/> (Accessed 4 October 2020)
- Jyrkiäinen J (2017) Finland, *Media Landscapes. Expert Analyses of the State of Media*. Available at: <https://medialandscapes.org/country/united-kingdom> (Accessed 2 September 2020)
- Kurten D (2017) David Kurten: Left rages against Trump tweets while embracing Muslim MP who tweeted grooming victims should "shut up for the sake of diversity", *Breitbart*, 6 December. Available at: <https://www.breitbart.com/europe/2017/12/06/left-rages-against-trump-tweets-embracing-politicians-grooming-victims-shut-up/> (Accessed 30 December 2019)

- Marwick A & Lewis R (2017) Media manipulation and disinformation online, Data & Society Research Institute. Available at: https://datasociety.net/pubs/oh/DataAndSociety_MediaManipulationAndDisinformationOnline.pdf (Accessed 14 October 2019)
- Muhonen T (2019) Perussuomalaisten kannatus jatkaa kasvua, keskustan tulos kaikkien aikojen huonoin (The support of the Finns Party keeps raising, the Centre Party's result the all-time worst), *Helsingin Sanomat*, 28 December. Available at: <https://www.hs.fi/politiikka/art-2000006356267.html> (Accessed 7 September 2020)
- Nieminen T (2018) Ilja Janitskin loi ja hylkäsi MV-lehden, ja nyt hän kääntää selkensä sen kannattajille – “Olen saanut tarpeekseni isänmaallisten skenestä, siitä pelleilystä” (Ilja Janitskin created and abandoned the MV-lehti, and now he will turn his back to its advocates – “I have had enough of the patriotic scene, of those antics”), *Helsingin Sanomat*, 18 February. Available at: https://www.hs.fi/sunnuntai/art-2000005569875.html?utm_campaign=tf-HS&utm_term=3&utm_source=tf-other&share=90b782b3cebb61b32c2258cd671c15e3 (Accessed 8 January 2020)
- Nuttall P (2016) The devastating silence from Labour ‘feminists’ on Cologne, *Breitbart*, 18 January. Available at: <https://www.breitbart.com/europe/2016/01/18/where-are-labours-feminists-on-cologne/> (Accessed 23 December 2019)
- Sanderson A B (2015) Surge in support for UKIP MEP sued by Labour, *Breitbart*, 21 January. Available at: <https://www.breitbart.com/europe/2015/01/21/surge-in-support-for-ukip-mep-sued-by-labour/> (Accessed 20 December 2019)
- Zeronian S (2016) Government ‘equalities tsar’ says authorities more interested in political correctness than forced marriage or grooming gangs, *Breitbart*, 26 January. Available at: <https://www.breitbart.com/europe/2016/01/26/government-equalities-tsar-says-authorities-more-interested-in-political-correctness-than-forced-marriage-or-grooming-gangs/> (Accessed 4 October 2020)

JULKAISU III

**Who are you, the people?
Constructing the people
in MV-lehti's refugee coverage**

Salla Tuomola

Nordicom Review 42 (s1): 51–65

DOI: 10.2478/nor-2021-0006

Artikkelin käyttöön väitöskirjan osana on saatu kustantajan lupa

Who are you, the people?

Constructing the people in MV-lehti's refugee coverage

Salla Tuomola

Research Centre COMET – Tampere Research Centre for Journalism, Media and Communication,
Tampere University, Finland

Abstract

One of the cornerstones of right-wing populist websites is their challenge to traditional mainstream media to give voice to “the people”. In Finland, one of the best known of these websites is *MV-lehti* [*WTF-Magazine*], which claims to exist for this reason. In this article, I investigate how *MV-lehti* constructs the people, in particular in texts about refugees. I approach the research data by using the concepts of right-wing populist rhetoric. The results show that, in *MV-lehti*, the people is a constructed and politicised concept reflecting ideas of ethnonationalism and antidemocratic values, illustrating the connection between uncivility, racism, and populism.

Keywords: the people, right-wing populist online publication, ethnonationalism, right-wing populist rhetoric, refugee coverage

Introduction

In recent years, a societal confrontation relating to immigration and refugees has been reflected in the Finnish media, for example, in increasing online publications strongly criticising professionally edited journalistic news media (Reunanen, 2018). A crucial principle for these websites is their declaration that they represent the people, allegedly contrary to mainstream media, which are said to betray the people and report mostly for the ruling elite (e.g., Esser et al., 2017; Fawzi, 2018; Krämer, 2018; Nord & Strömbäck, 2003). This argument is especially common among populist movements, which appeal to “ordinary citizens” and object to “elites” and the societal values they represent (e.g., Canovan, 1999; Mudde & Rovira Kaltwasser, 2017; Müller, 2017). For populists, a distinctive vision is presenting these elites as a corrupt group opposing the people’s general will (Mudde & Rovira Kaltwasser, 2017).

At the centre of this article is a nationally well-known Finnish-language website titled *MV-lehti* [*WTF-magazine*], which is known for its anti-immigrant approach and for attacking the mainstream media (Noppiari & Hiltunen, 2018; Reunanen, 2018). It claims that it works “100% for the people” and exists as “a special publication of the Finnish free press, which ‘tolerants’ [those who advocate multiculturalism] do not

admit reading”.¹ Thus, this website encompasses the symbolic characters of populism, accounting for a populist communication style (Jagers & Walgrave, 2007). Noppari and her colleagues (Noppari & Hiltunen, 2018; Noppari et al., 2019) conceptualise Finnish mainstream media-challenging websites as populist counter-media, exemplifying a divided society with a virtuous people and corrupted elite. Moreover, it is common for these websites to share a conservative and anti-immigrant agenda (Reunanen, 2018). Despite their comparable content and style, a clear definition for these websites has not yet become established in academic research. In Sweden, for example, websites built on criticism of the mainstream media (e.g., *Fria Tider*, *Avpixlat*, and *Nyheter Idag*) are described as anti-immigrant alternative media (Holt, 2016a, 2016b). In Norway and Denmark, these outlets (e.g., the Norwegian *Document* and the Danish *Den Korte Avis*) are viewed as immigration-critical alternative media (Nygaard, 2019), and in Germany, they are seen as a pseudo-press phenomenon that pose as established press organisations and imitate the appearances of professional media (Brinkschulte & Frischlich, 2018).

In the field of journalism studies, this research explores the transitioning boundaries of journalism in an online environment. The aim is to contribute to the discussion on the elements of journalism (e.g., Deuze & Witschge, 2018; Kovach & Rosenstiel, 2014) by investigating an online publication that, on the one hand, depends on journalistic media, but on the other, contests them (Tuomola, 2018). For these purposes, in this study, I examine right-wing populist publicity related to journalism involving the public debate on refugees. Hence, the focus is on a rhetorical style of a right-wing populist publication – which can be defined as rude and racist – in contrast to journalistic style (e.g., Wodak, 2015).

The populist style establishes a central binary between “us” and “them” – an in-group and an out-group (Jagers & Walgrave, 2007; Mudde, 2004). In most definitions of populism, there is an idea of a homogenous group of people, an authentic majority in-group that is opposed to out-groups (e.g., Fawzi, 2018; Krämer, 2018; Mudde, 2004; Mudde & Rovira Kaltwasser, 2017; Müller, 2017; Wodak, 2015). The in-group shares common values, traditions, institutions, and ways of living (Krämer, 2018; Pelinka, 2013; Wodak, 2015), and these are vital to the discursive construction of national identities (e.g., Wodak, 2015). Accordingly, the central binary is underpinned by racism, which nowadays resides in the ways some groups of people profit from the systematic exclusion and subordination of other groups (Kundnani, 2007) when the cultural norms, values, traditions, and lifestyles of the others appear problematic, instead of their physical appearance (Lentin & Titley, 2011). Finally, uncivility occurs in a right-wing populist style that values attention and provocation over politeness and political correctness, simplicity over complexity, and first-hand experience over expert knowledge (Hokka & Nelimarkka, 2020).

Since 2015, when over 1.3 million refugees and migrants arrived in Europe, the public debate – especially in the digital environment, including in Finland – has been strongly polarised with two dissenting stances: The “immigration critics” resist asylum seekers and refugees, while the “tolerants” advocate multiculturalism, and where anti-immigrant visions attack supportive contentions, and vice versa (Nikunen & Pantti, 2018; see also Alvares & Dahlgren, 2016). Thus, polarising approaches have reshaped the definition of the people as a concept when dissenting views have collided (Nikunen, 2019; see also Berry et al., 2016).

This article focuses on news texts from the above-mentioned Finnish-language right-wing populist website, *MV-lehti*, and I investigate how the people are constructed, especially in the refugee coverage, with the following research question:

- How is “the people” constructed in *MV-lehti* texts utilising strategies of right-wing populist rhetoric?

In the next section, I introduce the key ideas of this article, which relate populism and the people. Then I introduce concepts from right-wing populist rhetoric that I unpack in the analysis. Following this, I focus on the criteria for belonging to a nation.

Populism and the people

At the core of this study is an argument proposed by populists that their group represents “ordinary, decent people” who are overridden by “arrogant elites, corrupt politicians, and strident minorities” (Canovan, 1999: 5). This standpoint is supported by Cas Mudde’s (2004: 543) definition of populism as an ideology that separates society into two antagonistic groups – “the pure people” and “the corrupt elite” – arguing that politics should be an expression of the general will of the people. According to Mudde (2004: 546), the people as depicted by populists are essentially a constructed and mythical subset of the whole population, an “imagined community” like the “nation” of the nationalists. Therefore, it is crucial to profoundly delve into the conceptual construction of the people and analyse its meanings in right-wing populist rhetoric.

According to Chantal Mouffe (2005), the concept of the people is constructed within political discourses in mythic, nativist terms, and this is problematic. In Europe, the end of the adversarial mode of politics has created a situation in which right-wing populist demagogues exploit the fears and resentments of those citizens who feel that they have been left frustrated, abandoned, and with no future prospects (Mouffe, 2005). These people blame the elites for their distress, using them as scapegoats for engineering multiculturalism to spread out to Europe without real popular discussion. This approach gives the concept of the people an anti-immigrant nuance, as Mouffe (2005: 69) shows her concern about its current “xenophobic character, and the fact that in all cases immigrants are presented as a threat to the identity of the people”. As Wodak (2015) argues, our identities are inherently tied to nationalistic, religious, and ethnic categories, where national identity implies similar emotional dispositions, stances, attitudes, and behavioural conventions that are shared collectively (see also Wodak et al., 2009).

Strategies of right-wing populist rhetoric

For the purposes of this article, it is justifiable to utilise the concepts of right-wing populist rhetoric (Wodak, 2015) as a research instrument for an in-depth text analysis. As Wodak (2015) notes, when drawing apparent boundaries between “us” and “them” in exclusionary rhetoric, language is used to determine similarities and differences. In this research, rhetoric can be approached as discursive practices, which draw on and reproduce the comprehensive structures of a discourse (De Cleen, 2015; Jørgensen & Phillips, 2002). Right-wing populist rhetoric combines both style and content in its propaganda (Wodak, 2015). Below, I briefly list principal concepts and strategies of

this rhetoric, leaning on Wodak's (2015) ideas. Later, I utilise these concepts in the analysis.

Right-wing populist rhetoric divides the world into "us" and "them" by constructing simplistic dichotomies and a "positive self- and negative other presentation" (Wodak 2015: 67). A positive self-presentation can emerge when attempting to turn blame into credit, for example, when claiming to save the country from danger, such as migrants or terrorists. Negative other presentation, in turn, can be utilised for an exclusionary purpose when defining "others" who do not belong to "us". Scapegoating refers to constructing culprits and enemies – that is, "others" – to blame for current woes by emphasising traditional stereotypes and images of the "enemy" (Wodak, 2015). Scapegoating stems from the right-wing populist demand for simple answers to all the fears and complexity that multiculturalism, foreigners, and elites may cause (Pelinka, 2013; Wodak, 2015). In addition, conspiracy theories strengthen the difference between "us" and "them" as being the discursive constructions of fear. Right-wing populism also correlates with anti-intellectualism, with its appeals to "common sense" and "traditional and conservative values" – elements that can be linked to aggressive exclusionary rhetoric (Wodak, 2015: 22).

A typical justification strategy of right-wing populist ideology is claiming victimhood by victim–perpetrator reversal and blaming the victim. This suggests that the victims are transformed into powerful perpetrators, and vice versa, as the victims must be held accountable for their terrible fate and deserved "punishment" (Wodak, 2015). Wodak refers to van Dijk (1992), who also identifies "denying" as a part of a general defence or justification strategy when accused of being racist. Denial can be actualised, for example, by mitigations or using euphemisms when describing one's own negative actions. Justifications can involve different types of denial, such as "counter-attack" when attacking the accusation and accuser or "moral evaluation", which involves legitimising one's own actions according to the national values (Wodak, 2015). Finally, the strategy of normalisation refers to powerful actors who frame their actions as reasonable and normal by naturalising them. This practice evolves from the right-wing populist idea of a homogeneous people, defined by blood-related criteria, and of a heartland that must be protected against dangerous outsiders (Wodak, 2015).

Belonging to a nation

Right-wing populists define the people by nativist criteria (Wodak, 2015). Mudde (2004) remarks that the step from the nation to the people is easily taken, and many nationalism scholars have defined a nation as a constructed concept rather than a natural phenomenon (e.g., Anderson, 2017). In this article, I utilise the concept of ethnic nationalism, which has been described as primitive and emotional in nature, focused on ethnicity by blood and belonging (Kohn, 1944; Tamir, 2019). Ethnonationalism builds on a sense of belonging to a "community of the blood", that is, to a people that share a single identity, with a common language, religion, and history, and shared ancestors (McCrone, 1998; see also Banton, 1983; Eriksen, 1993; Kellas, 1991). This means that, for example, no one can become a Finn simply by adopting Finnish cultural habits. In right-wing populism, a nationalistic ideology draws on the exclusion of "the others": Access to national identity or membership in the nation would only be allowed by heritage or ancestry (De

Cleen, 2012; Mudde & Rovira Kaltwasser, 2017; Reinemann et al., 2017; Wodak, 2015). Therefore, the multicultural state poses a threat to ethnic nationalism, as multiculturalism is not based on common ethnicity or shared identity and culture (Kellas, 1991).

Data and method

The online publication *MV-lehti*, currently *Uusi MV-lehti* [*New WTF-magazine*], was founded in 2014 by Finnish celebrity Ilja Janitskin, who lived in Barcelona at the time. Janitskin first became known as an ice hockey player and later as a chief editor of a glossy magazine, *Absolute*, which was published only once but achieved significant fame in Finland. In October 2018, Janitskin was convicted and sentenced to prison for 22 months for 16 crimes, including aggravated defamation, confidentiality crimes, and inciting negative attitudes against ethnic groups. In February 2020, the verdict was not yet probated, as Janitskin had taken his case to the court of appeal; before the appeal was complete, on 7 February 2020, Janitskin died of cancer at the age of 42. *MV-lehti* can be categorised as belonging to the type of online publication that typically extract news material from the web, editing it in such a way that it becomes biased and distorted; at the same time, such publications criticise professionally produced journalistic media (Reunanen, 2018). On the website, the publication describes its function as that of a “nationalist, independent, anti-globalist, and patriotic news service”.² Typically, *MV-lehti* uses mainstream media as a source; it gives rewritten news headlines and lead paragraphs, flavours text with its comments, reframes information to fit its anti-immigrant agenda, and aims to give new meaning to content (Ylä-Anttila, 2017). In addition, *MV-lehti* publishes articles from other populist websites and various fringe extreme organisations, posts from arbitrary bloggers, Facebook status updates, and much more. Overall, although *MV-lehti* does not adhere to any specific political party, the procedure of the publication can be approached as political in terms of definite subjects and agendas, such as anti-immigration (Noppari & Hiltunen, 2018).

Despite its media-referential title and resemblance to a news site, *MV-lehti* has intentionally opted to stay out of the auspices of conventional regulatory bodies of journalism. It is neither affiliated with the Council of Mass Media³ nor committed to advancing the ethical principles defined in guidelines for journalists (MV-lehti, 2018), unlike almost every media outlet in Finland. Thus, in this sense, *MV-lehti* is not a journalistic news medium. In previous research, the definition of counter-media has referred to publications that endeavour to challenge or contest traditional journalism and publicity (Downey & Fenton, 2003). This provides a premise to examine *MV-lehti* as a reactive publication outlet that both depends on journalistic media and contests them (Tuomola, 2018). In addition, the importance of focusing on this publication stems from two factors. First, the website was prominently popular at the time the collected data were published (Ylä-Anttila, 2017). For example, the news coverage on the crimes of asylum seekers brought approximately 800,000 daily visitors to the website, temporarily outpacing every regional media website (Noppari & Hiltunen, 2018). Second, referring to the public debate on refugees in Finland, *MV-lehti* promised to respond to the citizens’ need to know by approaching the topic from perspectives that mainstream media do not cover at all, or do so only from a one-sided standpoint, according to *MV-lehti* (Tuomola, 2018).

The data in this work consist of online articles published in *MV-lehti* about two news cases from autumn 2016. Table 1 shows how the research material was divided between two cases regarding the timeframe and number of articles.

Table 1 Studied material from *MV-lehti*

	Case 1 Station Square	Case 2 Otanmäki	Total
Timeframe	17 Sep.–31 Dec. 2016	11 Sep.–31 Dec. 2016	
<i>N</i>	68	42	110

Comments: The data consist of the full text material of online stories, including headlines, lead paragraphs, and body texts.

The data were collected by going through the entire Open Access archive of *MV-lehti*, covering the two cases in any referential manner, from the first published report to the last one in 2016. By the end of 2016, Case 1 had 68 stories, of which the first was published on 17 September 2016. Case 2 was covered in 42 articles, where the first appeared on 11 September 2016. The data consist of the full text material of online stories, including headlines, lead paragraphs, and body texts. The images were not included in the analysis, as in this research, I found the rhetorical strategies to be primarily linked with textual material.

Both examined news cases are related to the European refugee crisis, which I understand to have started during 2014–2015 and resulted in a large number of people seeking asylum in Europe from the Middle East, Africa, and South Asia. In 2016, the number of refugees had already peaked in Finland; local people had had one year to adjust to a new situation in which asylum seekers were located all over the country in accommodation centres. In addition, *MV-lehti*'s major popularity arose in 2015–2016, as evidenced by the headlines being clicked most often at that time (Nieminen, 2018).

Case 1 refers to a violent altercation that took place at the Station Square in the centre of Helsinki in September 2016. A Finnish man, aged 28, was walking through the square with a friend during a neo-Nazi group's demonstration. The man stopped in front of the demonstrators, who belonged to the National Resistance Movement. He called them names and spat on the ground, with the result that he was kicked in the chest by one of the activists. The man fell down and hit his head, sustaining serious injuries; he died in the hospital six days later. At the trial, the jury considered whether the death was caused explicitly by violence, and the demonstrator was sentenced to prison for two years for aggravated assault.

Case 2 includes articles about a Finnish man who was killed by two asylum seekers in a small village called Otanmäki in northeast Finland, where the Iraqi asylum seekers were staying at an accommodation centre. In September 2016, they encountered a 52-year-old man on his way home from a bar, robbed him, and then beat him to death. The two men were convicted and sentenced to prison.

The Station Square case evoked a significant public debate on political violence and racism in Finland. The media coverage was substantial, and many politicians commented on the topic. In addition, President Sauli Niinistö condemned the case and declared racism as a crime in Finland (Pilke, 2016). The case was also noticed overseas; after the man's death, more than 15,000 people gathered in Helsinki to protest against racism

and violence (Bloomberg, 2016; The Guardian, 2016). The Otanmäki case also gained publicity at the time and affected the decision to close the accommodation centre in Otanmäki (STT, 2017). Moreover, it is a fruitful counterpart to the Station Square case; for those who resisted immigration, it offered a cautionary tale of the consequences of multiculturalism.

The comparability of the Station Square and Otanmäki cases emerges in the wide public debate that their media coverage provoked. Several frontline politicians juxtaposed the cases; for example, then Prime Minister Juha Sipilä and Foreign Minister Timo Soini condemned the violence of the cases in the same context (MTV Uutiset, 2016; Sipilä, 2016). This approach encountered strong criticism when the opponents argued that the defendants of the cases – the neo-Nazis and asylum seekers – were not comparable with each other (Kansan Uutiset, 2016).

The data were examined in three phases using critical, in-depth reading. First, I investigated how Finns and Finnish citizens were discussed in the news texts, and based on these perceptions, I considered who explicitly belonged to “us” and who was envisioned as “them” from *MV-lehti*’s perspective. Second, I examined what values were prominently linked to *MV-lehti*’s presentations of in-groups and out-groups. Third, I scrutinised the findings of the first and second phases by utilising Wodak’s (2015) concepts of right-wing populist rhetoric as an analysing instrument. These concepts and strategies were discussed above in the section on the strategies of right-wing populist rhetoric. By exploiting the ideas of these strategies, I categorise the final findings into three functional patterns that emerged from readings of the data. They illustrate the principal criteria of belonging to “us” – the in-group, that is – and how the people is constructed in *MV-lehti*’s texts.

Findings: The ethnonationalist people of *MV-lehti*

I divided the three functional patterns of the people in *MV-lehti* into the following categories: 1) strengthening the national identity, 2) creating exclusion and fear, and 3) justifying one’s own ideology. Next, I delve into these patterns in detail.

Strengthening the national identity

The most detailed attribute, which exemplified who belongs to the people in *MV-lehti*, was a clear distinction between the in-group and out-group. The right-wing populist rhetoric in this data divide the world into us and them, good and bad, and insiders and outsiders (Wodak, 2015: 67; see also Fawzi, 2018; Krämer, 2018; Mudde, 2004; Mudde & Rovira Kaltwasser, 2017; Müller, 2017). In *MV-lehti*, the people are declared to speak for “the nation” and “the Finns”, defending those on the street against both “those up there” and “the Barbarians” (Wodak, 2015: 21; see also Canovan, 1999; Mudde, 2004). A blogger quoted in *MV-lehti* (2016, September 20-c) explicitly states who belongs to “us” and to “them” by writing, “The ‘refugee kids’ were allowed to demonstrate in Tampere with no interference – in contrast to native Finns”, simultaneously calling out how unfairly the “native Finns” are treated and suggesting that refugees receive special treatment. By calling the in-group “native Finns”, the blogger depicts Finns as a homogeneous group sharing an anti-immigrant worldview, eliding “the others”, whom

MV-lehti refers to by such terms as hypocrites, troublemakers, drug addicts, criminals, drunkards, liars, and ceremonial clowns. This is done despite the fact that these “others” belong to “the Finns” as well. These defaming nicknames are examples of right-wing populist rhetorical strategies of counterattack and negative other presentation (Wodak, 2015; see also Van Dijk, 1992) when wanting the opposition to be perceived as bad people to emphasise the goodness of “our” people. I return to these two strategies in the next subsection.

According to *MV-lehti*, the people strengthen their national identity explicitly by defending “us” against “them”; the articles highlight team spirit and give an impression of taking care of their own. For example, after the Otanmäki case, the Finland First Movement organised a demonstration called the Kajaani Citizens’ Safety First, located near the crime scene “where this invader [refugee] brutally killed a local man” (*MV-lehti*, 2016, September 12). *MV-lehti* reports that people from all over the country had travelled to this small village “to support the locals”. A friend of the middle-aged Finnish victim describes him as “almost the most peaceful man who lived in the village”, and a reader who sent a message to the editorial board relates that the victim was the father of his childhood friend, “a beloved member of the community”. Through the familiarisation and portrayal of the victim as a humble and harmless man, which he undoubtedly was, he came to represent the homogeneous people as a whole, attaching favourable attributes to them and inviting all other ordinary people to identify with him.

Social cohesion is strengthened among the people in *MV-lehti* by turning against the ruling elite and decision makers (Canovan, 1999; Mudde, 2004; Mudde & Rovira Kaltwasser, 2017), whom they find partly responsible for the Otanmäki homicide. *MV-lehti* (2016, September 16) reported on a songwriter who had uploaded a song on YouTube for a victim “executed by the Muslims” and “whose blood is on the decision makers’ hands”. People were angry and disillusioned with politicians who did not express their public condolences for the victim in Otanmäki. *MV-lehti* (2016, September 24) also wrote about a woman who had commented in the “Close the Border” and “Finland First” Facebook groups that, in contrast to the Otanmäki incident, a minute of silence was observed for the Station Square victim, not only in parliament but also in several events around the country. The people juxtaposed these cases as equivalent; only “the others” took a different form. In Otanmäki, “the others” were the Muslims and decision makers, while in Station Square, they were the politicians and “tolerants” – that is, from *MV-lehti*’s perspective, the people who advocate multiculturalism. As Wodak (2015) notes, the others can be the elites, but they can also be refugees or asylum seekers, as populism is defined as a relational concept between the people and the others, where the others can assume a different significance according to the context (see also Mudde, 2004).

A distinctive feature for strengthening national identity is emphasising conservative values and morals (Wodak, 2015; Wodak et al., 2009). People talked about the Otanmäki victim as an “ordinary citizen, a father, and a recent grandfather, a Finnish man”; such characterisations imply typical conservative values and patriotic citizenship. Conservative values are underpinned by common sense, which Wodak (2015; see also Mudde & Rovira Kaltwasser, 2017) stated is also a symptom of right-wing populist rhetoric, supporting anti-intellectualism with its simplistic explanations and solutions. For example, blogger Junes Lokka⁴ writes, “Apparently, decision makers, journalists, the judiciary, police, and other authorities cannot digest the fact that this crime [the Otanmäki case]

would have been avoided if these people had not been let into our country” (MV-lehti, 2016, December 17). In this quotation, Lokka implicitly appeals to common sense when proposing as a fact that closing borders for asylum seekers is a simple way of preventing crimes in Finland, as if crimes were never committed by native Finns. By this argument, he insinuates that the ruling elite is incapable of understanding even this effortless common sense, which is required for such a crucial procedure in making decisions.

Creating exclusion and fear

Right-wing populist rhetoric is distinguished by creating fear and exclusion, which have become more common when speaking of strangers who “threaten” the nation and the country (Canovan, 1999; Wodak, 2015). Likewise, in *MV-lehti*, the construction of the people benefits from such discursive strategies as negative other presentations, counterattack, and victim–perpetrator reversal, when they discredit and blame the victim and opposition (Wodak, 2015). For example, in the Station Square case, the victim is repeatedly portrayed in a bad light, as he represented “the wrong side”, confronting the demonstrators’ nationalistic agenda with anti-racist ideas. As the victim was also known to have written a comment on the Jewish people in an arbitrary Facebook post with no thoughtful meaning (MV-lehti, 2016, September 20-b), people called him “an anti-Semite who was kicked by an ideological brother”, “an anarchist drug addict”, and “a martyr of tolerants”. Therefore, the essential function of attacking the counterparty is to exclude those with contradictory ideas that threaten “the real people” and their truth.

Another strategy of right-wing populist rhetoric is creating distrust of those who do not belong to the people – to “us” – by constructing scapegoats to blame strangers for the hardships we experience (Pelinka, 2013; Wodak, 2015). *MV-lehti* indicates this practice, for example, by quoting the agitator Arre Kougappi’s Facebook post (MV-lehti, 2016, September 20-a): Kougappi agitates his followers by blaming “tolerants” for “representing the evil and creating mayhem and destruction all over the world”, telling them how the Iraqis had adopted the Station Square victim as their defender. He inflames hatred by explicitly naming the adversaries – the people who advocate multiculturalism and immigration – who must be condemned; otherwise, the ordinary Finns, who do not accept contemporary politics and the leaking borders, will increasingly encounter aggression by immigrants. Thus, the writer claims that letting refugees enter the country will directly lead to oppression of the common people.

Negative other presentation also requires positive self-presentation for its reverse side to strengthen its effectiveness (Van Dijk, 1992; Wodak, 2015). *MV-lehti* (2016, November 14), for example, presented the people emphasising their own integrity and virtuousness by praising how the members of the street-patrol movement Soldiers of Odin⁵ brought candles to the grave of the Otanmäki victim. The victim was described as “a deceased Finnish war hero”, referring to a typical definition for men who died in the Winter War or in Continuation War during World War II in Finland. Similarly, the defendant in the Station Square assault was defined as a “liked, reliable, and respected person both inside the organisation and generally in the nationalist movement”, as he had been awarded the title of Activist of 2015. He was also reported to show integrity by surrendering to police after hearing about the victim’s death. As a member of the National Resistance Movement⁶ wrote, “in the movement, he is known as a diligent and

reliable comrade whom everybody likes” (MV-lehti, 2016, October 5). These statements give an impression of a decent citizen, while endeavouring to minimise the point that he stands accused of manslaughter due to perpetrating aggravated assault. The National Resistance Movement is depicted in a respectful light, although it glamorises Nazi ideology and supports resistance, for example, of “multiculturalism, Islam, immigration, race mixing, drugs, homosexuality, membership in the European Union, and Zionism [translated]” (Kansallinen Vastarinta, n.d.).

Justifying one's own ideology

The third element of constructing the people in *MV-lehti* was justification of one's own ideology, especially using the strategy of naturalising (Wodak, 2015). In both news cases, the people present a nationalistic, violent, and racist worldview as naturally appealing to patriotism and being “a native Finn”. In a democratic state, the law makes violence and racism illegitimate, but still, in the Station Square case, for example, a reader who submitted a post to *MV-lehti* does not criticise the violent act, but instead, marvels at what would happen if the coroner found out that the activist's kick to the victim's chest was not the ultimate cause of death, even though the mainstream media had already publicly portrayed the defendant as guilty (MV-lehti, 2016, September 18). The reader implies that it is acceptable to react to criticism with violence and blames the media for reporting the incident irresponsibly. In *MV-lehti*, the people seem to share a worldview based on their own rules that are distinct from those of mainstream society. Thus, despite his antidemocratic stance, it was justifiable for the Station Square defendant to claim his democratic rights from the establishment of legal protection and release from custody while awaiting trial.

One's own ideology is also justified by the strategy of denial (Van Dijk, 1992; Wodak, 2015). For example, *MV-lehti* (2016, December 17) quotes Lokka's blog commentary, which states that “the world will not be cured by accommodating illiterate people from developing countries in Finland and offering them legal aid when they decide to torture and rape local people”, giving the impression that turning our back on those in need of help would be justifiable because they would not appreciate such aid in any case. Thus, he suggests, “we do not have a responsibility to provide for incomers who are not even refugees but a vague group of people who are not wanted even in their home country”. Here, an implicit strategy of denying that asylum seekers truly need help is evident; this group is framed as a suspicious crowd, and Lokka insinuates that the individuals belonging to it are defective or bad, as they do not have any other reason for seeking asylum than that they do not fit into their home country either. Denying the need for help of oppressed people signifies the practice of dehumanising asylum seekers and refugees by denying their human features so that it will be easier to resist them and defend one's own privileged status (Esses et al., 2013).

Conclusions

The results of this study indicate that *MV-lehti* constructs the people as a politicised subset of the whole population, consistent with Mudde's (2004) definition of the concept as constructed by populists. In the analysis, the people as a construction (Mudde, 2004;

Mouffe, 2005) emerges in three functional patterns adhering strongly to Wodak's (2015) conceptual and empirical observations of right-wing populist rhetoric. As the data consist only of topics related to the European refugee crisis – and *MV-lehti* already has an anti-immigrant agenda (Reunanen, 2018) – it is possible that the chosen emphasis may affect the results, underlining the people's xenophobic stance. In addition, a broader sample of news cases could have perhaps offered alternative features for the people. However, this research shows that the right-wing populist agenda, anti-immigrant stance, and impolite style materialise in discursive practices that *MV-lehti* utilises in its debate on refugees. By dismantling the right-wing populist rhetoric, this effort reveals these strategies and style in a Finnish-language publication, which reflect ethnonationalist, anti-immigrant, and antidemocratic methods that have also been identified elsewhere.

In *MV-lehti*, the people is constructed by drawing on the distinction between “us” and “them”, the “pure people” and “the corrupt elite” (Jagers & Walgrave, 2007; Mudde, 2004), excluding “the others”, who do not belong to “our nation” and “our country” (Canovan, 1999; De Cleen, 2012; Mudde & Rovira Kaltwasser, 2017; Reinemann et al., 2017; Wodak, 2015). The exclusion of “the others” is premised on fear of strangers – that is, refugees and asylum seekers – which constructs the people in a xenophobic and anti-immigrant light (Mouffe, 2005; Wodak, 2013). The people in *MV-lehti* does not represent the whole population of Finnish people, nor the ones who could be comprised as “the ordinary people”. Conversely, the people are depicted as angry, hostile, favourable to violence, and looking for a culprit for their distress (Pelinka, 2013; Wodak, 2015), trusting in only an exclusive group of people who share the same racist and anti-elite worldview (Wodak, 2015). To conclude, the people in *MV-lehti* dissociate themselves from democratic values and society, creating an antagonistic reality with independent rules and moralities. It is justifiable to argue that, in *MV-lehti*, the people are a politicised construction aiming to undermine democracy and the constitutional state.

Funding

This research was made possible by a grant from the Media Industry Research Foundation of Finland (201710094 and 20180148).

Notes

1. Translated from a banner on *MV-lehti*'s earlier website (retrieved December 1, 2018, from www.mvlehti.net). All subsequent quotations and references to *MV-lehti*'s articles have been translated as well.
2. Retrieved May 20, 2020, from <https://mvlehti.net/mv-lehti/>
3. The Council of Mass Media is a self-regulating committee run by publishers and journalists in the field of mass communication with the task of interpreting good professional practice and defending freedom of speech and the press.
4. Lokka is a Finnish anti-immigrant activist; according to a biography he has published, he was born in Morocco and moved to Finland in 2005 (Lokka, 2017). He has been a council member of the Oulu city council since 2017 (Karppinen, 2017), and in 2019, he became an independent candidate for both the Finnish and European parliamentary elections, but he was not elected (Neihum, 2019).
5. The Soldiers of Odin group has an ideological background in the extreme nationalism of the twentieth century, and it enjoyed political support from the True Finns – a national-populist parliamentary party (Nikunen & Hokka, 2021) – before the party broke up in 2018.
6. The National Resistance Movement was founded in 2008 as an equivalent to its Swedish counterpart (Nikunen & Hokka, 2021). In September 2018, the movement was forbidden by order of the court of appeal. The movement appealed to the supreme court, but the appeal was dismissed in October 2020.

References

- Alvares, C., & Dahlgren, P. (2016). Populism, extremism and media: Mapping an uncertain terrain. *European Journal of Communication*, 31(1), 46–57. <https://doi.org/10.1177/0267323115614485>
- Anderson, B. (2017). *Kuvitellut yhteisöt: Nationalismin alkuperän ja leviämisen tarkastelua [Imagined communities: Reflections on the origin and spread of nationalism]*. Tampere: Vastapaino.
- Banton, M. (1983). *Racial and ethnic competition*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Berry, M., Garcia-Blanco, I., & Moore, K. (Eds.). (2016). Press coverage of the refugee and migrant crisis in the EU: A content analysis of five European countries. Geneva: United Nations High Commission for Refugees. <https://www.unhcr.org/protection/operations/56bb369c9/press-coverage-refugee-migrant-crisis-eu-content-analysis-five-european.html>
- Bloomberg. (2016, September 24). *Finns say “enough is enough” during anti-Nazi demonstrations*. <https://www.bloomberg.com/news/articles/2016-09-24/finns-say-enough-is-enough-during-anti-nazi-demonstrations>
- Brinkschulte, F., & Frischlich, L. (2018). *Fake news? Disinformation in the age of digital media*. WWU University of Münster Online. <https://www.uni-muenster.de/news/view.php?cmdid=9428>
- Canovan, M. (1999). Trust the people! Populism and the two faces of democracy. *Political Studies*, 47(1), 2–16. <https://doi.org/10.1111/1467-9248.00184>
- De Cleen, B. (2012). The rhetoric of the Flemish populist radical right party Vlaams Blok/Vlaams Beland in a context of discursive struggle: A discourse-theoretical analysis [Unpublished doctoral dissertation, Vrije Universiteit Brussel, Belgium].
- De Cleen, B. (2015). “Flemish friends, let us separate!” The discursive struggle for Flemish nationalist civil society in the media. *Javnost – The Public*, 22(1), 37–54. <https://doi.org/10.1080/13183222.2015.1017270>
- Deuze, M., & Witschge, T. (2018). Beyond journalism: Theorizing the transformation of journalism. *Journalism*, 19(2), 165–181. <https://doi.org/10.1177/1464884916688550>
- Downey, J., & Fenton, N. (2003). New media, counter publicity and the public sphere. *New Media & Society*, 5(2), 185–202. <https://doi.org/10.1177/1461444803005002003>
- Eriksen, T. H. (1993). *Ethnicity and nationalism: Anthropological perspectives*. London: Pluto Press.
- Esser, F., Stepińska, A., & Hopmann, D. (2017). Populism and the media: Cross-national findings and perspectives. In T. Aalberg, F. Esser, C. Reinemann J. Strömbäck, & C. H. de Vreese (Eds.), *Populist political communication in Europe* (pp. 365–380). New York: Routledge.
- Esses, V. M., Mediano, S., & Lawson, A. S. (2013). Uncertainty, threat, and the role of the media in promoting the dehumanization of immigrants and refugees. *Journal of Social Issues*, 69(3), 518–536. <https://doi.org/10.1111/josi.12027>
- Fawzi, N. (2018). Untrustworthy news and the media as “enemy of the people?” How a populist worldview shapes recipients’ attitudes toward the media. *The International Journal of Press/Politics*, 24(2), 146–164. <https://doi.org/10.1177/1940161218811981>
- Hokka, J., & Nelimarkka, M. (2020). Affective economy of national-populist images: Investigating national and transnational online networks through visual big data. *New Media & Society*, 22(5), 770–792. <https://doi.org/10.1177/1461444819868686>
- Holt, K. (2016a). Alternativmedier? En intervjustudie om mediekritik och mediemisstro [Alternative media? A survey study on media critics and mistrust]. In L. Truedson, (Ed.), *Migrationen i Medierna – men det får en väl inte prata om? [Migrations in media – But isn't it forbidden to talk about them?]*. (pp. 113–149). Stockholm: The Institute for Media Studies.
- Holt, K. (2016b). Skilda verkligheter? ‘Internets undervegetation’ vs ‘PK-maffian’ [Separate realities? ‘Internet’s undergrowth’ vs. ‘PK-mafia’]. In L. Truedson (Ed.), *Migrationen i Medierna – men det får en väl inte prata om? [Migrations in media – But isn't it forbidden to talk about them?]* (150–173). Stockholm: The Institute for Media Studies.
- Jagers, J., & Walgrave, S. (2007). Populism as political communication style: An empirical study of political parties’ discourse in Belgium. *European Journal of Political Research*, 46(3), 319–345. <https://doi.org/10.1111/j.1475-6765.2006.00690.x>
- Jørgensen, M., & Phillips, L. (2002). *Discourse analysis as theory and method*. London: Sage. <https://dx.doi.org/10.4135/9781849208871>
- Kansallinen Vastarinta. (n.d.). Tavoitteistamme lyhyesti [Briefly about our goals]. <https://www.vastarinta.com/vastarintaliike/tavoitteistamme-lyhyesti/>
- Kansan Uutiset. (2016, September 20). *Uusnatsit ja turvapaikanhakijat samassa lauseessa – Arhinmäki pettyi Sipilän kannanottoon [Neo-Nazis and asylum seekers in the same sentence – Arhinmäki disappointed in Sipilä’s statement]*. <https://www.kansanuutiset.fi/artikkeli/3603978-uusnatsit-ja-turvapaikanhakijat-samassa-lauseessa-arhinmaki-pettyi-sipilan-kannanottoon>
- Karppinen, K. (2017, April 9). *Maahanmuuttokriittisyydestä tunnettu Junes Lokka yllätti Oulussa – valtuustoon omalta listalta sadoilla äänillä [Junes Lokka, known of his anti-immigrant stance, astonished*

- in Oulu – was elected into council from his on list with hundreds of votes]. Yle Uutiset. <https://yle.fi/uutiset/3-9557350>
- Kellas, J. G. (1991). *The politics of nationalism and ethnicity*. London: MacMillan Press. <https://doi.org/10.1007/978-1-349-21527-0>
- Kohn, H. (1944). *The idea of nationalism: A study in its origins and background*. New York: Macmillan.
- Kovach, B., & Rosenstiel, T. (2014). *The elements of journalism* (3rd ed.). New York: Crown.
- Krämer, B. (2018). Populism, media, and the form of society. *Communication Theory*, 28(4), 444–465. <https://doi.org/10.1093/ct/qty017>
- Kundnani, A. (2007). *The end of tolerance: Racism in 21st century Britain*. London: Pluto Press.
- Lentin, A., & Titley, G. (2011). *The crises of multiculturalism: Racism in a neoliberal age*. London: Zed Books.
- Lokka, J. (2017, May 18). *Hakemukseni Oulun maahanmuuttajaneuvostoon [My application for the Council of Immigration of Oulu]*. <http://www.jlokka.fi/2017/05/hakemukseni-oulun-maahanmuuttajaneuvost.html>
- McCrone, D. (1998). *The sociology of nationalism: Tomorrow's ancestors*. London: Routledge. <https://doi.org/10.4324/9780203428856>
- Mouffe, C. (2005). The “end of politics” and the challenge of right-wing populism. In F. Panizza (Ed.), *Populism and the mirror of democracy* (pp. 50–71). New York: Verso.
- MTV Uutiset. (2016, September 19). Soini tuomitsee Asema-aukion ja Otanmäen tapaukset lyhyesti ja ytimekkäästi [Soini condemns Station Square and Otanmäki cases briefly and pithily]. <https://www.mtvuutiset.fi/artikkeli/soini-tuomitsee-asema-aukion-ja-otanmaen-tapaukset-lyhyesti-ja-ytimekkaasti/6080428#gs.6g2r11>
- Mudde, C. (2004). Populist zeitgeist. *Government and Opposition*, 39(4), 541–563. <https://doi.org/10.1111/j.1477-7053.2004.00135.x>
- Mudde, C., & Rovira Kaltwasser, C. (2017). *Populism: A very short introduction*. Oxford: Oxford University Press. <https://doi.org/10.1093/actrade/9780190234874.001.0001>
- MV-lehti. (2018, January 13). *MV-lehdestä tuli MV-media – mikä muuttuu? Kuka on jatkaja? [WTF magazine became WTF media –what will change? Who will replace Janitskin?]*. <https://www.mvlehti.net/2018/01/13/mv-lehdesta-mv-media-mika-muuttuu>
- Müller, J.-W. (2017). *Mitä on populismi? [What is populism?]*. Tampere: Niin & Näin.
- Neihum, A. (2019, April 15). Junes Lokka, Marco de Wit, Ilja Janitskin... – vaihtoehtodokkaat ja pienpuolueet eivät juhlineet eduskuntavaaleissa [Junes Lokka, Marco de Wit, Ilja Janitskin... – alternative candidates and minor political parties did not celebrate in parliamentary elections]. *MTV Uutiset*. <https://www.mtvuutiset.fi/artikkeli/junes-lokka-marco-de-wit-ilja-janitskin-vaihtoehtodokkaat-ja-pienpuolueet-eivat-juhlineet-eduskuntavaaleissa/7365984#gs.7fhh6a>
- Nieminen, T. (2018, February 18). Ilja Janitskin loi ja hylkäsi MV-lehden, ja nyt hän kääntää selkensä sen kannattajille – “Olen saanut tarpeekseni isänmaallisten skenestä, siitä pelleilystä” [Ilja Janitskin created and abandoned the MV-lehti, and now he will turn his back to its advocates – “I have had enough of the patriotic scene, of those antics”]. *Helsingin Sanomat*. https://www.hs.fi/sunnuntai/art-2000005569875.html?utm_campaign=tf-HS&utm_term=3&utm_source=tf-other&share=90b782b3ceb61b32c2258cd671c15e3
- Nikunen, K. (2019). *Media solidarities: Emotions, power and justice in digital age*. London: Sage. <http://dx.doi.org/10.4135/9781529715019>
- Nikunen, K., Hokka, J., & Nelimarkka, M. (2021). Affective practice of soldiering: How sharing images is used to spread extremist and racist ethos on Soldiers of Odin Facebook site. *Television & New Media*, 22(2), in press.
- Nikunen, K., & Pantti, M. (2018). Tapaus Ku Klux Klan [The Ku Klux Klan case]. In M. Maasilta, & K. Nikunen (Eds.), *Pakolaisuus, tunteet ja media [Immigration, emotions, and media]* (pp. 71–91). Tampere: Vastapaino.
- Noppari, E., & Hiltunen, I. (2018). Populistinen vastamedia eliittejä haastamassa [Populist media challenging elites]. In M. K. Niemi, & T. Houni (Eds.), *Media & Populismi: Työkaluja kriittiseen journalismiin [Media and populism: Tools for critical journalism]* (pp. 236–272). Tampere: Vastapaino.
- Noppari, E., Hiltunen, I., & Ahva, L. (2019). User profiles for populist counter-media websites in Finland. *Journal of Alternative and Community Media*, 4(1), 23–37. https://doi.org/10.1386/joacm_00041_1
- Nord, L. W., & Strömbäck, J. (2003). Making sense of different types of crises: A study of the Swedish media coverage of the terror attacks against the United States and the U.S. attacks in Afghanistan. *The International Journal of Press/Politics*, 8(4), 54–75. <https://doi.org/10.1177/1081180X03256578>
- Nygaard, S. (2019). The appearance of objectivity: How immigration-critical alternative media report the news. *Journalism Practice*, 13(10), 1147–1163. <http://doi.org/10.1080/17512786.2019.1577697>
- Pelinka, A. (2013). Right-wing populism. Concept and typology. In R. Wodak, M. Khosravi-Nik, & B. Mral (Eds.), *Right-wing populism in Europe: Politics and discourse* (pp. 3–22). London: Bloomsbury Academic.

- Pilke, A. (2016, September 19). Presidentti Niinistö: Rasistiseen järjestöön kuuluminen rikos [The President Niinistö: It is a crime to belong to the racist organisation]. *Yle Uutiset*. <https://yle.fi/uutiset/3-9178457>
- Reinemann, C., Aalberg, T., Esser, F., Strömbäck, J., & De Vreese, C. H. (2017). Populist political communication: Toward a model of its causes, forms, and effects. In D. Albertazzi, & D. McDonnell (Eds.), *Twenty-first century populism: The spectre of Western European democracy* (pp. 12–28). Basingstoke: Palgrave Macmillan. <https://doi.org/10.1057/9780230592100>
- Reunanen, E. (Ed.). (2018). Suomessa uutisiin luotetaan yleisemmin kuin muissa maissa [In Finland, they trust news more than they do abroad]. In Uutismedia verkossa 2018 [News media online 2018]. Reuters Institute Digital News Report: Suomen maaraportti [Finland's land report] (pp. 19–28). Tampere Research Centre for Journalism, Media, and Communication. <https://trepo.tuni.fi/bitstream/handle/10024/103750/978-952-03-0796-7.pdf?sequence=1&isAllowed=y>
- Sipilä, J. (2016, September 19). Ei väkivallalle, ei vihapuheelle, ei rasismille [No to violence, no to hate speech, no to racism]. [blog]. <https://www.juhasi.fi/blogi/ei-vakivallalle-ei-vihapuheelle-ei-rasismille/>
- STT. (2017, September 26). Puolustus: Turvapaikanhakija ei tehnyt Kajaanin Otanmäessä henkirikosta, vaan uhri kaatui ja löi päänsä [Defence: The asylum seeker was not guilty for manslaughter in Otanmäki Kajaani, instead the victim fell down and hit his head]. *Aamulehti*. <https://www.aamulehti.fi/a/200418191>
- Tamir, Y. (2019). Not so civic: Is there a difference between ethnic and civic nationalism? *Annual Review of Political Science*, 22(1), 419–434. <https://doi.org/10.1146/annurev-polisci-022018-024059>
- The Guardian. (2016, September 25). *Finns protest against racism after man assaulted at neo-Nazi rally dies*. <https://www.theguardian.com/world/2016/sep/25/finns-protest-against-racism-after-man-assaulted-at-neo-nazi-rally-dies>
- Tuomola, S. (2018). Pakolaiskeskustelu MV-lehdessä: Merkityksellistämisen mekanismit ideologisissa puhtelutavoissa [Refugee coverage in MV-lehti: Signifying mechanisms of ideological parlances]. *Media & Viestintä*, 41(3), 171–191. <https://doi.org/10.23983/mv.75324>
- Van Dijk, T. A. (1992). Discourse and the denial of racism. *Discourse and Society*, 3(1), 87–118. <https://doi.org/10.1177/0957926592003001005>
- Wodak, R. (2013). “Anything goes” – The Haiderization of Europe. In R. Wodak, M. Khosravi-Nik, & B. Mral (Eds.), *Right-wing populism in Europe: Politics and discourse* (pp. 23–38). London: Bloomsbury Academic.
- Wodak, R. (2015). *The politics of fear: What right-wing populist discourses mean*. London: Sage. <http://dx.doi.org/10.4135/9781446270073>
- Wodak, R., De Cillia, R., Reisigl, M., & Liebhart, K. (2009). *The discursive construction of national identity*. Edinburgh: Edinburgh University Press.
- Yle. (2019). *Vaalikone: Junes Lokka [Voting advice application: Junes Lokka]*. <https://vaalikone.yle.fi/eurovaalit2019/14/ehdokkaat/210?lang=fi-FI>
- Ylä-Anttila, T. (2017). *The populist toolkit: Finnish populism in action 2007–2016* [Doctoral thesis, University of Helsinki, Finland]. <https://helda.helsinki.fi/bitstream/handle/10138/224199/ThePopul.pdf?sequence=1&isAllowed=y>

Empirical material cited

- MV-lehti. (2016, September 12). *Otanmäen vastaanottokeskuksen luona Kajaanilaisten turvallisuus -tilaisuus torstaina 15.9 [Kajaani Citizens' Safety First will be held at the Otanmäki accommodation centre on Thursday 15.9]*. <https://mvlehti.net/2016/09/12/otanmaen-vastaanottokeskuksen-luona-kajaanilaisten-turvallisuus-ensin-tilaisuus-torstaina-15-9>
- MV-lehti. (2016, September 16). *Jösse järvenpää: Verta käsissä – laulu muslimien teloittaman Arto Mikkosen muistoksi [Jösse järvenpää: Blood on the hands – A song for the memory of Arto Mikkonen, executed by Muslims]*. <https://mvlehti.net/2016/09/16/josse-jarvenpaa-verta-kasissa-laulu-muslimien-teloittaman-arto-mikkosen-muistoksi>
- MV-lehti. (2016, September 18). *Iltapäivälehdet tietävät paremmin kuin kuolemansyntyntekijät! [Tabloids know better than the coroners!]*. <https://mvlehti.net/2016/09/18/iltapaivalehdet-tietavat-paremminkin-kuolemansyntyntekijat/>
- MV-lehti. (2016, September 20-a). *Irakilaiset omivat Jimi Karttusen puolustajakseen! [Iraqis adopted Jimi Karttunen as their defender!]*. <https://mvlehti.net/2016/09/20/irakilaiset-omivat-jimi-karttusen-puolustajakseen>
- MV-lehti. (2016, September 20-b). *Kuollut Jimi Karttunen halusi juutalaiset uuniin! [Deceased Jimi Karttunen wanted Jews into oven!]*. <https://mvlehti.net/2016/09/20/kuollut-jimi-karttunen-halusi-juutalaiset-uuniin>
- MV-lehti. (2016, September 20-c). *Väkivaltaa kaksilla rattailla [Violence with two wagons]*. <https://mvlehti.net/2016/09/20/vakivaltaa-kaksilla-rattailla/>

- MV-lehti. (2016, September 24). *Miksi väkivaltaisia vasemmistoliikkeitä ei pidetä ääriliikkeinä?* [*Why are violent left-wing movements not approached as extreme movements?*]. <https://mvlehti.net/2016/09/24/miksi-vakivaltaisia-vasemmistoliikkeitä-ei-pideta-aariliikkeina/>
- MV-lehti. (2016, October 5). *Vapaus Eppu Torniaiselle!* [*Freedom for Eppu Torniainen!*]. <https://mvlehti.net/2016/10/05/vapaus-eppu-torniaiselle/>
- MV-lehti. (2016, November 14). *Soldiers of Odin Finland vei kynttilän Arto Mikkosen haudalle* [*Soldiers of Odin Finland brought a candle to the grave of Arto Mikkonen*]. <https://mvlehti.net/2016/11/14/soldiers-of-odin-finland-vei-kynttilan-arto-mikkosen-haudalle>
- MV-lehti. (2016, December 17). *Mitä Otanmäessä tapahtui 11.9.2016?* [*What happened in Otanmäki on 11.9.2016?*]. <https://mvlehti.net/2016/12/17/mita-otanmaessa-tapahtui-11-9-2016/>

JULKAISU IV

**Emotion mobilisation
through the imagery of people
in Finnish-language right-wing alternative media**

Salla Tuomola & Karin Wahl-Jorgensen

Digital Journalism ahead-of-print, 1–19
DOI: 10.1080/21670811.2022.2061551

Artikkelin käyttöön väitöskirjan osana on saatu kustantajan lupa

Emotion Mobilisation through the Imagery of People in Finnish-Language Right-Wing Alternative Media

Salla Tuomola & Karin Wahl-Jorgensen

To cite this article: Salla Tuomola & Karin Wahl-Jorgensen (2022): Emotion Mobilisation through the Imagery of People in Finnish-Language Right-Wing Alternative Media, Digital Journalism, DOI: [10.1080/21670811.2022.2061551](https://doi.org/10.1080/21670811.2022.2061551)

To link to this article: <https://doi.org/10.1080/21670811.2022.2061551>

© 2022 The Author(s). Published by Informa UK Limited, trading as Taylor & Francis Group

Published online: 13 Apr 2022.

Submit your article to this journal [↗](#)

Article views: 159

View related articles [↗](#)

View Crossmark data [↗](#)

Emotion Mobilisation through the Imagery of People in Finnish-Language Right-Wing Alternative Media

Salla Tuomola^a and Karin Wahl-Jorgensen^b

^aThe Communication Sciences Unit, Faculty of Information Technology and Communication Sciences, Tampere University, Tampere, Finland; ^bSchool of Journalism, Media and Culture, Cardiff University, Cardiff, UK

ABSTRACT

Right-wing populists' online communication relies heavily on images and their emotional appeal. In this article, we study how images of human actors are deployed to engender emotions in their viewers in an example of Finnish-language right-wing alternative media—MV-lehti. We focus on three news cases in the publication's immigration coverage over 2015–2017. We understand emotions as part of a larger societal meaning-making process that is consciously, culturally and socially produced. Using methods of visual content analysis and critical close reading, we find that the most exclusionary emotions evident in the imagery of people are fear, disgust, hate and distrust. Through these negative emotions, each group of people is represented as a scapegoat for the “distress of ordinary people.” By excluding these groups from “us,” MV-lehti identifies them as representations of Otherness. This goes hand in hand with a distinctive populist style arguing that society is separated into two antagonistic groups—“the pure people” versus “the corrupt elite.”

KEYWORDS

Right-wing alternative media; visual communication; populist style; emotions; people; immigration coverage; recontextualised news

Introduction

In recent years, a growing number of right-wing alternative online media has emerged. These media are characterised by strong emotional addresses aiming to appeal to their audiences. They oppose the mainstream media and employ right-wing populist communication practices (e.g., Haller et al. 2019, 3; Haller and Holt 2019; Wirz et al. 2018). Following Moffitt (2016, 45), we define the phenomenon of populism as a *political style* that features an appeal to “the people” versus “the elite,” “bad manners” and the performance of crisis, breakdown or threat. For this study, thinking of populism in this way allows us to approach the phenomenon not only as a feature of highly organised structures of the party-political system but also as a phenomenon in grassroots political communication (Moffitt 2016; see also Taggart 2000). This is especially the case in the context of Finland, where the boundaries of party politics, anti-immigrant online activism and right-wing alternative media are indeterminate, and the actors effortlessly shuttle between them.¹

CONTACT Salla Tuomola salla.tuomola@tuni.fi

© 2022 The Author(s). Published by Informa UK Limited, trading as Taylor & Francis Group
This is an Open Access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License (<http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>), which permits unrestricted use, distribution, and reproduction in any medium, provided the original work is properly cited.

MV-lehti represents a prominent example of the Finnish-language right-wing alternative media landscape. The site reframes information to fit its anti-immigrant agenda and aims to give new meaning to content to underpin its ideology (see Ylä-Anttila 2017). We consider the outlet as a case of *right-wing alternative media*, as the definition has lately become more established within media studies (e.g., Haller and Holt 2019; Haller et al. 2019; Nygaard 2019). Right-wing alternative media see themselves as representing perspectives that they believe to be treated unfairly in the mainstream media (Haller et al. 2019), making them primarily “reactive” (Haller and Holt 2019). In addition, such alternative media understand their role as correcting mainstream media, which are seen as corrupted by, dependent on and uncritical of the establishment (Holt et al. 2019). In Europe, right-wing alternative media are aligned with populist anti-system, anti-immigration and anti-elite sentiments. Despite diverging ideological foci, they share the core message that hegemonic mainstream media conceal or distort information regarding the negative consequences of immigration (Haller and Holt 2019). In this study, we examine right-wing alternative media in terms of their oppositional interpretations of multiculturalism and immigration in their emotionally charged visual content.

Over the past decade, media studies scholars have begun to consider the role of emotion in media content, reflecting a so-called affective and emotional turn (Wahl-Jorgensen 2019; see also Lünenborg and Maier 2018; Nikunen 2019b). In this article, we consider emotions in images because visual content has become a powerful part of political communication in the age of digital and social media. Images offer an attractive medium for far-right political entrepreneurs to mobilise supporters, especially regarding fears of immigrants and refugees (Doerr 2017). On various social media platforms, radical right-wing movements share and circulate images, then comment on and react to them, expressing their emotions and political views. Such actions strengthen members’ sense of belonging and shared affective and political meaning-making (Hokka and Nelimarkka 2020). Images shape collective emotions by transforming abstract and complex concepts into concrete, simple representations (Hokka and Nelimarkka 2020; see also Prøitz 2018). Images also cross language barriers, connecting right-wing activists in different countries (Doerr 2017).

We investigate how negative emotions are mobilised to bolster right-wing populist messages via images of human actors. We focus on negative emotions because such emotions are essential to right-wing populist rhetoric framing issues like immigration and thus work as a tool for inflaming hatred and exclusion (Salmela and von Scheve 2017; Wahl-Jorgensen 2019). To accomplish this, we analyse the visual meaning-making process in MV-lehti’s stories surrounding three cases related to the so-called European refugee crisis during 2015–2017. The study contributes to existing research on the transformative role of images in journalism by investigating the visual communication of right-wing alternative media. In particular, our analysis advances understanding of how right-wing alternative media use recontextualised news by examining the relationship between visual imagery and textual framing of this imagery. The analysis demonstrates that MV-lehti uses recontextualisation to foreground emotions of fear, disgust, hate and distrust to enhance its ideological agenda. The prominence of these negative emotions bolster anti-immigrant and anti-establishment messages in the visual communication of right-wing alternative media.

Theoretical Framework

The theoretical framework of this article draws on three research traditions—visual communication studies, populism research and the study of emotions. For a long time, journalism research positioned images in a supportive role to words (Zelizer 2010). However, in the digital age, the circumstances for producing news are changing, and the emphasis on reason may be less important than ever before (Zelizer 2010, 4). As Hall demonstrated, the significance of news images can be seen in their connotative configurations of meanings, which permit a sign to signify not just denotative but other meanings (Hall 2010). Hall refers to the ideological level of the photographic sign, which adheres the image to the realm of moral-political discourse in society. Thus, images can be used to underpin the symbolic side of a news story instead of only covering the world as it is (Zelizer 2010). Visual communication, therefore, allows alternative ways of relaying information via connoted themes and interpretations (see Hall 2010). Images are useful tools for right-wing populist communication because they can depict complex issues and circumstances via simplistic visual frames (see Zelizer 2010, 1). For example, research on the radical right's political discourse has shown that visual images can be used to reinforce anti-immigrant discourse and strengthen the bond with audiences (Doerr 2017).

Chouliaraki and Stolic (2019, 314) introduce the idea of photojournalism as a political encounter with arriving migrants, suggesting that photography as a political commitment proposes what we, as media witnesses, should think, feel and do about migrants. Media images thus constitute a fundamental site for political debates on refugees (Bleiker et al. 2013, as quoted in Kotilainen and Pellander 2021).

Here, our focus is on how such debate plays out in right-wing alternative media. Drawing on approaches from the field of political communication, we refer to the notion of populism as a style (see Moffitt 2016) that is typical of right-wing alternative media. Ylä-Anttila et al. (2019) found that right-wing alternative media work as the populist political power: They employ a particular political style to differentiate themselves from the mainstream. We understand political style as Moffitt (2016, 38) defines it—"the repertoires of embodied, symbolically mediated performance" that focus on how political actions are constructed. Becoming political means politicisation, a process where conflicting issues are brought to the public sphere from everyday life (see Herkman 2019; Mouffe 2005). For right-wing populist political parties and grassroots activists, imagery appears as a strong communicative element to politicise immigration (see Doerr 2017).

Right-wing populist communication may strengthen negative stereotypes of immigrants (see Matthes and Schmuck, 2017) and use persuasion to affect citizens' attitudes towards immigrants (e.g., Hameleers et al. 2017; Wirz et al. 2018). These communication strategies can be characterised by several main core concepts, such as constructing the notion of "the people," appealing to "anti-elitism" and "the exclusion of out-groups" (Reinemann et al. 2017, 13–14). Right-wing communication combines populist content and style with anti-immigrant rhetoric (Wirz et al. 2018, 498). The usage of anti-elitist and people-centrist statements (Wirz et al. 2018, 501), blame attribution and scapegoating (e.g., Aalberg et al. 2017, 10; Schmuck and Matthes 2017; Wirz et al. 2018; Wodak 2015) is characteristic of populist *content*. The populist *style* is often built on highly emotional, colloquial, tabloid-style language (Bos et al. 2013;

Canovan 1999; Mazzoleni et al. 2003; Moffitt and Tormey 2014) and establishing a central binary between “us” and “them” (Jagers and Walgrave 2007). We recognise the distinct nature of the content and the style of right-wing populist communication but ultimately consider them inseparable. Therefore, we examine the populist style in which immigration-related content is visually communicated by alternative media.

We are particularly interested in how right-wing alternative media draw on emotional appeals. Some scholars use the concepts “affect” and “emotion” interchangeably. For example, Wetherell (2012) understands affect and emotion together as embodied meaning-making practices within social and cultural discourses, whereas Ahmed (2010) sees the concepts as cohering and sliding together in everyday life. Following Ahmed (2014, 9), we use *emotion* to refer to a socially and culturally produced practice that is a consciously experienced feeling of bodily change. Ahmed argues that emotions are relational, appearing in relation to certain objects and subjects that shape and are shaped by emotions. Emotions may also be sticky, as they can stick to some objects and reject others (Ahmed 2014). Emotions are cultural and historical in that some objects may impress us by cultural histories and memories (Ahmed 2014). Wahl-Jorgensen (2019) signals the importance of analysing mediated emotion precisely because it entails the public naming, articulation and circulation of affect. Such an analysis allows us to consider which emotions become important in the sphere, why and with what consequences. This shows how emotions are collectively and socially narrated for larger purposes (Wahl-Jorgensen 2019, 10).

Following this line of thought, we also see mediated emotions as performative and dependent on past histories connecting with conscious meaning-making processes (see Ahmed 2014; Nikunen 2019a; Wahl-Jorgensen 2019; Wetherell 2012). In particular, individuals are often motivated to act politically on negative emotions, such as disgust, hatred and fear towards groups that are discursively different or “Other” (Wahl-Jorgensen 2019, 11). The rhetoric of right-wing populist parties frames such issues as immigration in terms of emotions that include fear, anxiety, anger and feelings of powerlessness (Salmela and von Scheve 2017, 572). In this respect, we find it crucial to examine emotion to identify the negative meanings it may produce. Hokka and Nelimarkka (2020) argue that national-populist thinking is spread through images that mobilise emotions and affects, including fear, anger and resentment.

However, this raises the question of how, concretely, this is done in the context of visual communication in alternative media. Here, by drawing on the theoretical elements described above, we aim to answer the following research question: *How and why does MV-lehti construct and exploit negative emotions to bolster right-wing populist messages through images of human actors in its immigration coverage?*

Data and Method

MV-lehti,² founded in 2014, is the most well-known and controversial right-wing alternative news site in Finland. The online publication persistently criticises professionally produced journalistic media (Reunanen 2018), which is a common strategy of right-wing alternative media (Figenschou and Ihlebaek 2019; Roberts and Wahl-Jorgensen 2021).³ Measured by the number of headline clicks, MV-lehti experienced the height

of its popularity in 2015–2016 (Nieminen 2018). The peak performance occurred during the period when the public debate on refugees was the most inflamed in Finland (see Ylä-Anttila 2017).

MV-lehti is a reactive publication that comments on articles that have already been published in mainstream media (e.g., Noppari et al. 2019). This online publication typically extracts news material, such as news stories and images from the Web, reframing information to fit an anti-immigrant agenda with the aim of advancing particular political narratives (see Haller and Holt 2019; Noppari et al. 2019; Ylä-Anttila 2017). In addition, MV-lehti publishes articles and images from other right-wing leaning websites and marginal extreme organisations, such as the currently prohibited, neo-Nazi-glamorising National Resistance Movement, posts from bloggers aligned with the political preoccupations of the site and Facebook status updates.

Such practices are not unique to MV-lehti, but reflect a broader policy within right-wing alternative media (Farkas and Neumayer 2020; Haanshuus and Ihlebaek 2021; Haller and Holt 2019; Krzyżanowski and Ledin 2017). These practices have been described as *recontextualised news*, understood as the movement of certain elements of language and discourse across different social locations (Krzyżanowski 2016). While the research on recontextualized news in right-wing alternative media has focused on linguistic elements, examined through critical discourse analysis, we are here interested in extending this analytical framework through a visual analysis. As Krzyżanowski (2016) has argued, practices of recontextualisation constitute acts of strategic reordering and ideological repositioning, and we can see MV-lehti's appropriation of visual images through this lens.

The research material consists of online articles on three news cases published in MV-lehti (www.mvlehti.net) between 2015 and 2017. The dataset was collected by manually inspecting the entire Open Access archive of MV-lehti for articles covering the three cases in any referential manner (textual or graphic), from the first published reports to the last one in each year. The full dataset comprised 226 articles—28 news stories related to the Hennala case, 68 stories on the Station Square case and 130 stories on the Turku attack case. Each case relates to the so-called European refugee crisis and its consequences in Finland. The *refugee crisis* refers to the unprecedented number of people seeking asylum in Europe from the Middle East, Africa and South Asia, starting in 2014–2015. In 2015, the crisis had a significant impact on Finland, with 32 476 people arriving to seek asylum in the country. This number represented an all-time high by orders of magnitude; in the 2000s, the annual number usually varied between 1500 and 6000 asylum seekers. The cases of the first two years were included in the dataset because this represented the peak popularity of the website, combined with the height of the impact of the refugee crisis in Finland. However, for the comparison and further follow-up, we wanted to investigate a case from the third time period in 2017. By this time, Finnish citizens had already had two years to adjust to a new situation in which asylum seekers were staying around the country in accommodation centres. These cases illustrate the context of MV-lehti's visual communication, and we employ them as examples of the publication's immigration coverage in a three-year timeframe.

Following Chouliaraki and Stolic (2019), we focused on the groups of people as an active accomplishment of the visual meaning-making practice in each news case. If

Table 1. MV-lehti dataset.

	Hennala case	Station square case	Turku attack case	Total
Timeframe	24.09.2015–31.12.2015	17.09.2016–31.12.2016	18.08.2017–31.12.2017	
Images	24	19	51	<i>N</i> = 94

N = number of analysed images on cases

visual imagery of human actors is essential to framing the debate on migrants (Chouliaraki and Stolic 2017), we are interested how such imagery seeks to elicit negative emotions.

The Hennala case involved a racist demonstration by Finns at the gate of Hennala's emergency accommodation centre, which received a bus full of asylum seekers on 24 September 2015. Among the demonstrators was a young man in a Ku Klux Klan costume. The news spread around the world with the picture of "the cloaked man" holding the Finnish flag. We included the Hennala conflict in our analysis because racism in Finland gained international visibility with the circulation of this image (Nikunen and Pantti 2018, 71). Because of the enhanced visibility of racism, the case has special significance, especially in the anti-immigrant context of MV-lehti. This case was selected as a starting point in terms of when large numbers of asylum seekers began to arrive in Finland, and the Finnish public was faced with an unprecedented situation.

The Station Square case was a violent incident that took place at Railway Station Square in Helsinki on 10 September 2016. A Finnish man, aged 28, was walking through the square with a friend during a demonstration of the neo-Nazi-sympathising National Resistance Movement. The man stopped in front of the demonstrators, who were standing with their flags and delivering flyers. He called them names and spat on the ground; subsequently, one of the activists kicked him in the chest. The man fell and hit his head, sustaining serious injuries, and later died in hospital. At the trial, the jury discussed whether the death was caused explicitly by violence. The demonstrator was sentenced to prison for two years for aggravated assault. This case unfolded a year after the arrival of the largest influx of refugees.

The Turku attack case was a terrorist incident that took place at Market Square in Turku on 18 August 2017. Two people died and eight were wounded when a 23-year-old Moroccan asylum seeker attacked a crowd of people with a kitchen knife. Before the incident, the attacker had written a political manifesto in Arabic and made a video in which he introduced himself as a soldier of ISIS—although ISIS did not take responsibility for the attack. Police caught the attacker promptly after the incident, shooting him in the leg. In June 2018, the defendant was convicted of two terrorist murders and eight attempted terrorist murders. He was sentenced to life in prison. In Finland, a life sentence is approximately 14 years and four months. This case was selected for the analysis as a cautionary tale about the consequences of the Finnish immigrant policy that anti-immigration discourses often mention.

The analysis focused on the visual material of the cases, aiming to investigate the negative emotions mobilised through the imagery of people. As shown in Table 1, the dataset comprised 94 images.⁴ The Hennala case consisted of 24 images, the Station Square case of 19 images and the Turku attack case of 51 images. We selected only images featuring human actors, and the remaining visual material was discarded.

Although the body texts of the news stories were excluded, captions, memes and other graphic texts of the pictures added by MV-lehti were included in the analysis because the textual context guided the emotional interpretations that MV-lehti proposed to its readership. Selected images were categorised according to the prominence of the group of people depicted, such as people from ethnic minorities, ordinary Finnish citizens and politicians. We investigated which group of people was the most dominant in each case and focused only on this group. This selection was done because we wanted to examine those groups of people that MV-lehti depicted as prominently involved in the encounters with the newcomers. The discarded images depicting human actors contained an incoherent selection of pictures of, for example, authorities, police, journalists, demonstrators of the National Resistance Movement and a soldier of the Winter War; hence, they were not analysed as a category. By focusing only on the prominent groups of persons, we aimed to name the primary objects to which MV-lehti attaches meanings via its emotional communication.

As a methodological instrument, we applied visual content analysis to examine how MV-lehti guides the emotional interpretation and meaning-making process via the imagery of human actors for their readership. According to Krippendorf (2013, as quoted in Rose 2016, 87), content analysis is a way of understanding the symbolic qualities of texts as elements of a text always refer to the cultural context of which they are a part (Rose 2016). This approach fits our purposes because we investigated MV-lehti's visual communication in the right-wing populist context.

Ahmed (2014, 90–92) uses the concept of stickiness, which is activated when a sign is saturated by multiple meanings with different emotional registers. An image of an asylum seeker, for example, can activate various previously heard associations and reactions through cultural layers of ideologies that have evolved over time (Nikunen 2019a, 89). This was also the case in our study, as we focused on how MV-lehti utilised the imagery of human actors to construct negative emotions and to bolster its right-wing populist message. In other words, our aim was to analyse those emotions that MV-lehti proposes to its readership through visual communication. We traced especially emotions that can be used for exclusionary purposes, such as fear, disgust, hate and distrust. The analysis was motivated by the textual context that MV-lehti builds up with captions and other textual elements attached to images.

The data were analysed based on multiple close readings proceeding in two phases. Although these abovementioned emotions guided our analysis in such manner, overlappingly they could also be read inductively from the data. First, we examined who were depicted in the images, what their sex and ethnic origin were, were they active or inactive, what were they doing, who acted on whom and how, where their gaze was directed, what their facial expression was and what external markers they had (e.g., dressing, jewellery, watches). Second, we traced those emotional appeals that could be operationalised by our readings of the first phase and the textual context of the images. Our perceptions of negative emotions were guided by the combination of image and textual elements that MV-lehti added to the images. We drew our interpretations from associations, impressions, stereotypes, appearances and reactions that the readings induced in the context of right-wing anti-immigrant and anti-establishment thinking. Moreover, we focused on the repetition and circulation of

Table 2. Groups of people in the dataset.

	Hennala	Station square	Turku attack	Total
Images total in each case	49	109	194	352
Dominant group of people	Ethnic minorities <i>Asylum seekers</i> <i>Muslim men</i> <i>Soldiers</i> <i>Demonstrators</i>	Ordinary citizens <i>Young women</i> <i>Anti-racists</i> <i>“Tolerants”</i>	Politicians <i>Governmental parties</i> <i>Prime minister</i> <i>Finns Party</i>	
Number of images featuring the dominant group	24	19	51	94
Most prominent emotion	Fear Disgust	Hate	Distrust	

the same or similar images that strengthened the suggested emotions. Finally, we considered the comparisons between the different groups of people.

Findings: Negative Representation of Depicted People

As shown in Table 2, in the Hennala case, the dominant groups of people in the images were ethnic minorities, including asylum seekers, Muslim men, soldiers and demonstrators. There were 24 images of ethnic minorities, and asylum seekers were the largest subgroup, comprising 16 images. In the Station Square case, the most distinct group was ordinary citizens, with 19 images, consisting primarily of young women, anti-racists and “tolerants”—that is, those who advocate multiculturalism. In the Turku attack case, the most prominent group was politicians, with 51 images, including both those from governmental parties and the right-wing populist Finns Party. These analysed groups of people can be seen as the target groups that MV-lehti charges with negative emotions and then introduces to its audience.

The examined emotion was chosen amongst a few other negative emotions that the active role of the represented human actors and the textual context engendered. We focused on one or two of the most evident and exclusionary emotions. In the Hennala case, the examined emotions were *fear* and *disgust*; in the Station Square case, it was *hate*; and in the Turku attack case, it was *distrust*. Below, we introduce the negative emotions and meanings they convey.

Fear

In the Hennala case, the emotion that MV-lehti attached most frequently to the group of ethnic minorities was fear. The emotion was derived from the fact that most of the human actors who were portrayed in the images were Muslim men who, according to MV-lehti, the Finnish people should be afraid of. This emotion was engendered from the representation of ethnic minorities as a threat by portraying them as masculine, militant, belligerent and defiant. Generally, fear is felt when something that is experienced as unpleasant becomes too close and intense. Thus, like pain, fear anticipates hurt or injury involving the intensification of threats that divides those under threat from those who threaten (Ahmed 2014). Research has demonstrated that journalism frequently portrays migrants as victims or threats (Chouliaraki and Stolic 2019). In

Hennala, fear was present, especially in images that expressed masculine supremacy evolving from the narrative of the “unique patriarchy of Muslim men.” This narrative has been significant in the racialisation of Muslim communities as the unintegrated Other, either the enemy within or the foreign invader (Greig 2019, 48; see also Kundnani 2014). In 2015, most asylum seekers arriving in Finland came from Muslim countries—specifically, Iraq and Afghanistan (Finnish Immigration Service). In Finland, the concern in the public debate on Islam and Muslims relates to developments external to Finland and can only be understood in a broader European and global context. As such, fear over Muslim radicalisation and Islamic terrorism has also emerged in the Finnish public debate (Martikainen 2019, 31–32).

Rettberg and Gajjala (2016) propose that the Middle Eastern man is often cast as a potential terrorist, and therefore, a person who should elicit fear. In the case of Hennala, fear is engendered in violence, illustrated through gendered imagery. MV-lehti strengthens the image of immigrants as potential terrorists by publishing, for example, a screenshot of a random male user’s Facebook post. The post comprises text in Arabic language and three images in which a young Middle Eastern soldier poses with a machine gun and warms himself from the flaming body of his victim. The soldier looks confident and excited. The Arabic language of the post underlines the soldier’s ethnicity as a Muslim man. The representation of a young Muslim soldier shows the brutality he is capable of and thus emphasises an impression of Muslim men as inhuman and heartless. Above the screenshot, MV-lehti has added a link to its previous article, which reports on “the fighters of the foreign countries as refugees in Finland” (MV-lehti 2015). The screenshot is likely to engender fear in its viewer, but the link is an obvious suggestion to the audiences of how they should feel about Muslim men. MV-lehti depicts young Muslim men as warriors whose acts give reason to believe that for them, killing infidels is a holy mission that cannot be rejected. Such images draw on established right-wing discourses when explaining why it is reasonable to feel fear when encountering asylum seekers. According to Ahmed, political talk and media texts increasingly equate asylum seekers with terrorism. This practice implies the so-called violent drift, presuming that asylum seekers who flee terror and persecution can be impostors—secretly, they are terrorists and persecutors (Ahmed 2003, 209–210). This strengthens stereotypes of Islam as a violent religion although only a small minority of Muslims have ever engaged in a religiously motivated armed conflict (see Gottschalk and Greenberg 2019).

In contemporary media imagery, the stereotype has posed Middle Eastern masculinity as something threatening and dangerous (Rettberg and Gajjala 2016). In the Hennala imagery, fear developing from this stereotype arises especially from the straight gaze of the young male asylum seekers, who defy the audience by looking shamelessly at the camera; this emphasises self-confidence, and by extension, the absence of any real need for help. This interpretation is compatible with Brune’s (2004) idea that the stereotypes of young male asylum seekers are an embodiment of foreignness, criminality and rootlessness (Horsti 2005). Since these young men have nothing to lose, they can start with an empty slate and no responsibility for their choices. In the far-right’s ethnonationalist imagery, the dangerous masculinity of the racialised Other embodies the threats to faith, family and nation (Greig 2019, 46).

Disgust

The other striking emotion induced in the Hennala case was disgust, an aversive emotion “saturated with socially stigmatising meanings and values” (Ngai 2005, 11, as quoted in Tyler 2013, 21). Disgust was outlined from the stigmatising way of how these people were represented in the pictures. In the Hennala images, Nussbaum’s (2004, 107) idea of disgust “as a powerful weapon in social efforts to exclude certain groups and persons” is apparent in representations of strange actions, dirtiness and helplessness among asylum seekers. Overall, disgust is a social emotion used to establish distinctions between “us” and “them” (Cohen 2005; Tyler 2013). In the images from the Hennala case, disgust is built into images that display the strange activities of newcomers. According to Ahmed (2014, 85), like fear, disgust depends on contact, which is felt as unpleasant proximity when we find the object is too close. In the Hennala case, several images display male asylum seekers from the Hennala centre as a group of savages engaged in strange behaviour. In the first picture, men dance wildly in a circle around a short statured man. In the second, men chase each other in a corridor. The third image depicts a man washing his face over a sink and another one bent over him. Lentin and Titley (2011, 50) link such representations to racism. They suggest that, emerging from the discursive appropriations of the far-right in Europe since the 1970s, the cultural norms, values, traditions and lifestyles of outsiders appear problematic because of the current cultural nature of racism. In this “differentialist turn,” as Lentin and Titley (2011) refer to it, racism became a regrettable but natural result of too much uncomfortable proximity through immigration. Disgust also evokes a question of the relative worthiness of asylum seekers. MV-lehti approaches the topic by questioning asylum seekers’ legitimate need for help and presenting them in a suspicious light. Nikunen and Pantti (2018, 83–84) argue that whether asylum seekers’ deserve of help is judged not only by the concreteness of distress but also by whether they are grateful and humble.

Disgust is also operationalised by the combination of the image and text, with words framing a certain emotion. For example, one image of the Hennala case represents mostly male asylum seekers standing in a crowd in the yard of the Hennala accommodation centre. In the crowd, there is a smiling female asylum seeker, surrounded by small children and holding one in her lap. The image had been published in a regional newspaper, *Etelä-Suomen Sanomat* (24 October 2015), which reported on the case using a heading retained in the MV-lehti story: “The studies of children accommodated in the Hennala centre will be delayed due to scabies.” The viewer understands the issue by reading the original title, but MV-lehti adds a further recontextualising comment: “Asylum seekers have also been diagnosed with other contagious diseases, such as tuberculosis and hepatitis. Contact with illegal immigrants should be avoided.” Scabies and other contagious diseases give an impression that people are dirty and incapable of taking care of their hygiene. Obviously, scabies must be addressed before children can go to school, but these other diseases would require an enormous effort from health care. The MV-lehti’s comment depicts asylum seekers as helpless and disgusting “Others,” whose integration into “our country” would require immense exertion. The native Finn, who is invisible in the image, has the helper’s role, which raises the question of power. As Horsti (2018, 170) remarks, helping

others never occurs unattached to power structures because giving help always actualises by recognising the other in need of help and compassion. Hence, helping asylum seekers also includes the idea that they should feel indebted to the host nation.

Hate

In the Station Square case, the fundamental emotion that MV-lehti attached to the images of the dominant group, those of ordinary citizens who advocate for multiculturalism, was hate. The emotion was induced from an explicit reaction of how MV-lehti most often related to these people. Hate stemmed from an alleged betrayal of the “real” ordinary people. The betrayer was portrayed primarily in a group consisting of young and mostly white women demonstrating against violence and racism, representing a worldview that contrasts with MV-lehti’s. The response to the accused betrayer can be read through MV-lehti’s captioning, which sets up the site’s ideologically charged recontextualisation of the case. According to Ahmed (2014, 49), hate is an intense emotion that involves a feeling of “againstness.” Hate is always hatred of something or somebody, involving the negotiation of boundaries between selves and others and between communities, where “Others” are experienced as a threat to self’s existence (Ahmed 2014, 51). Greig (2019, 38) suggests that feminism is the “great social upheaval” that explains the meanings and emotional charge attached to narratives of a “crisis of masculinity.” This crisis is used by far-right movements, which benefit from emotionally manipulative narratives that rely on the alienation, anxiety, anger, humiliation and resentment of marginalised young men (Roose 2017). Drawing on the idea that far-right arguments have gendered roots, in the Station Square case, hate can be understood in terms of gendered imagery. Thus, an image of young women represents a threat to the “male gaze,” which has traditionally involved the privileged male dominating the passive female who is the subject of the gaze (see Arya 2012).

The “male gaze” is challenged in the image of three young women standing in a straight line and staring directly at the camera. Two are blonde, and look like they are likely Finns by birth. The third is dark-haired, and looks ethnically different. The first two have severe looks on their faces, whereas the third looks to be almost smiling, giving a slightly sympathetic impression. The caption states, “Pia Toivonen, Sumi Moreno and Hanna Ruax stated that, in their Finland, there is no room for hate.” This statement includes the word “hate,” implying that these women challenge the viewer to take their side or choose hate. The image was first published in the tabloid *Iltalehti*, and the original caption was retained in the MV-lehti story, with the following recontextualising addition: “Are Pia Toivanen, Sumi Moreno and Hanna Ruax, who were interviewed by the *Iltalehti*, able to understand who started the hatred?” MV-lehti indicates that the opposing sides are both motivated by hate, including both those who protest against immigrants and those who welcome refugees. When MV-lehti asks “who started that hatred,” the publication suggests, because “we” were not the starters, it is justifiable to hate back. Thus, in Station Square, those who defend the National Resistance Movement’s victim are accused of betraying ordinary people even though both the victim and his advocates are themselves ordinary citizens.

This idea is typical of right-wing populist rhetoric, which draws on claiming victimhood by shifting blame and victim–perpetrator reversal (Wodak 2015). In this case, the strategy of victim–perpetrator reversal detracts attention from the accused defendant, focusing instead on the shady behaviour of the young women. In a broader context, these women represent all the “tolerants”—those who plead for multiculturalism. MV-lehti strengthens the hate directed at these young, tolerant women and their companions by leaning on a strategy in which the victim becomes a perpetrator and vice versa.

Distrust

In the Turku attack case, the most evident emotion induced by the imagery of the politicians was distrust. Interestingly, the most prominent group comprised politicians instead of the main character of the case, the Moroccan asylum seeker. Distrust was explicit in the dismissive way of how governmental party politicians, who MV-lehti found responsible for the Finnish immigration policy, were represented. Distrust is an attitude that reflects suspicion or cynicism about the actions of others who have provided evidence that they cannot be trusted (Lenard 2012, 56). Increased insecurity and distrust are among the most important consequences of social and economic change in the late 20th and early 21st centuries. This has provided a fertile breeding ground for radical right-wing populism (Salmela and von Scheve 2017; see also Bauman 2001). The representation of this emotion can be illustrated through a comparison of the two primary groups of politicians who were represented in the case. The first group includes governmental party politicians and elite decision makers, such as then–prime minister Juha Sipilä. The second group features the right-wing populist politicians of the Finns Party (Perussuomalaiset). The Finns Party (formerly known as the True Finns) has been claimed to represent the new radical right and to be part of the radical right populist party family. During the first decade of 2000s, the party strengthened its anti-immigrant and anti-multiculturalism appeals, along with EU scepticism (Jungar 2016). In a 2019 opinion poll, the Finns Party gained over 22.7% of the support (Muhonen 2019), and it remains a major opposition party in Parliament.

Distrust is embedded in the MV-lehti’s representation of the elite politicians, in line with right-wing populist style. In established democracies, right-wing populist politicians claim to speak for ordinary people whose interests and opinions are allegedly overridden by “arrogant elites, corrupt politicians and strident minorities,” identified as dishonest and profit seeking by populists (Canovan 1999, 5; Iakhnis et al. 2018). MV-lehti strengthens this accusation by depicting elite politicians in a suspicious light. The members of the National Coalition Party, which belonged to the coalition government at the time, were systematically depicted either at leisure or in an unfavourable context. For example, in one image from 2014, then–interior minister Paula Risikko, is lying on the ground in an evening dress, embraced by a man in a suit. She looks intoxicated, laughing uncontrollably. Even more startling is the recontextualising caption written by MV-lehti: “Paula Risikko under the strong influence.” At the time of publication, Ms Risikko worked in the government, which was strongly criticised by right-wing populists. The image was taken at a party congress of the National

Coalition Party. Ms Risikko had been abruptly pulled onto the dance floor by her colleague, parliamentarian Tapani Mäkinen, when they suddenly fell down. Ms Risikko was not reported to be significantly intoxicated. Still, MV-lehti published the same image in September 2016, with the headline, “Paula Risikko totally wasted.” Loading the image with such meaning depicts the interior minister as irresponsible and reckless. The image becomes a metaphor for the official Finnish refugee politics—careless, irresponsible and lacking in understanding of the consequences of decisions.

To elucidate the contrast between the images of the two political groups, it is illustrative that in MV-lehti images, members of the Finns Party, male or female, are depicted in surroundings that emphasise their knowledge, professionalism and trustworthiness, such as a television studio or House of Parliament. Most often, the images of this group feature the chairman of the Finns Party.

Conclusions

In this study, we examined how a Finnish-language right-wing alternative media publication mobilised negative emotions to bolster right-wing populist messages through its visual communication frequently drawing on recontextualised content originally published elsewhere. In the imagery of human actors of MV-lehti’s immigration coverage, we identified three groups of people that MV-lehti excluded from the in-group—ethnic minorities, young women who advocate for multiculturalism and the elite politicians with generous immigration policies. These groups were represented as scapegoats for the “distress of ordinary people” and excluded by addressing negative emotions, including fear, disgust, hate and distrust. In the Hennala case, fear was stoked by emphasising the masculinity, militarism, belligerency and defiance of ethnic minorities. Disgust was induced by underlining the strange activities, dirtiness and helplessness of asylum seekers. In the Station Square case, hate was produced by representing tolerant women as a group that actively destabilises and threatens masculinity and manhood. Finally, in the Turku attack case, distrust was constructed by highlighting the unreliability of the elite politicians and representing them in informal contexts. In this meaning-making process, MV-lehti used unconventional visual communication strategies in a journalistic manner, including recycling images from other media, frequently repeating imagery and recontextualising images with textual elements to politicise the topic of immigration. These strategies draw from right-wing populist content and style by appealing to anti-elitism, producing out-groups, indicating threats and scapegoats and increasing polarisation (e.g., Jagers and Walgrave 2007; Moffitt and Tormey 2014; Reinemann et al. 2017; Wirz et al. 2018; Wodak 2015).

Fear, disgust, hate and distrust appeared as divisive and exclusive emotions. We argued that MV-lehti actively produces negative emotions to engender exclusion and polarisation between the in-group and out-groups. MV-lehti attaches these emotions to constructed out-groups and identifies them as representations of Otherness, understood as a presentation of an out-group as different or deviant for the persuasion and mobilisation of an audience (Sakki and Pettersson 2016, 160). In other words, MV-lehti constructs negative emotions to persuade its audience to reject out-groups. Scholars suggest such attitudes motivate right-wing voting because they include negative

attitudes towards immigrants, favour the in-group over out-groups, mark different ethnicities as threats and increase political distrust (e.g., Salmela and von Scheve 2017).

This work contributes to academic debate on the transitioning boundaries of studying images in news in the digital age (e.g., Dahmen et al. 2021; Mäenpää 2014). MV-lehti applies visual communication strategies that challenge mainstream journalism's use of images in many ways. In particular, we have demonstrated the site's use of recontextualising visual content sourced from mainstream media. The study demonstrates that negative emotions bolster anti-immigrant and anti-establishment messages in the visual communication of right-wing alternative media. In the light of right-wing populist rhetoric (see Wodak 2015), MV-lehti depicts these represented groups as the Other, identifying the enemy that "we," the in-group, should be afraid of and despise and strengthening trends towards polarisation. Our research suggests the salience of understanding the role of emotion in the recontextualisation of news carried out by right-wing alternative media, as essential to the ideological project and journalistic practices of these outlets.

Notes

1. For example, the populist Finns Party chairman Jussi Halla-aho attained notoriety in the early 2000s for his personal blog *Scripta*, which had a strong anti-immigrant tone (see Herkman 2019). In 2017, he was elected as a leader of the party after the former leadership was challenged by a faction that mobilised on social media and the online platform 'Hommaforum' (Palonen and Sunnercrantz 2021). Hommaforum was founded in 2008 by the active readers of *Scripta*, and in the party-political breakthrough of the Finns Party (then True Finns), one-third of those elected had a background in Hommaforum or Suomen Sisu, which is a far-right association (Jungar 2016). Moreover, the founder of MV-lehti, the late Ilja Janitskin, benefitted from the success of the right-wing alternative online site when he stood as a candidate in the 2019 parliamentary elections.
2. The title of MV-lehti literally means WTF-magazine, and it later received the new title of Uusi MV-lehti (New WTF-magazine). The current editor-in-chief, Janus Putkonen, launched the first right-wing alternative media in Finland in 2011 to confront mainstream media (Tuomola 2020). Previously, Putkonen was the head of the news agency of the Donetsk People's Republic in Eastern Ukraine.
3. MV-lehti has intentionally opted to stay out of conventional regulatory bodies of journalism. It is not affiliated with the Council of Mass Media (CMM), a self-regulating committee (press council) run by publishers and journalists with members from the public. The CMM operates in the field of mass communication with the task of interpreting good professional practice and defending freedom of speech and the press. Neither is MV-lehti committed to advancing the ethical principles defined in the guidelines for journalists (see MV-lehti, 13 January 2018), in contrast to almost every media outlet in Finland. The guidelines were drafted to promote self-regulation and concern all journalistic work.
4. After careful consideration, we decided to refrain from publishing images for ethical reasons. The analysed images represent human actors who are clearly identifiable, and some are displayed in an undesirable context; we find it unethical to increase their circulation.

Disclosure Statement

No potential conflict of interest was reported by the authors.

Funding

This research was made possible by the grants from Media Industry Research Foundation of Finland (20190238) and C.V. Akerlund Media Foundation.

ORCID

Salla Tuomola <http://orcid.org/0000-0002-7316-1388>

Karin Wahl-Jorgensen <http://orcid.org/0000-0002-8461-5795>

References

- Aalberg, Toril, Frank Esser, Carsten Reinemann, Jesper Strömbäck, and Claes H. de Vreese, eds. 2017. *Populist Political Communication in Europe*. New York: Routledge.
- Ahmed, Sara. 2003. "Pelon Poliitikka [The Politics of Fear]." In *Erilaisuus*, edited by Mikko Lehtonen and Olli Löytty, 189–211. Tampere: Vastapaino.
- Ahmed, Sara. 2010. "Creating Disturbance: Feminism, Happiness and Affective Differences." In *Working with Affect in Feminist Readings: Disturbing Differences*, edited by Marianne Liljeström and Susanna Paasonen, 33–46. London: Routledge.
- Ahmed, Sara. 2014. *The Cultural Politics of Emotion*. 2nd ed. Edinburgh: Edinburgh University Press.
- Arya, Rina. 2012. "Male Gaze." In *Encyclopedia of Gender in Media*, edited by Mary E. Kosut, 195–196. Los Angeles: Sage.
- Bauman, Zygmunt. 2001. *The Individualized Society*. Cambridge: Polity Press.
- Bleiker, Roland, David Campbell, Emma Hutchison, and Xzarina Nicholson. 2013. "The Visual Dehumanization of Refugees." *Australian Journal of Political Science* 48 (4): 398–416.
- Bos, Linda, Wouter van der Brug, and Claes H. de Vreese. 2013. "An Experimental Test of the Impact of Style and Rhetoric on the Perception of Right-Wing Populist and Mainstream Party Leaders." *Acta Politica* 48 (2): 192–208.
- Brune, Ylva. 2004. "Nyheter Från Gränsen. Tre Studier i Journalistic om 'Invandrare', Flyktingar Och Rasistisk Våld [News from the Border. Three Studies in Journalism on Immigrants, Refugees and Racist Violence]." Doctoral diss., Göteborgs Universitet.
- Canovan, Margaret. 1999. "Trust the People! Populism and the Two Faces of Democracy." *Political Studies* 47 (1): 2–16.
- Chouliaraki, Lilie, and Tijana Stolic. 2017. "Rethinking Media Responsibility in the Refugee 'Crisis': A Visual Typology of European News." *Media, Culture & Society* 39 (8): 1162–1177.
- Chouliaraki, Lilie, and Tijana Stolic. 2019. "Photojournalism as Political Encounter: Western News Photography in the 2015 Migration 'Crisis'." *Visual Communication* 18 (3): 311–331.
- Cohen, William A. 2005. "Introduction: Locating Filth." In *Filth: Dirt, Disgust, and Modern Life*, edited by William A. Cohen and Ryan Johnson, vii–xxxvii. Minneapolis: University of Minnesota Press.
- Dahmen, Nicole Smith., Kaitlin C. Miller, and Brent. Walth. 2021. "The Power of Images? Visual Journalists' Assessment of the Impact of Imagery." *Visual Communication Quarterly* 28 (1): 34–44.
- Doerr, Nicole. 2017. "Bridging Language Barriers, Bonding against Immigrants: A Visual Case Study of Transnational Network Publics Created by Far-Right Activists in Europe." *Discourse & Society* 28 (1): 3–23.
- Farkas, Johan, and Christina Neumayer. 2020. "Disguised Propaganda from Digital to Social Media." In *Second International Handbook of Internet Research*, edited by Jeremy Hunsinger, Matthew Allen, and Lisbeth Klastrup, 707–723. Dordrecht: Springer.
- Figenschou, Tine Ustad, and Karoline Andrea Ihlebaek. 2019. "Media Criticism from the Far-Right: Attacking from Many Angles." *Journalism Practice* 13 (8): 901–905.

- Gottschalk, Peter, and Gabriel Greenberg. 2019. *Islamophobia and Anti-Muslim Sentiment. Picturing the Enemy*. 2nd ed. Lanham, MD: Rowman & Littlefield.
- Greig, Alan. 2019. *Masculinities and the Rise of the Far-Right Implications for Oxfam's Work on Gender Justice*. Oxfam Research Backgrounder Series. https://assets.oxfamamerica.org/media/documents/Masculinities_and_the_Far_Right_-_Research_Backgrounder_-_Final.pdf. Accessed 25 November 2021.
- Haanshuus, Birgitte P., and Karoline Andrea Ihlebaek. 2021. "Recontextualising the News: How Antisemitic Discourses Are Constructed in Extreme Far-Right Alternative Media." *Nordicom Review* 42 (s1): 37–50.
- Hall, Stuart. 2010. "The Determinations of News Photograph (1973)." In *Crime and Media: A Reader*, edited by Chris Greer, 123–134. London: Routledge.
- Haller, André, and Kristoffer Holt. 2019. "Paradoxical Populism: How PEGIDA Relates to Mainstream and Alternative Media." *Information, Communication & Society* 22 (12): 1665–1680.
- Haller, André, Kristoffer Holt, and Renaud de La Brosse. 2019. "The 'Other' Alternatives: Political Right-Wing Alternative Media." *Journal of Alternative & Community Media* 4 (1): 1–6.
- Hameleers, Michael, Linda Bos, and Claes H. de Vreese. 2017. "'They Did It': The Effects of Emotionalized Blame Attribution in Populist Communication." *Communication Research* 44 (6): 870–900.
- Herkman, Juha. 2019. *Populism in Aika [The Time of Populism]*. Tampere: Vastapaino.
- Hokka, Jenni, and Matti Nelimarkka. 2020. "Affective Economy of National-Populist Images: Investigating National and Transnational Online Networks through Visual Big Data." *New Media & Society* 22 (5): 770–792.
- Holt, Kristoffer, Tine Ustad Figenschou, and Lena Frischlich. 2019. "Key Dimensions of Alternative News Media." *Digital Journalism* 7 (7): 860–869.
- Horsti, Karina. 2005. "Vierauden Rajat. Monikulttuurisuus ja Turvapaikanhakijat Journalismissa [the Boundaries of Foreignness. Multiculturalism and Asylum Seekers in Journalism]." Doctoral diss., Tampere University.
- Horsti, Karina. 2018. "Humanitarismi ja Rajaspektaakkelin Materiaaliset Jäljet: Siirtolaisten Hylätyt Esineet Museoissa [Humanitarianism and the Material Marks of the Border Spectacle: The Abandoned Items of Migrants in Museums]." In *Pakolaisuus, Tunteet ja Media*, edited by Mari Maasilta and Kaarina Nikunen, 168–196. Tampere: Vastapaino.
- Iakhnis, Evgeniia, Brian Rathbum, Jason Reifler, and Thomas J. Scotto. 2018. "Populist Referendum: Was 'Brexit' an Expression of Nativist and Anti-Elitist Sentiment?" *Research and Politics*, April–June: 1–7.
- Jagers, Jan, and Stefaan Walgrave. 2007. "Populism as Political Communication Style: An Empirical Study of Political Parties' Discourse in Belgium." *European Journal of Political Research* 46 (3): 319–345.
- Jungar, Ann-Cathrine. 2016. "From the Mainstream to the Margin? The Radicalisation of the True Finns." In *Radical Right-Wing Populist Parties in Western Europe*, edited by Tjitske Akkerman, Sarah L. de Lange, and Matthijs Rooduijn, 113–143. London: Routledge.
- Kotilainen, Noora, and Saara Pellander. 2021. "(Not) Looking like a Refugee. Symbolic Borders of Habitus in Media Representations of Refugees." *Media History*: 1–16. doi:10.1080/13688804.2021.1932445
- Krippendorff, Klaus. 2013. *Content Analysis: An Introduction to its Methodology*. Los Angeles: Sage.
- Krzyżanowski, Michał. 2016. "Recontextualisation of Neoliberalism and the Increasingly Conceptual Nature of Discourse: Challenges for Critical Discourse Studies." *Discourse & Society* 27 (3): 308–321.
- Krzyżanowski, Michał, and Per Ledin. 2017. "Uncivility on the Web: Populism in/and the Borderline Discourses of Exclusion." *Journal of Language and Politics* 16 (4): 566–581.
- Kundnani, Arun. 2014. *The Muslims Are Coming: Islamophobia, Extremism and the Domestic War on Terror*. London and New York: Verso.
- Lenard, Patti Tamara. 2012. *Trust, Democracy, and Multicultural Challenges*. University Park: Pennsylvania State University Press.

- Lentin, Alana, and Gavan Titley. 2011. *The Crisis of Multiculturalism: Racism in a Neoliberal Age*. London: Zed Books.
- Lünenborg, Margreth, and Tanja Maier. 2018. "The Turn to Affect and Emotion in Media Studies." *Media and Communication* 6 (3): 1–4.
- Martikainen, Tuomas. 2019. "The Founding of the Islamic Council of Finland." In *Muslim at the Margins of Europe: Finland, Greece, Ireland and Portugal*, edited by Tuomas Martikainen, José Mapril, and Adil Hussain Khan, 27–44. Leiden: Brill.
- Matthes, Jörg, and Desirée. Schmuck. 2017. "The Effects of anti-Immigrant Right-Wing Populist Ads on Implicit and Explicit Attitudes: A Moderated Mediation Model." *Communication Research* 44 (4): 556–581.
- Mazzoleni, Gianpietro, Julianne Stewart, and Bruce Horsfield, eds. 2003. *The Media and Neo-Populism: A Contemporary Comparative Analysis*. Westport: Praeger.
- Moffitt, Benjamin. 2016. *The Global Rise of Populism: Performance, Political Style, and Representation*. Stanford: Stanford University Press.
- Moffitt, Benjamin, and Simon Tormey. 2014. "Rethinking Populism: Politics, Mediatization and Political Style." *Political Studies* 62 (2): 381–397.
- Mouffe, Chantal. 2005. "The 'End of Politics' and the Challenge of Right-Wing Populism." In *Populism and the Mirror of Democracy*, edited by Francisco Panizza, 50–71. New York: Verso.
- Mäenpää, Jenni. 2014. "Rethinking Photojournalism. The Changing Work Practices and Professionalism of Photojournalists in the Digital Age." *Nordicom Review* 35 (2): 91–104.
- Ngai, Sianne. 2005. *Ugly Feelings*. Cambridge: Harvard University Press.
- Nikunen, Kaarina. 2019a. *Media Solidarities. Emotions, Power and Justice in Digital Age*. Los Angeles: Sage Publications.
- Nikunen, Kaarina. 2019b. "Media, Emotions and Affect." In *Media and Society* edited by James Curran and David Hesmondhalgh, 6th ed., 323–340. London: Bloomsbury.
- Nikunen, Kaarina, and Mervi Pantti. 2018. "Tapaus Ku Klux Klan [The Ku Klux Klan Case]." In *Pakolaisuus, Tunteet ja Media*, edited by Mari Maasilta and Kaarina Nikunen, 71–91. Tampere: Vastapaino.
- Noppiari, Elina, Ilmari Hiltunen, and Laura Ahva. 2019. "User Profiles for Populist Counter-Media Websites in Finland." *Journal of Alternative & Community Media* 4 (1): 23–37.
- Nussbaum, Martha C. 2004. *Hiding from Humanity: Disgust, Shame, and the Law*. Princeton: Princeton University Press.
- Nygaard, Silje. 2019. "The Appearance of Objectivity: How Immigration-Critical Alternative Media Report the News." *Journalism Practice* 13 (10): 1147–1163.
- Palonen, Emilia, and Liv Sunnercrantz. 2021. "Nordic Populists as Hegemony Challengers." In *The Nordic Economic, Social and Political Model: Challenges in the 21st Century*, edited by Anu Koivunen, Jari Ojala, and Janne Holmén, 153–176. London: Routledge.
- Prøitz, Lin. 2018. "Visual Social Media and Affectivity: The Impact of the Image of Alan Kurdi and Young People's Response to the Refugee Crisis in Oslo and Sheffield." *Information, Communication and Society* 21 (4): 548–563.
- Reinemann, Carsten, Toril Aalberg, Frank Esser, Jesper Strömbäck, and Claes H. de Vreese. 2017. "Populist Political Communication: Toward a Model of Its Causes, Forms, and Effects." In *Twenty-First Century Populism. The Spectre of Western European Democracy*, edited by Daniele Albertazzi and Duncan McDonnell, 12–28. Basingstoke: Palgrave Macmillan.
- Rettberg, Jill Walker, and Radhika Gajjala. 2016. "Terrorists or Cowards: Negative Portrayals of Male Syrian Refugees in Social Media." *Feminist Media Studies* 16 (1): 178–181.
- Reunanen, Esa. 2018. "Suomessa Uutisiin Luotetaan Yleisemmin Kuin Muissa Maissa. Uutismedia Verkossa 2018 [In Finland, They Trust News More than Abroad. News Media in the Network 2018]." Reuters Institute Digital News Report. *Journalism, viestinnän ja median tutkimuskeskus Comet*, 19–28.
- Roberts, Jason, and Karin Wahl-Jorgensen. 2021. "Breitbart's Attacks on Mainstream Media: Victories, Victimhood, and Vilification." In *Affect, Algorithms and Propaganda: Interdisciplinary Research for the Age of 'Post-Truth' Media*, edited by Megan Boler, 170–185. New York: Routledge.

- Roose, Joshua. 2017. "Citizenship, Masculinities and Political Populism. Preliminary Considerations in the Context of Contemporary Social Challenges." In *The Transformation of Citizenship (Vol. 3): Struggle, Resistance and Violence*, edited by Jürgen Mackert and Bryan S. Turner, 56–76. Abingdon: Routledge.
- Rose, Gillian. 2016. *Visual Methodologies. An Introduction to the Interpretation of Visual Materials*. 4th ed. London: Sage Publications.
- Sakki, Inari, and Katarina Pettersson. 2016. "Discursive Constructions of Otherness in Populist Radical Right Political Blogs." *European Journal of Social Psychology* 46 (2): 156–170.
- Salmela, Mikko, and Christian von Scheve. 2017. "Emotional Roots of Right-Wing Political Populism." *Social Science Information* 56 (4): 567–595.
- Schmuck, Desirée, and Jörg Matthes. 2017. "Effects of Economic and Symbolic Threat Appeals in Right-Wing Populist Advertising on anti-Immigrant Attitudes: The Impact of Textual and Visual Appeals." *Political Communication* 34 (4): 607–626.
- Taggart, Paul. 2000. *Populism*. Buckingham: Open University Press.
- Tuomola, Salla. 2020. "Ideological Parallaxes on Right-Wing Media in Britain and Finland." *Journal of Alternative & Community Media* 5 (2): 173–190.
- Tyler, Imogen. 2013. *Revolted Subjects: Social Abjection and Resistance in Neoliberal Britain*. London: Zed Books.
- Wahl-Jorgensen, Karin. 2019. "Questioning the Ideal of the Public Sphere: The Emotional Turn." *Social Media + Society* 5 (3): 205630511985217.
- Wetherell, Margaret. 2012. *Affect and Emotion: A New Social Scientific Understanding*. London: Sage.
- Wirz, Dominique S., Martin Wettstein, Anne Schulz, Philipp Müller, Christian Schemer, Nicole Ernst, Frank Esser, and Werner Wirth. 2018. "The Effects of Right-Wing Populist Communication on Emotions and Cognitions toward Immigrants." *The International Journal of Press/Politics* 23 (4): 496–516.
- Wodak, Ruth. 2015. *The Politics of Fear. What Right-Wing Populist Discourses Mean*. London: Sage.
- Ylä-Anttila, Tuomas. 2017. "The Populist Toolkit. Finnish Populism in Action 2007–2016." Doctoral diss., University of Helsinki.
- Ylä-Anttila, Tuomas, Gwenaëlle Bauvois, and Niko Pyrhönen. 2019. "Politicization of Migration in the Countermedia Style: A Computational and Qualitative Analysis of Populist Discourse." *Discourse, Context & Media* 32: 100326–100328.
- Zelizer, Barbie. 2010. *About to Die: How News Images Move the Public*. Oxford University Press.

Online newspaper articles

- Finnish Immigration Service. Accessed 25 November 2021. [https://migri.fi/documents/5202425/6160773/2015+Vireille+tulleet+turvapaikkahakemukset+1.1.-6.12.+\(fi\).pdf/e7361f21-9748-4769-8673-6980147cf0eb/2015+Vireille+tulleet+turvapaikkahakemukset+1.1.-6.12.+\(fi\).pdf?t=1554188864000](https://migri.fi/documents/5202425/6160773/2015+Vireille+tulleet+turvapaikkahakemukset+1.1.-6.12.+(fi).pdf/e7361f21-9748-4769-8673-6980147cf0eb/2015+Vireille+tulleet+turvapaikkahakemukset+1.1.-6.12.+(fi).pdf?t=1554188864000).
- Muhonen, Teemu. 2019. "Perussuomalaisten kannatus jatkaa kasvua, keskustan tulos kaikkien aikojen huonoin [The Finns Party's Support Keeps Increasing, the Centre Party's Result All Time Lowest]." *Helsingin Sanomat*, December 28. <https://www.hs.fi/politiikka/art-2000006356267.html>.
- MV-lehti. 2015. "Poliisi valittaa resurssien vähyyttä – mutta KKK-mies on saatava kiinni! [Police Complains about the Paucity of Resources – But the KKK-Man Must be Caught!]." September 29. <https://mvlehti.net/2015/09/26/poliisi-valittaa-resurssien-vahyytta-mutta-kkk-mies-on-saatava-kiinni/>.
- MV-lehti. 2018. "MV-lehdestä tuli MV-media – mikä muuttuu? Kuka on jatkaja? [MV-lehti Turned into MV-Media – What Will Change? Who is the Successor?]." January 13. <https://mvlehti.net/2018/01/13/mv-lehdesta-mv-media-mika-muuttuu/>.
- Nieminen, Tommi. 2018. "Ilja Janitskin loi ja hylkäsi MV-lehden, ja nyt hän kääntää selkensä sen kannattajille – 'Olen saanut tarpeekseni isänmaallisten skenestä, siitä pelleilystä' [Ilja Janitskin

Created and Abandoned MV-lehti, and Now He Will Turn His Back to Its Advocates: 'I Have Had Enough of the Patronic Scene, of Those Antics']." *Helsingin Sanomat*, February 18. https://www.hs.fi/sunnuntai/art-2000005569875.html?utm_campaign=tf-HS&utm_term=3&utm_source=tf-other&share=90b782b3cebb61b32c2258cd671c15e3.

